AUTOAREA BESTSELLERELOR *LORE* ȘI *MINȚI PRIMEJDIOASE*

ALEXANDRA BRACKEN

BLESTEMUL OASELOR

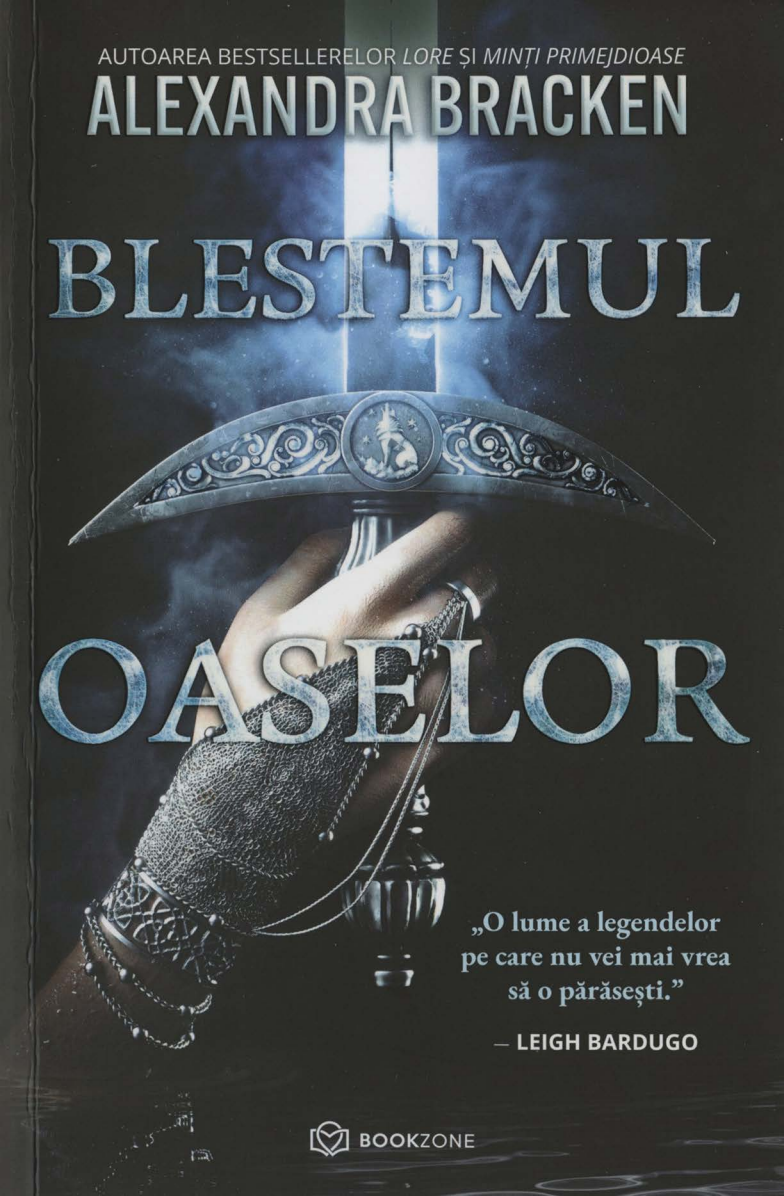

„O lume a legendelor pe care nu vei mai vrea să o părăsești."

— LEIGH BARDUGO

BOOKZONE

UNA DINTRE CELE MAI BUNE CĂRȚI ALE ANULUI 2023, CONFORM BARNES & NOBLE ȘI AMAZON

„Împânzită cu magie, pericol, iubire și inimi rănite."

– **Leigh Bardugo**, autoarea seriei fenomen ***Grisha***, ecranizată de Netflix

„Pe muchie de cuțit, tensionat, plin de acțiune și iubire devastatoare, *Blestemul Oaselor* este un roman legendar."

– **Jennifer Lynn Barnes**, autoarea seriei bestseller #1 *New York Times* ***Jocurile Moștenirii***

„Un roman fantasy senzațional, încărcat cu magie întunecată."

– **Stephanie Garber**, autoarea fenomenului ***Caraval***

„Stilul lui Bracken este senzual și amețitor."

– **Elizabeth Lim**, autoarea seriei bestseller *New York Times* ***Sânge de stele***

„Echilibrul perfect dintre horror și umor, durere și speranță."

– ***Publishers Weekly***

ALEXANDRA BRACKEN

BLESTEMUL OASELOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRACKEN, ALEXANDRA
Blestemul oaselor / Alexandra Bracken. – București : Bookzone, 2023
ISBN 978-630-305-128-4
821.111

Traducător: **Elena Macoviciuc**
Redactor: **Gabriela Trăsculescu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

SILVER IN THE BONE
Text copyright © 2023 by Alexandra Bracken
Jacket art copyright © 2023 by Filip Hodas
Map art copyright © 2023 by Virginia Allyn
All rights reserved.

© Bookzone 2023, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: +40 774 091.579;.+40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

ALEXANDRA BRACKEN

BLESTEMUL OASELOR

Bookzone
BUCUREŞTI, 2023

Pentru sora mea, Stephanie

Mormântul lui Arthur
Coliba lui Bedivere
Movilele zânelor
Îngrijitorul colibei din livadă
Movila cu morminte
Pădurea bătrână
Pădurea ceții
Râul-fiică
Avalon
Râul-Mamă
Cimitirul
Turnul
Drumul zânelor
Pădurea spiritelor

ÎN URMĂ CU ȘAPTE ANI

Lancashire, Anglia

Primul lucru pe care-l învățai lucrând ca Recuperator era să nu ai niciodată încredere în ceea ce vezi.

Bineînțeles că Nash avea un alt mod de a se exprima: „Vrăjitoria e pe jumătate o iluzie". Din păcate, cealaltă jumătate era teroare îmbibată-n sânge.

Însă, în acel moment, nu mi-era teamă. Eram doar furioasă ca o pisică din aceea care scuipă.

Mă lăsaseră în urmă. Din nou!

M-am sprijinit de ușa colibei, apropiindu-mă cât de mult puteam de pasajul fermecat, fără să pășesc însă în el. Recuperatorii le spuneau acestor tunele întunecate „Vene", deoarece te duceau dintr-un loc în altul cât ai clipi. În cazul de față, în cripta unei vrăjitoare demult decedate, unde se aflau cele mai de preț bunuri ale ei.

Am verificat ora pe ecranul spart al mobilului antic pe care-l avea Nash. Trecuseră patruzeci și opt de minute de când îi văzusem dispărând în Venă. Nu alergasem destul de repede ca să-i prind din urmă, și chiar dacă îmi auziseră strigătele, le ignoraseră complet.

Ecranul telefonului s-a înnegrit când bacteria a cedat, în cele din urmă.

— Alo?

În timp ce strigam, mă jucam cu cheia pe care o lăsaseră în încuietoare, cheie care era de fapt un os de la unul dintre degetele vrăjitoarei, înmuiat în propriul ei sânge.

— N-o să mă întorc în tabără, aşa c-aţi face bine să-mi spuneţi când pot să intru! M-aţi auzit?

Singurul răspuns a venit din pasaj, sub forma unor vârtejuri de zăpadă. Minunat! Vrăjitoarea Edda alesese să-şi pună colecţia de relicve într-un loc mai friguros decât Anglia, iarna.

Faptul că Nash şi Cabell nu răspundeau m-a făcut să simt un ghem în stomac. Dar Nash nu se lăsase niciodată intimidat de promisiunea pericolului, şi urma să afle că nici eu nu voi fi intimidată de nimeni, cu atât mai puţin de gardianul meu ticălos.

— Cabell! am strigat, mai tare de data asta.

Frigul mi-a strâns între ghearele lui cuvintele, lăsând dâre albe în aer. M-a străbătut un fior.

— E totul în regulă? O să intru, cu sau fără voia voastră!

Bineînţeles că Nash îl luase pe Cabell cu el, pentru că-i era *util*. Dar, în lipsa mea, nu era nimeni acolo care să aibă grijă ca fratele meu să nu fie rănit, sau chiar mai rău.

Soarele era timid, ascunzându-se după norii argintii. În spatele meu, o căsuţă abandonată din piatră veghea asupra câmpurilor din apropiere. În jur domnea o linişte de mormânt, lucru care îmi dădea mereu emoţii. Mi-am ţinut respiraţia, atentă la sunetele din jur. Niciun bâzâit de la trafic, nicio dronă a avioanelor din zonă, nici măcar un ciripit de păsări. Parcă toată lumea ştia că nu are ce căuta în locul ăsta blestemat, în afară de Nash, singurul idiot suficient de nesăbuit şi de lacom pentru a-şi asum ariscul.

În clipa următoare, un val proaspăt de zăpadă a adus cu sine cuvintele lui Cabell.

— Tamsin? Ai grijă la cap când intri!

Părea entuziasmat.

Am păşit în întunericul derutant al Venei. Ce era afară nu se compara cu gerul înţepător care mă înfăşurase acum, împungându-mi pielea până nu mai puteam să respir.

După doi paşi, conturul uşii rotunde de la celălalt capăt al Venei a devenit vizibil în întuneric. După trei paşi, am putut vedea un perete de lumină nepământeană. Era albastră, aproape ca...

Am privit în jos, la bucăţile de gheaţă împrăştiate în jurul uşii, la sigiliile învolburate cu blesteme din ele. M-am întors, uitându-mă după Cabell, dar o mână m-a prins, oprindu-mă pe loc.

— Ţi-am spus să rămâi în tabără! O să vorbim despre asta, Tamsin.

Nash avea lanterna frontală aprinsă şi nu-i vedeam faţa, însă simţeam furia care emana din el.

— Ce-o să faci, o să mă pedepseşti? am întrebat, încântată de victorie.

— Poate că da, naivo. Niciodată să nu faci nimic fără să ştii preţul care trebuie plătit.

Lumina de la lanterna frontală a dansat peste mine, apoi s-a îndreptat în sus. Privirea mea a urmat-o.

Sute de ţurţuri ieşeau din tavan, toţi acoperiţi cu oţel ascuţit, pregătiţi să cadă în orice clipă. Pereţii, podeaua, tavanul, totul era din gheaţă.

Chiar şi în întuneric, Cabell era uşor de văzut, cu geaca lui galbenă. M-am simţit uşurată când m-am îndreptat spre el şi m-am aplecat, ca să-l ajut să strângă cristalele nefolosite. Folosise pietrele ca să absoarbă magia blestemelor din jurul uşilor. După ce acestea au fost destrămate, Nash a lovit sigiliile cu toporul.

Toţi Recuperatorii puteau să facă o versiune a ce făcea Cabell, dar nu aveau puterea de a anula blesteme decât cu unelte cumpărate de la vrăjitoare.

Cabell era special, chiar şi printre Recuperatorii cu puteri magice deosebite. Era primul Extrăgător din ultimele secole. Putea să redirecţioneze magia unui blestem de la o sursă la alta, curăţând drumul din calea noastră de vrăji.

Singurul blestem pe care Cabell nu părea capabil să-l rupă era al lui.

— Ce blestem a fost ăsta, Tamsin?

Nash a arătat cu bombeul de oțel al ghetei bucata de gheață marcată de sigiliu.

— Ai spus că vrei să înveți.

Sigiliile erau simboluri folosite de vrăjitoare ca să modeleze magia și să o lege de un loc sau de un obiect. Nash inventase nume stupide pentru toate semnele blestemelor.

— Năluca. Un spirit ne-ar fi urmat în criptă, ne-ar fi chinuit și ar fi smuls pielea de pe noi.

— Și ăsta?

De data asta, Nash a arătat spre o bucată de piatră gravată din calea mea.

— Ochi Albi. Oricine trece pragul va fi legat la ochi și lăsat să se plimbe prin criptă până moare înghețat.

— Probabil ar fi fost tras în țeapă înainte să înghețe, a spus Cabell vesel, arătând spre un alt sigiliu.

Pielea lui palidă era rozalie, de la frig sau entuziasm, și n-a părut să observe fulgii de gheață din păr.

— Bine punctat, a spus Nash, ceea ce l-a încântat pe fratele meu.

Pereții expirau aer rece în jurul nostru. Un cântec ireal răsuna prin gheață, trosnind și huruind ca un copac bătrân în bătaia vântului. Nu exista decât o singură cale înainte, și anume drumul îngust din dreapta noastră.

Am tremurat, frecându-mi brațele.

— Putem să-ți găsim odată pumnalul ăla stupid și să plecăm?

Cabell a scos niște cristale proaspete din geantă, pentru blestemele presărate de-a lungul holului. Eu îi urmăream fiecare mișcare, dar Nash mi-a pus mâna pe umăr când am încercat să-l urmez.

— N-ai uitat ceva? a întrebat el, atotcunoscător.

— N-am nevoie de asta, am răspuns iritată, în timp ce mi-am îndepărtat o șuviță blondă din ochi.

— Nici eu n-am nevoie de atitudinea unei mogâldețe de fată, și totuși, iată-ne aici, a zis Nash, scormonindu-mi în geantă după bucata de mătase mov.

A desfăcut-o și mi-a întins Mâna Gloriei.

Nu aveam Viziunea Unică, lucru pe care Cabell și Nash mi-l aminteau cu fiecare ocazie. Spre deosebire de ei, nu dețineam puteri magice. Mâna Gloriei era în stare să deschidă orice ușă, chiar și una protejată de o cheie-schelet, însă pentru mine, cel mai important scop al său era să ilumineze magia ascunsă pentru ochiul uman.

Uram faptul că eram diferită – o problemă pe care Nash a trebuit s-o rezolve.

— Ups, începe să devină puțin aspru, nu-i așa? a întrebat Nash, aprinzând, pe rând, fitilul înnegrit al fiecărui deget.

— E rândul tău să-l speli, i-am spus.

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să petrec încă o seară masând un strat proaspăt de grăsime umană în mâna stângă tăiată a unui ucigaș prolific din secolul al XVIII-lea, care fusese spânzurat pentru crima de a fi anihilat patru familii.

— Trezește-te, Ignatius, i-am poruncit.

Nash îl atașase de baza unui sfeșnic de fier, dar asta nu însemna că-mi făcea plăcere să-l țin.

Am întors Mâna Gloriei cu palma spre mine. Ochiul de un albastru aprins, aflat în pielea ca de ceară, s-a deschis, apoi s-a micșorat, dezamăgit.

— Ei bine, da, încă mai trăiesc, i-am spus.

Ochiul s-a dat peste cap.

— Sentimentul e reciproc, bucată impertinentă de piele murată ce ești, am bombănit, în timp ce aranjam degetele rigide și încovoiate, până când s-au așezat la loc.

— Salut, chipeşule! a croncănit Nash. Ştii, Tamsy, tonul face muzica, a zis Nash. Tu ai vrut să vii. Data viitoare gândeşte-te la preţ, da?

Mirosul de păr ars mi-a umplut nările. L-am mutat pe Ignatius în mâna stângă, iar perspectiva asupra lumii mi s-a schimbat. Lumina lui s-a întins pe suprafaţa gheţii, scăldând-o într-o strălucire nelumească. Mi-am ţinut respiraţia.

Peste tot pe jos, pe pereţi, pe tavan, erau sigilii ale blestemelor, care se întrepătrundeau.

Cabell a îngenuncheat la începutul drumului. Era transpirat şi muncea din greu să redirecţioneze blestemele în cristalele pe care le punea cu atenţie în dreptul său.

— Cab are nevoie de o pauză, i-am spus lui Nash.

— Se descurcă.

Cabell a încuviinţat.

— Sunt bine, pot să continui.

O picătură de grăsime încinsă mi-a acoperit degetul mare. Am şuierat la Ignatius, fixându-i privirea plină de ranchiună.

— Nu, i-am spus cu fermitate.

Nu aveam de gând să-l aşez pe jos, lângă Cabell, şi să-i dau astfel satisfacţie. În primul rând, pentru că nu voiam să ascult comenzile unei mâini tăiate. De fapt, motivul acesta era suficient.

Doar ca să enervez mâna impertinentă, am întins-o spre peretele din dreapta, apropiind ochiul expus din ce în ce mai mult de suprafaţa îngheţată. Nu eram o persoană atât de bună cât să mă simt vinovată pentru fiorul care i-a străbătut articulaţiile rigide.

Căldura flăcărilor lui Ignatius a străpuns crusta de gheaţă de pe perete şi fiecare picătură de apă care curgea dezvăluia o formă întunecată, aflată în partea cealaltă.

Un icnet mi-a scăpat fără să-mi dau seama. Am încercat să fac un pas înapoi, dar m-am împiedicat de

gheaţă şi, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, m-am dezechilibrat.

Nash a sărit înspre mine cu un mormăit speriat şi şi-a încleştat mâinile în jurul braţului meu. Frigul peretelui din apropiere mi-a sărutat scalpul.

Inima încă îmi bătea cu putere şi încercam să-mi revin, când Nash m-a ridicat. Cabell a venit repede lângă mine, prinzându-mă de umeri şi asigurându-se că nu eram rănită. Am ştiut în ce moment a observat ce zărisem prin gheaţă. Tot sângele i s-a scurs de pe chipul deja palid. Degetele i s-au încordat, sub imperiul groazei.

În gheaţă era prins un bărbat, pe care moartea îl transfigurase într-un monstru. Presiunea gheţii părea să-i fi rupt maxilarul, care era deschis nefiresc de mult, într-un ultim ţipăt tăcut. O şuviţă de păr albit de la şoc îi încadra obrajii crăpaţi de frig. Şira spinării îi era curbată în unghiuri contorsionate.

— A, Woodrow, chiar mă întrebam ce-a păţit. Săracul de el, a spus Nash, apropiindu-se să studieze corpul.

Cabell m-a prins de mână şi a îndreptat lumina lui Ignatius spre tunelul din faţă. Nişte umbre pătau gheaţa strălucitoare, ca nişte vânătăi imense. O galerie macabră de cadavre.

M-am oprit din numărat la treisprezece.

Fratele meu tremura de-i clănţăneau dinţii. Privirea lui întunecată a întâlnit-o pe a mea.

— Sunt... Sunt atâţia...

— E în regulă, e în regulă, am spus, luându-l în braţe.

Dar frica îl luase deja prizonier şi îi aprinsese blestemul. Fire negre i-au apărut pe gât şi spate, iar oasele feţei i s-au modificat, căpătând crăpături dezgustătoare, de forma unui dulău.

— Cabell, unde a fost forjat pumnalul regelui Arthur? a întrebat Nash, calm şi încet.

— A... A fost...

Vocea lui Cabell răsuna ciudat, șuierând printre dinții care i se alungeau.

— Unde, Cabell? a insistat Nash.

— Ce ești...?

M-am oprit când Nash mi-a aruncat o privire tăioasă. Gheața gemea în jurul nostru. L-am strâns mai tare pe Cabell și i-am simțit spatele curbându-se.

— A fost făurită... În... Avalon.

Privirea lui Cabell s-a oprit asupra lui Nash.

— Exact. Odată cu Excalibur.

Nash a îngenunchеat în fața noastră, iar Cabell s-a oprit. Părul care-i ieșise prin piele s-a retras, lăsând urme ca de erupție.

— Îți amintești celălalt nume pe care-l foloseau avalonienii pentru insula lor?

Fața lui Cabell începuse să-și revină. S-a strâmbat, îndurerat. Însă nu și-a desprins privirea de la fața lui Nash.

— Ynys... Ynys Afallach.

— Evident, ai nimerit-o din prima, a spus Nash, ridicându-se și punând câte o mână pe umerii noștri. Ai curățat deja blestemele, băiete. Poți să stai aici, cu Tamsin, până mă întorc.

— Nu, vreau să vin, a zis Cabell, ștergându-se la ochi cu mânecile.

Iar eu n-aveam de gând să-l las să se ducă fără mine.

Nash a încuviințat și s-a îndreptat spre hol, dându-i lanterna lui Cabell și îndreptându-și lanterna frontală spre cadavre.

— Asta-mi amintește de o poveste...

— Ce *nu* ne amintește! am bombănit.

Nu vedea că, în continuare, Cabell era dat peste cap. Doar se prefăcea că e curajos, dar pentru Nash fusese mereu îndeajuns.

— În trecut, într-un regat pierdut în timp, un rege pe nume Arthur era conducătorul oamenilor și al zânelor, a început Nash, în timp ce înainta precaut printre cristale.

Îşi folosea vârful toporului ca să zgârie sigiliile cu blesteme, în timp ce trecea pe lângă ele.

— Însă nu despre el o să vorbesc acum, ci despre insula Avalon. Un loc unde merele care cresc pot să vindece toate bolile, iar preotesele au grijă de cei care trăiesc în pădurile sale divine. Pentru un timp, chiar şi Morgana, sora vitregă a lui Arthur, a aparţinut ordinului lor. I-a fost consilier înţelept şi corect, în ciuda modului în care escrocii din era victoriană au ales să-şi amintească de ea.

Ne mai spusese povestea asta. Cam de o sută de ori, pe la o sută de focuri de tabără diferite. De parcă Arthur şi cavalerii lui ne însoţeau în tot ce făceam; însă era o familiaritate plăcută.

M-am concentrat pe vocea caldă, guturală, a lui Nash, şi nu pe feţele oribile din jur, sau pe sângele îngheţat, împresurându-i ca nişte halouri.

— Preotesele o onorează pe Zeiţa care a creat tărâmul luat în stăpânire de Arthur. Unii spun că l-a făcut din propria ei inimă.

— Asta e de-a dreptul stupid, am şoptit, pe un ton puţin tremurat.

Cabell m-a luat strâns de mână, iar Nash a pufnit.

— Poate pentru tine, fato, dar pentru ei, poveştile lor sunt la fel de reale ca noi doi. Insula a făcut cândva parte din lumea noastră, acolo unde se află acum Glastonbury Tor. Însă în urmă cu câteva secole, când au apărut religii noi şi omul a ajuns să se teamă de magie, s-a scindat, devenind unul dintre Celelalte Tărâmuri. Acolo au fugit preotesele, druizii şi zânele, ascunzându-se de lumea muritorilor, şi au locuit în pace...

— Până când vrăjitoarele s-au răsculat, a spus Cabell, uitându-se în jur.

Vocea îi devenise mai puternică.

— Până când vrăjitoarele s-au răsculat, a încuviinţat Nash. Vrăjitoarele pe care le ştim azi sunt descendentele

celor exilate din Avalon, după ce s-au apucat de magie neagră...

M-am concentrat pe senzaţia mâinii lui Cabell, care mă strângea cu putere când am trecut de ultimul cadavru şi pe sub o boltă de piatră. Dincolo de ea, drumul îngheţat şerpuia în jos. Ne-am oprit din nou când Cabell a simţit, înainte să vadă, un sigiliu de blestem îngropat dedesubt.

— De ce eşti aşa disperat să găseşti pumnalul ăla stupid? am întrebat, cuprinzându-mi pieptul cu mâinile, în încercarea de a mă încălzi.

Nash şi-a petrecut ultimul an căutând, refuzând muncă plătită şi chestii mai uşor de găsit. Eu fusesem cea care descoperise pista pentru cripta asta, nu că Nash mi-ar recunoaşte vreodată meritele.

— Nu crezi că găsirea unei relicve legendare e un motiv destul de bun? Când vrei ceva, trebuie să lupţi din toate puterile pentru el, altfel mai bine nu începi.

— Drumul e liber acum, a spus Cabell, ridicându-se din nou. Putem merge mai departe.

Nash a luat-o înainte.

— Nu uitaţi, micuţilor, că vrăjitoarea Edda era renumită pentru şiretlicurile sale, care îi plăceau atât de mult. Nu totul e ceea ce pare la prima vedere.

N-a fost nevoie decât de câţiva paşi ca să înţeleg ce voia să spună.

Totul a început de la o lampă cu petrol, lăsată lângă unul dintre cadavrele din gheaţă, de parcă vânătorul tocmai o pusese pe jos, se aplecase în faţă, lipindu-se de suprafaţa îngheţată, şi fusese înfulecat cu totul.

Am trecut de ea fără s-o băgăm în seamă.

Apoi a fost scara, cea care oferea siguranţă pentru lunga coborâre spre nivelul de dedesubt.

Am folosit frânghiile.

După aceea, tocmai când în jur a început să se simtă gerul, am văzut o haină imaculată de blană albă. Atât de moale şi de caldă. Genul pe care o vrăjitoare neatentă ar fi

lăsat-o în urmă, aruncând-o peste o ladă ademenitoare de borcane cu mâncare.

— *Ia-mă. Foloseşte-mă*, şopteau ele.

Iar preţul era plătit cu sânge.

Lumina lui Ignatius a dezvăluit adevărul. În interiorul hainei erau lame şi cuie ruginite. În borcane aşteptau păianjeni. De pe scară lipseau toate treptele, cu excepţia uneia. Până şi lampa era plină cu Mama Sufocantă, un abur care-ţi strângea plămânii, până când nu mai puteai să respiri. Era făcut din sângele unei mame care-şi omorâse copiii. Oricine dădea la o parte sticla, pentru a aprinde fitilul, avea să moară într-o fracţiune de secundă.

Am trecut de toate, Cabell redirecţionând magia neagră a blestemelor aruncate între capcane. În sfârşit, după ce mi s-a părut că se scurseseră ore, am ajuns în camera din interiorul criptei.

Era rotundă şi scăldată în aceeaşi lumină ştearsă şi rece. În centru se afla un altar şi, pe o pernă de catifea, un pumnal cu mâner alb, ca de os.

Până şi Nash, care avea mereu cuvintele la el, amuţise. Nu era fericit, cum aş fi crezut c-o să fie. Nu ţopăia, nerăbdător, când Cabell a rupt ultimul blestem care-l proteja.

— Ce-i cu tine? Nu-mi spune că nu e pumnalul potrivit, am întrebat.

— Ba nu, e.

Vocea lui Nash avea un ton ciudat. Cabell s-a îndepărtat de altar, lăsându-l pe Nash să se apropie.

— Ei bine, a spus, în timp ce mâna îi plana asupra mânerului, pe care apoi l-a luat. Salut!

— Acum ce urmează? a vrut să ştie Cabell.

Mai bine îl întreba cui vrea să-l vândă. Poate, măcar o dată, aveam să ne permitem o locuinţă decentă şi ceva de pus pe masă.

— Acum o să mergem la Tintagel, să luăm adevăratul premiu, a spus Nash încet, în timp ce a ridicat lama în lumină.

Am mers în Cornwall cu trenul şi am ajuns tocmai când a izbucnit furtuna, învăluind ruinele întunecate ale castelului Tintagel în pântecele sale dezlănţuite. După ce ne-am chinuit să instalăm cortul, luptându-ne cu ploaia şi rafalele puternice de vânt, am adormit imediat. Cadavrele din gheaţă mă aşteptau în vise, doar că acum nu erau Recuperatori, ci regele Arthur însuşi, alături de cavalerii săi.

Nash stătea în faţa lor, cu spatele la mine, şi privea suprafaţa gheţii unduindu-se ca apa. Am deschis gura, ca să spun ceva, dar n-a ieşit niciun sunet. Nici măcar un ţipăt. Apoi, a intrat în gheaţă, de parcă voia să li se alăture.

M-am trezit cu un icnet, zbătându-mă ca să mă eliberez din sacul de dormit. Prima rază de soare a dat materialului roşu o strălucire uşoară.

Suficient cât să văd că rămăsesem singură.

„Au plecat."

Urechile îmi ţiuiau, iar degetele îmi erau prea amorţite ca să apuc fermoarul cortului.

„Au plecat."

Nu puteam să respir.

„Ştiam eu. Ştiam eu. Ştiam eu. Ştiam eu."

M-au lăsat din nou în urmă.

Frustrată, am urlat, am rupt fermoarul şi am deschis cortul, rostogolindu-mă în nămolul rece.

Ploaia cădea în şuvoaie, lovindu-mi faţa şi picioarele goale, în timp ce mă uitam în jur. Se lăsase o ceaţă deasă, acoperind dealurile. Ţinându-mă prizonieră aici, pradă singurătăţii.

— Cabell? Cabell, unde eşti? am ţipat.

Am alergat prin ceaţă, în timp ce pietrele, buruienile şi ciulinii îmi muşcau degetele, dar nu simţeam nimic.

Nu exista decât urletul care îmi creştea în piept, arzând cu intensitate.

— Cabell! Nash!

M-am împiedicat de ceva şi am căzut, rostogolindu-mă până am lovit altă piatră şi am rămas fără aer. Nu mai puteam să respir. Tot corpul mă durea.

Iar urletul a evadat, transformându-se în altceva.

— Cabell! am plâns eu.

Îmi simţeam lacrimile fierbinţi, în ciuda ploii care-mi biciuia faţa.

„Cu ce o să ne ajuţi?"

— Vă rog, am implorat eu, ghemuindu-mă. Vă rog... Pot să ajut... Vă rog...

„Nu mă lăsaţi aici."

Marea vuia în fundal, în timp ce lovea malul stâncos.

— Tam... sin...?

Iniţial, am crezut că mi se pare.

— Tamsin?

Vocea lui era ştearsă, aproape înghiţită de furtună.

M-am ridicat, luptându-mă cu iarba şi nămolul, în căutarea lui.

Pentru o clipă, ceaţa a părăsit vârful dealului. Iată-l acolo, palid ca o fantomă, cu părul brunet lipit de craniu şi cu ochii lui aproape negri pierduţi în zare.

M-am chinuit să urc dealul, în timp ce alunecam întruna. M-am ţinut de iarbă şi pietre, până am ajuns la el şi l-am luat în braţe.

— Eşti bine? Cab, eşti bine? Ce s-a întâmplat? Unde ai fost?

— Nu mai e.

Vocea lui Cabell era o şoaptă. Pielea îi era ca un bloc de gheaţă, şi vedeam o urmă de albastru pe buzele lui.

— Când m-am trezit, nu mai era. Şi-a lăsat lucrurile... L-am căutat, dar nu...

„Nu mai e."

Însă Cabell era aici. L-am strâns și mai tare în brațe, și l-am simțit cum îmi răspunde la fel. Am simțit cum lacrimile i-au devenit ploaie pe umărul meu. În viața mea nu l-am urât pe Nash așa de tare pentru tot ce credeam că era.

Un laș. Un hoț. Un mincinos.

— O să se întoarcă, nu-i așa? Poate doar a uitat să ne spună unde se duce, a șoptit Cabell.

Nu voiam să-l mint vreodată, așa că n-am scos un cuvânt.

— Ar trebui să ne întoarcem și să așteptăm...

Am fi așteptat pentru totdeauna. Am simțit adevărul ăsta până în măduva oaselor. Nash obținuse ce dorise de la noi. Nu avea să se mai întoarcă. Singurul lucru bun era că nu-l luase pe Cabell cu el.

— Suntem bine, am șoptit. Suntem bine. Doar de noi avem nevoie. Suntem bine...

Nash a spus că unele vrăji trebuie rostite de trei ori ca să aibă efect, dar nu eram atât de fraieră să-l cred. Nu eram una dintre fetele din paginile aurite ale cărților cu basme. Nu aveam puteri magice.

Nu-l aveam decât pe Cabell.

Țepii negri i se întindeau din nou pe piele și simțeam cum oasele de pe spate i se mișcă, amenințând să se rearanjeze. L-am strâns și mai tare. Teama îmi vuia în stomac. Nash fusese mereu cel care-l adusese pe Cabell înapoi la el însuși, chiar și când era complet transformat.

Acum, Cabell nu mă mai avea decât pe mine.

L-am ascuns de ploaie și de rafalele puternice de vânt, după care am înghițit în sec și am început să vorbesc:

— În trecut, într-un regat pierdut în timp, un rege pe nume Arthur i-a condus pe oameni și pe zâne...

PARTEA I

DOUĂ DINTRE SĂBII

Indiferent ce spun sau cât de mult se mint pe ei înşişi, oamenii nu vor să ştie adevărul. Vor ca povestea care trăieşte deja în ei să fie îngropată adânc, până în măduva oaselor. Pe faţă li se citeşte speranţa, scrisă într-o limbă subtilă, pe care puţini ştiu s-o citească.

Din fericire pentru mine însă, eu ştiam s-o descifrez.

Trucul era să-i fac să creadă că nu văzusem nimic. Că nu-mi dădeam seama cine suferea din cauza unei iubiri pierdute, sau era disperat după bani, sau voia să se elibereze de o boală de care nu avea să scape niciodată. Totul se reducea la o simplă dorinţă, pe cât de previzibilă, pe atât de dureros de umană: să-şi audă dorinţa din gura altcuiva, ca şi cum acea persoană avea puterea să le-o îndeplinească.

„Magie".

Dar dorinţele nu erau decât răsuflări irosite, care se risipeau în văzduh, iar magia mereu lua mai mult decât oferea.

Nimeni nu voia să cunoască adevărul, ceea ce îmi convenea. Minciunile erau mai bine plătite. Realităţile dezgolite îmi aduceau doar recenzii scandaloase pe internet, aşa cum spunea şefa mea, Myrtle, expertă în misticism, de la Mystic Maven Tarot.

Mi-am frecat braţele pe sub şalul croşetat al lui Myrtle şi m-am uitat la cronometrul digital din dreapta: 0:30... 0:29... 0:28...

— Simt... da, simt că mai ai o întrebare, Franklin; adevăratul motiv pentru care ai venit aici, am spus eu, lipindu-mi două degete de frunte.

Difuzorul strălucitor de uleiuri esențiale a scos un zgomot în spatele meu. Fluxul constant de paciuli și rozmarin nu avea nicio șansă în fața mirosului de calamar prăjit care se strecura prin podeaua veche, și în fața duhorii râncede care venea de la tomberoanele din spate. Camera înghesuită și întunecată se strângea în jurul meu, în timp ce respiram pe gură.

Experta în misticism ocupase camera de deasupra pieței Faneuil, din Boston, decenii la rând, fiind martora unui șir de restaurante de prost gust, cu fructe de mare, care se tot schimbau, la parterul clădirii. Printre acestea s-a numărat și Lobster Larry's, cu o duhoare deosebit de intensă.

— Păi... a început clientul meu, uitându-se la tapetul floral care se cojea, la statuetele mici cu Buddha și Isis, apoi din nou în jos, la cărțile de joc pe care le întinsesem pe masa dintre noi.

— Mai ai ceva să-mi spui? am încercat din nou. Cum o să te descurci la examene? Cu cariera pe care o s-o ai? Cu sezonul uraganelor? E bântuit apartamentul tău?

Telefonul ajunsese la sfârșitul listei de melodii cu fundal de ploaie armonioasă și sunet de clopoței. M-am întins s-o pun de la început. Lumânările electrice prăfuite au pâlpâit pe rafturile din jurul nostru, în tăcerea care a urmat. Întunericul dintre ele ascundea exact cât de murdară era camera.

„Hai odată", m-am gândit, în pragul disperării.

Trecuseră șase ore lungi de ascultat melodii cu cântece de călugări și rearanjat cristale pe rafturile din jur, între ședințele cu puținii clienți pe care i-am avut. Cabell sigur avea deja cheia, și, după ce terminam ședința asta, voi putea să mă duc la adevărata mea treabă.

— Nu înţeleg ce vede la el, a început Franklin, dar a fost întrerupt de alarma digitală a cronometrului meu.

Înainte să reacţionez, uşa s-a deschis cu putere şi o fată a dat buzna înăuntru.

— În sfârşit! E rândul meu! a spus ea, dând la o parte perdelele cu strasuri, cu o mişcare teatrală.

Franklin s-a întors să o privească, şi expresia i s-a schimbat în timp ce o analiza cu un interes evident. Energia şi entuziasmul pe care le emana te împiedicau să te uiţi în altă parte. Pielea ei ciocolatie emana o uşoară strălucire, probabil de la crema pe care o folosea, cu miros de miere şi vanilie. Codiţele îi erau prinse în două cocuri mari pe cap, şi-şi dăduse pe buze cu un ruj mov închis.

După ce l-a analizat pe Franklin, şi-a ţuguiat buzele în direcţia mea. Avea în mână CD-ul pe care-l purta mereu cu ea, şi căştile audio din spumă. Relicve ale unui trecut tehnologic mult mai simplu. Cum eu însămi mă simţeam incapabilă să arunc lucruri, eram fermecată de ele şi totodată invidioasă.

Dar farmecul a dispărut repede când şi-a întors cureaua şi le-a băgat pe amândouă în ce părea să fie o borsetă roz. Una cu pisici fosforescente şi cuvintele SUNT MIAU-GICĂ, scrise într-un verde care strălucea în întuneric.

— Neve, nu ştiam că avem şedinţă azi, am spus, încercând să nu oftez.

Zâmbetul ei era orbitor când a citit mesajul de pe uşă:

— „E binevenit oricine!"

— Voiam să întreb când o să ne împăcăm Olivia şi cu mine, a protestat Franklin.

— Trebuie să mai păstrăm ceva şi pentru data viitoare, nu crezi? am zis eu dulce.

Franklin şi-a luat ghiozdanul, nedumerit.

— N-o să spui nimănui c-am venit aici, nu-i aşa?

Am arătat spre semnul de peste umărul drept: TOATE INTERPRETĂRILE SUNT CONFIDENȚIALE. Fix sub el, era altul: NU SUNTEM RESPONSABILI PENTRU DECIZIILE PE CARE LE LUAȚI PE BAZA ACESTOR INTERPRETĂRI, care fusese adăugat după trei procese minore.

— Ne vedem data viitoare, am spus, făcându-i cu mâna.

Speram ca gestul să nu fi arătat la fel de amenințător pe cât era.

Neve s-a așezat pe locul lui, rezemându-și coatele de masă. Și-a odihnit bărbia în palmă, cu o expresie nerăbdătoare.

— Deci, cum mai merge, fato? Ai avut ceva treburi interesante în ultimul timp? Ai rupt ceva blesteme necurate?

M-am uitat speriată spre ușă, dar Franklin era deja departe.

— La ce întrebare ai vrea să-ți răspundă cărțile azi? am spus, cu subînțeles.

Acum două săptămâni, mi-am lăsat, fără să-mi dau seama, mănușile afară din geantă. Erau făcute din solzi de dragon. Neve le recunoscuse. Așa a făcut legătura nefericită cu adevărata mea slujbă. Cunoștințele pe care le avea despre Recuperatori și magie mă făceau să cred că era unul dintre Înzestrați, un termen atotcuprinzător pentru oamenii care dețineau puteri magice. Însă n-am văzut-o niciodată frecventând locurile dedicate lor.

Și-a băgat mâna în buzunarul hainei de blană neagră și a pus o bancnotă de 20 de dolari pe masă. Destul pentru cincisprezece minute.

Aveam cincisprezece minute la dispoziție.

— Viața ta e așa palpitantă, a spus Neve, oftând fericită, ca și cum se imaginase în locul meu. Tocmai citeam despre vrăjitoarea Hilde, chiar și-a ascuțit dinții ca ai unei pisici. Sună dureros. Cum mănânci, dacă-ți muști întruna interiorul gurii?

Am încercat să nu mă enervez şi m-am rezemat de scaun, apoi am pus cronometrul. 15 minute. Doar 15.

— Care e întrebarea ta? am insistat, strângându-mi şalul croşetat al lui Myrtle în jurul umerilor.

Sincer vorbind, să fii Recuperator era în proporţie de 98% o activitate plictisitoare, în restul de 2% fiind incluse ghinioanele fatale, când încercai să deschizi criptele vrăjitoarelor. Faptul că totul se reducea la nişte bârfe simple şi glorificatoare mă enerva enorm de tare.

Neve şi-a aranjat cămaşa neagră, distorsionând imaginea cutiei toracice roz de pe ea. Avea blugii rupţi pe alocuri, iar golurile dezvăluiau dresul mov de dedesubt.

— Nu eşti foarte vorbăreaţă, nu-i aşa, Tamsin Lark? Bine, e-n regulă. Am aceeaşi întrebare dintotdeauna: O să găsesc ce caut?

M-am uitat la cărţi în timp ce le amestecam, concentrându-mă pe senzaţia pe care o aveam între degete, şi nu pe intensitatea privirii ei. În ciuda voioşiei din mers şi a bucuriei din cuvinte, ochii îi erau nişte piscine întunecate, care ameninţau să te tragă mai adânc, cu fundele lor aurii. Îmi aminteau de cristalele ochi de tigru ale fratelui meu, şi m-am întrebat dacă aveau legătură cu puterea ei magică. Nu că mi-ar fi păsat vreodată suficient cât să întreb.

După ce am amestecat de şapte ori, am tras prima carte, doar ca să-şi pună mâna peste a mea.

— Pot să aleg eu azi? a întrebat.

— Dacă vrei. Alege trei, i-am răspuns, aşezându-le pe masă, cu faţa jos.

Nu s-a grăbit să le aleagă, fredonând un cântec pe care nu-l recunoşteam.

— Ce crezi c-ar face oamenii dac-ar afla despre vrăjitoare?

— Ce fac mereu când suspectează că există vrăjitoare, am răspuns sec.

— Uite ce e, a spus Neve, în timp ce-şi plimba degetele peste fiecare carte. Eu cred că le-ar folosi puterile

în propriul interes. Vrăjitoarele au vrăji care prezic viitorul mai precis decât cărţile de tarot, nu-i aşa? Şi găsesc chestii...

„Şi blesteme care omoară chestii", mi-am zis, uitându-mă la cronometru. O parte din mine bănuia că toate aceste vizite erau de fapt un truc, ca să mă analizeze pentru o posibilă slujbă de recuperare. Majoritatea slujbelor pe care Cabell şi cu mine le făceam ca Recuperatori erau la cerere. Intram în cripte şi căutam obiecte de familie pierdute sau furate, şi alte lucruri asemenea.

Neve a întins două rânduri de cărţi pe masă, după care s-a rezemat de spătar, încuviinţând satisfăcută.

— N-am nevoie decât de un rând, am protestat, după care m-am oprit.

Nu conta. Eram dispusă să fac orice ca să treacă mai repede ultimele zece minute. Am strâns cărţile rămase într-o grămadă organizată.

— Haide, întoarce-le.

Neve a întors rândul de jos. Roata Norocului. S-a strâmbat, iritată.

— Citesc cele trei poziţii ca fiind situaţie, acţiune şi rezultat, i-am explicat, deşi cred că ştia asta deja. Uite, Roata Norocului întoarsă îmi arată c-ai fost atrasă într-o situaţie asupra căreia nu ai control, şi va trebui să munceşti mai mult ca să-ţi duci la capăt căutarea. Cinci de Bâte te sfătuieşte să ai răbdare şi să nu intri în diverse situaţii, dacă nu eşti nevoită. Iar rezultatul, Trei de Spade, simbolizează, de obicei, o dezamăgire, aşadar interpretarea mea e că nu o să găseşti ceea ce cauţi, dar nu din vina ta.

Am întors cărţile din mână.

— Ultima carte, esenţa situaţiei, e Valetul de Bâte întors.

Aproape am râs. Era cartea care apărea mereu în interpretările ei, semnalând nerăbdare şi naivitate. Dacă aş fi fost genul care crede în astfel de de lucruri, ar fi destul de clar că universul încerca să-i trimită un mesaj.

— Asta e doar părerea cărților, a spus Neve. Nu înseamnă că e și adevărat. Și-n plus, viața n-ar fi la fel de distractivă dacă nu le-am demonstra oamenilor că se înșală, nu-i așa?

— Sigur, am încuviințat.

Întrebarea îmi stătea pe vârful limbii. „Ce cauți mai exact?"

— Acum hai să te citim pe tine și să vedem răspunsul la care te-ai gândit, a spus Neve, întorcând al doilea rând de cărți.

— Nu, chiar nu... am protestat.

Deja întinsese cărțile: Nebunul, Turnul și Șapte de Spade.

— Ooo, a exclamat, luându-mi cu un gest teatral mâinile într-ale ei. Un eveniment neașteptat o să te elibereze ca să explorezi un drum nou, dar trebuie să fii atentă la persoana care vrea să te trădeze! La ce întrebare te-ai tot gândit, hm?

— La nicio întrebare. Doar la ce o să mănânc la cină, am spus, trăgându-mi mâinile.

Neve a râs, dându-și scaunul în spate. M-am uitat la cronometru.

— Mai ai cinci minute.

— E-n regulă, am primit ce căutam.

Și-a scos CD playerul din borseta oribilă și și-a pus căștile în jurul gâtului.

— Hei, ce faci mâine-seară?

Banii erau bani. Resemnată, am luat caietul cu coperte de piele de lângă mine.

— O să te trec pentru o ședință. La cât?

— Nu, voiam să ne petrecem timpul împreună.

Când mi-a văzut expresia surprinsă, Neve a adăugat:

— Să ne petrecem timpul împreună, o frază folosită în mod obișnuit pentru a sugera că oamenii ies să mănânce

împreună, sau să vadă un film, sau să facă orice le aduce o bucurie.

Am înghețat. Poate interpretasem situația complet greșit. Cuvintele mi-au ieșit pe cât de stângace, pe atât de pompoase.

— A, îmi pare rău, dar nu-mi plac fetele.

Râsul lui Neve a răsunat ca niște clopoței.

— Ceea ce e tragic pentru tine, dar nu ești genul meu. Mă referam ca prietene.

— N-am voie să mă împrietenesc cu clienții, am spus eu, în timp ce mi-am strâns pumnii sub masă.

Zâmbetul i-a dispărut o clipă, și știam c-o să recunoască minciuna.

— Bine, nicio problemă.

Și-a ridicat căștile la urechi și s-a întors să plece. Nimic nu a oprit basul puternic și plânsetul distorsionat al chitarelor melancolice. Jalea cosmică a unei femei a umplut camera, susținută de bătaia cutremurătoare a tobelor, care îmi provoca anxietate.

— Ce naiba asculți? am întrebat, înainte să mă pot opri.

— Cocteau Twins, a spus Neve, ridicându-și căștile.

Ochii îi licăreau, entuziasmați.

— Ai auzit de ei? Sunt incredibili, fiecare cântec e ca un vis.

— N-au cum să fie *incredibili*, dacă n-am auzit de ei. Ar trebui să dai mai încet, înainte să surzești.

M-a ignorat.

— Cântecele lor sunt din lumi diferite. Știu că pare prostesc, dar când îi ascult, totul dispare. Nu mai contează nimic. Nu trebuie să simți decât muzica. Îmi pare rău, probabil nu-ți pasă, a spus Neve, în timp ce a înfășurat cablul căștilor în jurul aparatului.

Chiar nu-mi păsa, şi, cu toate astea, m-am simţit vinovată. Neve s-a îndreptat spre uşă tocmai când Cabell a deschis-o. A clipit văzând-o, iar ea a trecut mai departe.

— Pa. Pe data viitoare, oracole, a strigat Neve, coborând scările repede.

— Un alt client mulţumit?

Fratele meu a rămas în uşă, cu o sprânceană ridicată, în timp ce îşi trecea mâna prin părul brunet, lung până la umeri.

— Bineînţeles, am spus, dându-mi jos de pe umeri şalul lui Myrtle.

După ce mi-am prins părul în coadă, am strâns cărţile, aranjându-le într-o grămadă. M-am întins după geanta mică de catifea în care le ţineam, dar m-am oprit când am văzut ce era deasupra pachetului.

Niciodată nu-mi plăcuse cartea cu Luna. Nu puteam să explic de ce, iar asta mă făcea s-o urăsc şi mai mult. De fiecare dată când mă uitam la ea, era ca şi cum încercam să tractez o amintire scufundată la suprafaţa minţii mele, care nu uitase nimic până atunci.

Am adus cartea mai aproape şi am studiat-o. Era imposibil să-mi dau seama dacă faţa luminoasă a Lunii dormea sau doar se gândea la drumul lung spre Pământ. În depărtare, se aflau dealuri albastre, păzite de două turnuri din piatră. Santinele tăcute al adevărului care se află dincolo de orizont.

Un lup şi un câine, înfrăţiţi de frică, unul sălbatic, celălalt îmblânzit, urlau la sfera strălucitoare de pe cer. Lângă labele lor, un rac se târa de pe marginea apei.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre câinele negru şi am simţit tensiune în stomac.

— Cum a mers azi? a întrebat Cabell, atrăgându-mi iarăşi atenţia asupra lui.

După ce mi-am luat partea din câştigurile de azi şi am închis restul în seif, am ridicat două bancnote de câte 100 de dolari.

— Ia uite cine o să facă cinste cu cina diseară! Vreau faimosul turn de fructe de mare de la Larry's Unlimited.

Fratele meu era lungan şi n-avea mai deloc carne pe oase, dar părea să se simtă perfect confortabil în ce ajunsesem să consider a fi uniforma Recuperatorilor: pantaloni maro largi şi o curea plină cu uneltele meseriei, inclusiv un topor, cristale şi fiole cu otravă puternică şi antivenin.

Era nevoie de toate astea dacă voiai să goleşti cripta unei vrăjitoare de toate comorile pe care le strânsese de-a lungul secolelor, dar să rămâi totodată întreg şi viu.

— De ce nu mănânci mai bine din gunoiul din spate? O să ai parte de aceeaşi experienţă culinară.

— Să-nţeleg că vrei să te opreşti la librărie şi să vezi câţiva posibili clienţi, înainte să comandăm pizza pentru a zecea seară la rând, a zis.

— Ce s-a întâmplat cu cheia pentru misiunea vrăjitoarei Gaia? Era ceva compatibil în colecţia librăriei sau a trebuit să te duci la Tăietorul-de-Oase?

Pentru a deschide o Venă închisă, unul dintre drumurile magice create de vrăjitoare, aveam nevoie de oase şi sânge de la cea care îl crease, sau de la cineva înrudit. Tăietorul-de-Oase le dădea de urmă şi le achiziţiona.

— A trebuit să-l întreb pe Tăietorul-de-Oase, a răspuns el, şi mi-a dat cheia, ca s-o analizez.

Semăna cu două oase de degete, sudate cu aur.

— Avem tot ce ne trebuie pentru a deschide mormântul weekendul ăsta.

— Pe toţi dinţii zeilor, cât ne-a costat cheia?

— Ca de obicei. O favoare, mi-a spus el, ridicând un umăr.

— Nu putem să tot împărţim cu favoruri în stânga şi-n dreapta, am spus tensionată, în timp ce opream muzica şi lumânările electrice.

— De ce nu?

S-a rezemat de cadrul uşii.

Acea mişcare neînsemnată şi tonul nepăsător din vocea lui m-au iritat. Niciodată nu-mi amintise mai mult de Nash, escrocul care ne crescuse, reticent, şi ne atrăsese în profesia lui, doar ca să ne abandoneze înainte să trecem de primul deceniu al vieţii noastre.

Cabell mi-a cercetat din priviri camera aranjată în stilul Mystic Maven.

— Va trebui să renunţi la rahatul ăsta, dacă vrei ca data viitoare să-l putem plăti pe Tăietorul-de-Oase cu bani.

Cumva, ajunseserăm din nou la cea mai puţin preferată conversaţie a mea.

— Poate că slujba asta „de rahat" ţi se pare o glumă, dar ne permite amândurora să avem ce mânca şi cu ce ne plăti chiria. În schimb, tu ai putea să lucrezi în mai multe ture la salonul de tatuaje.

— Ştii bine că nu asta voiam să spun. Dacă am merge să căutăm o relicvă legendară...

— Dacă am găsi un unicorn, l-am întrerupt eu. Dacă am găsi comoara pierdută a piraţilor. Dacă am prinde o stea căzătoare şi am băga-o în buzunar...

— Bine, gata. Am înţeles ideea, a spus Cabell, iar zâmbetul i-a dispărut de pe buze.

Nu eram precum ceilalţi Recuperatori, sau Nash, care vânau ceaţă şi vise. Sigur, vânzarea unui obiect legendar pe piaţa neagră putea să-ţi aducă mii, poate chiar milioane, dar preţul erau ani întregi de căutat relicve din ce în ce mai greu de găsit. Utilizatorii de magie din alte părţi ale lumii îşi asiguraseră comorile, lăsând doar Europa la dispoziţia celorlalţi. Şi-n plus, niciodată nu avuseserăm resurse pentru o relicvă importantă.

— Banii adevăraţi vin din slujbe adevărate, i-am reamintit.

Fie că-mi plăcea sau nu, la Mystic Maven era un job adevărat, unul cu program flexibil şi cu salarii corecte,

plătite cu grație la negru. Aveam nevoie de el, ca supliment la slujba pe care o acceptasem în Consiliul bibliotecii ghildei, mai ales că genul acesta de oferte de locuri de muncă scăzuseră, iar clienții se zgârceau când venea vorba de tariful Recuperatorilor.

Chiar dacă Mystic Maven era o capcană pentru turiști, bazată pe tămâie și alte prostii, ne oferise singurul lucru pe care nu-l mai avuseserăm până atunci: stabilitate. Nash nu ne înscrisese niciodată la școală. Niciodată nu ne făcuse documente de identitate nouă, celor doi orfani, pe care-i adunase din diferite părți ale lumii, ca pe alte mărunțișuri stupide de-ale lui. Tot ce aveam era această lume a Recuperatorilor și a vrăjitoarelor, necunoscută și nevăzută de aproape toată lumea. Fuseserăm crescuți la limita geloziei, hrăniți de mâna invidiei și adăpostiți sub acoperișul lăcomiei.

Adevărul e că Nash nu doar că ne forțase să intrăm în lumea asta, ci ne ținuse captivi în ea.

Îmi plăcea viața pe care ne-o creaserăm prin propriile puteri, și puțina stabilitate pe care o șterpeliserăm, acum că eram mai mari și puteam să ne purtăm singuri de grijă.

Din păcate, Cabell voia ce avusese Nash: potențial, glorie, adrenalina unei descoperiri.

Și-a țuguiat buzele și s-a scărpinat la încheietură.

— Nash mereu spunea...

— Să nu îndrăznești să mi-l citezi pe Nash, l-am avertizat.

Cabell a tresărit, doar că de data asta nu mi-a mai păsat.

— De ce faci asta mereu? Mă oprești de câte ori pomenesc de el...

— Pentru că nu merită să pierzi timpul nici măcar ca să-i pronunți numele.

Mi-am pus geanta de piele pe umăr și m-am forțat să zâmbesc.

— Haide, o să verificăm lista cu sarcini de la bibliotecă şi după, o să ne oprim la vrăjitoarea Madrigal, ca să-i dăm broşa.

Cabell s-a cutremurat la auzul numelui acesteia. L-am bătut pe umăr. Adevărul e că, la consultaţie, îl fixase cu o intensitate care ne alarmase pe amândoi, chiar înainte să decidă să lingă picătura de transpiraţie de pe obrazul lui.

Am închis şi l-am urmat pe Cabell pe scările care scârţâiau, în furnicarul nocturn. Turiştii roiau în jurul nostru, fericiţi şi cu obrajii roşii de la aerul răcoros al începutului de toamnă.

Abia am reuşit să nu mă lovesc de câţiva, care se holbau la clădirea din piaţa Quincy. Erau peste tot, se pozau în faţa restaurantelor, mâncau gogoşi cu cidru de mere şi împingeau cărucioare cu copii somnoroşi, spre hotelurile lor.

Era o imagine a vieţii pe care n-o ştiusem niciodată şi nici n-aveam s-o ştiu.

2

Un râset răsunător ne-a întâmpinat când am intrat în atriul bibliotecii ghildei, moment în care pielea mi s-a răcit ca marmura de pe pereți.

Nimic bun nu ieșea din petrecerea unui Recuperator, mai ales când era aproape în toiul nopții și blestemele prosperau, iar judecata oamenilor era întunecată, din cauza alcoolului.

Acum, îmi doream să ne fi oprit pentru cină, în loc să venim la Beacon Hill, unde se afla biblioteca, într-o casă conspirativă.

— Perfectă sincronizare, am spus.

— Ai un talent să te întâlnești cu oameni pe care chiar nu vrei să-i vezi, a comentat Cabell. E ca și cum biblioteca încearcă să-ți spună ceva.

— Că ar trebui să găsesc un mod de a le fura cheile, ca să nu mai aibă cum intra?

Cabell a dat din cap.

— Când o să înțelegi că, dacă dai oamenii la o parte, n-o să obții decât un singur rezultat: să rămâi singură?

— Adică o să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți? i-am răspuns, asigurându-mă că închisesem ușa în urma mea.

Ușa Spre Toate Căile fusese găsită în cripta unei vrăjitoare puternice acum mai bine de un secol, când

se înființase ghilda Recuperatorilor. Spre deosebire de craniile vrăjitoarelor, care erau folosite ca să lege un capăt al unei anumite Vene de altul, Ușa Spre Toate Căile putea să deschidă un număr infinit de drumuri temporare și să te ducă în orice loc îți puteai imagina, atâta timp cât aveai o copie a cheii de aramă de la ea.

Cabell și cu mine moșteniserăm cheia care ne făcea membri de la Nash, care o primise după acceptarea reticentă a candidaturii lui de către ghildă. Donația care i-a fost cerută, scutul lui Aeneas, fusese o relicvă suficient de notabilă încât ceilalți membri ai ghildei să treacă repede cu vederea reputația lui destul de pătată.

Problema cu Ușa Spre Toate Căile era că biblioteca devenise un popas necesar, indiferent unde te duceai. Cu toate că puteam să intrăm în bibliotecă și să așteptăm să ne observe Bibliotecarul, ca să deschidă ușa secretă, metoda mai simplă de intrare, și cea folosită de majoritatea membrilor ghildei, era Ușa Spre Toate Căile. Nu trebuia decât să bagi cheia de membru într-o încuietoare veche din apropiere, să deschizi ușa, și ajungeai acolo în câteva secunde. Cel mai des, o foloseam pe cea din debaraua din apartamentul din North End. După ce ajungeam la bibliotecă, puteam să folosim cheia din nou la Ușa Spre Toate Căile, ca să ne continuăm drumul.

Aveam să trecem din nou pe aici la întoarcere, iar stomacul mi s-a întors de dos imaginându-mi că voi fi expusă de mai multe ori la această adunare.

Tensiunea de pe fața lui Cabell a mai dispărut când s-a uitat pe holul lung și lustruit, care ducea spre camera principală a bibliotecii. Strălucirea caldă a lumânărilor era o invitație și făcea particulele albe din podeaua de piatră să lucească precum niște stele.

— Nu e vineri, nu-i așa? am întrebat.

Nopțile de vineri erau dedicate Recuperatorilor, care beau și se mândreau cu diversele relicve pe care le găsiseră, și cu criptele cărora le supraviețuiseră. Toate speranțele mele c-o să reușesc să salut în trecere

Bibliotecarul înainte să plecăm s-au sfărâmat ca niște grămezi de nisip în pumn.

— E marți. Se pare să Endymion Dye și echipa lui s-au întors din expediție, a spus Cabell.

Cu toate că m-am urât pentru curiozitatea cu care mă autosabotam, am aruncat o privire pe hol. Endymion Dye stătea la una dintre mese, înconjurat de membrii ghildei, care roiau în jurul lui, în speranța c-o să le fie auzite laudele. Părul lui alb, provocat de șoc, încă mă lua prin surprindere, indiferent de câte ori îl vedeam. Fusese darul de despărțire al blestemului unei vrăjitoare, în urmă cu trei ani.

Maxilarul mi s-a încordat. Avea ceva tulburător, dincolo de averea sa obscenă. Dincolo de faptul că familia lui înființase această ghildă și el stabilea regulile. Dincolo chiar și de ochii lui gri pătrunzători, care păreau să te secere. Avea un aer alunecos, ca și cum niciunul dintre noi nu merita privilegiul de a-i cunoaște adevăratele sentimente și intenții.

Chiar și Nash, bărbatul care râdea în timp ce străbătea haosul, se ținuse la distanță de Endymion. „Tipul e implicat în niște treburi dubioase, Tamsy", spusese într-o zi, când trecuserăm pe lângă el, în drumul spre singura întâlnire a ghildei, la care Nash decisese să meargă. „Să stai departe de el, da?"

În acele rare dăți când îl văzusem pe Endymion, mereu fusese atât de sigur pe el, că era aproape ireal să-l văd acum plin de praf și murdărie, după o expediție recentă.

Chiar și așa, nu era nici măcar pe jumătate la fel de enervant ca fiul lui, Emrys. Când nu risipea moștenirea pe care niciun adolescent de 17 ani n-o merita, și nu se lăuda cu relicva pe care el și tatăl lui o găsiseră, tânărul Dye părea să existe doar ca să-mi testeze limitele sănătății mintale.

— Nu-l vezi pe De-Bani-Gata pe aici, nu?

— Nu. Hm!

— Hm, ce?

— E ciudat că tatăl lui nu l-a luat cu el. Dar nu l-am mai văzut la bibliotecă de câteva săptămâni. O fi început să meargă la un internat fandosit?

— Nu pot decât să sper.

Nu exista nicio şansă ca Emrys să renunţe la vânătoarea de relicve, nici măcar temporar.

Endymion ignora vorbele Recuperatorilor. Privirea îi era ascunsă de lumina soarelui, care i se reflecta în ochelarii cu ramă subţire.

Cabell m-a mângâiat liniştitor pe cap şi a spus:

— Aşteaptă aici. Mă duc să văd lista de sarcini, ca să n-ai tu de-a face cu ei.

M-am întins după geanta cu provizii de la Cabell şi uşurarea mi-a străbătut tot corpul.

— Mulţumesc. Am rămas fără replici isteţe pe ziua de azi.

M-am rezemat de peretele rece din piatră şi i-am auzit pe ceilalţi Recuperatori salutându-l cu exuberanţă pe Cabell, ca pe fiul rătăcitor. După ce s-au obişnuit cu faţada lui de singuratic tatuat şi cu atitudine, l-au acceptat pe Cabell. Râsul lui şi talentul pentru poveşti captivante *aproape* c-au cântărit mai greu decât asocierea lui nefericită cu familia Lark.

Dar de fiecare dată când apărea la o seară de poveşti şi dat mare, sau ca să se întâlnească cu unul dintre ei la un pahar, trebuia să mă abţin să nu-i reamintesc că încă ne spun „Larcenies"[1] pe la spate.

Ceea ce m-ar fi jignit, dacă ar fi fost ceva isteţ.

Nu-i respectau, şi nu le păsa dacă Cabell trăia sau murea. Niciodată nu le păsase. Când eram mici şi avuseserăm nevoie de ajutorul lor, aşa-zisa unitate a ghildei n-a fost de găsit.

1 Hoţii (n. red.).

Asta a fost prima lecție pe care am învățat-o de la Nash. În viață, oamenii au grijă numai de ei, și, ca să supraviețuiești, trebuia să faci la fel. Cel puțin vrăjitoarele erau sincere în privința asta și nu se prefăceau că le pasă de altcineva.

Cabell a venit repede înapoi, cu trei anunțuri de muncă în mână, toate scrise cu cerneala de un verde smarald a Bibliotecarului.

— Cred că sunt câteva bune.

Le-am luat pe toate trei și am studiat numele celor care solicitau munca de recuperare. Majoritatea păreau să fie Înzestrați. Foarte bine. Aveam nevoie de o pauză de la vrăjitorie.

Un val nou de urări vesele mi-au atras atenția spre hol.

Endymion desfăcea îngrozitor de încet ambalajul protector al descoperirii lui. Apoi, cu o atitudine dramatică, ce era pe placul acestor oameni, chiar și când asta însemna să se poarte neatent cu artefacte neprețuite, a pus relicva înapoi pe masă. Bufnetul impactului a răsunat în bibliotecă.

Cartea imensă era legată în piele, coperta fiind fisurată din cauza vechimii și a căldurii. Teancul gros de pagini încadrate în argint arăta de parcă petrecuse ultimele secole încercând să evadeze. Numai un lacăt greu, din metal, cu simbolul copacului din Avalon, le mai ținea laolaltă.

M-a străbătut un fior de invidie, al naibii de greu de suportat.

— Nemurirea lui Callwen, am spus.

O colecție de amintiri ale vrăjitoarei, scrise în sânge după moartea ei. Deși acum era normal ca vrăjitoarele să facă așa ceva, asta se zvonea că era cea mai veche de acest gen.

Pisicile din bibliotecă, ascunse pe rafturile de sus, au scuipat din cauza blestemelor care învăluiau volumul. Sunetul era ca ploaia ce sfârâia pe un acoperiş încins.

Ceilalţi Recuperatori au lovit mesele cu pumnii. Pulsul mi-a crescut când m-am întors în direcţia Uşii Spre Toate Căile.

— Bun, unde mergem mai întâi? am întrebat, băgând cheia în încuietoare.

După ore întregi de plimbat între Boston, Savannah, Salem şi St. Augustine, rataserăm toate cele trei sarcini. Două fuseseră deja făcute de alt Recuperator, din altă ghildă, şi pentru a treia, clienta sperase c-o să ne plătească oferindu-ne colecţia ei vastă de nasturi.

Singurul lucru care ne mai rămăsese era să ducem la bun sfârşit sarcina pentru vrăjitoarea Madrigal.

— Nu spun decât că nasturii cu perle erau seducători, a continuat Cabell, în timp ce ocolea mulţimile din Cartierul Francez, în New Orleans, care tocmai terminaseră de luat cina.

— Aveau formă de stele, m-am încruntat eu.

— Ai dreptate, retrag ce-am spus. Nu erau seducători, erau *fermecători*. Îţi veneau foarte bine...

L-am lovit cu umărul, dându-mi ochii peste cap.

— Acum ştiu ce-o să-ţi iau de Crăciun.

— Ura, a spus Cabell, în timp ce se uita la balcoanele de fier de deasupra noastră.

Luna subţire lumina oraşul în toată gloria sa colorată şi părea să atârne mai jos decât de obicei.

— De ce nu ne mutăm aici? a întrebat Cabell, oftând fericit.

Puteam să-i dau zeci de motive, dar numai unul conta: casa noastră se afla în Boston. Era singura pe care o avuseserăm vreodată.

Am începetinit amândoi instinctiv, când ne-am apropiat de o stradă lăturalnică obişnuită. Un conac negru, acoperit cu iederă, se înălţa la capătul aleii, dincolo de ultimul stâlp de lumină.

Poarta neagră de la Casa cu Turn s-a deschis cu un scârţâit, fără să fie atinsă. De-a lungul aleii strâmbe care ducea spre veranda din faţă erau măceşe. Mi-am ţinut respiraţia, dar chiar şi aşa, mirosul lor putrezit mi s-a strecurat în nări şi a rămas acolo.

Modul în care inima îmi bătea cu putere, lovindu-se de coaste, mi-a reamintit de momentul când stăteam în faţa altor asemenea case, ţinându-l pe Cabell de mâna lui mică şi rugându-mă ca Nash să nu fie omorât de vrăjitoarea dinăuntru.

— Eşti sigură că ai broşa? a întrebat el, deşi ştia răspunsul.

— O să fiu bine.

— Chiar pot să vin cu tine, mi-a zis, în timp ce privea agitat casa, lucru care nu-i stătea deloc în fire.

Am scos din geantă jurnalul din piele neagră şi i-am lipit coperta uzată de piept.

— Încearcă să găseşti câteva posibile cuvinte-cheie, cât aştepţi.

Jurnalul lui Nash, unul dintre puţinele bunuri pe care le lăsase în urma lui, era un amestec haotic de poveşti şi notiţe despre relicvele, legendele şi utilizatorii de magie pe care-i întâlnise de-a lungul anilor. Probabil ştia că era posibil ca ţinerii lui învăţăcei să-l citească, aşa că scrisese unele lucruri codat. Cu toate că reuşiserăm să descoperim cuvântul-cheie care descifra majoritatea notiţelor, n-am putut să-i dăm de cap ultimei, pe care o scrisese fix înainte să dispară.

Cabell a luat jurnalul, dar era în continuare agitat.

— E rândul meu, am spus.

Când venea vorba de livrat bunuri vrăjitoarelor, unul din noi stătea mereu afară, în caz că celălalt rămânea

blocat înăuntru, cu un client care refuza să plătească. Am încercat să-l liniştesc, mângâindu-l pe braţ.

— O să mă grăbesc, îţi promit. Te iubesc.

— Să nu mori, a răspuns Cabell, rezemându-se de gard şi oftând.

Casa vrăjitoarei Madrigal părea să tremure de la cât de rece era. Ferestrele clănţăneau ca dinţii în ramele lor, iar oasele ca de marmură, fisurate, şi obiectele din fier mormăiau în briză.

Mi-am plimbat privirea peste faţada uzată a conacului, în timp ce mă apropiam de veranda afundată.

„Bun. E o simplă livrare. Iei banii şi ieşi", mi-am zis, îndreptându-mă de spate.

Mereu îmi cercetez clienţii înainte să-i întâlnesc. Astfel, am mai multe şanse să primesc plata şi să supravieţuiesc întâlnirii. Dar, în biblioteca ghildei noastre, nu există mai nimic despre Madrigal, ba chiar şi ce am găsit în jurnalul lui Nash n-a fost de mare ajutor.

Vrăjitoarea Madrigal, stăpâna tuturor afinităţilor cu natura. Nu există relaţii cunoscute.
Nu acceptă niciodată invitaţii la cină.

Biletul ei cu sarcina rămăsese neatins luni întregi la avizierul ghildei, până mi-am făcut curaj să-l iau.

Am strâns broşa, în săculeţul ei de catifea. Negocierea acestei sarcini fusese la un pas să-mi distrugă nervii, şi aceştia erau din nou atinşi la maximum, în timp ce treceam în revistă tot ce se putea întâmpla dacă lucrurile mergeau prost. Însă tristul adevăr era că nu puteam să facem mai nimic dacă Madrigal refuza să onoreze contractul şi să ne plătească. Aşa stăteau lucrurile când te ocupai de afaceri cu fiinţe mai puternice. Comportamentul lor oscila, şi mereu trebuia să fii pregătit pentru nazurile lor.

Uşa s-a deschis înainte să ridic mâna şi să sun la clopoţel.

— Bună seara, domnişoară.

Companionul vrăjitoarei umplea aproape complet cadrul uşii, cu înălţimea lui imposibilă şi umerii laţi cât strada. „Dragule", aşa îi spunea, şi mi s-a părut înţelept să nu întreb dacă ăsta chiar era numele lui sau doar un alint.

Bărbatul a făcut o plecăciune când m-am apropiat, însă expresia i-a rămas la fel de imposibil de citit ca prima oară când venisem. O mască de piele îi atârna de jumătatea superioară a feţei, ca gluga unui vultur, acoperindu-i ochii, şi el se îmbrăcase cu o uniformă bine croită şi de modă veche, de majordom.

— Vă rog să mă urmaţi, domnişoară.

Accentul lui era ciudat, melodios într-un mod care-l făcea să nu pară cu totul uman, ceea ce probabil aşa şi era. Deseori, vrăjitoarele obligau creaturi magice să le servească pe parcursul vieţilor lor lungi, chiar dacă asta se întâmpla rar acum în lumea noastră.

Companionul s-a retras din nou în umbra din spatele lui. Mirosul de ceară caldă şi fumul de lumânare mi-au umplut nările când am trecut pe lângă el. Broşa de aur de la rever, o piesă de şah cu o semilună peste ea – semnul vrăjitoarei Madrigal – strălucea în lumina candelabrului din apropiere.

Un saxofon îndurerat se duela cu notele spumoase ale pianului, undeva în centrul casei, amestecându-se treptat într-un delir.

„Termină treaba", mi-am spus, simţind marginile broşei că îmi intră în piele.

— Stăpâna ta e acasă?

— Da, domnişoară. Are oaspeţi.

— Să mă întorc altă dată? am întrebat, simţind un gol în stomac.

— Nu, domnişoară. Asta nu i-ar face plăcere.

Ca orice tovarăş de vrăjitoare, ştia că nu era bine să rişte să o supere.

— Bine, am reuşit să spun.

Am făcut un pas în spate, ca să-l las să mă conducă. Prima oară când venisem aici, Casa cu Turn nu fusese decât o imagine înceţoşată de catifea şi parfum. Acum puteam să văd detaliile.

Precum florile tăiate de o săptămână, mobila elegantă, operele de artă şi bijuteriile aurite căpătaseră o culoare ruginie odată cu trecerea timpului. Opulenţa era la fel de uimitoare precum covoarele umede şi pătate, şi mirosul puternic de mucegai şi igrasie.

O mătase roşie acoperea pereţii. O masă incrustată cu oase era sprijinită de perete, având pe ea o vază sub formă de mâini, un binoclu, o cupă pe jumătate plină, posibil cu vin roşu, dar putea la fel de bine să fie şi sânge.

La lumina lumânărilor, portretul unui tânăr temător, îmbrăcat într-o uniformă de modă veche, veghea holul. Forma unor buze roşii îi apărea pe obrazul pictat, şi, prin pânză, intrase un cuţit, fix unde i-ar fi fost inima.

Teama a început să mi se strecoare pe sub piele, ca un cuib de miriapozi. Am urmat muzica, până când covoarele au fost înlocuite cu gresie alb cu negru. Lumânările se aprindeau pe măsură ce înaintam, dar lumina lor nu era destul de puternică încât să atenueze senzaţia de întuneric nepătrunzător.

Intrarea dădea în atriumul rotund din centrul casei. O boltă de vitralii se arcuia peste scara principală, prezentând o grădină luxuriantă de copaci şi flori căţărătoare, sub o semilună. Acestea dădeau o nuanţă putredă covoarelor roşii şi marmurii de pe scara principală.

În loc să mergem la etaj, ne-am întors spre două uşi stacojii. Pe amândouă era scorojit semnul vrăjitoarei. Muzica s-a oprit, destul cât să aud murmurul de voci dinăuntru. Am închis ochii când companionul a ridicat mâna, ca să bată la uşă.

Aceasta s-a deschis, şi muzica s-a revărsat din cameră, ca sângele care ţâşneşte dintr-un gât tăiat.

M-am îndreptat de spate cât de mult am putut şi am ridicat capul, în timp ce l-am urmat pe companionul lui Madrigal în cameră. Acolo, o fată mă fixa cu privirea. Avea faţa rotundă, ochii prea mari şi păr care nu era nici şaten, nici blond. Era palidă.

„Eu."

Camera era acoperită cu oglinzi, care se întindeau de la podea până în tavan. Mobila arăta de parcă fusese sculptată direct în podeaua din piatră neagră lucioasă, apoi se întinsese şi se răsucise în forme ciudate. Pe podea şi servante erau lumânări. Sutele de flăcări s-au transformat în mii, în timp ce reflexiile lor se multiplicau în geamurile din jurul nostru.

În centrul camerei se afla o masă, pe care cădeau picăturile de ceară stacojie din candelabrul de sus.

Stomacul mi s-a întors pe dos când am văzut farfuriile pline cu carne sculptată şi plăcinte. Corbi de ciocolată mă urmăreau din locurile lor, de pe tăvi înalte cu dulciuri şi prăjituri.

O femeie stătea în capul mesei, corpul ei fiind învăluit într-un nor de tul negru. Linii dure de fard de obraz îi conturau faţa. Un râu de păr roşu îi curgea pe spate, dar vrăjitoarea (sau un servitor amărât) rotise două secţiuni în cocuri deasupra urechilor. Perlele negre şi diamantele prinse între ele au zornăit când ne-a privit.

Arăta aşa cum numeroase legende încercaseră s-o prezinte pe infama Morgan le Fay, şi anume seducător de sinistru.

— Domnişoară Lark. Cât de... punctuală.

S-a şters pe buze cu un şerveţel negru din dantelă şi a întins mâna.

Inima mi-a sărit în gât când am făcut primul pas spre ea. Dintr-odată, paşii mei deveniseră prea gălăgioşi, şi hainele, prea şifonate ca să mă aflu aici. Mă înecam în iridescenţa efervescentă a camerei. M-am oprit din nou când am văzut că nu era singură la masă. Mai erau câţiva

bărbaţi... care nu se mişcau? Păpuşi în mărime naturală? Purtau fracuri, şi fiecare era ţinut drept pe scaun de câte o fundă neagră, legată de acesta. Aveau capetele acoperite cu un cap de animal împăiat, ca o glugă. Un urs, un leu, un cerb şi un mistreţ.

— Apropie-te, te asigur că oaspeţii mei ştiu să se poarte. Chiar eu i-am dresat, a spus Madrigal.

Niciunul nu părea să se mişte, până când invitatul din stânga ei nu s-a aplecat, şi i-am văzut capul de după candelabrul imens care-l ascunsese până atunci.

Emrys Dye.

Spre deosebire de ceilalţi, nu avea un cap de animal. Asta înseamnă c-am avut şansa să văd cum a devenit livid la faţă şi buzele i s-au îndepărtat, dându-i de gol uimirea.

Înainte de momentul ăsta, mă mândrisem că foarte rar eram luată prin surprindere. Am petrecut ani întregi expunându-mă suspiciunilor, aşa cum poate alţii luau picături de otravă, ca să dezvolte imunitate. Când te aştepţi mereu la ce e mai rău, nimic nu poate să te mai şocheze.

Dar la asta clar nu mă aşteptasem.

Ca întotdeauna, trăsăturile lui Emrys erau perfecte. Înfăţişarea îi fusese cultivată cu atenţie, de-a lungul generaţiilor întregi de căsătorii aranjate între oameni frumoşi şi bogaţi, care aveau *acel ceva* imposibil de descris, ce părea să fie tipic celor Înzestraţi, şi care-i deosebea de noi, muritorii de rând. Era acel ceva care te făcea să vrei să-i priveşti mai mult decât se cuvenea.

Era greu să rezişti acelui ceva, chiar şi-n cazul lui Emrys. Până când descopereai personalitatea oribilă din spatele măştii.

Purta un frac negru mătăsos, iar papionul îi atârna desfăcut în jurul gâtului. Părul şaten era un haos atrăgător, ca de obicei. Şi-a trecut mâna prin el, în timp ce mă analiza cu ochii lui de culori diferite. Unul era precum cositorul, pe când celălalt era de un verde strălucitor, ca smaraldul de pe broşa pe care o aveam la mine.

Picioarele mele nu mai ştiau să funcţioneze. Din păcate, nu acelaşi lucru se putea spune şi despre gura mea.

— Ce cauţi aici?

— Şi eu mă bucur să te văd, Tamsin, a răspuns Emrys, în timp ce lua o sticlă de şampanie.

Şocul de mai devreme se evaporase, iar acum revenise la tonul lui relaxat.

— Te-ai întors din altă aventură palpitantă de recuperat prostii pierdute? Îmi imaginez că orice te-a pus stăpâna Madrigal să găseşti a fost o pauză minunată de la mizeriile tale obişnuite.

— Te-ai întors din altă aventură ca să-ţi validezi mândria masculină fragilă? i-am răspuns, pe un ton mieros.

Nu era de mirare că nu venise la bibliotecă.

Emrys a râs, în timp ce şi-a umplut paharul de şampanie.

— M-ai prins, Înaripato!

Îmi venea să mârâi. Dacă unul din noi ar fi fost o pasăre, atunci el ar fi trebuit să fie acela, după modul în care se tot foia dintr-un loc într-altul, enerva pe toată lumea şi ceilalţi trebuiau să strângă după el.

— Pari să laşi impresia că felul tău previzibil de a fi e fermecător, când, de fapt, e îngrozitor de plictisitor, i-am spus.

— Plictisitor? Nu cred că mi s-a mai spus până acum aşa.

Un sunet puternic, venind din direcţia vrăjitoarei, m-a târât înapoi în prezent.

Madrigal s-a întins spre un platou cu mâncare din mijlocul mesei şi şi-a înfipt bucăţi de carne şi brânză în unghiile lungi. Degetele i se mişcau ca nişte cuţite, frecându-se unul de altul în timp ce lăsau mâncarea în farfurie. M-am uitat repede în jur, după inelele cu sigilii.

— Domnişoară Lark, el este invitatul meu, a spus Madrigal.

„Şi eu nu sunt", mi-am spus.

— Te-aş ruga să iei loc, dar abia dacă e destulă mâncare pentru noi doi, după cum se poate vedea, a continuat vrăjitoarea, cu o notă de remuşcare falsă în voce, mângâind râtul porcului prăjit.

— Bineînţeles. Sigur că da, stăpână Înţeleaptă. Ţi-am îndeplinit sarcina şi am venit să-ţi aduc broşa.

M-am străduit să nu mă mişc în timp ce aşteptam, dar vrăjitoarea n-a spus nimic. Am riscat şi mi-am ridicat privirea. Vrăjitoarea se uita la mâncarea din dreptul ei, luând câteva bucăţi de fructe de pe un platou apropiat. Preţ de câteva momente chinuitoare, singurul lucru care s-a auzit a fost râcâitul unghiilor ei şi scrâşnetul dinţilor.

Emrys şi-a muşcat, absent, buza de jos, în timp ce se uita la vrăjitoare. Cealaltă mână şi-o ţinea pe masa lucioasă. M-am forţat să-mi mut privirea.

— Nu ştiam că vă cunoaşteţi, m-am auzit spunând.

„Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură, Tamsin!"

— Iar eu nu ştiam că ţii socoteala tuturor cunoştinţelor mele, domnişoară Lark. Dragule?

Ceafa mi-a loc foc. Corpul enorm al Dragului a început să se răsucească în jurul axei proprii. Presiunea se întetea ca o furtună pe punctul de izbucnească, electrizându-mi până şi aerul din plămâni, încât n-am mai putut să respir. Lumina se rotea în jurul lui, în timp ce corpul său masiv lua o formă nouă.

„Un spirit", mi-a şoptit mintea, dincolo de şocul prin care treceam. Cei Care Îşi Schimbă Forma, din poporul zânelor, capabili să ia ce formă voiau, pentru trucurile şi călătoriile lor. Nu aveam Viziunea Unică. Puteam să-l văd doar pentru că el făcuse acest lucru posibil.

Şoimul a zburat şi a aterizat pe spătarul înalt al scaunului din obsidian al vrăjitoarei, fixându-mă cu

privirea. Madrigal i-a dat o bucată de carne crudă din farfurie.

— Unde e Cabell? a întrebat Emrys, distrăgându-mi atenţia de la gândurile mele.

— Ce-ţi pasă? am întrebat, în timp ce-mi trăgeam mânecile în jos.

— Nu ştiam că n-am voie să-mi pese de un membru al ghildei mele.

— Ghildei *tale*? Mai degrabă ghilda *noastră*...

— Copii, în numele perioadei scurte de când ne cunoaştem, ce v-a făcut să credeţi că aş fi de acord cu o ceartă meschină, la care nici nu pot să particip? a spus vrăjitoarea, după care s-a întors spre mine.

Mi-am muşcat buza în interior până am simţit gust de sânge, ca să nu reacţionez.

— Nu-mi amintesc să fi fost aşa morocănoasă la ultima noastră întâlnire, şi nici needucată.

Aerul fierbea de magie nefolosită, destul de puternică cât să fie observată chiar şi de un simplu muritor ca mine. Îmi înţepa pielea.

Puterea ei părea diferită de a celorlalte vrăjitoare cu care avusesem de-a face. Era apăsătoare şi presărată cu magie antică. Probabil pentru că era o Înţeleaptă, cel mai înalt statut pe care-l putea obţine o vrăjitoare. Felul în care stăpânea magia dădea de gol cunoştinţe vaste despre vrăji şi sigilii blestemate. Atât de vaste, că poate nici nu aveam să-l recunosc pe cel pe care-l va folosi ca să mă omoare, mi-am spus.

— Mă tem că de obicei e ursuză, dar asta face parte din farmecul ei unic. Şi, serios acum, ce rost are să fii civilizat, când poţi, mai degrabă, să fii interesant? a spus Emrys, pe un ton care dintr-odată era cald şi catifelat, ca un pahar de bourbon.

Madrigal a murmurat, gândindu-se la spusele lui. Tensiunea care se strânsese în jurul nostru a fost eliberată, ca şi cum expirase.

— N-am fost crescută să fiu o doamnă, dacă asta mă întrebi. Nu ca tine. Nimeni din întreaga lume nu se compară cu tine. Nici ca frumuseţe, nici ca putere.

— Niciodată nu mi-au plăcut exagerările, a spus Madrigal, cu un uşor avertisment în voce. Dar apropo de bucăţi apetisante, unde e acel tânăr încântător, care te-a însoţit la ultima vizită? Abia am reuşit să-l văd, şi speram să-l cunosc mai bine.

— El...

Am căutat disperată o explicaţie care să n-o insulte sau s-o înfurie.

— A avut alt angajament în seara asta.

— Ceva mult mai important decât mine? a întrebat Madrigal.

Eram îngrozitor de încordată.

— Îmi cer scuze.

— Ce enervant, a spus Madrigal, în timp ce se uita în pocalul cu vin. Spune-mi, domnişoară Lark, deoarece deseori nu înţeleg misterele minţii omului de rând: ce te împiedică să-i scoţi fratelui tău inima cu unghiile atunci când te enervează?

— În mare parte, voinţa, am spus, înainte să mă pot opri. Şi unghiile casante.

Lui Emrys i-a scăpat un râset şocat. Vrăjitoarea Madrigal a tăcut o clipă, apoi şi-a lăsat capul pe spate, râzând. Sunetul era mai mult animalic decât omenesc.

Am mai făcut un pas înainte, apoi altul, până am fost destul de aproape ca să scot broşa din husa de protecţie şi s-o pun pe masă, lângă ea.

— Acum presupun că trebuie să te plătesc, a spus Madrigal, îmbufnată.

A întins mâna, şi un săculeţ roşu sângeriu i-a apărut, de nicăieri, în palmă. Am ezitat o clipă, apoi l-am luat, după care am îndrăznit să mă uit înăuntru, ca să mă asigur că vrăjitoarea nu-l umpluse cu pietre sau monede.

Spre surprinderea mea, Madrigal a râs din nou.

— Văd că ai căpătat experienţă lucrând cu surorile mele, domnişoară Lark, dar puteţi să staţi amândoi liniştiţi, mereu plătesc pentru o treabă bine făcută.

Deci şi Emrys era aici pentru muncă, nu pentru o favoare, aşa cum credeam. Ştiam că familia Dyes făcea afaceri directe cu vrăjitoarele din când în când, ca să schimbe informaţii sau ca să-şi vândă descoperirile, dar nu se compara cu contractele dificile pe care Cabell şi cu mine le aveam cu ele. Majoritatea celor din ghilda noastră considerau jalnic faptul că trebuia să acceptăm sarcini ca să supravieţuim.

— Eşti aici pentru o sarcină? am întrebat, rotindu-mă ca să-l înfrunt pe Emrys.

— Şi ce dacă sunt? m-a sfidat el.

— Tati nu-ţi mai dă alocaţie, De-Bani-Gata? Sau a strâns pur şi simplu lesa?

Expresia lui Emrys s-a întunecat.

— Nu cred că te priveşte.

Nu. *Nu*. Nu-l lăsam să-mi fure de sub nas o sarcină bună. Aveam nevoie de ea într-un mod pe care el nu-l va înţelege vreodată.

— Stăpână Înţeleaptă, dacă eşti mulţumită de munca mea de recuperare, mi-ar face plăcere să preiau altă sarcină pentru tine, am spus, încercând să nu par disperată.

— Eşti chiar aşa disperată că trebuie să racolezi sarcini? a ripostat Emrys, cu o nuanţă tăioasă nefamiliară. Nu că n-aş avea încredere în deciziile tale, stăpână Înţeleaptă, dar Tamsin, domnişoara Lark, nu ştie cerinţele de bază. Nu e o Înzestrată şi nu posedă Viziunea Unică.

Avea dreptate, dar ceva din felul direct în care o spusese, de parcă trebuia să-mi fie ruşine, era umilitor.

— Spre deosebire de tine şi de prietenul tău cel mai bun, nepotismul, eu n-am nevoie de Viziunea Unică pentru a-mi face treaba.

— A punctat bine, dragule. Nu poţi să negi că domnişoara Lark a avut succes, în ciuda impedimentului ei, a spus Madrigal, în timp ce ridica broşa în lumina lumânării.

Apoi, un zâmbet i-a apărut pe buze.

— Poate e momentul pentru puţină competiţie. Sunt curioasă care din voi o să poată să aducă primul Premiul Servitorului?

„Premiul Servitorului?" Cuvintele îmi răsunau în minte. Erau familiare, dar imposibil de identificat. Ştiam numele...

Expresia lui Emrys a devenit rigidă când s-a rezemat de spătar. O picătură de transpiraţie îi curgea într-o parte a feţei, urmând forma unei margini sau a unei cicatrici. M-am sprijinit de masă, distrasă pentru moment de linia zimţată a pielii umflate. Se întindea în jos, dispărând sub jacheta lui, dar când s-a întors spre lumină, a dispărut, de parcă mi-o imaginasem.

— Nu poate să facă faţă sarcinii, stăpână. Şi noi am făcut deja o înţelegere, a spus el, în cele din urmă.

— Nu-l asculta. Nu semăn deloc cu el sau cu ceilalţi prefăcuţi. Fac o treabă mai bună, cu jumătate din resurse şi la jumătate de preţ. Şi aşa cum ştii, recuperez obiecte specifice pentru clienţi, nu vând relicve oricărui ciudat care poate să plătească.

Madrigal ne-a ignorat. Încă studia felul în care broşa strălucea în lumina lumânării. Cu o mişcare rapidă, a rupt ornamentul de argint în două, smaraldul căzându-i în mână. Fără să spună nimic, fără să respire măcar, l-a băgat în gură, ca pe o bomboană, şi l-a înghiţit.

Am deschis gura, după care am închis-o la loc.

— Eu...

Nu voiam să ştiu.

— Trebuie să recunosc, faptul că domnişoara Lark nu are Viziunea Unică ar fi o problemă pentru această căutare, a spus vrăjitoarea, punând mâna peste a lui Emrys.

Pieptul îmi luase foc. Îl mângâia cu unghiile, ca şi cum Emrys era o rodie care urma să fie desfăcută şi devorată.

„Bun. Se merită unul pe celălalt. N-are decât să-l mănânce de viu."

Dar mişcarea mi-a atras atenţia asupra altui lucru pe care-l ratasem înainte, ceva la fel de ciudat. Pentru prima oară de când l-am întâlnit, Emrys Dye nu purta inelul cu sigiliul familiei.

— Şi cu toate astea, nu pot să rezist unui joc, mai ales cu concurenţi aşa vrednici, a continuat vrăjitoarea. Domnişoară Lark, dacă o să-mi aduci prima Premiul Servitorului, o să te plătesc de o sută de ori mai mult decât ce ai primit în seara asta.

Inima mi-a tresărit de o dorinţă jenantă.

— Atunci, eu o să ţi-l aduc.

Cu orice preţ. N-avea rost să dezvălui această lipsă de informaţie, mai ales când numele îmi trezise deja ceva în memorie.

Unul dintre ceilalţi invitaţi, cel cu capul de urs, s-a foit pe scaun, mormăind. Stomacul mi s-a întors pe dos.

— Minunat, domnişoară Lark. O să-mi placă această competiţie mai mult decât îţi poţi imagina. Dar a venit momentul să pleci. Dragule, te rog s-o escortezi spre ieşire.

Scaunul lui Emrys a scârţâit şi şi-a pus o mână peste cealaltă, de parcă voia să se joace cu inelul care nu mai era pe degetul mic de la mâna stângă.

— Stăpână, te rog, permite-mi s-o escortez pe domnişoara Lark spre ieşire, a zis el, aruncându-i un zâmbet fermecător.

— Bine. Mereu susţin bunele maniere, mai ales că te vor aduce înapoi la masa mea.

Un alt fior de căldură mi-a străbătut pieptul.

— Mulţumesc pentru ocazia de a te servi, am scrâşnit eu printre dinţi.

Emrys m-a luat de braţ, cu privirea fixată în faţă şi expresia rece, în timp ce mă scotea repede din sala de luat masa şi ne îndreptam spre atrium. Abia când am ajuns pe hol a încetinit destul cât să-mi trag mâna înapoi.

— Dac-o să mă mai atingi aşa vreodată, o să te trezeşti într-o dimineaţă fără mâini, am şuierat.

M-am întins după mânerul îngheţat al uşii, dar Emrys a ajuns la el primul. Profitând de înălţimea lui, s-a întins peste umărul meu, ca să ţină uşa închisă. M-am întors ca să-l lovesc în piept, dar m-a prins de încheietură cu cealaltă mână. De data asta, mi-a dat drumul în clipa în care am tras de ea.

— Ascultă-mă bine, Înaripato, asta e sarcina mea. Nu vrei să fii implicată în aşa ceva.

Gerul înţepător din casă i-a făcut respiraţia şi mai caldă când mi s-a revărsat pe obraji. Emrys s-a aplecat, aducându-şi privirea învolburată la acelaşi nivel cu a mea, până când cuvintele tăioase mi s-au evaporat de pe limbă.

De-a lungul anilor, am văzut toate laturile lui Emrys Dye. Prinţişorul ameţit de vin, povestitorul lăudăros de lângă şemineul din bibliotecă, cuceritorul nepăsător, cititorul absorbit de munca lui, fiul ascultător şi iubitor. Dar niciodată nu l-am văzut aşa, cu o expresie sumbră, ca sticla îngheţată. Dacă l-aş fi împins atunci, nu sunt sigură că nu s-ar fi sfărâmat.

— Cred că vrei să spui „sarcina mea". Am terminat aici?

— Nu. Ţi-am văzut faţa când a făcut oferta. Habar n-aveai despre ce vorbea, cu atât mai puţin în ce te-ai băgat.

M-am apropiat, dar el nu s-a retras.

— Dacă nu-ţi place ce vezi, nu te mai uita la mine.

— Tamsin, te rog... a zis el pe un ton mai înţelegător.

Un zgomot puternic şi metalic i-a acoperit cuvintele. Amândoi am tresărit, şi când Emrys s-a întors, m-am strecurat pe sub braţul lui şi am deschis uşa.

La celălalt capăt al intrării, o femeie scundă şi cocoşată, într-o uniformă neagră de menajeră, căzuse în genunchi, supărată din cauza tăvii de argint şi a sticlei sparte de la picioarele ei.

Am fost uitată într-o clipă. Emrys a fugit spre ea şi i-a vorbit pe un ton calm şi liniştitor:

— E în regulă. E în regulă, îţi promit.

Femeia dădea din cap, incoerentă din cauza şocului. Emrys a ridicat-o de la podea cu grijă şi a ajutat-o să se aşeze pe un scaun din apropiere. Mi-am ţinut respiraţia. Nici măcar părul gri sârmos care-i acoperea cea mai mare parte a feţei nu putea să ascundă ridurile adânci ale pielii lăsate, venele umflate sau albul vizibil al ochilor, acolo unde ar fi trebuit să fie irisul şi pupila.

Mâna menajerei a zăbovit deasupra braţului lui pentru o clipă. Ochii i se umpluseră de lacrimi neplânse, şi durerea de pe faţa ei era atât de insuportabilă, că aproape mi-am mutat privirea. Maxilarul lui Emrys a devenit şi mai bine definit când s-a încordat, încercând să stăpânească furtuna care vuia în el.

Am simţit zăpuşeala nopţii şi duhoarea de măceşe, şi am ieşit. Dar ceva m-a făcut să privesc în urmă încă o dată, şi l-am văzut pe Emrys în mâini şi genunchi, strângând disperat cioburile în secunda dinainte de închiderea uşii.

Am înaintat repede pe drum, căutând siguranţa luminilor şi a mulţimii de pe strada Bourbon. Cabell a ridicat privirea, alarmat, când mi-a auzit paşii. Poarta s-a deschis în faţa mea şi am trecut repede prin ea, luându-l de braţ şi trăgându-l pe alee.

— Ce s-a întâmplat?

M-am tras de lobul urechii drepte. Ăsta era semnalul nostru pentru „Nu acum, e posibil să ne asculte cineva".

Nu m-am oprit până nu eram înconjuraţi de sute de oameni care umpleau străzile, intrând şi ieşind din baruri. Lumini multicolore pâlpâiau în jurul nostru, în timp ce înaintam prin mulţime, înspre Vena pe care o deschiseserăm cu Uşa Spre Toate Căile.

Muzica pulsa intens şi, la un moment dat, eram convinsă că simţeam basul asurzitor în sânge. În cele din urmă n-am mai putut să aştept şi l-am tras într-un magazin plin cu lucruri pentru turişti şi lumânări voodoo false.

Cabell m-a prins de umeri şi mi-a cercetat faţa, apoi restul corpului.

— Eşti bine? Eşti rănită?

— Sunt bine! Uite ce e, Dye era acolo...

— Ce? Dye? a strigat el, arătând spre urechi.

— Se ocupă de o sarcină pentru ea, dar ne-a oferit-o şi nouă. Dacă putem s-o rezolvăm primii, o să ne plătească de o sută de ori cât ne-a dat pentru sarcina de acum!

— Mi s-a părut că tocmai ai spus „de o sută de ori"...

— Chiar asta am şi zis. E pentru ceva numit Premiul Servitorului. Cred c-ar trebui să mergem în bibliotecă diseară şi să...

De data asta, am ştiut că m-a auzit. Expresia lui s-a întunecat şi a ieşit din nou în stradă, îndreptându-se spre Venă.

— Hei, e o oportunitate incredibilă!

— Ba nu e, a spus el, cu o expresie mai dură decât văzusem vreodată.

Pielea îi lucea de la transpiraţie şi începuse să-i umezească şi cămaşa. Şi-a suflecat mânecile, dezvăluindu-şi tatuajele negre. Fiecare reprezenta unul dintre sigiliile cu blesteme pe care le destrămase de-a lungul anilor. Erau trofee imprimate pe pielea lui.

— N-o să acceptăm sarcina asta, Tams.

Atunci am avut o revelaţie.

— Ştii ce e Premiul Servitorului? Îmi sună cunoscut, dar nu reuşesc să-mi dau seama de unde.

Cabell a început să respire din ce în ce mai sacadat.

— Nu ştiu. Habar n-am ce e, dar n-o să mai facem nimic pentru vrăjitoarea aia. N-avem cum să-l întrecem pe Dye, la ce resurse are. Nu e o idee bună. Nu putem... Nu putem...

S-a întors cu spatele şi m-a oprit cu un braţ, ca să mă ţină la distanţă.

— Ce se întâmplă? Eşti bine? l-am întrebat.

Cabell gâfâia, şi cu fiecare inspiraţie dificilă, coastele i se întindeau, de parcă încercau să-i iasă prin piele. Transpiraţia îi curgea din bărbie, pe jos, în timp ce corpul îi vibra din cauza unei dureri tăcute.

Secundele au părut ani. Un zumzet mi-a apărut în urechi, în timp ce priveam cum tensiunea acapara corpul lui Cabell, încordându-l. A căzut în faţă, susţinându-se de zidul din piatră.

În cele din urmă, a dat din cap.

— Eşti bine, i-am spus, pe un ton mai calm decât mă simţeam de fapt. Respiră. Ascultă ce spun. În trecut, într-un regat pierdut în timp, un rege pe nume Arthur domnea peste oameni şi zâne...

— Tams...

Strigătul a fost unul înăbuşit, iar panica m-a străpuns. De obicei, era îndeajuns să-i distrag atenţia cu o poveste ca să evit transformarea, chiar şi când era furios sau supărat.

— Dă-te... în spate....

A fost redus la tăcere însă de trosnetul zgomotos al oaselor care i se mutau pe sub piele.

Mişcările erau aşa forţate, că i se vedeau prin cămaşă, rupând materialul de la umeri şi de pe spate. S-a împleticit, întinzându-se după mine, după un zid, după orice care ar fi putut să-l susţină.

Un singur gând mi-a venit în minte: „Nu aici".

Nu putea să se transforme aici, cu atâţia oameni în jur care cântau şi-şi făceau poze, cu totul inconştienţi de pericolul în care se aflau.

L-am luat de mână şi l-am târât practic până am ajuns la deschiderea Venei, dintr-un magazin închis.

Gemând din cauza durerii, Cabell s-a împiedicat când picioarele i-au ieşit din ghete. Am încetinit, i-am pus braţul în jurul umărului meu şi l-am luat de talie, apoi am deschis uşa şi am păşit în pasajul care ne aştepta.

Întunericul ne-a învăluit şi camera a devenit neclară. Respiraţia îmi urla în urechi, în timp ce coastele i se mişcau sub mâna mea şi se micşorau. Uşa Spre Toate Căile s-a deschis şi ne-a scuipat pe marmura rece. Zdrăngănitul uneltelor a răsunat prin atrium, acoperind până şi vocile din camera interioară a bibliotecii.

— Aia a fost uşa? am auzit pe cineva întrebând.

Cabell s-a ghemuit pe jos, cu mâinile lipite de faţa care i se transforma. Disperată, m-am târât până la Uşa

Spre Toate Căile şi am închis-o. Mâinile îmi tremurau aşa tare, că abia am reuşit să bag cheia în broască, cu atât mai puţin să vizualizez apartamentul nostru.

Vena s-a deschis cu un oftat, şi m-am oprit îndeajuns cât să scot cheia.

Cabell zăcea greoi în braţele mele. Bombănea fără sens din cauza durerii, când am păşit în întunericul nesfârşit al pasajului şi uşa s-a închis în urma noastră.

Mirosul din apartament, îndulcit de rufele vecinului, m-a anunţat c-am ajuns. Apoi am dat buzna pe uşa dulapului cu cearşafuri şi am căzut pe covor. Întreaga clădire a părut să mormăie din cauza impactului.

M-am târât în patru labe spre dulap şi am închis uşa, ca să nu vină nimeni după noi.

— Cabell, ce se întâmplă?

— Nu... Tams, cred că...

Faţa i-a devenit îngrozitor de slăbită, şi am ştiut exact ce va urma, înainte ca umerii să i se încovoaie. Înainte ca părul negru să-i acapareze braţele, înainte ca oasele să înceapă să i se rearanjeze în ceva ce nu era uman.

— Inspiră adânc. Concentrează-te pe vocea mea. Nu trebuie să dispari. Nu trebuie. Poţi să controlezi ce se întâmplă, nu te controlează transformarea pe tine...

Şi-a tras umărul din strânsoarea mea disperată şi a căzut în genunchi.

— O să...

M-am întors spre spaţiul din apropiere, pe care-l foloseam pe post de birou, şi am căutat o idee, orice idee, pentru a şti ce să fac.

— O să aduc mai multe cristale. O să aduc...

Un mârâit puternic s-a auzit în spatele meu.

M-am întors.

Câinele era imens şi aducea mai degrabă cu un lup. Blana, neagră ca benzina, lucea la fiecare pas înainte pe care-l făcea. Hainele lui Cabell atârnau distruse.

Sunetul ghearelor pe podea a declanşat o teroare primară, una veche de când viaţa. Între dinţii albi şi lungi îi atârna salivă. Am simţit cum m-a cuprins adrenalina, care mi-a lăsat un gust amar pe limbă şi îmi zvâcnea în sânge.

Nu mai rămăsese nimic uman în ochii aceia întunecaţi.

Transformarea începuse să aibă loc mai des în ultimul an, dar mereu reuşisem să-l aduc înapoi. Să-l întorc la el însuşi. Nu mai trecuse printr-o transformare complet necontrolată încă din copilărie, când era doar un pui.

— Cabell? am şoptit.

Dulăul s-a oprit, înclinându-şi capul într-o parte.

— Ascultă-mă.

Am încercat să păstrez un ton neutru. Mintea mi se învârtea prea repede, răsfoind prin numeroasele referinţe şi Nemuriri din memorie. N-am uitat niciodată nimic din ce am văzut sau am citit, dar niciodată, până acum, nu avusesem nevoie să găsesc ceva ca să-l aducă înapoi la forma lui umană. Mereu reuşise să facă asta de unul singur.

— Ascultă-mă. Eşti bine, Cab. Eşti bine. Concentrează-te pe ce spun. În trecut, într-un regat pierdut în timp, un rege pe nume Arthur conducea oamenii de rând şi zânele...

Dulăul a scâncit, dar a stat pe loc, scuturându-se. Am început să mă mai relaxez şi am mai făcut un pas în faţă.

— Aceasta e o poveste despre îndrăgitul lui prieten şi cavaler, Lancelot...

N-am avut timp să fug. N-am avut timp nici să respir înainte să-mi sară la gât.

Instinctul însă m-a salvat.

Am ridicat un braţ când dulăul m-a atacat. Am urlat în clipa în care colţii mi-au intrat în antebraţ, străpungând pielea şi muşchiul, până la os.

M-a durut, însă am urlat abia când mi-am văzut propriul sânge pe dinţii dulăului.

Saliva şi făcea spume la gură. Mintea mi se golise, dar corpul voia să supravieţuiască. Trebuia s-o facă. Cumva, am reuşit să-mi ridic genunchii şi să-l lovesc. Dulăul a scâncît când s-a izbit de podea şi s-a ridicat iar.

Eu m-am tras în spate, şi mai în spate, încercând să mă îndepărtez, cu braţul ridicat. Mă străduiam să mă ridic, să ajung în alcovul cu birourile, unde erau tonicele, şi cristalele, şi...

Picioarele dulăului au devenit rigide când a scos un urlet asurzitor şi nelumesc.

— Cabell, te rog, revino-ţi!

Dulăul s-a apropiat, cu blana ridicată pe spate, de parcă avea ace. Totul s-a întâmplat prea repede. M-a muşcat de picior, forţându-mă să-l lovesc peste bot, şi cap, şi peste orice puteam, ca să mă eliberez.

„O să mor. O să mă omoare."

Asta dacă nu-l omoram eu prima.

Dulăul m-a atacat din nou, dar am ripostat, luând cuţitul de scrisori aflat lângă teancul de cărţi de pe birou. M-am întors, străpungând aerul ca să-l îndepărtez. În loc să se ferească, dulăul a fost tăiat în timp ce se îndrepta spre mine. Corpul meu era cuprins de dorinţa disperată de supravieţuire.

„Nu pot."

Am scăpat din mână cuţitul de scrisori, care s-a rostogolit pe podea. M-am îndepărtat, făcând un pas, apoi altul, în timp ce dulăul s-a întors să-şi lingă tăietura adâncă de pe una din labe.

„Nu pot."

Era în continuare Cabell. Undeva, înăuntrul acestui dulău, era fratele meu.

Şi avea să mă omoare.

Dulăul dădea târcoale între cele două birouri ale noastre. M-am lovit de raftul de lângă fereastră, şi, în clipa aia, n-am mai avut unde să mă duc.

Am început să arunc carte după carte spre el, dezlănţuind toată furia şi disperarea care pulsau în mine. Câinele le muşca, şi scâncea când îl loveau.

Cu sufletul la gură, l-am privit cum s-a dat în spate şi şi-a ridicat botul. Urletul lui a vibrat în apartamentul nostru mic, ca şi cum încerca să-i cheme şi pe alţii la vânătoare.

„Vânătoarea."

Ideea a străpuns ceaţa durerii din mintea mea. M-am uitat în stânga, spre geanta noastră, pe care o foloseam doar când trebuia să campăm înainte de a intra într-o criptă. Se sprijinea de piciorul curbat al biroului lui Cabell şi nu puteam ajunge la ea.

— Ascultă-mă, Cabell, am spus, în timp ce mă apropiam încet de el.

Dulăul s-a întors şi şi-a lipit urechile de cap, mârâind.

Am lovit geanta, şi tot conţinutul s-a revărsat pe podea. Cutia argintie cu săgeţi tranchilizante, cele menite pentru urşi şi alţi prădători, magici sau obişnuiţi, se afla printre caiete şi unelte.

Nu aveam la dispoziţie decât o secundă...

Mai puţin chiar.

Dulăul a sărit. Şi eu am făcut la fel.

Corpul mi s-a lovit de podea, simţind greutatea creaturii din spatele meu. Dulăul m-a prins de păr şi mi l-a smuls din scalp. Am dat cu cotul în spate, să mă apăr, pentru că nu reuşisem să deschid cutia argintie cu mâinile tremurânde, alunecoase de la sânge. Am dat cu ea de podea şi s-a deschis tocmai când dulăul şi-a înfipt dinţii în umărul meu.

M-am întors, cu un urlet primar, şi i-am înfipt săgeata în gât.

Dulăul a schelălăit şi s-a lăsat pe mine. I-am ţinut faţa departe cu o mână şi am menţinut strânsoarea, până când animalul a tremurat şi nu s-a mai mişcat.

— Totul e în regulă. Totul e în regulă acum, i-am spus, şi mi-am înfăşurat braţul în jurul lui.

A căzut peste mine, cu un ultim pufnet şi un scâncet trist.

Vecinul a bătut în peretele dintre noi.

— E totul în regulă?

— Suntem bine Îmi pare rău! am strigat, auzindu-mi tremurul din voce.

Stăteam întinşi pe podea. Era incredibil că nimeni nu văzuse pe geam cele întâmplate.

Am ţinut dulăul mai strâns, până când blana i-a căzut. Am rămas aşa până când oasele au început să i se rupă şi să i se remodeleze, în timp ce gemea de durere, zgâriind podeaua. Mi-am ţinut respiraţia şi am închis ochii, refuzând să eliberez lacrimile arzătoare.

Pentru că fiecare blestem putea să fie rupt.

Până şi al lui.

Eram privită.

Era liniște în biblioteca ghildei, cu excepția trosnetului lemnelor din vatra veche de piatră și a șoaptelor cărților care se așezau înapoi la locul lor, pe rafturi. Mă enervasem când îl găsisem pe Phineas Primm, un Recuperator bătrân, cu mai multe cicatrici pe față decât degete la mână, citind într-unul din fotoliile de piele. M-a fixat cu privirea, în timp ce mă urmărea îndreptându-mă spre biroul la care lucram de obicei.

Abia peste o oră, când am ridicat privirea din altă carte de referințe, în care nu scria nimic despre Premiul Servitorului, am observat că mai veniseră doi Recuperatori. Unul, Hector Leer, mă privea printre rafurile cu hărți vechi. Celălalt, Septimus Yarrow, se rezemase de un raft aflat la câteva rânduri depărtare, prefăcându-se că citește o Nemurire. Am recunoscut coperta argintie, din piele de șarpe, a volumului I din Nemurirea vrăjitoarei Ardith.

Citisem setul complet de volume cel puțin de trei ori până atunci, trecând prin cei șase sute de ani de amintiri, în căutarea unui semn despre blestemul lui Cabell. Puteam să confirm că lucrul cel mai interesant pe care-l făcuse vrăjitoarea Ardith fusese să moară.

Notițele de la începutul vieții ei erau lizibile, dar seci. Însă volumele de la finalul vieții ei, mai ales din ultimele decenii, când sora ei începuse s-o otrăvească lent

şi metodic, ca să-i fure colecţia de venin, au devenit mai degrabă un flux învolburat al conştiinţei.

Nu aveau nimic care să-l captiveze pe cititor mai mult de câteva minute. Şi chiar dacă eram obişnuită să fiu privită cu suspiciune, ceea ce se întâmpla acum era complet diferit. Pentru că nu se uitau la mine şi atât, ci păreau să cerceteze şi ce citeam. Phineas chiar îşi nota nişte lucruri.

Până la urmă, n-am mai rezistat.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnilor?

Hector şi Phineas au tresărit amândoi şi s-au întors cu spatele, dar Septimus a fost cât se poate de liniştit. Nu era de mirare că el şi Endymion Dye erau prieteni aşa buni. Amândoi aveau un mod rafinat de a vorbi şi de a se prezenta, iar zâmbetele le erau presărate cu dispreţ.

— Nu, pisi. Eram doar curios ce caută o fetiţă ca tine singură în bibliotecă, la ora asta târzie, mi-a răspuns Septimus, îndreptându-se spre mine.

— Nu se holbează la adolescente ca un ciudat.

Mi-a aruncat un zâmbet rece când s-a aşezat pe marginea mesei mele, invadându-mi în mod deliberat spaţiul. S-a aplecat să vadă ce citeam, şi coada lui brunetă joasă i-a alunecat peste umăr.

— *Regii din Irlanda*? Există vreun motiv pentru care ai decis să explorezi poveştile misticei Insule de Smarald în această seară minunată?

Costumul lui din stofă maro era lucrul cel mai puţin ostentativ la el. Călătorise peste tot prin lume şi găsise numeroase relicve legendare, inclusiv bâta lui Heracle. Avea postura unui rege războinic, iar privirea lui tăioasă şi întunecată căuta mereu următoarea bătălie.

— Aproape am terminat, dacă vrei să citeşti despre Ochiul Malefic al lui Balor. E strămoşul tău, nu-i aşa?

Un zâmbet i s-a târât pe faţă.

— Eşti exact ca taică-tău, plină de replici isteţe şi degete slinoase.

— Nu e taică-meu, am zis eu rece.

Privirea mi-a coborât la broşa de la reverul hainei lui Septimus. Era identică cu a prietenului său cel mai bun, Endymion: o mână care ţinea o ramură din argint. Ce drăguţ! Era varianta brăţării prieteniei, dar pentru nemernicii bogaţi.

Pentru o clipă, Septimus a părut confuz.

— Atunci gardianul tău. Mi-a furat toporul...

— Nu ştiu ce vrei să fac eu în privinţa asta, am spus încet. Ştii foarte bine că dacă el a fost, atunci l-a luat cu el în mormânt.

— Eşti sigură? a întrebat Septimus, aplecându-se spre mine.

M-am străduit să nu mă foiesc sub privirea lui fixă.

— Unde ai zis că v-a lăsat pe tine şi pe fratele tău?

Instinctele mi s-au activat. Era timpul să pun punct acestei şarade.

— Bibliotecar! am strigat, pe un ton dulce. Domnul Yarrow se plictiseşte şi are nevoie să-i găseşti ceva interesant de citit.

Bibliotecarul a lăsat teancul de cărţi noi pe care le sortase, mereu pregătit şi dispus să fie de ajutor, chiar dacă asta însemna să petreacă ore întregi recomandând titluri diferite.

Septimus a râs, deloc amuzat, când s-a ridicat de la masă şi a strigat:

— Nu contează, Bibliotecare. Rana de pe braţ arată urât. Ai grijă, pisi. N-aş vrea să te văd cu una mult mai rea, a zis, aruncându-mi o ultimă privire.

Muşcătura de pe antebraţ a pulsat sub bandaj când i-am făcut un semn indiferent să mă lase în pace. O curăţasem cât de bine putusem şi lipisem tăieturile mai mari de pe piele, sperând să se vindece. Majoritatea tăieturilor superficiale şi a vânătăilor erau acoperite de pulover, dar îşi făceau simţită prezenţa de fiecare dată când mă mişcam.

M-am întins apoi după o Nemurire din teancul meu de cărți.

Era una dintre preferatele mele. Spre deosebire de surorile ei, care erau la fel de interesante ca o pungă goală de hârtie, vrăjitoarea Hesperia era un diamant. Devastator de isteață și strălucitoare, avusese o personalitate de milioane.

Cyrus din Roma e sculptat de mâna unui zeu generos. Ochii lui albaștri pătrunzători îmi urmăresc fiecare mișcare prin dormitorul întunecat...

Am luat o gură lungă din cafeaua mea instant.

Nimeni nu știe exact cum au luat naștere Nemuririle. Îmi imaginam cum cuvintele se scurgeau din mintea unei vrăjitoare, sângele ei fiind ca cerneala, care-i curgea din ureche, strângându-se pe podea. Un râu de sânge aluneca apoi spre cea mai apropiată hârtie pe care o găsea, fie că era un șervețel, un ziar sau un pergament. Și după ce obținea ce le trebuia, gândurile începeau să păteze paginile, literă cu literă, până când luau forma unor cuvinte, iar acestea alcătuiau o amintire.

Una după alta, până când întreaga ei viață era povestită în timp ce își dădea duhul.

Dar, după o oră, am închis și volumul ăla, strâmbându-mă din cauza senzației provocate de coperta cu blană. Smocuri albe s-au ridicat în aer, ca semințe de păpădie, făcându-mă să strănut.

Frustrarea s-a transformat într-un berbec, lovindu-se de coaste, când am înfășurat cardiganul albastru în jurul meu. În ultimele patru ore, răsfoisem cel puțin douăzeci de cărți, jurnale arhivate ale Recuperatorilor, anexe, Nemuriri și alte referințe antice. Și nu găsisem absolut nimic.

Vrăjitoarele aveau puterile lor, Înzestrații, talentele lor, dar eu mereu avusesem memoria mea. După ce vedeam sau citeam ceva, nu mai uitam. Citisem cel puțin o dată aproape toate cărțile din biblioteca ghildei, și, de obicei, n-aveam nevoie de mai mult ca să reții o carte.

De obicei. Văzusem undeva asocierea „Premiul Servitorului", și era șocant și enervant că trebuia s-o caut din nou. Nici măcar Bibliotecarul n-a putut s-o localizeze pe rafturile vaste cu informații obscure.

Mi-am verificat telefonul. N-aveam mesaje. Niciun răspuns la sutele de apeluri sau mesaje pe care i le trimisesem lui Cabell, ca să văd cum se simte.

„Premiul Servitorului... Premiul Servitorului..."

„Premiul" putea să fie orice. Ceva câștigat, sau pur și simplu un obiect oferit în dar, sau o recompensă. O armă, o haină, o bijuterie, un obiect dătător de putere, chiar și o șuviță de păr.

— La naiba, am bombănit.

M-am frecat la ochi și am inspirat adânc, ca să mă calmez. Mirosul dulce și înțepător de cărți vechi și piele mi-a umplut plămânii, temperându-mi frustrarea. Vitraliul din spatele meu a expirat la rândul lui, lăsând fiorii reci ai toamnei să mă învăluie, jucându-se cu lumânările de pe birou.

Îmi plăcea biblioteca ghildei noastre mai mult decât orice alt loc din lume. Consistența ei, miile de evadări pe care le oferea fiecare carte, prezența eternă a Bibliotecarului care-și vedea de treabă. Era o stea vizibilă în fiecare sezon, fără să fie ascunsă de nori și distanță, și singura promisiune din viața mea, care fusese păstrată.

Biblioteca era casa celor care visau la locuri mai bune, și asta nu era o excepție.

Mi-am rotit termosul cu cafea instant pe masă, lăsându-mi gândurile să zburde.

Când au auzit sunetul, câteva dintre pisicile din bibliotecă și-au ridicat capetele dintre cărți. Altele dormeau în

bălți de lumină, iar cozile li se legănau în timp ce visau. Mai multe vânau blesteme ascunse și șoareci gustoși de-a lungul plintei.

Pisicile muncitoare erau o parte la fel de importantă a bibliotecii precum cărțile. Clădirea, care fusese odată cripta unei vrăjitoare, devenise ținta blestemelor ascunse încă dinainte ca membrii ghildei să înceapă să aducă aici Nemuriri sigilate și relicve vrăjite. De atunci, generații întregi de pisici se plimbaseră pe holurile astea, iar abilitatea lor supranaturală de a simți prezența subtilă a magiei fusese deseori ultima redută între Recuperatori și o moarte sigură și îngrozitoare.

Am auzit un scârțâit. M-am uitat la rafturile aflate aproape de șemineu, unde una dintre pisici, Pumpkin, se lupta cu scara pe roți, dând-o la o parte ca să se frece de marginea familiară a copertelor de piele.

În timp ce rafturile de sus, aflate fix sub tavan, erau un cimitir de cărți uzate sau învechite, cele de jos erau rezervate operelor care formau fundația a ceea ce făceau Recuperatorii: colecții de povești folclorice, basme și mituri.

Chiar și Nash, acest model al unui tutore neglijent, se concentrase să ne învețe pe Cabell și pe mine despre ele. Cum să împărțim poveștile, și, mai important, cum să le folosim ca să ne dăm seama dacă o relicvă e reală.

Poate am privit totul din perspectiva greșită. Presupusesem că există un alt nume, mai comun pentru „premiu", dar nici măcar nu mă gândisem de unde venea cuvântul „servitor".

M-am uitat la teancul de enciclopedii, jurnale și Nemuriri de lângă mine, apoi din nou la raft.

M-am îndreptat spre raft, conștientă că eram privită.

Am scos o colecție de povești aleatorii, germane, ruse, norvegiene, pe lângă cele de care știam deja că aveam nevoie, apoi m-am întors la masă. Aproape imediat,

Pumpkin a sărit pe teanc, mieunând de iritare pentru că era ignorat.

— Dispari, amenințare adorabilă ce ești!

L-am dat la o parte de pe cărți, ca să răsfoiesc colecția de povești germane. Frații Grimm nu mă dezamăgeau niciodată.

Cu un mieunat din adâncurile iadului, Pumpkin a traversat masa, năpustindu-se asupra cărților cu destulă forță cât să le dea pe jos.

— Bestie incorigibilă ce ești! Asta după toate gustările pe care ți le-am dat!

Pumpkin n-a părut deloc afectat, ghemuindu-se pe o carte cu legende japoneze și lingându-și laba, satisfăcut. L-am privit, apoi m-am aplecat să adun volumele împrăștiate. Majoritatea nu pățiseră nimic, dar coperta din spate a *Legendei Mlaștinilor* avea acum o cicatrice proaspătă, din cauza unei pisici dezlănțuite, și volumul cu *Poveștile din Camelot* aterizase cu fața în jos.

Am scâncit când l-am ridicat. Paginile, delicate ca niște oase uscate, erau îndoite în unghiuri torturate sau parțial rupte pe margine.

Am întins ridurile adânci ale paginilor, degetele mele plimbându-se peste o xilogravură cu o femeie îmbrăcată într-o rochie elegantă, părul lung revărsându-i-se peste umeri, ca niște raze de lumină. Un cavaler stătea aplecat în fața ei, cu mână întinsă. Sub ea, cu litere mici, era următorul text:

> *Doamna Lacului, cunoscută ca La Dame du Lac în manuscrisele franceze, îi oferă ca o favoare lui Lancelot din Avalon un inel magic.*

Cineva adăugase, cu o cerneală închisă, un apostrof între „L"-ul și „a"-ul din „Lancelot". L'ancelot. Un semn mic, care dezvăluia originea numelui și-i șoptea înțelesul.

Ştiam foarte puţină franceză, dar destulă cât să am o bănuială. Mi-am scos telefonul, încercând să-mi păstrez o expresie cât mai neutră. Apoi, am căutat să-mi confirm suspiciunea.

Ancelot. „Servitor." L'ancelot. „Servitorul."

M-am străduit să nu reacţionez. Asta era povestea pe care o ştiam. Fusese una dintre ultimele pe care ni le spusese Nash înainte să plece şi să nu se mai întoarcă.

Înalta Preoteasă din acea perioadă îl crescuse pe Lancelot de mic în Avalon. Când acesta devenise destul de mare cât să înfrunte pericolele de la curtea regelui Arthur, i-a dat un inel în numele Zeiţei ei, cunoscut ca Inelul Înlăturării, sau Inelul care Înlătură.

Era o relicvă capabilă să destrame orice blestem sau farmec, însă pentru a folosi inelul, trebuia să-l revendici prin forţă fatală.

Cu alte cuvinte, trebuia să-l omori pe actualul proprietar şi să-ţi petreci restul vieţii anticipând că vei avea aceeaşi soartă.

„La naiba cu el", mi-am zis, frecându-mi fruntea.

Acum câţiva ani, i-am povestit lui Nash despre Inelul Înlăturării, ca posibil leac pentru blestemul lui Cabell, dar la cât de obsedat era de comori, a insistat că acesta fusese distrus înainte ca Avalon să fie separat de lumea noastră.

Dar dacă Emrys Dye căuta inelul lui Lancelot pentru Madrigal înseamnă nu numai că acesta nu fusese distrus, dar şi că Madrigal credea că poate fi găsit.

Aşadar aveam o şansă reală să rup blestemul lui Cabell şi să pun capăt situaţiei.

În Nemuririle vrăjitoarelor care veniseră de pe Celelalte Tărâmuri existau numeroase referinţe la inel, dar una singură în ultima sută de ani. Era vorba despre Nemurirea vrăjitoarei Rowenna.

M-am forţat să mă prefac că termin basmele germane, după care am răsfoit folclorul rus. Însă în tot acest timp, îmi

căutam prin amintiri Nemurirea lui Rowenna, până când am găsit poza paginii relevante.

Cât de mult îmi doresc să nu fi pierdut Inelul Înlăturării în fața vacii aceleia oribile, Myfanwy. Acum nu mi-a mai rămas nimic din Avalon...

Din păcate, în bibliotecă nu se găsea Nemurirea lui Myfanwy, însă aveam o șansă să existe în colecția privată a familiei Dye, care era ținută în subsolul bibliotecii.

Dar mai întâi, trebuia să confirm altceva.

Am deschis *Legendele Mlaștinilor* la o pagină oarecare și am numărat până la o sută, înainte să trec la altă pagină și să icnesc surprinsă. Apoi, mi-am adunat gândurile repede, am lăsat cărțile pe masă și m-am dus repede spre atrium.

I-am urat „noapte bună" Bibliotecarului, apoi m-am prefăcut c-am deschis și am închis Ușa Spre Toate Căile.

Mai era o ușă, una ascunsă, în panouri, fix în dreapta. Am apăsat pe o bucată aparent normală de panou, iar aceasta s-a deschis, dezvăluind scări care duceau către mansardă. Am urcat încet, evitând treptele care știam că scârțâie. Am fost întâmpinată de podul plin de praf, plin cu diferite lăzi cu provizii. Nu m-am sinchisit să aprind lumina sau să mă uit la sacii vechi de dormit din colț. M-am întins pe jos și m-am uitat prin crăpătura din podea, iar inima îmi bătea cu putere.

Nu-i vedeam pe Septimus și pe acoliții lui, dar i-am auzit foarte clar când s-au dus la masa mea, ca să ia *Legendele Mlaștinilor*.

— Cum putem să știm sigur că îl caută? a întrebat Hector încet.

Am inspirat adânc și am încercat să aud ce vorbeau, în ciuda valului de sânge care-mi pulsa în urechi.

— Acceptă sarcini chiar şi de la cele mai slabe vrăjitoare, şi dacă Consiliul îl vrea, şi ceilalţi îl vor. Recompensa ar fi prea mare ca s-o refuze, a şuierat Septimus.

„Ce idiot!", mi-am spus.

Ceeea ce se întâmpla nu avea cum să fie o coincidenţă. Sigur vorbeau despre Inelul Înlăturării.

Oricum, din păcate, Emrys se pare că nu era singurul Recuperator rival aflat în căutarea inelului, ci că întreg Consiliul Surorilor era implicat, şi avea un avans. Gândul mi-a lăsat un gust amar.

— Poate ar fi trebuit s-o luăm pe sus, pur şi simplu, şi să terminăm cu problema asta. Nu vreau să caut prin toate mlaştinile Angliei, după un cadavru putrezit. Dacă unul din ei o să-l găsească înaintea noastră? N-o să-l mai scoatem din ghearele Consiliului, şi după, va trebui să ne facem griji pentru furia lui Endymion, a spus Phineas.

— Mai taci, idiot bătrân ce eşti, gata cu pălăvrăgeala! Nu ne permitem să mai pierdem timpul, s-a răstit Septimus, închizând cartea greoaie şi îndreptându-se către Uşa Spre Toate Căile.

Inima a început să-mi bată repede, în ritmul paşilor lui repezi. Groaza s-a făcut simţită lent, dar a fost la fel de otrăvitoare, când ultimele lui cuvinte au răsunat peste podeaua lustruită pe care stăteam.

M-am aşezat pe spate, iar gândurile mi s-au amestecat într-o furtună furioasă de îngrijorare şi teamă. Cât stăteam în tăcerea întunecată, cuvintele de mai devreme ale lui Septimus mi-au străpuns haosul din minte.

„Unde ziceai că v-a lăsat pe tine şi pe fratele tău?"

M-am ridicat de pe podea şi, în timp ce coboram, mă simţeam ca şi cum înaintam printr-o apă rece şi neagră. Am trecut pe sub arcada de marmură a bibliotecii şi pe sub mesajul sculptat în ea:

CEI CARE FURĂ COMORILE DINĂUNTRU VOR MURI UITAŢI DE STILOU, PRIETENI ŞI RUDE.

Membrii fondatori ai ghildei au făcut o înțelegere cu o vrăjitoare să arunce un blestem, iar sigiliile sale, scrijelite în perete, erau în spatele unui panou de sticlă aflat deasupra biroului Bibliotecarului, pentru ca pisicile să nu-l mestece. Chiar și așa, tot se strângeau în fața lui în fiecare zi, scuipându-l. Așteptau ca unul dintre noi, oamenii stupizi, să îndepărteze magia neagră care mocnea de mult timp.

Dar nimeni nu avea să o facă vreodată. Era singura poliță de asigurare pe care o avea ghilda că relicvele și cărțile donate nu aveau să fie luate din clădire, nici măcar de Recuperatorii care le aduseseră inițial. Oricum era rău să ți se ia cheia de la bibliotecă și să pierzi accesul la templul său de informații. Dar să mai fii și blestemat cu anonimatul și să pierzi toate drepturile de a te lăuda era prea mult pentru majoritatea Recuperatorilor, pentru care reputația era totul.

— Bibliotecar? am strigat.

Pași greoi s-au auzit pe podea, iar Bibliotecarul a ieșit din biroul lui din spate, cu bucăți de hârtie și bandă adezivă lipite de cadrul de metal. M-am simțit mai liniștită când l-am văzut și am auzit zbârnâitul familiar al mecanismului său.

Robotul se mișca de parcă fusese construit ieri, nu în urmă cu mii de ani, în atelierul lui Dedal, sau chiar al lui Hefaistos, în funcție de legenda în care preferai să crezi. Pentru majoritatea, probabil arăta ca un robot ciudat, sau ca o statuetă de bronz, care se trezise dintr-odată la viață și se dăduse jos de pe piedestal.

Mercurul straniu și antic care-l trezise la viață curgea prin golurile din încheieturile lui metalice și în jurul ochilor. Expresia lui nemișcată, de metal, mă speria când eram mică, dar acum, faptul că mă puteam baza pe el mă liniștea.

— Da, tânără Lark, a spus el, în greacă antică.

În viața lui trecută, când biblioteca fusese cripta unei vrăjitoare, robotul păzise comoara dinăuntru, deși el

era cea mai prețioasă relicvă din colecția ei. Ghilda reușise să-l reinstruiască să fie și paznicul bibliotecii, și executantul regulilor sale. Însă chiar dacă poți să-i arăți unui robot cum să dea cu aspiratorul, se pare că nu poți să-l înveți o limbă modernă.

Cabell însă învățase aproape imediat cele trei limbi pe care le foloseam cel mai des la muncă pe când aveam doar 12 ani, ceea ce fusese extrem de frustrant. Chiar și cu memoria mea fotografică, îmi luase luni întregi să memorez greaca antică, latina și galeza veche, și tot nu le vorbeam bine.

— Știi dacă familia Dye are Nemurirea vrăjitoarei Myfanwy, poate la subsol? m-am trezit întrebând.

— Nu, nu o are, a spus Bibliotecarul.

În timp ce mă întorceam spre birou, vocea Bibliotecarului m-a oprit în loc.

— Nu o are, pentru c-a fost distrusă. Tânărul Dye m-a rugat să o arunc.

— A fost distrusă, am șuierat.

— Da, de o scurgere. O tragedie, a spus Bibliotecarul, repetând în mod evident minciuna pe care i-o spusese Emrys.

Bibliotecarul habar n-avea cât de adevărate erau cuvintele lui. Emrys luase pentru el memoriile vrăjitoarei despre Inelul Înlăturării, asigurându-se, în felul ăsta, că noi, ceilalți, n-o să mai avem acces la ele.

Dar asta nu făcea decât să demonstreze că Premiul Servitorului și Inelul Înlăturării erau unul și același lucru. Mai era însă ceva. O suspiciune care-mi bâzâia în cap ca o viespe.

M-am așezat din nou la masă. Pielea mi-era la fel de rece ca ferestrele din spate, și am scos jurnalul lui Nash, uitându-mă la ultimele sale notițe.

Mesajul codificat era înconjurat de zeci de cuvinte, al căror sens am încercat să-l descifrez, împreună cu Cabell.

Am luat o foaie de hârtie şi am adăugat încă unul pe listă. „Lancelot." Apoi altul. „Înlăturare." Şi altul. „ Inel."

Am inspirat adânc şi am încercat un ultim cuvânt. „Myfanwy."

Numele unei vrăjitoare obscure cu care n-am avut niciodată treabă, care nu făcuse aproape nimic remarcabil cu magia ei, şi care fusese menită să devină puţin mai mult decât o notă de subsol în povestea altcuiva.

Când am folosit Myfanwy ca element-cheie, am rearanjat literele alfabetului şi am început să le înlocuiesc cu cele pe care le scrisese Nash. Am obţinut un cuvânt. Apoi o propoziţie. Până când a început să se contureze răspunsul întrebării fantomatice care ne-a bântuit aproape şapte ani. O fantomă a trecutului s-a materializat în faţa ochilor mei.

Nu era un mesaj, sau o amintire, ci mai degrabă o notă către el însuşi.

Trebuie să mă duc singur şi să-mi scot armele înainte să mă apropii. Vrăjitoarea vrea dovada că e pumnalul lui Arthur, înainte de schimb, dar cum? Tintagel, un sfert de oră până la miezul nopţii. Foloseşte expresia „Am darul tău" pentru a te identifica.

Dintr-odată, m-a cuprins o stare de calm.

„Tintagel."

Locul unde am campat, după săptămâni întregi de căutat pumnalul Carnwennan al lui Arthur.

Locul unde Cabell şi cu mine ne-am culcat în cortul nostru, şi, când ne-am trezit, gardianul nostru dispăruse.

Locul unde Nash se întâlnise cu o vrăjitoare, sub pelerina întunecată a nopţii, ca să dea pumnalul în schimbul Inelului Înlăturării.

6

După ce-i bandajasem rănile cât de bine am putut, îl lăsasem pe Cabell să se odihnească în dormitor, apoi plecasem la bibliotecă. Apoi, când am ieşit valvârtej din dulap, încântată de descoperirea mea, am fost şocată de imaginea uşii deschise a dormitorului şi a patului gol.

— Cab?

Curăţase urmele luptei noastre. M-a învăluit mirosul înţepător şi citric al soluţiei de îndepărtat pete, substanţele chimice lucrând din greu să scoată sângele din covoare.

— Sunt aici, s-a auzit răspunsul lui încet.

Am traversat holul mic, sufrageria întunecată, şi m-am îndreptat spre chicinetă, doar ca să îmi dau seama că umbra de pe canapea era fratele meu. Am aprins lumina şi mi-am ţinut respiraţia, întrebându-mă de când stătea acolo.

Cabell a tresărit din cauza potopului de lumină. Pe masa din faţa lui era o sticlă de bere deschisă, încă plină. Se uita în jos, cu braţele încrucişate, şi privea sigiliile de blesteme tatuate pe ele. În afară de nişte zgârieturi şi vânătăi, părea să fie bine, dar tot nu-şi revenise complet.

M-am aşezat pe jos, de cealaltă parte a mesei de cafea. Fără să mă gândesc, mi-am ridicat mânecile cămăşii când m-am rezemat de ea.

— Eu ţi-am făcut asta?

Cuvintele erau aspre, ca şi cum le răzuise din gât, şi cu toate astea, nu se uita la mine.

Nu-mi plăcea deloc să-mi mint fratele, aşa că l-am întrebat:

— Ce-ţi aminteşti?

Nu avea nicio licărire în ochi, absolut nimic. Stătea cocoşat.

— Destule.

— Poţi să detaliezi?

— Îmi amintesc tot. Fiecare secundă. Asta vrei să auzi?

Unghiile lui erau mai negre şi mai lungi decât de obicei, şi tot mai avea un petic de blană pe dosul mâinii. L-am privit, iar sângele îmi pulsa în urechi.

„Imposibil", mi-am spus. Efectele blestemului nu duraseră niciodată atât de mult.

— Îmi pare rău. Sunt supărat pe mine, nu pe tine, a zis el, după o clipă.

Ceva mai întunecat i se citea pe faţă, ca şi cum se adunau nori de furtună. Atmosfera părea mai încărcată, mai apăsătoare din cauza gândurilor lui. Mi-era teamă să mă mişc, să respir, ca să nu dezlănţui acea ultimă ploaie.

— N-a fost vina ta, vreau să ştii asta, i-am spus.

— De ce n-am putut să mă opresc de data asta? Dac-o să se mai întâmple şi nu pot să mă transform la loc? Dacă data viitoare... Cuvintele i s-au oprit în gâtlej. Dacă data viitoare o să te omor? Crezi c-aş putea să mă împac cu mine după aşa ceva?

— Nu trebuie să existe o dată următoare. Despre asta vreau să vorbim, i-am spus.

Cabell a scos un sunet, dar n-a spus nimic.

— Cred că există un mod de a găsi Inelul Înlăturării, i-am şoptit.

— Şi?

Pentru o clipă, n-am putut să adaug nimic.

— Cum adică „şi"? N-ai auzit ce-am spus?

— Ba da.

— Nu e vorba doar despre asta. Madrigal l-a angajat pe De-Bani-Gata ca să-l găsească, şi, aseară, am aflat că mai sunt vrăjitoare care-l caută. La fel ca Septimus Yarrow şi acoliţii lui. Cab, am reuşit în sfârşit să descifrez ultimele notiţe din jurnal. Nash făcea schimb în noaptea când a dispărut, dădea pumnalul lui Arthur pentru inel. De-asta ne dusese la Tintagel.

Un fior rece m-a străbătut când i-am văzut expresia fermă. Lipsa de uimire. Lipsa de orice. Era un întuneric aşa de sumbru, că nicio licărire nu putea să-i supravieţuiască.

— Da, ştiu.

Apartamentul s-a micşorat în jurul meu. Zgomotul care venea din stradă a fost înghiţit de bătaia puternică din pieptul meu, iar pulsul îmi răsuna în urechi.

Apoi, dintr-odată, momentul m-a lovit cu un val puternic de presiune şi oroare, care era pe cât de sufocant, pe atât de dureros.

— Ai ştiut în tot timpul ăsta?

— Mi-a spus în noaptea aia, după ce ai adormit.

Am deschis gura, dar n-a ieşit niciun sunet.

— M-a pus să-i promit că n-o să-ţi spun, a continuat Cabell, ridicând din umeri.

Ştiam că Nash îi spusese lui Cabell şi-l învăţase diverse lucruri, într-un mod pe care nu l-ar fi putut face cu un om de rând ca mine, dar Nash făcuse asta, nu Cabell. Fuseserăm părăsiţi de două ori: de către familiile noastre biologice, şi apoi, de către Nash. Mereu ne avuseserăm doar unul pe altul, şi nu puteau să existe secrete între noi, dacă voiam să supravieţuim pe cont propriu. Înţelesesem asta, şi credeam că şi Cabell.

— Se întâlnea cu o vrăjitoare. Aceasta a supravieţuit întâlnirii şi, când a murit, a creat o Nemurire pe care De-Bani-Gata a distrus-o. Dar cred că dacă o să ne

întoarcem în Tintagel, poate o să găsim ceva ce am ratat înainte. Poate Nash a ascuns ceva pe acolo pentru noi.

— Termină. Termină. Tu auzi ce spui? Gândeşte-te, Tamsin. E evident ce s-a întâmplat. Vrăjitoarea a luat pumnalul şi apoi l-a omorât. De-asta nu s-a mai întors. Singura întrebare e ce a făcut cu corpul lui. Nu ţi-am spus până acum, pentru că n-am vrut să trăieşti cu gândul că l-am fi putut salva, cum am făcut eu, în toţi anii ăştia.

Avea dreptate. Era concluzia cea mai evidentă şi logică, dar nu aveam să las logica să învingă.

— Ăsta nu e un motiv ca să nu-mi spui. Şi aia nu e singura explicaţie. Poate Nash a fost blestemat să-şi piardă memoria sau să rămână blocat undeva. Dacă există o şansă să fie în viaţă, trebuie să-l găsim pe el şi inelul, înainte ca altcineva să-l omoare ca să-l obţină.

— E mort. Repet: E. Mort, a zis Cabell.

Cuvintele au sufocat licărul de speranţă pe care-l menţinusem viu.

— Deci e mort. Asta nu înseamnă că Inelul Înlăturării nu există. Putem încerca să refacem drumul, să aflăm cine a omorât-o pe vrăjitoare.

Cabell dădea din cap, iar imaginea mi-a pus un nod în gât, şi am ridicat vocea, disperată:

— Am putea să găsim inelul şi să negociem cu Madrigal să-l folosească pe tine.

— Să negociem cu o vrăjitoare? Maturizează-te, Tamsin. Ăsta nu e un basm. Nu există reuniuni fericite de familie, salvatori magici şi finaluri fericite. Nu există decât asta, a zis Cabell, arătând spre peticul de blană de pe spatele mâinii.

L-am privit, şi, în timp ce momentele se scurgeau în tăcere, stomacul a început să mi se întoarcă pe dos.

În cele din urmă, a râs, dar deloc amuzat.

— Nu înţelegi. Nici măcar n-am opţiunea să renunţ. E evident în ce direcţie merge totul. E evident de ani întregi, dar ai fost prea încăpăţânată ca să accepţi.

— Nu e evident! Ştiu că e greu să crezi în existenţa unei posibilităţi, dar e cea mai bună pistă pe care o avem.

— Nu ştii nimic. Spune-mi, ce e aşa grozav la viaţa asta, de merită să lupt pentru ea, Tamsin?

Şocată, am încercat să mă liniştesc şi să n-o iau razna.

— Dacă ai ştiut de inel în tot timpul ăsta... Dacă asta simţi de ani întregi... de ce m-ai lăsat să caut moduri de a rupe blestemul? De ce m-ai lăsat să testez teorie după teorie pe tine?

— Niciodată n-am înţeles de ce tot reciteşti cărţile alea, când memoria ta e perfectă. Dar asta te ţinea ocupată, şi părea să te facă să te simţi mai bine.

A ridicat din umeri, şi a fost cel mai crud gest pe care l-am văzut vreodată la fratele meu.

— Pe mine?

— Ştii care e problema ta? Ai impresia că poţi să controlezi tot şi că, aşa, n-o să se mai întâmple lucruri rele, dar lumea nu funcţionează în felul ăsta, Tamsin. Eşti la fel de neajutorată ca noi toţi. Ba chiar şi mai şi, ceea ce face situaţia cu atât mai tristă.

— Deci, ca să văd dacă am înţeles bine, nu-ţi pasă dacă pornesc în căutarea lui Nash şi a inelului? Nu-ţi pasă că Recuperatorii şi vrăjitoarele ne vor căuta, ca să-l găsească? Nu vrei să fii implicat în asta şi nu contează deloc pentru tine?

— Nu contează, spune Cabell, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. Asta pentru că nu cred c-o să ajungi departe, având în vedere că nu ai Viziunea Unică. Dar te rog, încearcă. Vezi cât de departe ajungi cu Ignatius. Oricum îţi trăieşti viaţa după bunul plac, şi e timpul să fac şi eu la fel.

— Opreşte-te, vorbeşti ca...

— Ca cine? Ca Nash?

Am tresărit.

— Cel puțin el a murit făcând ce voia, a spus Cabell, întinzându-se spre geaca de piele pe care o moștenise de la gardianul nostru. Și dacă nu mai am mult timp până o să mă omoare blestemul, exact asta o să fac și eu. M-am săturat să-mi pierd vremea și să mă prefac că ar conta ceva, doar pentru că ți-e frică ție de singurătate.

Mi-am mușcat limba, până am simțit gust de sânge.

— Ești exact ca el. Mereu renunți când devine greu, am spus, ridicându-mă în picioare.

Dacă voia să mă rănească, și eu puteam s-o fac.

— Și cu toate astea, tu ești cea care îl caută. Îți place să crezi c-o faci pentru mine. Pentru inel.

Am înghețat.

— Evident că asta n-are nimic de-a face cu faptul c-ai vrea să-l găsești. N-are nimic de-a face cu statul în Boston, deși el a susținut că acolo te-au lăsat. Ce credeai c-o să se întâmple? Unul din părinții tăi rataţi o să te vadă pe stradă, o să te recunoască și o să regrete că te-a aruncat ca pe o...

O furie arzătoare mi-a străpuns pieptul.

— Să nu îndrăznești să termini propoziția asta!

Cabell a strâns clanța, dar nu s-a mișcat.

— Tu ești singura familie pe care o am. O să plec în căutarea inelului după ce vrăjitoarea Grinda o să trimită pe cineva să ia medalionul pe care l-am recuperat pentru ea. A promis c-o s-o facă diseară.

Cabell nici măcar n-a băgat în seamă ce am spus.

— Nu pot să aștept, sunt prea mulți care caută inelul, și prea mulți care suspectează că Nash a fost ultimul care l-a avut. Dacă nu vrei să mă ajuți, cel puțin fă-ți bagajul și încearcă să dispari până o să se termine totul.

— O să fac ceva și mai bun și n-o să mă mai întorc deloc.

A deschis uşa şi a ieşit. Vocea lui fie a fost o şoaptă, fie mi-am imaginat că mi-a zis că mă iubeşte când a trecut pe lângă mine.

— Să nu mori, am strigat după el.

A trântit uşa în urma lui.

Genunchii parcă-mi erau făcuţi din nisip. M-am lăsat pe marginea de lemn a mesei de cafea şi i-am terminat berea.

Ştiam că are dureri. Văzusem licăririle ei în fiecare zi. Fusese o idee mai nechibzuită decât de obicei, dar crezusem că se datorau frustrării şi nerăbdării lui de a găsi o soluţie.

Nu m-am gândit niciodată c-o să încerce să se distrugă, înaintea blestemului.

Ar fi trebuit să-l opresc. Să-l oblig să stea şi să discute cu mine. Niciodată nu era o idee bună să te plimbi pe străzi la ora asta din noapte, nici măcar cu un cuţit mic la breloc şi cu sare în buzunare.

„Maturizează-te, Tamsin. Ăsta nu e un basm."

Basmele, şi aici mă refer la poveştile originale, nu la relatările idealizate, erau pline de suferinţă, şi reprezentau o oglindă mai autentică a omenirii decât ar fi vrut cineva să recunoască. Dar atitudinea lui Cabell, ca şi cum eram un copil care visa cu ochii deschişi, era aproape mai mult decât puteam duce.

Am ajuns la concluzia că problema cu fraţii era că, de-a lungul anilor, tot strângeau mici pumnale de observaţie şi învăţau exact unde să le înfigă între oase.

Şi oricum, Cabell fusese cel care dorise să-l caute pe Nash, cu mult înainte să devină clar că acesta ne lăsase în urmă. El a fost cel care se ţinuse cu dinţii de ideea că Nash încă trăia şi încerca să se întoarcă la noi. El plânsese în fiecare noapte, în primele cinci luni, când eram morţi de foame şi epuizaţi, şi dormeam în pădure, pe timpul iernii.

La Tintagel, nu existase nicio dovadă a unei lupte, sau a vreunui blestem. Nu fuseseră nici măcar urme care

să arate că poate Nash se împleticise beat şi căzuse de pe stânca care înconjura rămăşiţele castelului. Marea rece nu i-a întors niciodată corpul pe malul stâncos. Singurii paşi pe care i-am găsit în noroi şi zăpadă au dus la castel, şi nu mai erau alţii care să plece de acolo.

Dar dacă trăia, de ce nu se întorsese? De ce nu folosise inelul ca să rupă blestemul lui Cabell?

Am închis ochii şi am dat din cap. Nu conta dacă Nash era viu şi nu avea inelul, sau dacă era mort şi îngropat cu el. Eu nu trebuia să aflu decât ultimul loc unde fusese, ca să iau urma inelului înaintea celorlalţi.

Dar ca să fac asta, aveam nevoie de câteva lucruri, inclusiv de Viziunea Unică, aşa cum Cabell subliniase foarte graţios.

Şi nu exista decât un singur mod să fac rost de ea...

O stare de calm m-a cuprins în timp ce am început să schiţez în minte un plan. Cu fiecare pas pe care-l conturam, începeam să-mi simt corpul puternic din nou şi lumea părea stabilă în jurul meu.

M-am aplecat şi am strâns explozia de scrisori de pe podea, pe care o ignorasem înainte.

Am desfăcut ziarul şi am citit titlurile de pe prima pagină. Preţurile la benzină crescuseră. Următorul Campionat Mondial. O furtună de gheaţă ciudată în Marea Britanie.

Ultimul titlu mi-a atras atenţia îndeajuns cât să citesc primele paragrafe.

> Peste noapte, drumurile din Marea Britanie au îngheţat, în ciuda lipsei zăpezii şi a unei săptămâni cu temperaturi record de ridicate...

Am adus totul în bucătărie, pe tejghea, absolut oripilată.

— Florence, nu!

Am luat ghiveciul mic, cu planta mea suculentă, de pe pervaz. Imediat i-au căzut mai multe frunze maro ofilite, rămânând doar cu tija goală.

— Ce s-a întâmplat? Erai bine alaltăieri. Ţi-am pus prea multă apă? Căldura e de vină? Winston încă rezistă, deci ce ţi s-a întâmplat?

Winston era planta de aloe care fusese lăsată să moară la ghena cartierului, alături de Florence.

O mişcare mi-a atras atenţia. M-am uitat pe geamul din faţă şi am văzut că o broască imensă mă fixa cu privirea.

— Să fiu a...

Broasca n-a clipit, dar a scos un zgomot iritat şi puternic. Apoi un altul, când a văzut că nu m-am mişcat.

M-am aplecat peste chiuvetă şi am deschis geamul. Broasca îşi făcuse casă în cutia unde creşteam ierburi aromatice, inclusiv nişte rozmarin, ca să oprească spiritele rele care ar fi vrut să intre.

— Îmi distrugi menta!

Broasca a sărit pe pervaz şi am văzut că avea o bucată mică de fundă neagră, legată de picior. Semnul vrăjitoarei Grinda, nişte chei încrucişate, era gravat cu argint.

„În sfârşit."

Terminaserăm sarcina pentru vrăjitoarea Grinda acum câteva săptămâni, dar nu a vrut să-i duc medalionul la ea acasă, undeva în Italia, deoarece mereu „se confrunta cu probleme importante legate de Consiliul Surorilor".

Mă gândisem că nu voia ca un om de rând, cu atât mai puţin un Recuperator, să ştie unde stă. Majoritatea vrăjitoarelor erau aşa. Altele însă, precum Madrigal, erau prea puternice ca să se teamă de cineva.

— Îl am, stai un pic, i-am spus creaturii.

M-am dus spre alcov şi am încetinit când m-am apropiat de masa de cărţi de joc pe care o foloseam drept birou.

În timp ce jumătatea mea de alcov era o furtună haotică de hârtii, bucăți de material, reviste, cărți și diverse unelte rupte, pe care nu voiam să le arunc, jumătatea lui Cabell era foarte organizată. Majoritatea cristalelor lui erau aranjate cu grijă în recipiente transparente din acrilic, în timp ce restul erau așezate pe pervaz, ca să se încarce cu lumina următoarei luni pline.

Am scos medalionul cu rubin din seiful aflat sub birou, apoi am verificat că era tot înăuntru. Pietrele medalionului au strălucit, în semn de salut, apoi l-am acoperit din nou, înainte să arunce un blestem asupra mea.

— L-am luat, i-am spus broaștei.

Apoi însă, am ezitat. Nu știam unde să pun medalionul.

Creatura a deschis gura, dar am ținut medalionul destul de departe cât să nu ajungă la el.

— Plata trebuie oferită la primirea obiectului, și nu acceptăm decât numerar sau echivalentul în aur sau pietre prețioase...

Broasca a orăcăit și a scos un zgomot, ca și cum ar fi vomitat. Una, două, trei bucăți de safir au căzut în pământul ghiveciului, acoperite cu un strat gros de mucus. Gura broaștei a rămas deschisă, iar membrana sacului vocal s-a extins, în timp ce a orăcăit, nerăbdătoare.

M-am aplecat peste chiuvetă și am pus medalionul cu atenție în gura sa.

— Să nu te îneci.

Broasca s-a întors și a dispărut în noapte.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, am bombănit.

Am scos bucățile de safir și le-am spălat. Nu am închis fereastra, deoarece aerul rece al nopții îmi prindea bine.

Liniștea din casă m-a învăluit din nou, fiind întreruptă doar de zgomotul neașteptat de la televizorul vecinului, care se auzea prin perete.

Mi-am turnat un pahar cu apă și am pus puțină și în ghiveciul lui Florence, chiar dacă era inutil. Imaginea plantei mă afecta într-un mod pe care nu-l suportam. Părea... distrusă.

Cuvintele fratelui meu mi-au plutit în minte, strecurându-se în liniștea din bucătărie și în briza răcoroasă a toamnei.

„Ce are viața așa grozav, de trebuie să lupt ca s-o trăiesc?"

Mi-am lipit marginea paharului de buze și m-am uitat din nou spre ușă. Dacă asta își dorea Cabell cu adevărat, aveam vreun drept să intervin?

— Da, mi-am șoptit.

Înainte să-mi dau seama ce fac, mi-am scos pachetul de cărți de tarot din geantă. Nu le-am amestecat, doar le-am așezat lângă Florence și am întors ultima carte.

Pe ea, o femeie într-o rochie albă era legată la ochi și ținea două săbii încrucișate în față. În spate, era marea învolburată. Deasupra, o semilună. Portretul echilibrului. Al deliberării atente. Sfatul. Două Săbii.

„Cântărește opțiunile. Nu te grăbi. Ascultă-ți intuiția."

— Ce naiba fac?

Am lăsat cartea să cadă.

S-a auzit un foșnet în tufișurile din fața ferestrei. Un amestec de mișcare și culoare care a scuturat frunzele, când a trecut pe lângă ele. M-am ridicat pe tejghea și m-am aplecat pe geam, ca să văd ce sau cine fusese. Nu erau decât câteva urme, care ar fi putut să fie de la oricine, oricând. Probabil fusese doar o pisică a străzii.

Totuși, am închis fereastra și am blocat-o.

Privirea mi s-a oprit din nou asupra cărții de tarot.

Dacă nu puteam să-mi oblig fratele să ducă lupta asta, să vrea să trăiască, puteam măcar să-i dau niște opțiuni reale.

Mi-am strâns ce credeam c-o să-mi trebuiască pentru călătorie. Am pus safirele într-un plic pentru Cabell și le-am lăsat pe biroul lui, după care i-am trimis un ultim mesaj: *Pleacă din oraș cât de repede poți.*

Apoi mi-am închis telefonul. Nimeni nu avea să-l folosească pentru a-mi da de urmă. Am aruncat o ultimă privire în jur, la apartament, și am băgat cheia de la bibliotecă în ușa dulapului, tocmai când cerul se lumina cu un răsărit pe care nu aveam să-l mai văd.

— ... şi aici, Richard, contele de Cornwall, unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din ţară, şi-a construit sala festivă a visurilor lui, cu scopul de a întrece până şi legendele despre ce fusese Tintagel odată. Cu câteva secole înainte, locul fusese un punct de comerţ pentru toată zona mediteraneeană şi găzduise regi antici. Poate fusese chiar şi locul încoronării lor...

Deja auzisem discursul ghidei de trei ori, spus cu aceeaşi pasiune şi mai devreme, când cerul fusese limpede, ca acum, când furtuna vuise la orizont şi rafalele tăioase de vânt învolburaseră marea, ameninţând că răul cel mare nu venise încă.

Ca o adevărată localnică din Cornwall, care nu era impresionată de furtuna ce se apropia lent de mal, ghida îşi fixase picioarele mai ferm în pământ şi începuse să ţipe. În ultimele minute, devenise din ce în ce mai greu s-o aud, din cauza furtunii care vuia şi a valurilor care se loveau de pietrele aflate dedesubt.

Am strâns puloverul mare în jurul meu şi am aruncat o ultimă privire mării întunecate, după care am intrat şi mai adânc în ruinele stâncoase ale castelului Tintagel de odinioară.

O ploaie uşoară a început să răpăie pe piatra de ardezie. Cerul de oţel oferea o strălucire stranie muşchiului neted, care se ţinea de pereţii ce se năruiau. Ceaţa se

ridica din pământ, ca niște spirite deranjate, care se învolburau în forme necunoscute în jur. Un fior mi-a străbătut corpul când m-a învăluit, trăgându-mă în profunzimile sale neclare.

— Se vede că pereții sălii festive au fost reconstruiți, după ce versiunile originale au căzut în mare...

Un alt ghid, cu o pelerină de ploaie galbenă, a venit repede spre grup și a spus:

— Îmi pare foarte rău, dar asta a fost tot pe ziua de azi. Dacă vântul o să se înteţească, o să fiţi luaţi de pe insulă.

Câţiva turişti au râs, agitaţi, şi au privit în jur. Era o subestimare tipică. În doar câteva secunde, rafalele puternice de vânt ne biciuiau din toate părţile, şi aproape au aruncat în mare o femeie în vârstă.

— Veniţi după mine, înapoi la pod! a strigat ghida.

Ajunsesem la ruine acum câteva ore, ca să-mi reamintesc locul după ce nu-l mai vizitasem de aproape un deceniu. M-am plimbat, am inspirat aerul sărat, am ascultat sunetele valurilor şi ale păsărilor.

Mi-am amintit.

Mai fusesem aici o dată sau de două ori înainte de noaptea fatidică în care Nash dispăruse, în mare parte pentru că omul nu putea să reziste peisajului bătut de rafale de vânt al unei legende, la fel cum nu putea să reziste unei relicve arthuriene.

Convins că Excalibur fusese dus înapoi în Avalon înainte ca drumurile către Celelalte Tărâmuri să fie închise, îşi stabilise un ţel mai mic, şi anume pumnalul lui Arthur. Îl căutase în ruinele de aici, înainte să continuăm în alte părţi ale Angliei.

Căutarea pumnalului mă adusese atât de aproape de moarte, încât învăţasem că prezenţa ei avea un miros anume, unul tăios, precum cerul înainte de ninsoare.

Acum, că eram din nou aici, aveam o senzaţie stranie de destrămare, ca şi cum ceva se desfăcuse în mine, fără

să-mi dau seama. În ultimele ore, stomacul îmi fusese întors pe dos şi nu reuşisem să mănânc nimic.

M-am aşezat în şirul de turişti, în timp ce traversam podul modern care se întindea între cele două secţiuni ale ruinelor. Podul îngust, care făcuse castelul aproape imposibil de cucerit în primele secole, se erodase de mult timp. Asta însemna că trebuia să o iei pe unul din cele două poduri: fie cel modern, superior, construit din oţel, lemn şi ardezie, fie cel antic de lemn, care se afla jos, unde fâşia îngustă de pământ fusese luată de ape.

M-am ţinut strâns de balustrada podului modern şi l-am traversat, ghidându-mă după femeia în pelerină galbenă. Vântul m-a împins de la spate, până am ajuns din nou pe teren solid, chiar dacă era incredibil de alunecos.

I-am urmat pe ceilalţi pe treptele vechi şi şerpuite, sculptate în stâncă. Culoarea naturală a pietrei, presărată cu iarbă sălbatică, făcea drumul să semene cu nişte şerpi argintii care alunecau peste suişurile şi coborâşurile terenului.

Era un loc cât se poate de frumos pentru naşterea unei legende.

Potrivit cărţii lui Geoffrey din Monmouth, *Historia Regum Britanniae*, pe care Nash o descrisese ca fiind „gunoiul cult deocheat al Evului Mediu", regele Arthur fusese conceput chiar în acest castel. Tatăl lui, Uther Pendragon, o dorise pe Igraine, o femeie căsătorită cu Gorlois, ducele de Cornwall. Într-o răsturnare de situaţie care l-ar fi făcut chiar şi pe Zeus să plângă de mândrie, Uther l-a pus pe Merlin, marele druid şi, mai târziu, consilier al regelui Arthur, să-i schimbe înfăţişarea, ca să semene cu Garlois. Asta i-a permis să intre în castel şi să se culce cu soţia altui bărbat. Şi săracul Garlois a fost lăsat, în mod convenabil, să moară în luptă, câteva zile mai târziu.

Geoffrey de Monmouth nu scrisese adevărul, ci strânsese un mozaic de poveşti folclorice orale şi ficţiune neruşinată, dar ceea ce crease avea un sâmbure de adevăr,

chiar dacă acesta fusese dramatizat până în punctul în care nu mai putea fi recunoscut.

Chiar şi aşa, era uşor de văzut de ce Tintagel şi satul din apropiere captaseră imaginaţia populară. Erau nişte locuri dramatice şi neîmblânzite. Genul de locuri unde te întâlneai cu o vrăjitoare pentru un schimb de obiecte.

M-am uitat peste umăr când ploaia şi-a înteţit ritmul. Ruinele castelului erau conturate pe fondul norilor furioşi care se tot adunau şi se apropiau.

M-am îndepărtat de grupul de turişti, care se îndreptau spre sat, şi am luat-o pe iarba udă. Am tresărit când apa rece a ploii mi-a intrat în şosete şi blugi.

— Unde eşti...? am bombănit, acoperindu-mi ochii.

Dacă nodul fusese desfăcut...

Am găsit funda galbenă, legată de tufişul de iarbă neagră. Am respirat uşurată. Am întins mâna şi am căutat şirul de tablete de lemn care încercuiau cortul.

Sigiliile de vrajă imprimate în ghirlandă manipulau aerul şi lumina, ascunzând astfel ce se afla în dreptul ochilor muritorilor.

Din păcate, asta includea şi privirea mea.

„Nu pentru mult timp", m-am gândit, iar inima mi-a bătut cu putere.

Zona desemnată pentru camparea vizitatorilor era la nord de unde-mi aşezasem eu lucrurile. Dacă voiam să aflu unde se dusese Nash, trebuia să refac drumul de atunci. Lui Nash îi plăcuse această zonă plată de teren. Nu era prea ferită, dar avea o vedere clară către ruine.

Am întins mâna şi am continuat să înaintez, până când ghetele mi s-au lovit de pietrele pe care le lăsasem ca să marchez intrarea. În mod deloc surprinzător, Cabell era de obicei cel care se ocupa cu asta, şi ne ghida mereu pe drumul de întoarcere...

Ceva ascuţit mi-a întors stomacul pe dos când m-am aşezat cu spatele la ploaie. Faţa mă durea de la frig, dar

nu-mi simţeam deloc degetele de la mâini şi picioare, şi nu puteam spune sigur care senzaţie era mai oribilă.

Înainte să desfac nodul de la ghirlandă, o alta s-a desfăcut şi un alt cort a apărut.

Era un monstru albastru din nailon şi poliester, de ultimă generaţie, menit pentru o întreagă familie, nu pentru adolescentul singuratic şi îngâmfat care stătea la intrarea sa.

— Bună seara, vecino! Ai găsit ceva interesant la ruine? a strigat Emrys.

— Nu, ăsta e locul meu. Eu am ajuns aici prima.

Şi-a înclinat capul într-o parte, aruncându-mi o privire de milă falsă.

— Şi cum ai de gând să demonstrezi? Poate am fost aici în tot timpul ăsta, ascuns de vrăji, şi n-aveai de unde să ştii. Păcat că nu ai Viziunea Unică.

Am mârâit şi am simţit cum vântul mi-a ridicat geaca, în timp ce scoteam ţăruşii cortului din pământ şi strângeam materialul roşu, ca să nu fie luat de vânt.

— Nu te purta aşa, Înaripato, a strigat el după mine.

Mi-am luat sacul de dormit desfăcut, ghiozdanul cu provizii şi geanta de lucru. Am coborât dealul, alunecând parţial şi mărşăluind. M-am aşezat într-un loc nou, în spatele unui afloriment din bolovani imenşi. Aceştia măcar mă vor ascunde de privirea lui, până găseam un loc nou, după furtună.

Ghetele mele se luptau cu noroiul şi cu iarba moartă, căutând stabilitate, în timp ce mă chinuiam să înfig din nou ţăruşii în pământ. După ce am ridicat cortul, mi-am aruncat înăuntru bunurile ude şi am încercat să strâng în mâini apa care se adunase în partea de jos a cortului antic.

M-am întins să deschis fermoarul de la uşă, dar m-am oprit imediat. Un urlet a început să mi se formeze în gât.

Cortul lui Emrys era, din nou, fix lângă al meu, ca şi cum îl împăturise, îl băgase în buzunar, după care îl

scosese din nou. De data asta, stătea într-un scaun pliabil, cu un radiator pe baterii, sau magie, la picioare, şi un castron cu ceva cald în mână.

— Supă? m-a întrebat.

— Dispari.

— Nici nu mă gândesc. Chiar crezi c-o să te scap din priviri? Faptul că ai venit aici îmi demonstrează teoria, şi anume că Nash a făcut schimbul pentru inel. El a fost cel care s-a dus în căutarea pumnalului lui Arthur...

Am tras fermoarul la cort, blocându-i cuvintele.

Cortul a tremurat neajutorat, în voia rafalelor de vânt şi a ploii. Materialul impermeabil pierduse demult lupta, având petice peste nenumăratele sale găuri, dar asta nu mai conta acum, când tot ce aveam era ud.

Ar fi trebuit să folosesc monedele de la Madrigal ca să rezerv o cameră în satul din apropiere. Acum aş fi putut să stau confortabil lângă un foc, ascultând cum ploaia bate în geamuri. Dar îi lăsasem banii lui Cabell, în caz că avea nevoie să închirieze o cameră altundeva după terminarea căutării.

M-am întins şi am pus tigaia sub cea mai puternică scurgere, şi cana din tinichea sub alta.

— Perfect...

În cinci minute aveau să fie pline.

Am oftat când mi-am scos ghetele şi şosetele ude, apoi geaca. Mi-am frecat braţele, încercând să-mi pun sângele în mişcare.

În cort nu era mai linişte decât afară, furtuna lovind cu putere materialul şi ameninţând să scoată ţăruşii din pământ. Dar mirosul pământului umed, al picăturilor de apă, al aerului curat aveau ceva aparte... O familiaritate care m-a învăluit ca o pisică, într-un mod în care nu mă aşteptasem să o facă. Cu toate astea, eram încordată, din cauza lui Emrys şi a amintirilor trezite la viaţă de Tintagel. Nimic nu părea să liniştească senzaţia că mi se târa ceva pe sub piele.

Am pornit lanterna cu LED și am desfăcut sacul de dormit, sperând c-o să-l usuc. M-am forțat să mestec câteva bucăți de pastramă și fructe uscate râncede, pe care le-am găsit la fundul ghiozdanului.

În timp ce mestecam și mă uitam în sus, am simțit cum mintea începe să-mi lucreze. Mă întrebam ce făcea Cabell. Dacă mă ascultase și plecase din oraș.

„N-a vrut să vină cu tine. N-ai nevoie de el", mi-am reamintit.

Am pus restul pastramei într-o parte. Eram prea agitată ca să mai mănânc. Ploaia biciuia cortul, făcând materialul să tresară. Știam că trebuia să găsesc un mod de a mă spăla pe dinți și pe față, dar acum, că în sfârșit stăteam pe loc, nu reușeam să mă mai mișc.

Așa că am închis ochii și m-am concentrat pe o amintire pe care am încercat s-o îngrop ani la rând.

Noaptea aceea fusese ca multe altele. Stinseserăm focul și intraserăm ca să mâncăm niște supă. Îl și vedeam pe Nash ca și cum stătuse fix lângă mine: ecoul înăsprit al unei fețe care, odată, poate fusese chipeșă, acum înroșită de la prea multă băutură și soare. Părul blond și barba, lucind cu nuanțe argintii. Podul strâmb al nasului, care fusese spart de mult prea multe ori. Avusese privirea unui copil, licărind cu un albastru deschis, în timp ce țesea poveste după poveste.

„Culcă-te, Tamsy. Dormi cât poți. O să plecăm la prima oră a dimineții."

„O să plecăm."

Cea mai groaznică promisiune pe care o încălcase vreodată.

Am reluat amintirea iar și iar, de sute de ori, în speranța c-o să găsesc un detaliu care-mi scăpase.

Am deschis ochii și mi-am pus mâinile pe stomac, simțind mișcarea adusă de fiecare inspirație și expirație. În ciuda vântului de afară, tăcerea din cort era sufocantă.

Mi-am lovit degetele unul de altul, încercând să atenuez senzația de muște care mi se plimbă pe sub piele.

Singurătatea s-a înfășurat în jurul meu. Era singura explicație pentru obsesia mea de a căuta în ghiozdan un obiect familiar.

— Gata, e patetic din partea ta, Lark.

Ochiul înceţoşat al lui Ignatius s-a deschis când l-am pus lângă sacul de dormit şi i-am aprins fitilul. Aerul din jurul nostru a strălucit, în timp ce magia se răspândea odată cu căldura flăcărilor mici. Ochiul s-a mutat de la mine la acoperişul găurit al cortului, iar pielea din jurul lui s-a ridat, plină de dispreţ. S-a auzit sunetul degetelor care trosneau. Ignatius a încercat să şi le întindă, fie ca să stingă flăcările, fie ca să plece ca un crab.

— Dacă te gândeşti să fugi, ţine minte că n-ai nevoie decât de trei degete pentru a funcţiona, şi dac-o să te prind, o să ţi-l iau mai întâi pe cel mijlociu.

Ignatius şi-a îndreptat degetele, dar a aruncat o bucată irascibilă de ceară pe sacul meu de dormit, doar ca să aibă ultimul cuvânt. În mod şocant, un concurs de privit cu mâna şi ochiul unui criminal psihopat n-a alinat cu nimic golul pe care-l simţeam în stomac. De fapt, doar m-a făcut să-mi fie teamă c-o să-mi dea foc la păr.

A fost un moment, de fapt, au fost chiar mai multe, când aproape l-am lăsat în urmă. Era exclus să-l iau cu mine în timp ce cercetam zona, în căutarea magiei, cu turişti în jur, şi oricum, nu dorisem să cred c-o să am nevoie de el. Nu la ce aranjamente făcusem cu Tăietorul-de-Oase.

„Păcat că nu ai Viziunea Unică."

Faptul că era posibil ca Emrys să fi fost acolo în tot acest timp, privindu-mă şi râzând de cât de patetice erau dotările mele... M-a cuprins un val proaspăt de furie, arzând în calea lui ultima rămăşiţă de împotrivire şi teamă.

Dacă voia o provocare, de asta va avea parte.

La fundul ghiozdanului era un pachet învelit în hârtie maro, care fusese livrat la bibliotecă. Mă trezisem

în mansardă şi coborâsem, doar ca să descopăr că Bibliotecarul îl lăsase pentru mine la baza scărilor. Tăietorul-de-Oase nu avusese nevoie decât de patru ore ca să găsească ceea ce-i cerusem.

Înăuntrul hârtiei mototolite era o cutie de lemn, cât un pachet de ţigări. Compartimentul interior a ieşit, cu puţin ajutor din partea mea, dezvăluind fiola dinăuntru. Am desfăcut pergamentul din jurul ei, l-am pus deoparte şi am ridicat fiola. Era făcută din sticlă transparentă, cu spirale decorative din argint, ca nişte liane. Pipeta din sticlă abia atingea stratul subţire de lichid stacojiu dinăuntru, care, în lumina revelatoare a lui Ignatius, licărea ca o pată de petrol, emanând intenţii rele.

Era venin de bazilisc.

Am inspirat adânc pe nas, iar mâinile îmi tremurau, din cauza frigului, sau a emoţiilor. Poate din cauza amândurora. Acum câţiva ani, când eram geloasă pe magia lui Cabell, citisem despre abilitatea veninului de a oferi muritorilor Viziunea Unică. Dar acum, că şerpii dispăruseră, era foarte greu să le găseşti veninul.

Însă şi mai important de atât era că veninul, ca toate celelalte aşa-zise soluţii pe care le căutasem, era mai rău decât problema.

Am luat din nou biletul scris de mână, încercând să desluşesc vârtejul elegant de litere scrise cu cerneală violet.

Dragă domnişoară Lark,

Cât de minunat este ca, în sfârşit, să primesc o cerere care nu are legătură cu o cheie a Venei. Am procurat veninul, aşa cum aţi cerut, dar simt că trebuie să vă reamintesc cât de periculos este. Dacă o să supravieţuiţi după ce toxina vă intră în corp, orele care vor urma vor fi, aproape sigur, cele mai neplăcute din viaţa dumneavoastră. Am auzit de

durere agonizantă, febră și halucinații de la cei mușcați de un bazilisc și, prin urmare, trebuie să concluzionez că asta o să vi se întâmple și dumneavoastră, ca să nu mai vorbim de riscul orbirii permanente, sau temporare. Pentru scopurile dumneavoastră, așa cum le-am înțeles, trebuie să puneți câte o picătură mare în fiecare ochi.

Dacă veți merge mai departe cu asta înseamnă că recunoașteți că nu sunt responsabil pentru moartea dumneavoastră, schimbări ale minții sau orice pierdere permanentă a funcțiilor etc. Ca de obicei, plata sub forma unui favor o să fie colectată la o dată aleasă de mine. O să păstrez una specială pentru dumneavoastră.

Ca întotdeauna,

Umilul dumneavoastră procurator

Şi mai multe datorii, dar aceasta merita apăsarea pe care o simţeam în interior, dacă însemna c-o să-l salvez pe Cabell.

Cât despre venin, auzisem de durere, febră, halucinaţii şi orbire, şi nu mi-era frică de ele. Asta, bineînţeles, dacă veninul nu avea să mă omoare. Nici măcar Nash nu avusese curajul să rişte.

„Nu e nimic în neregulă cu felul în care eşti, Tamsy. Dacă nu te-ai născut cu Vederea, aşa a fost să fie", spusese el, când i-am sugerat veninul.

În mod evident totuşi, era ceva în neregulă cu mine, altfel nu m-ar fi lăsat în urmă mereu.

„N-ai mai fost laşă până acum, şi n-o să începi din momentul ăsta", mi-am zis, înfăşurându-mi degetele în jurul fiolei.

L-am ridicat pe Ignatius de suportul de lumânare şi am stins fitilul, apoi l-am înfăşurat în bucata lui de mătase.

— E timpul pentru culcare.

După ce i-am făcut noduri duble şi l-am pus în siguranţă în geantă, m-am întins din nou pe sacul de dormit. Când am desfăcut capacul, un miros cu adevărat malefic a umplut aerul.

M-am gândit mai bine şi m-am întins după chinga groasă de piele a ghiozdanului. Am muşcat-o când am ridicat pipeta în dreptul ochiului.

O singură picătură de lichid stacojiu atârna de capătul ei, tremurând odată cu mâna mea.

Apoi a căzut.

Am gemut şi am muşcat chinga, iar cu mâna liberă am strâns sacul de dormit, în timp ce corpul mi se zvârcolea şi absorbea arsura chinuitoare a veninului.

Nu puteam să-mi pun picătura în celălalt ochi... nu puteam s-o fac.

„Trebuie s-o faci, trebuie s-o faci, trebuie s-o faci. Pentru Cabell."

Am ridicat fiola din nou, trăgând ultima picătură de venin în pipetă. Ambiţia şi curajul nu erau îndeajuns. A trebuit să-mi ţin ochiul stâng deschis, ca să nu clipesc instinctiv şi să dau la o parte otrava.

Am dat din picioare şi am muşcat atât de tare chinga, c-am rupt-o. Otrava s-a îndreptat spre mintea mea, întunecând rădăcinile gândurilor, apoi dându-le foc.

Aerul s-a înnegrit în jur. M-am zgâriat pe faţă şi mi-am muşcat interiorul obrajilor, ca să nu urlu.

„Nu pot să văd", mi-am spus, însă, în acelaşi timp, o voce calmă a şoptit: *E doar un efect secundar. O să treacă.*

Am spus eu asta, cu voce tare? Era cineva în cort?

Sângele a început să-mi fiarbă în vene, aducând cu el lucruri pe care nu voiam să le văd, dar pe care nu puteam să le uit. Alte focuri. Locuri apropiate şi îndepărtate, şi care acum nu mai existau. Feţe demult dispărute.

Feţele morţilor.

Vocea lui Nash îmi răsuna în minte, nepoftită.

Haide, Tamsy, nu e chiar așa rău.

Ceva din memoria mea ieșea la suprafață. Lumină aurie, nisip. Apoi a dispărut, alungată de monștrii întunecați care se adunau în fața cortului meu. Am încercat să mă târăsc mai departe, în timp ce intrarea în cort flutura și se deschidea încet. Ochi care străluceau aurii în întuneric, înfometați, explodau în dușuri de licăriri.

Am început să respir sacadat, căci nu mai aveam destul aer. Nu reușeam să-mi liniștesc focul din piept. Transpirația mi se revărsa pe față, înțepându-mi buzele uscate. După ce am început să vomit, n-am mai putut să mă opresc, nici măcar când stomacul mi-era întors pe dos de la atâta agonie. Mi-am zgâriat pleoapele, disperată să dau la o parte cioburile arzătoare care-mi străpungeau ochii și-mi goleau orbitele. Căldura se strângea în mine, până când eram sigură că pielea avea să-mi facă bășici din interior.

Nu exista somn, nu exista trezire, nu exista decât asta. Secundele păreau ore. Viziunile veneau ca o prismă întunecată și fiecare avea mai puțin sens decât cealaltă. Cripte. Sigilii ale blestemelor. O sabie care tăia prin os. Un câine care alerga pe cer. O siluetă cu glugă, care intra în adâncimile necunoscute ale apei negre.

Dar toate au încetinit și furtuna de imagini s-a amestecat într-una singură. M-am văzut pe marginea oceanului, cu două săbii încrucișate pe umeri și o pată stacojie din ce în ce mai mare la tivul rochiei albe, în timp ce valurile trăgeau de ea, iar și iar.

Înaripato!

M-am întors spre umbra de la intrarea în cort. Silueta a tremurat când s-a mutat în lumina lanternei. Ceva greoi și rece mi s-a lipit de frunte, și m-am ferit.

— Ce naiba ai luat?

S-a auzit un sunet de scotocit, apoi o nouă înjurătură.

„Un hoţ." Era un hoţ. Ba nu, nu era real. Era o halucinaţie, la fel ca restul. O amintire a ceva ce nu putea să se întâmple.

Căldura din mine mă sufoca şi mi se mişca prin muşchi ca o lamă. M-am zvârcolit, încercând să scap de ea.

— Opreşte-te... *Opreşte-te...*

Umbra a dispărut din nou, lăsând înăuntru aerul rece, după care a reapărut. M-am împotrivit când am simţit mâini pe umeri şi că eram ţinută pe loc.

— Nu, te rog, am implorat.

— Totul e în ordine, eşti bine.

O minciună. O minciună... Întunericul s-a lăsat din nou, pur şi devorator. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că stăteam întinsă pe spate, pe ceva moale. Aerul căpătase o mireasmă dulce, proaspătă, şi îmi simţeam pielea mai rece decât o simţisem de ore întregi. O presiune uşoară şi umedă îmi acoperea ochii.

Nu mă durea nimic. Eram ameţită, în timp ce inspiram mirosul vag de mentă, dar corpul mi s-a relaxat abia când a simţit pământul, ca o sămânţă care încerca să alunece înăuntru, în întunericul aflat dincolo de suprafaţă.

Emrys?

Probabil i-am spus numele cu voce tare, pentru c-a răspuns.

— Aici.

Întunericul mi-a acoperit din nou vederea, şi nu-mi dădeam seama dacă aveam ochii închişi sau deschişi. Singurul lucru pe care-l ştiam cu siguranţă era acea voce.

— Sunt aici.

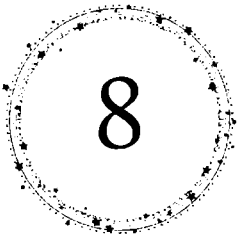

Când m-am trezit din nou, eram cu faţa în jos, pe sacul de dormit, iar corpul îmi era greoi ca piatra.

Am inspirat adânc. Capul îmi bubuia şi aveam senzaţia c-o să-mi cadă. M-am rezemat în coate şi am închis ochii, până când a trecut valul de greaţă.

„Trăiesc", mi-am spus.

Mirosul de mentă, ceară de albine şi încă unul, pe care nu-l puteam identifica, poate de tămâie, pluteau în jurul meu. M-am frecat la ochi şi am tresărit când am conştientizat că puteam să văd din nou.

„A funcţionat?"

Gândul a fost mistuitor.

Mi-am întins mâinile în faţă şi le-am întors. Aveam o pată de ceva pe spatele mâinii stângi, o alifie presărată cu bucăţi de frunze verzi înmiresmate. Aveam şi pe piept, şi pe faţă. Era răcoritoare la atingere şi parfumul său de mentă mă alina. Muşcăturile de pe braţ erau date cu altă alifie şi fuseseră bandajate din nou. Am ridicat materialul aspru şi am văzut că rănile erau aproape vindecate.

M-am întins după bidonul de lângă sacul de dormit, disperată să scap de gustul neplăcut din gură. Era gol.

În cele din urmă, mi-am amintit.

M-am ridicat, mai întâi în genunchi, apoi în picioare, şi când lumea nu s-a mai învârtit, m-am împleticit afară din cort, în cerul violet al dimineţii. Un iz de cafea a venit

de undeva din apropiere, dar mușcătura rece a aerului curat și umed mi-a limpezit mintea.

Emrys stătea cu spatele la mine și se ocupa de un foc mic, pe care-l făcuse în cercul format de ghirlandele protectoare unite, combinând cele două tabere ale noastre într-una singură. A ridicat un ibric de pe foc și a mai învârtit încă o dată conținutul, după care a turnat lichidul negru în două căni mici.

S-a întors și mi-a întins una.

— Am luat pachetele de cafea din geanta ta, m-am gândit că n-o să te deranjeze.

Corpul meu era epuizat, de parcă nu mai dormisem de săptămâni întregi, dar asta nu mi-a temperat furia.

— Ei bine, mă deranjează. N-am luat prea multe.

El ținea în continuare cana întinsă.

— Cu atât mai mult ar fi bine să bei asta, ca să nu o risipești.

Am înaintat și m-am așezat pe pământul umed, scoțând un zgomot evident de iritare. După ce mi-a dat cana, Emrys a ridicat-o pe a lui. A suflat în aburii care se ridicau din ea, apoi a luat o gură.

— Dumnezeule, ai scos-o din adâncurile iadului? a spus el, în timp ce tușea și se lovea în piept.

— Dacă nu-ți place, dă-mi-o înapoi.

Am încercat să-i iau cana din mână, dar a ridicat-o, departe de mine.

— E ca și cum însuși Lucifer a folosit cana pe post de toaletă, a zis el, aruncând o privire acuzatoare căniii.

— Foarte amuzant, dar n-o să te las s-o irosești, am spus, întinzându-mă din nou după ea.

— Nu, nu, pot să fac față otrăvii, în numele cafeinei.

A mai luat o gură mare și a tăcut.

— Te simți mai bine acum? l-am întrebat.

— Mai bine? Nu. Radioactiv? Da. Chiar îți place să bei așa ceva? a întrebat, șocat.

— Da. Deşi o prefer neagră, fără nicio linguriţă de văicăreli.

— Nu mă văicăresc, doar mă întreb cum de mai ai organe interne.

Mi-am dat ochii peste cap când a mai luat o gură de cafea şi s-a cutremurat.

— Îmi pare rău că nu se ridică la standardele tale. Nu toţi avem propriul nostru barista, care să vină când îl chemăm.

— Nu toţi am fi destul de proşti cât să încercăm venin de bazilisc ca să inducem Viziunea Unică. Deci, ce să zic, m-ai întrecut la asta.

— Trăiesc, nu?

— Ai fost la un pas să nu. Apropo, cu plăcere. Am folosit toată alifia mea de răcorire, şi nu am ierburi ca să fac mai multă.

Replica lui m-a lăsat mască.

După ani întregi în care m-a chinuit cu aluzii şi indicii şi m-a forţat să analizez zvonuri, şi-a dezvăluit, în sfârşit, abilitatea care-i fusese dăruită prin intermediul unei linii lungi de strămoşi Înzestraţi.

Emrys era un unul dintre Cei Cu degete Verzi.

— În sfârşit şi-a dat seama, a spus Emrys.

Am râs, plină de ironie.

— Dragul tău tată probabil c-a fost aşa dezamăgit că singurul său fiu s-a dovedit a fi un îmblânzitor de flori. Nu e de mirare c-ai ţinut asta secret de ghilda ta.

Abilitatea de a comunica cu plantele şi de a le îngriji nu era chiar utilă în linia noastră de muncă, cel puţin în comparaţie cu alte daruri magice care existau.

— E o abilitate în plus faţă de ce ai tu, a spus el, cu o expresie dură.

Dac-aş fi avut orice altceva în cană în loc de cafea instant, i-aş fi aruncat-o în faţă.

— Observ că e cineva sensibil când vine vorba de subiectul ăsta. S-a notat.

— Ai un mod ciudat de a-ţi arăta recunoştinţa, Înaripato. Te rog, bea asta înainte să leşini. Eşti foarte deshidratată.

Am luat sticla cu apă cu o atitudine cât mai plină de resentiment.

— Nu o să-ţi mulţumesc. N-aveam nevoie de ajutorul tău, şi nu ţi-am dat voie să intri în cortul meu.

— Iartă-mă c-am fost îngrijorat când te-am auzit ţipând. Aveai febră 41.6. Creierul tău era la un pas să fiarbă, şi asta s-ar fi şi întâmplat, fără ajutorul meu. Se numeşte empatie, ar trebui să-ncerci cândva.

M-am muşcat de interiorul obrazului ca să nu-i răspund. Nu încerca decât să obţină o reacţie din partea mea. În schimb, l-am studiat cu coada ochiului, iar amărăciunea mea a trecut la un alt nivel când i-am văzut echipamentul de ultimă generaţie, inclusiv un topor pliabil.

Emrys purta o helancă bleumarin, care părea scumpă, pantaloni largi, şapcă de baseball şi ghete de piele lustruite. Poate din cauza frigului, îşi pusese deja mănuşile groase de Recuperator, făcute din solzi de dragon şi moştenite de la o generaţie la alta. Erau menite să respingă blestemele uşoare, nicidecum pentru drumeţii.

— Eram bine, am spus după o vreme.

Eram stupid de conştientă de cât de rău arătam. Încă udă, iar acum acoperită şi de noroi şi alifii.

— A funcţionat măcar? a întrebat el exasperat.

Când mi-a văzut expresia nesigură, a adăugat:

— Nu sunt spirite mici şi verzi, sau alte zâne pe care s-o testezi. Ieşi în afara ghirlandelor. Acum ar trebui să vezi tot ce e în interiorul lor.

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

M-am ridicat, rigidă, şi am ţinut strâns de cana de cafea, pentru sprijin moral.

— Întoarce-te, i-am spus lui Emrys.

— Ce? Nu.

— Întoarce-te sau închide ochii.

— Dumnezeule, eşti aşa enervantă, a bombănit el, dar şi-a acoperit ochii cu o mână. Gata, eşti fericită? Sau eşti incapabilă să simţi orice altă emoţie în afară de ranchiună?

— Ranchiună şi iritare, l-am corectat.

Simţeam că e greşit să fac asta în faţa lui. Ceva atât de important, care putea să nu fie nimic. Nu-l voiam ca martor.

Nu voiam să vadă cum îmi tremurau mâinile în jurul căniii cu cafea, când am păşit în afara ghirlandelor protectoare. Am inspirat adânc, ca să mă calmez. M-am întors înapoi spre tabără.

Mi-am ţinut respiraţia. Două corturi, unul albastru, unul roşu, erau acolo. Tabăra. Emrys, cu o mână peste ochi. Postura îi devenea din ce în ce mai încordată, cu fiecare clipă care trecea. Vedeam toate astea, şi nu numai.

Fire şterse, irizate, de magie, erau împletite peste ghirlande, pulsând şi strălucind. Era o etalare aşa mică a magiei, dar imaginea m-a electrizat. Euforia a înlocuit ultimele urme de furie şi m-a umplut cu ceva ce nu mai simţisem de mult timp.

Bucurie.

Mi-a tresărit în piept, o aripă cu pene moi, şi, pentru prima oară, nu i-am dat drumul. Nu am îndepărtat-o, înainte să poată să scape. Am întins un deget spre fire şi unul s-a întins spre mine, bâzâind în timp ce mi se înfăşura în jurul degetului. M-a tras, ca şi cum voia să mă aducă înapoi în interiorul cercului protector.

Crezusem că înţelesesem atâtea lucruri despre lumea ascunsă a magiei, şi mă forţasem să fiu satisfăcută doar cu frânturi. Adevărul e că fusesem mai necunoscătoare decât îmi dădusem seama, şi cu atât mai puţin acceptasem. Nu ştiusem nimic.

Am înghiţit cu noduri şi m-am întors în cerc. Am simţit că scântei îmi explodează prin sânge, şi nici măcar tovarăşul meu neinvitat nu putea să-mi strice bucuria.

Acum, doar moartea mai putea să-mi ia darul Viziunii Unice.

— Ei bine?

— A funcţionat, am spus, încercând să par nepăsătoare, fără să-mi iasă însă.

— Minunat. Atunci o să poţi să-mi răsplăteşti favoarea.

— Ce s-a întâmplat cu „empatia"?

Codul cu care fuseserăm de acord când ne alăturaserăm ghildei noastre nu avea decât trei reguli mari şi late: prima persoană care pune mâna pe o relicvă o revendică. Nimeni nu o să rănească sau o să omoare în mod intenţionat un alt membru al ghildei. O favoare oferită trebuie returnată, respectând condiţiile celui care a oferit-o.

Emrys şi-a terminat cafeaua şi şi-a clătit cana cu apă din sticlă. S-a întins după a mea, forţându-mă să dau cafeaua pe gât, şi a curăţat-o la fel.

— Ar fi trebuit să ştiu că n-o să respecţi codul. Nu e ca şi cum Nash l-a onorat vreodată.

Şi spunând acestea, ultimele urme de bucurie mi-au fost distruse.

— Nu sunt Nash. Ce vrei?

— Când aveai febră, ai spus că trebuie să verifici ruinele. Vreau să vin cu tine când cauţi ce crezi c-ar putea fi acolo.

— De unde ştii că n-o să fug? am întrebat, pe un ton rece.

Emrys doar a zâmbit.

— N-o s-o faci, Înaripato. Oricât de rapidă eşti, mereu am fost mai rapid.

— Eşti o reptilă odioasă, ştii asta, nu?

I-am luat sticla de apă din mână, iar Emrys a zâmbit.

— Fă ce trebuie să faci ca să nu mai arăţi ca un cadavru ambulant. Trebuie să ajungem la ruine înainte să vină turiştii.

Am aşteptat până am intrat în cort, ca să oftez. M-am schimbat în cealaltă lenjerie de corp, care era o idee mai uscată, şi-n pantalonii pe care-i luasem cu mine, scâncind când am simţit frigul. Emrys fluiera când a stins focul, ca şi cum voia să-mi reamintească faptul că era tot acolo şi mă aştepta.

Febra deblocase ceva în mine. Amintirea sarcinii eşuate din Egipt. Oricât am mers ieri, n-am reuşit s-o deblochez, pentru că nu exista niciun motiv evident ca să fac legătura între cele două locuri. Dar subconştientul meu se dusese spre trucul lui Nash, de a ascunde lucruri în uşi.

Ruinele tăcute ale castelului îi păstraseră secretul şapte ani lungi. Ceva era îngropat acolo. Simţeam asta în adâncul oaselor. Nu trebuia decât să-l găsesc.

Am aşteptat până când soarele s-a ridicat deasupra orizontului ca să ne strângem corturile şi să ne aventurăm spre ruine. Până acum, nu văzusem autobuze turistice care să vină în sat, dar ştiam că asta urma să se întâmple în curând. Aveam poate o oră şi ceva la dispoziţie până când ghizii deschideau locul.

Am inspirat aerul rece, în timp ce înaintam pe drum. Era începutul lui octombrie, dar grozama şi iarba neagră erau încă înflorite, ademenindu-ne să ne oprim şi să le admirăm, în ciuda ghimpilor ascunşi. Iarba sălbatică şi ferigile renăscuseră, ştergând orice urmă a numeroşilor călători care trecuseră peste şi prin ele. Ici-colo, pământul părea să lucească şi să ne facă semn cu ochiul, ca o aluzie la vestigiile de magie antică ascunse printre pietre.

După furtuna puternică de noaptea trecută, am fost recompensată cu una dintre acele dimineţi aurii dureros de frumoase, genul care părea să promită că ziua va rămâne în amintire ca fiind una dintre cele mai reuşite.

Dar ştiam cât de repede se pot schimba lucrurile, şi eram mereu pregătită pentru dezamăgiri.

— Ce căutăm? a întrebat Emrys.

— Mi-am amintit ceva noaptea trecută. O amintire la care nu m-am mai gândit de ani întregi.

Sarcina din Egipt.

Emrys n-a spus nimic, aşteptând să continui.

— Din când în când, Nash îngropa lucruri în uşi, ca să fie în siguranţă; sub faianţă şi podea. Erau mereu locaţii aleatorii. Nu ştiu cum le reţinea.

Mi-a apărut în minte explicaţia pentru memoria lui Nash.

„Oamenii caută în afară şi înăuntru, dar niciodată între. Acolo e ascuns adevărul, acolo unde nimeni nu se gândeşte să se uite."

— Crezi c-a lăsat ceva într-una din uşile din Tintagel?

Emrys mi-a aruncat o privire care confirma cât de şubred era planul meu.

— Oamenii vor avea o mare problemă dacă vom începe să facem sute de găuri în ruine. Poţi să reduci opţiunile?

„Nu pentru tine", mi-am spus. Mi se părea aşa nedrept că era acolo, dar mândria nu mă va face să nu-mi respect promisiunea.

— Poate.

— Deci nu. Doar nu crezi c-a încercat să îngroape ceva în peştera lui Merlin? Se presupune că acolo l-a dus Merlin pe bebeluşul Arthur, ca să fie în siguranţă, nu?

Am dat din cap, în timp ce analizam zona. Valurile şuierau la malul de sub noi.

— Nu s-ar fi gândit, şi pe bună dreptate, că valurile vor dezgropa orice ar fi pus acolo şi-l vor lua pe mare. Cred c-ar fi folosit un loc sau o structură din perioada lui Arthur – Evul Mediu.

Emrys şi-a pus mâinile în şold.

— Şi cunoscându-i predilecţia pentru dramatism, presupun c-ar fi găsit un loc în zona interioară.

Zona interioară era „insula" de ruine, separată de continent printr-o prăpastie. Acolo am petrecut cea mai mare parte din timp la ultimele noastre vizite în zonă cu Nash.

Atunci am avut o revelație.

— Știi unde e. Nu te sinchisi să minți, ți se citește pe față, a spus Emrys.

— Cred că da, am zis, așternându-mi o expresie amară pe chip.

Dacă Nash lăsase ceva în urmă, cel mai probabil era în același loc spre care fusesem atrasă ieri. Am stat în locul ăla ore întregi, uitându-mă spre mare, ca văduva unui marinar. Mă simțisem atrasă de el, și nu puteam să dau vina nici pe venin, nici pe halucinații.

Am evitat camerele de securitate și am sărit porțile care păzeau ruinele. În loc să mergem pe podul modern, care era mai vizibil, și mai sigur, l-am ales pe cel vechi și mai periculos, după care am urcat scările în spirală spre zona interioară. Vântul mirosea a sare pură și verdeață, dar umezeala mi s-a strecurat prin haina de flanelă, prin piele și mușchi, până la os.

Poarta de nord a zonei interioare era un perete-cortină din ardezie, ancorat de o ușă cu boltă, care acum doar încadra o priveliște cu marea. Imaginea era de impact, dar ruinele marelui zid au fost cele care m-au lăsat fără aer.

Entuziasmul a început ca un fior în degetele de la picioare, răspândindu-se repede pe spate, cuprinzându-mi inima. Pentru prima oară, Tintagel și-a ridicat masca sumbră a decăderii și și-a dezvăluit o parte din fața sa antică și secretă.

Datorită Viziunii Unice, puținele ziduri care mai rămăseseră erau dintr-odată luminate de culori irizate. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât pereții fermecați se vedeau mai clar. Deși intensitatea desenelor se mai șterse, ca vopseaua în soare, tot puteam să deslușesc scene sclipitoare cu dragoni, zei fără nume și păduri luxuriante.

În dreapta uşii, un drum argintiu se întindea peste marginea stâncii, spre mare. Era imposibil să văd unde se termina, sau dacă puteai să-l traversezi, ca să atingi orizontul îndepărtat.

Uimirea mea contrasta cu nonşalanţa lui Emrys. Le văzuse pe toate, probabil imagini şi mai impresionante. Am încercat să nu fierb în invidia aia plină de ranchiună, în timp ce se plimba printre ruine.

Ne-am îndreptat spre uşa cu boltă din peretele-cortină. M-am aplecat şi am analizat pavajul de ardezie pe care-l instalaseră.

— Cuţit, te rog, am zis, întinzând mâna în spate.

Mi l-a dat, arătând spre o bucată de piatră din stânga arcadei, care era mai ieşită în afară decât restul.

— Aia pare puţin decalată, nu crezi?

— Probabil de la furtună.

— Ştii, n-o să te omoare să speri.

Nu, n-o să mă omoare. Dar, la fel ca toţi torţionarii pricepuţi, speranţa prelungea suferinţa. Te înveselea şi nu se grăbea. Astfel, prăbuşirea inevitabilă provocată de dezamăgire avea să fie de două ori mai dureroasă şi mai intensă.

— Fii atent la pod şi la cealaltă parte a ruinelor. Ghizii vor veni în curând ca să deschidă locul. Ai grijă la cea cu păr blond scurt şi ondulat, e rapidă şi rea.

— Sunteţi rude cumva? a întrebat, ridicând o sprânceană.

I-am aruncat o privire tăioasă, apoi m-am întors la ce făceam, tăind pământul întărit dintre pietre.

— E o idee idioată, nu-i aşa?

— Ce idei nu sunt idioate, până nu se demonstrează că erau corecte?

Nu i-am răspuns. Piatra s-a desprins cu uşurinţă din pământ şi ciment.

Nu am fost prima persoană care o scosese.

— La naiba!

Pulsul mi s-a oprit, doar ca să o ia razna din nou.

Un pachet din piele era ascuns în gaura din pământ, înfăşurat într-o pelerină de ploaie pentru copii, ca să fie protejat de elemente.

Era vechea mea pelerină de ploaie.

Emrys s-a lăsat în genunchi lângă mine şi a făcut ochii mari când am aruncat pe jos ce se afla în sacul de piele.

O bucată de hârtie şi o monedă de argint, care era aproape neagră de la mizerie. Ba nu, de la sângele uscat. Pulsul îmi răsuna în urechi şi tot corpul mi s-a încordat. Am întors moneda, frecând-o cu degetul.

Avea o inscripţie pe spate. Cuvintele se întindeau de-a lungul marginii, iar literele semănau cu nişte sigilii. Nu-mi dădeam seama dacă aveam din nou halucinaţii sau era Viziunea Unică, deoarece semnele au început să tremure şi să se mute. S-au rearanjat în litere, apoi în cuvinte, pe care le-am recunoscut.

— „Eu sunt visul morţilor", am şoptit.

— Asta ce mai înseamnă?

M-am întors şi am luat bucata de hârtie care căzuse din săculeţ. Având în vedere starea găurii în care fusese ascunsă timp de şapte ani, şi scrisul întortocheat al lui Nash, biletul scurt era devastator, atât în ceea ce priveşte claritatea, cât şi concizia.

Inelul o să-i câştige inima. Nu veni după mine. O să mă întorc după ce am terminat. Dacă n-o să mă întorc, îngroapă moneda asta aşa cum e, cu cenuşă şi os.

Exprimarea era atât e formală pentru Nash, că mi-a luat puţin să procesez ce scrisese.

— Inima ei? Nu-mi spune că gardianul tău a trecut prin toate astea doar ca să cucerească o femeie.

— O spui doar pentru că n-ai văzut cum era pălmuit de câte o femeie în fiecare bodegă de Recuperator în care am intrat vreodată.

Am ridicat moneda din nou ca s-o studiez.

— „Nu veni după mine", am repetat.

Între dispariţia lui şi ascunzătoarea enervant de isteaţă pe care l-am văzut folosind-o exact o dată, Nash a supraestimat abilitatea mea de a pune lucrurile cap la cap.

Era tipic pentru el. Uneori, Nash trăia într-un alt plan al existenţei decât noi, restul. Mereu construia o mare vânătoare, un mare mister, o mare poveste în jurul lui, modelând fiecare aspect cât să fie pe placul lui. Dacă destinul nu-i dădea un rol destul de mare, atunci avea să rescrie scenariul pentru el.

„Nu veni după mine." Un val de furie mi-a încins corpul. Ochii mă înţepau, dar asta doar din cauza vântului rece care mă biciuia. Doar din cauza asta.

Nemernicul se aşteptase să găsesc biletul destul de repede cât să-l prind din urmă. Localizarea fusese una dintre puţinele abilităţi reale pe care ni le arătase, şi evident, presupusese că memoria mea va fi singurul indiciu de care aveam nevoie. Dar transformase totul într-un joc. De ce n-a lăsat săculeţul în cort, cu noi? De ce şi-a pus atâta încredere într-o fată de 10 ani, a cărei primă grijă era să-şi ţină fratele în viaţă?

Cumva, în ciuda timpului şi a distanţei dintre noi, încă descopeream moduri noi în care-l dezamăgisem.

Şi toate astea pentru o femeie fără nume. „O să-i câştige inima?" Acum Nash era şi poet? „Inima ei", de parcă...

Toate gândurile mi-au dispărut, cu excepţia unuia.

„Inima ei." Nu a oricui, ci a ei. A Zeiţei.

— Tocmai ai avut o revelaţie. Nu minţi, pentru că ţi s-a citit pe faţă.

O rafală de vânt a luat biletul şi l-a ridicat sus, în aer. Am încercat să-l prind, dar deja zbura spre mare, ca o pasăre albă care se îndreaptă spre valuri.

Am pus cărămida la loc şi am împins-o, până când s-a fixat în noroi.

— Asta e doar treaba mea, i-am răspuns.

Am băgat moneda într-un buzunar al genţii şi m-am întins după ghiozdan.

— Ţi-am plătit favoarea, aşa că dispari.

— Ce însemna biletul? a întrebat Emrys, prinzându-mă de braţ.

— Cred şi eu că ţi-ar plăcea să ştii.

După ce m-am eliberat, Emrys a făcut un pas spre mine, cu o expresie tăioasă.

În spatele lui a apărut o siluetă mică, de după un zid prăbuşit. Purta o haină largă de blană, acoperită cu insigne, şi un fular croşetat cu model de curcubeu îi acoperea partea de jos a feţei. Dar chiar şi aşa, tot am recunoscut-o. Chiar dacă mi se părea imposibil, avea aceeaşi piele închisă la culoare, codiţele răsucite în două cocuri în vârful capului, ochelarii de soare imenşi.

— Hei, am strigat, trecând de Emrys.

Fata din magazinul de tarot a fugit când am luat-o spre ea, dar deja când am ajuns în locul unde am văzut-o, dispăruse. Nu era nimeni, pe niciunul din poduri. Era ca şi cum sărise în mare sau alunecase într-o fisură nevăzută a stâncii. Am căutat-o în jur, dar n-am găsit decât nişte urme mici.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a părut că am văzut...

M-am oprit când m-am întors din nou spre poduri.

Chiar dacă eram departe, l-am recunoscut, din cauza mersului mult prea încrezător şi a părului brunet

lung. Septimus conducea un grup de bărbaţi peste podul modern. Am presupus că erau alţi Recuperatori, din propria noastră ghildă.

— Serios? am mormăit, în timp ce mă dădeam în spate. Ne vedem mai târziu, De-Bani-Gata.

Acum trebuia s-o iau pe unul dintre traseele şerpuite care ieşeau din zona ruinelor, şi să sper că, pe drum, n-o să mă întâlnesc cu unul dintre oamenii lui Septimus.

Tocmai când m-am pus în mişcare, m-am oprit din nou, când l-am văzut pe Septimus făcând semn cuiva şi arătând spre sat.

Şi mai mulţi Recuperatori au apărut aproape de intrarea oficială spre ruine. O siluetă înaltă şi întunecată s-a chinuit să se elibereze din strânsoarea celor doi bărbaţi mai corpolenţi care-l ţineau. Unul i-a făcut semn lui Septimus că-i înţelesese ordinul.

„Cabell." Am simţit o presiune dureroasă în piept. M-am îndepărtat de pod şi am luat-o pe drumul care ducea spre podul de lemn de jos. Dacă reuşeam să-l traversez fără să mă vadă nimeni şi să ajung în sat...

Un zgomot m-a urmat.

— Unde te duci? a întrebat Emrys.

— Să-l ajut pe Cabell.

— Sunt prea mulţi. N-ai cum să-l iei de acolo.

— Priveşte-mă doar.

S-a grăbit, ca să ţină pasul cu mine.

— Ce faci?

— Chiar crezi c-o să te las să pleci, când ai toate răspunsurile În niciun caz, Înaripato.

9

Satul tocmai primea cea dintâi serie de autobuze cu turişti, când Septimus şi ceilalţi au ieşit de pe strada principală şi s-au îndreptat spre un hambar vechi, aflat la periferie.

I-am urmărit îndeaproape, încercând să-l ignor pe Emrys. Ne-am apropiat de clădirea dărăpănată şi m-am ascuns sub una dintre ferestrele sale fisurate.

Sticla era acoperită cu praf, dar tot am reuşit să disting câteva lucruri: lăzi cu cidru şi bere, marcate pentru taverna Excalibur, foarte multe conuri şi semnalizatoare rutiere, şi ceva ce păreau să fie mai multe seturi de armuri şi jumătatea din spate a unui costum de cal. Mirosul de fân şi animale, care ocupaseră odată hambarul, se impregnase în pereţi, fiind o amintire ştearsă a unei vieţi trecute, în care Nash, Cabell şi cu mine dormeam pe unde găseam adăpost.

N-am reuşit să deslușesc ce spuneau, când Septimus l-a împins pe Cabell într-una din boxe şi un Recuperator pe care nu l-am recunoscut l-a legat la mâini cu bandă zimţată.

Mi-am dat ochii peste cap şi, după o clipă, l-am văzut pe Cabell făcând la fel. De parcă Nash nu ne învăţase cum să rupem banda zimţată şi să desfacem cătuşele, având în vedere experienţa lui vastă cu ambele.

Timp de câteva minute, nu ne-am mişcat şi n-am spus nimic. Am ignorat zumzetul care se auzea lângă mine.

— Acum ce facem? Să nu-mi spui c-ai rămas deja fără idei pentru această operaţiune îndrăzneaţă de salvare.

— Taci sau dispari, i-am spus lui Emrys. Aştept să mai plece câţiva înainte să intru.

— Am înţeles. Dacă tot o să stăm aici o perioadă...

S-a întors cu spatele la peretele hambarului şi a scos un cuţit mic şi o bucată de lemn din buzunarul pantalonilor.

Mişcarea mâinilor lui era aproape hipnotizantă în timp ce lucra. În scurt timp, o fâşie subţire de lemn a căzut pe jos, apoi alta, până dăduse la o parte partea aspră a scoarţei şi şlefuise marginile lemnului.

Aş fi crezut că are un hobby mai elegant decât cioplitul, ceva precum vânatul vulpilor, colecţionarea ouălor Fabergé sau petrecutul verii pe un superiaht.

Nu că mă gândeam prea mult la ce făcea Emrys în timpul liber.

— Cabell a întârziat la întâlnirea voastră de aici? Sau l-au adus ceilalţi?

— De ce nu-mi spui tu mie? Nu e amicul tatălui tău acolo?

Cuţitul s-a oprit în mijlocul mişcării.

Ce spusese Phineas în bibliotecă? „Niciodată n-o să-l scoatem din ghearele Consiliului, şi după, va trebui să ne facem griji pentru furia lui Endymion..."

— Dacă ei caută inelul pentru tatăl tău, de ce lucrezi pentru Madrigal? De ce nu eşti acolo, cu Septimus şi ceilalţi?

— Nu e treaba ta, a bombănit el, cu privirea fixată asupra bucăţii de lemn din mână.

— Acum a devenit treaba mea. Nu-mi spune să...

Emrys şi-a ridicat capul dintr-odată, şi, înainte să apuc să reacţionez, m-a apucat de încheietură şi ne-a tras pe amândoi departe de perete.

— Uite!

O fată a apărut din spatele unei clădiri vecine. Codițele îi erau prinse în cocuri, în vârful capului, și purta obișnuita ei haină de blană. Și, evident, borseta aia oribilă.

Mi-am lipit mâna de față și am mormăit. Chiar nu-mi imaginasem mai devreme că poate fi ea.

Era Neve, de la magazinul de tarot.

— Ce face? a întrebat Emrys.

Tânăra s-a îndreptat, hotărâtă, spre hambar. S-a oprit la câțiva metri de o latură a construcției și a aruncat cu o doză goală de aluminiu în perete. Era ceva închis la culoare pe ea, aproape ca...

Desenase sigiliul unei vrăji pe ea.

Neve a băgat mâna în borsetă și a scos o bucată lungă și subțire de lemn. Într-un capăt al acesteia era o lamă din obsidian, un fel de pumnal, folosit pentru scrijelit sigilii. Celălalt capăt era acoperit cu argint, pentru a direcționa fluxul de magie.

Stomacul mi s-a întors pe dos.

— O baghetă, am spus, ridicându-mă.

— O vrăjitoare, a continuat Emrys, în timp ce strângea cuțitul de cioplit în pumn.

— Dă-mi-l, i-am zis, întinzându-mă după lamă.

Însă Emrys s-a retras.

— Ca să-ți dau ocazia să mă înjunghii cu el? Nu prea cred.

M-am întors la timp să văd zâmbetul lui Neve când a îndreptat capătul cu argint al baghetei spre doză.

— Neve, nu! am strigat.

Cuvintele s-au pierdut însă în explozia asurzitoare de presiune care a radiat din doză, aruncându-ne pe Emrys și pe mine câțiva metri în spate. Mi-am acoperit capul, în timp ce vraja a distrus pereții hambarului și a trimis o ploaie de așchii cât chibritul peste noi.

Doar că nu ne-au atins. Deasupra mea s-a auzit un mormăit, și, peste o clipă, am procesat greutatea și căldura

din spate. Faţa îmi ardea când m-am ridicat şi Emrys mă acoperea.

— Dă-te de pe mine!

O bucată de acoperiş se prăbuşise cu destulă forţă cât să facă pământul să se cutremure. Vrăjitoarea s-a dat în spate, surprinsă.

Bărbaţii dinăuntru se văitau şi ţipau, când un tremur violent a străbătut ce mai rămăsese din clădire, ameninţând s-o prăbuşească.

Cu gândul la Cabell, m-am ridicat în picioare. Urechile îmi ţiuiau în timp ce mă împleticeam înainte, dar l-am văzut pe Cabell cum şi-a rupt banda zimţată şi şi-a folosit umărul ca să treacă prin peretele şubred de lemn din spatele lui.

Tocmai când mă pregăteam să apar de după colţ, ca să-i ies în cale, Cabell a dispărut, îndreptându-se spre sat. Am încercat să merg pe drumul pe care ar fi putut s-o ia, făcându-mi loc printre sătenii şi turiştii curioşi, care veniseră să vadă ce se întâmplase, dar când m-am uitat înapoi la hambar, am întâlnit privirea lui Septimus.

— Acolo! a strigat, întinzând braţul spre mine.

„Ascunde-te, ascunde-te, ascunde-te", mi-a răsunat în minte. Cabell avea să găsească un loc sigur unde să stea, şi eu trebuia să fac la fel. Însă în jur nu vedeam decât case şi magazine. Până când o tavernă din faţă, care era în plin proces de renovare, mi-a atras atenţia ca un semnal de alarmă.

Am alergat până în spatele ei, dar pereţii erau demolaţi până la grinzi, şi nu aveam unde să mă ascund.

Grădina era plină cu materiale de construcţie, însă nu se vedea nici urmă de muncitori. Avea totuşi o magazie dărăpănată. Mi-am scos o agrafă din păr şi am încercat să deschid uşa, doar ca să descopăr că era deja descuiată.

M-am aplecat ca să intru. Plămânii îmi ardeau, corpul mă durea. Am închis uşa cu cheia, dar tot am căutat ceva cu care să fixez mânerul.

Nu era nimic în magazie, cu excepția unor scaune rupte, cutii de depozitare și Emrys Dye.

Acesta s-a ridicat în picioare, din spatele unei grămezi de lăzi.

— Nu. În niciun caz. Ieși!

— Vorbești serios?

— Eu am ajuns aici primul. Așa că fă bine și găsește-ți altă ascunzătoare!

Magazia a scârțâit, încercând să-și așeze oasele bătrâne. Ghetele noastre au stârnit mirosul de pământ și iarbă moartă.

— Mai bine găsește-ți tu altă ascunzătoare. Tu ai insistat să mă urmărești până aici!

Aerul rece și lumina soarelui au invadat magazia în clipa în care ușa s-a deschis. M-am aruncat înainte, ca să trec de oricine ne găsise. Când am simțit c-am fost strânsă de brațe, m-am zbătut, încercând să mă eliberez.

— Tam, eu sunt! Eu sunt!

Mirosul de piele caldă al gecii lui Cabell m-a învăluit, odată cu brațele lui. L-am strâns, și gâtul mă durea de la profunzimea ușurării simțite.

— Ești bine? l-am întrebat.

— Da.

Ușurarea mea a fost, însă, de scurtă durată. În spatele lui, am văzut-o pe Neve, care încă avea bagheta în mână.

— Tu! am șuierat.

— Eu, a confirmat ea voioasă. Vezi, până la urmă tot petrecem timp împreună.

Eram oarecum conștientă de apropierea lui Emrys și că strângea în mână toporul din geanta lui de călătorii. Nu știu ce expresie aveam, de Cabell a simțit nevoia să-mi pună mâna pe umăr, ca să mă liniștească.

— Tamsin, ea e vrăjitoarea Neve și are o ofertă pe care sigur o să vrei s-o auzi.

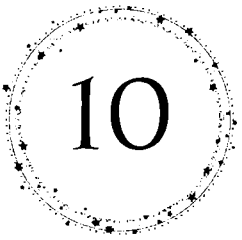

„Vrăjitoarea", am repetat, lăsând veninul să se îmbibe în cuvânt.

— Ce rol ai jucat, prefăcându-te că eşti Înzestrată?

— Vă cunoaşteţi? a întrebat Emrys, relaxându-se în sfârşit.

— Da, de mult timp, a zis Neve.

— Da, tocmai de luna trecută.

— De mai mult. Şi apropo, nu ţi-am spus niciodată că sunt Înzestrată. Tu ai presupus asta, şi ştii ce se spune despre presupuneri.

— Explică-te, am zis, fixând-o cu privirea.

— Te fac de râs, a început Neve.

Cabell a ridicat o mână, întrerupând-o.

— Sora mea vrea să ştie cum ai găsit-o.

— Ajungeam şi la partea aia. Uite cum stau lucrurile. Mătuşa mea e o Înzestrată, şi darul ei magic îi permite să găsească lucruri pierdute.

Neve a atins, absentă, ceva de sub bluză, din zona pieptului. Un fel de lanţ. Un medalion sau poate un cristal.

— Nashbury Lark a căutat-o acum şapte ani, ca să vadă dacă poate să afle unde e Carnwennan, pumnalul regelui Arthur. Mătuşa n-a reuşit să-l găsească prin puterea ei, şi nici măcar prin intrarea în viziune, lucru care a frustrat-o foarte tare, ceea ce sunt sigură că înţelegi.

— În ceea ce facem, ne lovim des de piste moarte.

M-a străbătut o senzaţie aparte, tăioasă şi rapidă, urmată de o amintire.

— Magazinul din Charleston?

Entuziasmată, Neve a bătut din palme.

— Deci îţi aminteşti! Trebuia să fiu în pat, dar am tras cu urechea din capul scărilor.

Ascuns în spatele King Street şi deschis numai după miezul nopţii, magazinul semăna mai degrabă cu un apartament decât cu o afacere. Îmi aminteam modul în care lumina lunii se strecurase printre numeroasele suluri cu hărţi legate în grămezi organizate. Munţi de suluri, ca nişte oase goale, îşi aşteptau rândul.

Era uşor să-mi amintesc de Linden Goode, mătuşa lui Neve. Avea o voce caldă, iar şorţul îi mirosea a mentă şi lămâie când ne-a invitat să intrăm. Cabell şi cu mine fuseserăm trimişi într-un colţ, cu un castron cu tocăniţă, ca să aşteptăm până când ea şi Nash îşi terminau afacerile. O văzuserăm doar întinzându-se instinctiv spre hărţi. În camera întunecată, cristalul ei de selenit arăta ca o stea în lumina lumânării.

Cântase pe o voce joasă, iar cristalul începuse să se învârtă, căutând fără noroc pumnalul pe care Nash încerca să-l găsească cu disperare. În cele din urmă, eu fusesem cea care îl găsise, după o căutare de modă veche şi bănuieli care dăduseră roade.

— În punctul ăla, nu mai aveam nicio pistă, am zis, încet.

— În mod normal, ea nu i-ar fi ajutat pe Recuperatori să găsească comori pe care aceştia să le vândă apoi, dar el îi spusese că era pentru unul din copii, aşa c-a fost de acord. Adresa lăsată de Nashbury a fost biblioteca ghildei, aşa c-am stat cu ochii pe tine acolo, şi chiar ai apărut, permiţând ca destinele noastre să se întâlnească din nou.

— Care a fost treaba atunci cu magazinul de tarot? Voiai doar să te joci cu mine?

— Încercam să te cunosc, ceea ce am şi făcut, a răspuns Neve, de parcă era cel mai evident lucru din lume. Şi acum ne ascundem aici, în magazia asta. Tu eşti confuză, şi eu am o ofertă.

— Legat de asta, poţi măcar să pui bagheta aia la o parte?

— A, da, sigur.

A privit-o, surprinsă că încă o ţinea în mână, apoi şi-a deschis borseta şi, cumva, a reuşit să bage bagheta înăuntru. Sigur era vrăjită să ţină mai mult decât putea.

— Serios acum, care-i treaba cu borseta? am întrebat, după ce n-am mai suportat să mă uit nici măcar o secundă la pisicile ei terifiante.

— Nu-i aşa că-i drăguţă? A venit la pachet cu o pălărie care cred că ţi-ar sta foarte bine, dacă vrei să ţi-o împrumut pentru o deghizare.

Neve a scos un pachet din borsetă şi l-a scuturat. Era o şapcă neagră de baseball, cu două urechi de pisică ataşate în vârf, şi cuvintele „SPERIETOAREA DE FELINE!" brodate la mijloc.

— Clar vrea s-o împrumute, a spus Emrys, încântat.

— Care e propunerea ta? a intervenit Cabell.

L-am simţit cum şi-a mutat mâna de pe umăr pe spatele jachetei. Îi era teamă că aveam să mă arunc asupra rivalului nostru zâmbitor.

— Aşa, da. Propunerea. Treaba stă în felul următor: cred c-ar trebui să lucrăm împreună. Nu cu tine. Pe tine nu te cunosc, a zis ea, uitându-se la Emrys.

— Emrys Dye, la dispoziţia ta, a zis el.

Neve a pufnit când l-a auzit, ceea ce m-a făcut s-o plac puţin, pentru că nu reacţionase la auzul numelui lui de familie.

— Pot să-mi folosesc magia ca să te ajut să-ţi localizezi tatăl, pe Nash, şi tu poţi să foloseşti inelul pentru orice blestem vrei să rupi. Apoi, pot să-l revendic pentru Consiliul Surorilor.

Numele forului de vrăjitoare aflat la putere îmi făcea mereu pielea de găină.

— Știi pentru ce îl vor?

— Habar n-am. Nu știu decât că-l vor și că eu o să fiu cea care îl duce. E singurul mod prin care îmi va fi desemnat un tutore și o să merg mai departe cu instructajul meu.

— N-ai un tutore? am întrebat.

Avea sens, deoarece fusese crescută de niște Înzestrați, nu de către mama ei sau de o altă vrăjitoare înrudită.

— Atunci cum poți să faci vrăji?

— Am învățat singură, evident, a spus ea, iritată.

I-am aruncat o privire lui Cabell, dar acesta doar a ridicat din sprâncene. Nu auzisem niciodată de o vrăjitoare care să nu fi fost instruită de altă vrăjitoare, de obicei una dintre rude.

— Deci nu vor să te accepte în rangul lor pentru că n-ai instruire formală. Dar singurul mod de a avea parte de instruire formală e să fii acceptată printre ele. Un cerc vicios, a spus Emrys.

— Începe să-mi placă de tine, a comentat Neve. Poți să mai stai. Pentru moment.

— Foarte bine, pentru că am o ofertă proprie.

— Abia aștept să aud tot ce-ai de spus, a bombănit Cabell.

— Toți vrem același lucru, și toți avem o piesă din puzzle-ul care o să ne ajute să obținem ce vrem. Neve are, bineînțeles, puterea ei. Tamsin știe unde s-a dus Nash. Și eu cred că știu cum a ajuns acolo.

— Ce? am întrebat.

— Ce? Tams, știi unde s-a dus? a insistat Cabell.

— Sună promițător, a zis Neve, uitându-se la noi.

I-am aruncat o privire plină de subînțeles fratelui meu.

— Putem să vorbim afară o clipă?

M-a ascultat, urmându-mă afară şi închizând uşa în urmă. Ne-am îndepărtat câţiva metri.

— Ce facem? am şoptit.

— Ca în Praga, a răspuns el simplu.

Sarcina din Praga fusese prima şi singura dată când Nash lucrase voluntar cu o vrăjitoare, cu mult înainte să ne găsească pe Cabell şi pe mine. Vrăjitoarea fusese o novice şi-l angajase pe Nash să recupereze o presupusă fiolă de ichor, sângele divin al zeilor, din mormântul strămoaşei ei. La final, însă, a folosit lipsa de experienţă a acesteia împotriva ei. Mormântul avea un blestem bumerang, astfel încât oricine rupea blestemul la intrare nu putea să intre fără să moară. Nu găsise ichor înăuntru, şi nu trebuise să-şi facă griji că aceasta va veni după el.

Am oftat zgomotos.

— N-o să meargă. Chiar dacă pare lipsită de experienţă, e prea isteaţă şi ştie prea multe despre magie ca să nu-şi dea seama la un moment dat. Şi aşa cum ştii şi tu, ascunderea informaţiilor funcţionează doar pentru o perioadă scurtă de timp.

Cabell a scâncit când mi-a auzit tonul şi şi-a trecut mâna prin părul brunet ciufulit. M-a privit din nou, expresia lui fiind plină de regret.

— Ce ţi-am spus acasă...

— Nu contează.

— Ba da. N-ar fi trebuit să-ţi ascund informaţiile despre inel şi Nash, dar i-am promis.

— Cab, înţeleg. Mie îmi pare rău că n-am văzut cât de greu îţi era cu toate.

Cabell a tăcut o perioadă lungă, încordându-şi maxilarul, ca şi cum se lupta cu vorbele pe care voia să le spună. Expresia lui avea o duritate care nu fusese acolo înainte. Era o nouă armură în spatele căreia să-şi ascundă sentimentele.

— N-ar fi trebuit să plec. N-ar fi trebuit să te las să faci totul singură. Am fost egoist în situaţia asta. Doar că e greu să sper.

— Singurul lucru care contează pentru mine e că eşti aici. Dar ţi-a luat ceva timp.

Cab a zâmbit trist.

— Şi, drept pedeapsă, am fost prins de unul dintre cei mai fraieri Recuperatori din ghilda noastră.

Am încercat să zâmbesc, dar n-am reuşit. După o clipă, Cabell a privit în jos, încrucişându-şi braţele la piept. De aproape, arăta groaznic. Pielea palidă îi scotea în evidenţă cearcănele mari şi negre. Slăbise în ultimele săptămâni, ceea ce îi lăsase un gol în obraji pe care nu i-l mai văzusem de când eram mici.

Am înghiţit, în ciuda nodului din gât. Asta făceam mereu după ce ne certam: păstram o interacţiune lejeră. Cum nu ne aveam decât unul pe celălalt, nicio ceartă nu merita să stricăm legătura. Ar fi trebuit să fie îndeajuns faptul că se răzgândise şi venise. Ăsta era felul lui de a-şi cere scuze.

Dar nu era. Ultima oară când fuseserăm împreună a ieşit la iveală ceva urât, ca atunci când răscoleşti pământul, ca să găseşti viermi şi oase ascunse dedesubt. Iar acum, după ce văzusem adevărul, nu ştiam cum să revin la viaţa de dinainte, ceea ce mă speria cel mai tare.

— Eşti alături de mine în treaba asta? am întrebat, simţind cum vocea începe să-mi tremure.

Trăiam din nou acea disperare arzătoare. Trebuia să fie bine. Trebuia să fim bine.

— Până la capăt. Vreau să găsesc inelul, şi vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Nash, şi chiar nu-mi doresc să fii omorâtă în timp ce bâjbâi fără Viziunea Unică.

— Legat de asta...

Cabell s-a întunecat la faţă. S-a apropiat şi mi-a studiat ochii, până când mi-am întors privirea.

— Spune-mi că n-ai făcut-o.

Bineînțeles că-și dăduse seama. Petrecusem cea mai mare parte a unui an implorându-l pe Nash să-mi facă rost de venin.

— Ba da, și n-am niciun regret, pentru c-a funcționat.

Cabell a blestemat.

— De unde ai făcut rost de venin de bazilisc?

— De unde crezi?

— Ce-ai spus, că nu mai vrei să strângi favoruri? Îți jur pe toți zeii din cer că, dac-o să mai faci vreodată ceva așa stupid, o să te omor cu mâinile mele.

— S-a notat. Ești sigur în privința colaborării cu o vrăjitoare?

— Nu știe că inelul trebuie să fie revendicat prin forță fatală. Am întrebat-o înainte să ne găsim.

— E posibil să mintă. Să se joace cu noi.

— Așa cum te-a păcălit în Boston? Fii serioasă. Ni se întâmplă tuturor. După cum spunea Nash...

S-a oprit și și-a lăsat privirea în jos.

— Greșelile sunt ca viespile. Vor continua să te înțepe dacă le permiți.

Cabell a oftat.

— Uite ce-i, e posibil să ai dreptate și Neve să pună toate informațiile cap la cap, de una singură, dar știu că putem să ajungem primii la Nash și la inel. Știu asta. Să îi ținem pe Dye și pe ea aproape e cel mai bun mod de a rămâne cu un pas înaintea lor.

— Bine. O să facem ca în Praga și o să ne ocupăm de consecințe mai târziu.

Și-a așezat mâna pe capul meu, liniștindu-mă, și m-a tras mai aproape, pentru o îmbrățișare scurtă.

— Frățioare... după atâta timp, nu-mi vine să cred că e posibil ca Nash să fie în viață. Oare o fi rămas blocat pe undeva? Asta ar explica de ce nu s-a mai întors acasă.

Menționarea numelui lui Nash mi-a reamintit ce mai găsisem ascuns odată cu biletul de la el.

L-am luat pe Cabell de braţ şi l-am dus înapoi în magazie, apoi am scos moneda murdară, ca să le-o arăt lui şi lui Neve.

— Recunoaşteţi moneda asta? Sau ştiţi măcar ce înseamnă inscripţia?

Cabell şi-a trecut degetul peste cuvinte.

— „Sunt visul morţilor", a citit el. N-am văzut niciodată aşa ceva, dar are magie ataşată de ea. Pare rece. Neve?

— Habar n-am, a dat ea din cap.

Emrys fusese atât de tăcut şi nemişcat, rezemat de peretele magaziei, încât aproape uitasem că era acolo. Asta până când a vorbit:

— Nu are de ce să rămână un mister, oameni buni. În bilet scrie să fie îngropată cu cenuşă şi oase, dacă n-o să se mai întoarcă.

Cabell a clipit.

— Se întâmplă să aibă cineva nişte oase la el?

Am dat din cap.

— Aveţi noroc, a zis Neve fericită.

Vrăjitoarea a scos mai multe oase mici şi cranii din borsetă, aşezându-le pe jos. Când a terminat, şi-a fluturat mâinile peste ele, ca şi cum îşi prezenta propria grădină zoologică de animale moarte.

— Nu te sperie să colecţionezi oase? am întrebat-o.

— De ce m-ar speria? Moartea e frumoasă, şi oamenii se tem de ea doar pentru că o consideră un sfârşit; nu o văd ca începutul care e de fapt. În plus, cele mici mi se pare drăguţe. Uite...

A ales un craniu minuscul de pasăre, cu un cioc zimţat, şi, pe un ton ascuţit, a zis:

— Saluuut, Tamsin. Alege-mă pe mine pentru moneda ta misterioasă, şi o să fiu companionul tău macabru în această călătorie întunecată a descoperirii.

Cabell a râs. Eu nu.

Neve a pus craniul la loc şi a ridicat osul de lângă el. Acesta era într-o cutie de sticlă, cu aur pe margini, şi în formă de picior. Avea inclusiv goluri pe unghii, unde fuseseră probabil bijuteriile.

— Asta e posibil să fie o opţiune şi mai bună. Face parte din piciorul Sfântului Henwg.

— Al cui? am întrebat.

— Exact. Nu e ca şi cum ar fi simplu să dai peste oasele oamenilor cunoscuţi. L-am împrumutat de la mătuşa mea. Mă rog, l-am furat, a oftat ea.

Puţine lucruri le plăceau vrăjitoarelor mai mult decât răzbunarea, chiar dacă aşteptau secole întregi pentru asta. Din ce citisem, le plăcea enorm să folosească oasele celor a căror religie distrusese violent credinţele păgâne antice.

— Şi aici avem...

— Hai să folosim osul sfântului, am întrerupt-o.

Am săpat o groapă mică în pământ, cu toporul meu pliabil, şi i-am aruncat o ultimă privire monedei, înainte s-o arunc înăuntru. Neve a deschis un capac din partea de jos a piciorului, şi un os oribil şi îngălbenit, de mărimea unui deget, a căzut chiar lângă monedă. Toţi patru ne-am aplecat, uitându-ne la el.

Emrys a aprins o ramură mică cu bricheta, apoi mi-a dat-o. Pe măsură ce ardea, cenuşă şi tăciuni au căzut în gaură.

— Crezi că ajunge? a întrebat Cabell.

— Ar face bine să ajungă, am spus, acoperind gaura cu pământ din nou.

M-am aplecat şi am bătătorit pământul la locul lui.

Am aşteptat şi am privit, dar nu s-a întâmplat nimic.

Am dat din cap, scoţând un zgomot de dezgust. Furia a început să-mi ardă în stomac. Era tipic pentru Nash să joace jocuri stupide ca ăsta, doar ca să pară misterios.

— Poate durează puţin? a sugerat Neve.

Avea privirea blândă, într-un mod pe care l-am urât imediat.

— Poți să aștepți și o mie de ani, și îți promit că n-o să iasă nimic din pământul ăla, am spus, așezându-mă lângă gențile mele și strângându-mi jacheta aproape de corp.

— A meritat să încercăm, a zis Cabell.

I se citea dezamăgirea pe față și părea să-l apese pe umeri.

— Deci, acum c-am bifat și asta, putem să lucrăm împreună, sau trebuie să stăm aici și să ne mai certăm încă zece minute? a întrebat Emrys, întrerupând tăcerea care a urmat.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Reamintește-mi care e aportul tău în toată treaba asta. În afară de aranjat și pozat dramatic, evident.

— Foarte amuzant, Înaripato.

— Ăsta nu e numele ei, a strigat Cabell.

— Tamsin crede că știe unde s-a dus Nash, bazându-se pe biletul lui. Și, dacă bănuiala mea e corectă, nu e în lumea asta, a zis Emrys.

Pentru prima oară, entuziasmul lui Neve a scăzut.

— Nu e în lumea asta? Crezi că s-a dus într-unul din Celelalte Tărâmuri?

Cabell s-a întors spre mine și mi-a aruncat o privire încurajatoare.

— Continuă, Tams.

— Nu până când Dye n-o să ne asigure că ăsta nu e un truc, am zis.

Emrys a mormăit.

— Ești așa încăpățânată. Bine. Uite.

Și-a dat geanta jos de pe umăr și a scos o sticlă cât palma, pe care a pus-o pe jos, între noi, iar eu nu m-am aplecat s-o iau imediat.

— Madrigal mi-a dat-o.

— Madrigal? E adevărat că şi-a transformat ultimul iubit în candelabru? a întrebat Neve, căreia i-a revenit voioşia.

— Nu, dar îţi mulţumesc pentru această imagine absolut oribilă, a spus Emrys. A crezut că există o şansă ca inelul să fi trecut într-un alt tărâm şi mi-a dat asta, ca s-o invoc pe Cotoroanţa Ceţii. E singura creatură în afară de Vânătoarea Crudă, capabilă să manipuleze ceţurile care separă lumea noastră de Celelalte Tărâmuri. Aşa, putem să ocolim cu totul drumurile originale închise.

Neve s-a încruntat.

— Eşti sigur c-ar trebui să invocăm creaturi primordiale? Nu cer mereu ceva în schimb pentru serviciile lor?

— De asta am şi ofranda, a spus Emrys, arătând spre sticlă.

M-am aplecat ca s-o iau şi am ridicat-o spre una dintre razele de lumină care se strecurau prin pereţii din jurul nostru. Frunze pe care nu le recunoşteam, mai multe cristale de cuarţ şi trei colţi strălucitori erau suspendaţi în sânge dens şi închis la culoare. Sticla transparentă purta semnul vrăjitoarei, o piesă de şah cu o semilună întoarsă, deasupra.

— Trebuie doar să găsim un loc de tranziţie unde s-o chemăm, cum ar fi o răscruce de drumuri, a sugerat Emrys.

— Ce zici de o peşteră? a sugerat Cabell.

— Posibil să meargă. Peştera lui Merlin, între pământ şi mare, a spus Emrys.

L-am fixat cu privirea.

— Dacă tot eşti aşa sigur că s-a dus pe un alt tărâm, de ce mai ai nevoie de noi?

— În primul rând, pare util să avem o vrăjitoare în jur. Şi în al doilea rând, cred că Nash s-a dus într-unul din cele două tărâmuri care au legătură cu Arthur şi cavalerii lui. Nu ştiu exact care, şi am o singură ofrandă pentru cotoroanţă, a zis Emrys.

— Care sunt presupunerile tale? a întrebat Cabell.

— Fie Avalon, unde a fost creat inelul, fie Lyonesse, unde se spune c-au fost ascunse cele mai întunecate şi mai mortale comori cunoscute de om, înainte să se separe de lumea noastră.

Mi-am controlat expresia, hotărâtă să nu dezvălui nimic. Muritorii credeau că regatul Lyonesse, contemporan cu Camelot, a fost scufundat de o furtună monstruoasă, alunecând în mare şi fiind dat uitării.

— Strângerea comorilor e doar un zvon, a spus Cabell, dând din cap. Şi dacă e adevărat înseamnă că partea despre monstrul terifiant care protejează locul e şi ea adevărată.

— Tocmai de asta sper din toată inima că Tamsin o să ne spună că e Avalon, a zis Emrys.

Întunericul s-a strecurat aşa lent, încât n-am observat că nu-i mai vedeam bine pe ceilalţi, până când dispăruseră cu totul. Puţina lumină a soarelui care reuşise să ajungă la noi printre crăpăturile din lemnul vechi fusese absorbită de întunericul complet.

— Ce naiba...

Cabell a intrat în mine, în timp ce căuta uşa magaziei.

— Deschide-o. E fix în spatele tău, i-am zis.

— E deschisă, a spus Cabell.

Neve a icnit când încerca să înainteze şi să urmărească sunetul vocilor noastre.

— Ce se întâmplă?

Lumea din jur fusese scufundată într-un întuneric impenetrabil. În timp ce privirea mi se ajusta, nu puteam să deslușesc decât formele clădirilor din jurul meu.

— E eclipsă? am întrebat.

— Una nepreconizată? a pufnit Emrys. Doar nu crezi că e de la monedă, nu?

— În niciun caz, am spus.

N-avea cum să fie. Ceva aşa mic nu putea să conţină destulă magie cât să facă asta.

Alte voci, din clădirile învecinate, ni s-au alăturat, urlând întrebări şi strigându-i pe cei dragi.

Dar, pe cât de repede a venit întunericul, pe atât de repede a şi dispărut, transformându-se într-un gri funebru, înainte să apară albastrul cerului.

— Ce s-a întâmplat n-are cum să fie un semn bun. Propun să mergem mai departe, a spus Cabell.

— Ar ajuta să ştim unde se ducea, a intervenit Emrys, întorcându-se spre mine.

Mi-am muşcat buza şi am înghiţit ultima îndoială pe care o mai aveam.

„Inelul o să câştige favoarea inimii ei."

După ce i-am aruncat o ultimă privire fratelui meu, am zis:

— Avalon. Cred că Nash s-a dus în Avalon.

Un râset ascuţit a străpuns aerul. Am simţit un gol când l-am auzit, chiar înainte ca şi ceilalţi să mi se alăture.

Unul câte unul, Recuperatorii au ieşit din spatele gardurilor şi clădirilor vecine, încercuindu-ne. Neve a întins mâna spre borsetă, dar am oprit-o tocmai când Septimus şi-a făcut apariţia şi s-a rezemat de structura expusă a localului.

— Aţi auzit, băieţi? O să mergem pe insula zânelor, le-a strigat celorlalţi.

Şocul care ne-a lovit pe toţi n-a durat decât o fracţiune de secundă. În spaţiul dintre două bătăi de inimă, Cabell s-a îndreptat spre magazie, unde erau toate lucrurile noastre, doar ca să fie oprit de unul dintre bărbaţii care-l luaseră ostatic.

— Ne întâlnim din nou, a jubilat Recuperatorul. Credeai c-ai scăpat, nu?

Cabell l-a scuipat în faţă. N-am văzut pumnul care se îndrepta spre capul meu dintr-o parte până când n-a aterizat, moment în care lumea mea s-a rupt în două şi m-am trezit întinsă pe pământul umed.

— Hei!

Cabell a încercat să-l atace pe cel care mă lovise. Eu am rămas pe jos, ameţită. Neve şi-a pus braţul în jurul meu şi m-a ajutat să mă ridic. Nu puteam să-i văd faţa lui Emrys, am observat doar că se uita spre mine. Totul în jurul meu era în ceaţă.

— Ce faci aici? Cum e posibil?

Era o urmă de şoc în vocea lui Septimus, dar nu numai. Dacă n-aş fi suferit o lovitură la cap, aş fi zis că era teamă.

După ce am început să văd clar, am observat ce îi atrăsese atenţia. Sau mai degrabă cine.

— Am venit să găsesc inelul, i-a zis Emrys. Dar slavă cerului că eşti aici! M-au prins căutând în ruinele din Tintagel, şi de atunci tot încerc să scap.

Neve a icnit, scandalizată. Aş fi încercat să-i dau una lui Emrys, dar m-a prins înainte să apuc, ţinându-mă pe loc de ceafă. Cu cât mă zvârcoleam mai mult, cu atât se strângeau mai mulţi Recuperatori în jurul nostru, ca să-l ajute. M-am forţat să mă opresc înainte să fie înlocuit de cineva mai groaznic.

— Dar tatăl tău... a început Septimus, care încă încerca să formeze un gând întreg.

— Vreau să-i fac o surpriză şi să aduc inelul înapoi. N-ai încercat niciodată să-ţi impresionezi tatăl, Yarrow?

— Trebuie să te duci acasă. Unul dintre oamenii mei o să te ajute. Tatăl tău trebuie să fie foarte îngrijorat, a zis Septimus.

— Aici te înşeli, a spus Emrys.

Mi-a dat drumul la gât, strângându-mă pentru ultima oară de ceafă, ca o avertizare, apoi s-a pus în faţa noastră. Tonul lui era relaxat, şi zâmbetul, învingător.

— Trebuie să-mi spui cum să ajung în Avalon, şi avem nevoie de ei ca să-l găsim pe Lark.

— Emrys, a zis celălalt bărbat, dând din cap.

— O să vin cu voi. Te rog. E ultima mea şansă să fac aşa ceva.

Zâmbetul lui Emrys era încordat, iar Septimus a oftat.

— Bine. Să stai aproape de mine, ai înţeles? Aş prefera să nu fiu ucis de tatăl tău.

— Bineînţeles, a încuviinţat Emrys.

Ultima lui şansă de a face aşa ceva? De ce? Era pe punctul să fie trimis la un colegiu fandosit? Poate acceptase sarcina de la Madrigal doar ca să demonstreze că n-avea nevoie de o diplomă, dar nici măcar asta n-avea sens.

— Cum o să ajungem în Avalon? a întrebat Septimus.

— Să nu îndrăznești, l-am avertizat pe Emrys.

Așa ne trebuia, pentru c-avusesem încredere în el. Știam ce-i poate pielea, și cu toate astea, îl adusesem aici. Îi dădusem singurul nostru indiciu ca să-l găsim pe Nash.

Și nici măcar n-a avut decența să mă privească atunci când a spus:

— Cotoroanța Ceții.

Neve a șuierat.

— O să plătești pentru asta. Sper că-ți place gustul de țipari, pentru c-o să-ți iasă prin fiecare orificiu.

Septimus s-a întors spre ea, ca și cum o observase pentru prima oară. Neve era mai înaltă decât mine, dar, din cauza dimensiunii lui, Septimus ne privea de sus pe amândouă, blocând soarele, ca o a doua eclipsă.

— Și ea cine mai e?

Am scrâșnit din dinți, iar inima a început să-mi bată mai repede, din cauza fricii. Unii Recuperatori considerau vrăjitoarele un mijloc de a ajunge într-un punct final plin de comori, crezând că erau ca văduvele negre, fatale doar când erau provocate. Dar mulți dintre cei pe care-i întâlnisem urau vrăjitoarele cu o vehemență uimitoare, de obicei pentru că un membru al familiei sau un mentor fusese ucis la muncă de un blestem bine plasat.

Dacă vreunul dintre acești Recuperatori se încadra în ultima categorie, era posibil ca Neve să fie nevoită să se apere de cele mai întunecate fantezii de răzbunare ale acestora.

Ca un răspuns la gândurile mele, Neve s-a îndreptat de spate, în timp ce și-a dus o mână spre borsetă.

— Sunt...

— E un Recuperator din una dintre ghildele mai mici de pe Coasta de Vest, a zis Emrys, fără să ne privească. Neve. Știe cum să-i dăm de urmă lui Nash, după ce ajungem în Avalon.

Minciuna lui m-a mai relaxat, în timp ce o întrebare a început să ia naştere din suspiciunea mea: „Ce pui la cale, De-Bani-Gata?"

Cabell s-a luptat cu strânsoarea Recuperatorilor, şi efortul lui s-a intensificat când a văzut că oamenii lui Septimus ne luaseră bagajele din magazie şi le puseseră la colecţia lor de bunuri.

— Ar trebui să aşteptăm până când ruinele castelelor se vor închide pe ziua de azi, a zis Emrys, care mi-a aruncat o privire scurtă, înainte să se întoarcă spre Septimus.

De data asta, privirea lui transmitea un mesaj: „Ai încredere în mine."

Am dat din cap. „Niciodată."

Emrys Dye juca un joc periculos. Singura întrebare era: cu cine.

Peştera lui Merlin era mai mică decât mi-o aminteam. Pe de altă parte, ultima oară când fusesem aici, şi eu eram mai mică.

Peştera era, de fapt, un tunel sculptat de valurile antice sau de o bestie măreaţă, care săpase în stâncile întunecate ale munţilor. Ca să ajungi la ea, trebuia s-o iei pe drumul şerpuit, care pornea de la ruinele de deasupra, şi să intri printr-o plajă mică, stâncoasă.

Marea îşi ţinea retrase degetele spumoase, când am păşit pe nisip şi pietre. Cascada din apropiere era destul de zgomotoasă cât să acopere sunetul bătăilor inimii, care-mi răsuna în urechi.

M-am oprit la intrarea în peşteră, însă Septimus m-a împins înainte. Aerul umed era plin de un miros de saramură şi decădere. Condensul făcuse totul alunecos, aşa că era dificil să continui să înaintez, când plaja se transformase într-un câmp de roci colţuroase. Pereţii erau

ascuțiți și sufocanți în jurul nostru, fiecare reprezentând un avertisment că locul ăsta nu era pentru muritori.

Mai mulți Recuperatori și-au aprins lanternele, luminând drumul înăuntru, când luna nouă nu ne-a mai ajutat.

Nash spunea că oamenii erau doar niște scântei care cădeau în focul timpului, dar eu nu eram o scânteie, și aici nu era pic de căldură. Doar o briză ușoară, ale cărei buze reci se mișcau peste pielea mea, spunându-mi secrete necunoscute.

— Aici. Trebuie să meargă, a spus Septimus, după ce am ajuns în punctul de mijloc dintre cele două capete ale peșterii.

I-am surprins privirea lui Neve pentru o fracțiune de secundă, dar a fost îndeajuns, ca să înțeleg ce voia să facă. Să lupte. Să fugă. Idioții nu-i luaseră borseta, crezând, probabil, că era prea mică pentru a conține ceva util sau periculos. Chiar și cu mâinile legate, tot putea să-și ia bagheta.

I-am făcut semn să nu o facă. Eram întrecuți numeric. Trebuia să găsim un mod de a scăpa, după ce ajungeam în Avalon.

Evident că Neve nu era încântată de asta, dar a părut să accepte. I-a aruncat o privire lui Septimus, când a trecut pe lângă ea.

— Ar trebui să ai grijă când intrăm. Am auzit de cotoroanțe că preferă gustul de idioți plini de ei. Ceva despre creierele mai moi.

Septimus a ridicat brațul, ca și cum voia s-o lovească. Atât Cabell, cât și eu am sărit ca să-i blocăm mâna, însă Emrys a fost cel care l-a oprit.

— Domnule Yarrow, a zis el, fermecător, în timp ce a ridicat sticla cu ofranda. Să continuăm.

— Bine, a rânjit Septimus.

Cabell a încercat să se apropie de mine, dar a fost blocat de un Recuperator.

Emrys a mers în fața grupului, scoțând dopul greoi al sticlei și punându-l pe o piatră neagră.

— *Cotoroanță a Ceții, stăpână a ceții, născută pe tărâmul umbrei antice, servitoare a nimănui, care se bucură de toate, ascultă-i pe acești copii, răspunde chemării noastre,* a zis el, pe un ton aspru.

Recuperatorii au scâncit când, dintr-odată, lanternele li s-au stins, ca niște flăcări înăbușite, lăsând peștera învăluită în nenumărate umbre.

Un șuierat de râsete s-a auzit în spatele nostru.

Mintea mi s-a golit din nou de orice gând și sentiment. Nu mai exista decât conștientizarea prezenței care se contura în spatele nostru, ca începutul unei furtuni.

— Accepți această ofrandă? a întrebat Emrys.

— *O accept. Care e dorința ta?* a șuierat cotoroanța, vocea ei fiind ca niște șerpi care alunecă unul peste celălalt.

S-a auzit un fâlfâit ca de aripi, iar atmosfera s-a schimbat.

— Vrem să călătorim spre și din Avalon.

— *Am înțeles, deci căutați ceea ce vă este interzis. Sabia legendară, regele adormit, turnul zânelor...*

— Ce vrei în schimb?

— Cum adică? Doar i-ai dat ofranda, a intervenit Septimus.

Creatura mirosea a degradare infernală și a fiere râncedă. Stomacul mi s-a întors pe dos când am simțit o arsură pe spate, semn că era acolo. Am văzut cu coada ochiului o mână palidă și ofilită întinzându-se, ca și cum voia să mă mângâie pe față.

Corpul mi-a vibrat cu groază, în timp ce o chestie, un deget, sau o gheară, mi s-a plimbat prin păr și pe spate, tăind prin noduri, ca o mamă care piaptănă părul unui copil.

— *Pentru o singură călătorie către Avalon, pentru tine și grupul tău, și o călătorie înapoi, nu cer decât o șuviță din părul ăsta.*

A reînceput să mă mângâie pe cap, ridicând câteva șuvițe din când în când, până am crezut c-o să vomit sau o să țip.

— Pentru ce o vrei? a întrebat Emrys tăios.

— Ce contează? a mormăit Septimus.

— *Nu te privește. Poate doar pentru că e așa drăguț, ca soarele pe care nu-l mai văd,* a răspuns cotoroanța.

Ceva mi s-a scurs pe obraz și umăr.

Inima îmi bătea cu putere, amenințând să-mi explodeze din piept. Nu știu cum am reușit să răspund:

— Bine.

A urmat o mișcare ușoară, de gheară, care a tăiat mai multe fire de păr de la ceafă. Pielea ei era ca a unui pește mort.

Apoi, mi-a șoptit la ureche:

— *Ție îți ofer acest secret, pe care doar tu poți să-l împărtășești. Și ei sunt însetați după sânge și ard la lumină.*

Am înclinat capul, încercând să-i analizez cuvintele. Am închis ochii, până când a dispărut senzația apăsătoare a prezenței ei.

— *Ce copil interesant ești!* a șoptit cotoroanța, vocea ei dispărându-mi în urechi.

Lanternele au pâlpâit din nou, și abia atunci am știut sigur că plecase Cotoroanța Ceții.

Am expirat disperată și m-am aplecat, tremurând.

— Tamsin, ești bine? a strigat Cabell.

Nu puteam să vorbesc încă.

Aerul rece și umed mi-a lovit fața, și, când m-am forțat să deschid ochii, am văzut un vârtej de ceață plutind în fața noastră, centrul său închizându-se la culoare, până a devenit un negru pur.

— Ce se vede acolo? O Venă? a întrebat unul dintre Recuperatori.

— Există un singur mod prin care să aflăm, a răspuns Septimus.

M-a prins de gulerul jachetei și m-a împins în față. Ceața din jurul deschizăturii a început să se învârtă, ca un cerc agitat. Fire negre au ieșit din bezna din centru, întinzându-se prin aer, mai întunecate chiar și decât umbrele din jurul meu.

Au fost ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca Septimus să mă împingă în strânsoarea sa de gheață.

12

Nu semăna deloc cu o Venă.

Am înaintat prin întunericul infinit, fiind dusă de vântul puternic. Am deschis gura, ca să respir, dar nu exista aer pe care să-l inhalez. Apoi, s-a terminat la fel de brusc cum a început.

Am ieşit exploziv din pasaj, aterizând în genunchi pe pământul umed. N-am avut decât o secundă să mă dau la o parte, înainte ca Neve şi Cabell să vină şi ei după mine.

A urmat Septimus, apoi Emrys, care era mai palid decât de obicei, şi avea genţile noastre. Ceilalţi bărbaţi s-au revărsat în urma lor, devenind nişte simple umbre când o ceaţă catifelată ne-a înconjurat.

— Pune-i să-şi care singuri lucrurile, i-a zis Septimus lui Emrys, şi a arătat cu toporul spre noi. Dacă încercaţi ceva, chiar şi să fiţi cu un pas mai în faţă de unde vreau eu să fiţi, o să vă lipesc asta în ceafă.

Emrys şi-a ţinut privirea în jos când mi-a dat geanta, lucru ce nu-i stătea deloc în fire. Când s-a dus înapoi spre Septimus şi ceilalţi, Cabell a profitat de ocazie ca să vină lângă mine.

— Eşti bine?

— Hai să ne concentrăm pe treaba asta, ca în Praga.

A înţeles ce-am vrut să spun. Acum, singurul nostru obiectiv era să găsim un mod de a evada.

Neve şi-a înfăşurat haina de blană şi mai strâns în jurul taliei.

— De ce e aşa frig?

În spatele nostru, mai mulţi Recuperatori, inclusiv Emrys, îşi scoseseră lanternele frontale şi le aprinseseră. Luminile s-au plimbat pe peretele gros de ceaţă care ne învăluia, apoi s-au oprit asupra a două umbre din apropiere.

Ne aflam la marginea unui corp de apă, asta dacă putea fi numită „apă". Emana un miros oribil, şi avea bucăţi de noroi negru. Am început să-mi simt pulsul în tâmple.

— Suntem în Avalon? a întrebat Cabell.

Un muşchi s-a încordat în maxilarul lui Emrys când s-a apropiat de apă, ca s-o studieze. S-a uitat spre mine, şi am ştiut, fără să fie nevoie de cuvinte, că se gândea la acelaşi lucru.

„Ceva nu e în regulă."

Formele întunecate de ceaţă au luat în sfârşit forma a două bărci, s-au rupt de ceaţa albă şi au plutit spre noi. Felinarele care atârnau de cârlige, la capete, erau stinse şi scârţâiau, din cauza legănatului uşor al vaselor.

Pentru o clipă, nimeni n-a îndrăznit să mişte. Un şuvoi de transpiraţie rece mi s-a scurs pe spate.

— Doamnele primele, a spus Septimus, arătând spre barca cea mai apropiată.

Stomacul mi-era întors pe dos când am păşit peste marginea joasă a bărcii şi în frunzele ude care se strânseseră pe puntea plată.

Neve m-a urmat, ţinându-şi capul sus, atentă să nu alunece, în timp ce ne îndreptam spre capăt. Emrys îşi ţinea toporul în mână când i-a făcut semn lui Cabell să ne urmeze. Uşurarea pe care am simţit-o că nu stăteam pe bărci separate cu fratele meu a fost de scurtă durată. Emrys părea hotărât să stea fix în spatele meu, destul de aproape cât să-i simt căldura corpului.

Ceilalți doisprezece Recuperatori au ezitat. Păreau să aibă dubii în privința sarcinii.

— Mișcați, altfel n-o să fiți plătiți, a urlat Septimus.

Spre deosebire de aceștia, Septimus părea înviorat, triumfător, chiar dacă era murdar de noroi și părul îi era ciufulit, după ce i se desfăcuse. A împins cealaltă barcă de la mal și apoi a sărit într-a noastră. Barca s-a legănat din cauza greutății în plus, și n-a avut nevoie de ajutor să se îndepărteze de mal. M-am întors pentru ultima oară, încercând disperată să reține locația portalului și drumul înapoi.

Nu existau curenți în apa stătută, și cu toate astea, bărcile înaintau spre o destinație necunoscută.

Un zgomot ciudat s-a auzit în jurul nostru, care nu părea să aibă o sursă, până când Neve s-a retras de pe marginea bărcii, cu un țipăt înăbușit. Eu m-am aplecat peste margine, blestemându-mi propria curiozitate.

În loc de grămezi de mușchi sau frunze putrezite, apa era plină cu cadavre de păsări și de burțile palide ale peștilor putreziți. Am simțit cum fierea îmi arde gâtul.

Fire de ceață bolnăvicios de galbenă se împleteau prin alb, și, în câteva secunde, aerul se întunecase și devenise amar. Culoarea putredă a devenit mai intensă și s-a transformat într-o pâclă care duhnea îngrozitor.

Neve a început să tușească. Eu abia puteam să văd prin ceață și din cauza lacrimilor care-mi curgeau din ochii care mă ardeau. Mai mulți Recuperatori au început să vomite.

— Unde ne-a dus cotoroanța? a întrebat Septimus.

Nimeni n-avea un răspuns pentru el.

Aburi toxici se ridicau în jurul nostru, despărțindu-se îndeajuns cât să ne tachineze cu imaginea Celuilalt Tărâm. Un cer negru. Bolovani imenși, care ieșeau din apă ca niște dinți. Bucăți dezmembrate a ce fusese odată statuia colosală a unei femei.

O mână întoarsă, din piatră, care strângea apa murdară şi mizeria, era aproape cât barca. Însă ce m-a făcut să tremur a fost imaginea capului unei femei, pe jumătate scufundat în apă. Un şarpe plin de noroi a ieşit dintr-o fisură din ochiul statuii, dispărând în apa râncedă.

Neve şi-a ridicat o mână la gât. Arăta de parcă cineva îi scosese plămânii prin piept.

— Dumnezeule, a şoptit ea.

Luminile de la lanternele frontale ale Recuperatorilor străpungeau ceaţa în anumite locuri. Bărbaţii comunicau prin genul de priviri rapide şi viclene, şi expresii încruntate, care promiteau o revoltă.

Am fost adusă înapoi din gândurile mele de o atingere uşoară pe braţ. Emrys mi-a pus ceva rece şi tare în mână, un cuţit de buzunar. Mi-am muşcat buza când s-a aplecat, lipindu-şi corpul lung de al meu şi întinzându-se după un stâlp îndoit, care ieşea din apă.

Expresia i-a fost aproape îndurerată când acesta s-a transformat în praf la prima atingere a mâinii.

Abia când am văzut rădăcinile enorme ridicându-se deasupra apei, ca nişte şerpi, sugrumându-se unele pe altele, mi-am dat seama ce erau.

„Copaci."

Nu ştiam cât de aproape ne aflam de mal, până când barca nu s-a lovit de ceva, aproape aruncându-ne în nămol.

De data asta, Septimus a coborât primul, strâmbându-se dezgustat când ghetele i s-au blocat în nămolul dens. Ceaţa a mai dispărut pe măsură ce înaintam.

Probabil fuseseră mii de copaci aici, cândva titani ai dimensiunilor impresionante. Rămăşiţele lor fie se întăriseră şi se goliseră, fie deveniseră gri ca cenuşa. Emrys nu putea să-şi ia ochii de la ele, privindu-le încruntat.

— Ce e asta? Ce-a putut să le putrezească în halul ăsta? a întrebat încet.

Puţinele frunze care mai rămăseseră erau ofilite. Podeaua pădurii era acoperită cu un strat de frunze

putrezite, care în unele locuri avea câţiva metri. Un râu secat devenise locul de odihnă pentru un număr inimaginabil de creaturi moarte.

Grupul s-a răspândit în timp ce înaintam printre copaci. Neve era în spatele meu, cu bagheta în mână. Cabell a venit lângă mine, luându-mi toporul de unde fusese legat, de geanta mea de drum.

Eram foarte conştientă de fiecare pas pe care-l făceam, nu doar din cauza noroiului în care mă scufundam, ci şi din cauza zgomotului uşor pe care-l făceau bunurile mele.

— Ar trebui să fie sate răspândite pe insulă, a şoptit Neve.

— Mai există alte repere după care să ne uităm? am întrebat, cât de încet am putut.

— E un turn în centrul Avalonului. Acolo se spune că locuieşte ordinul de preotese. Cele Nouă Surori.

Aşa e, văzusem o menţiune despre asta în câteva Nemuriri. Însă pe măsură ce timpul trecuse şi generaţiile de vrăjitoare se îndepărtaseră mai mult de casa lor strămoşească, detaliile despre preotese deveniseră la fel de eronate ca majoritatea basmelor.

— Încep să cred că suntem singurii de aici. Cel puţin singurii care încă mai respiră, a bombănit Cabell.

Stomacul mi s-a strâns din cauza mirosului apăsător al ceţii, dar nu mai aveam ce să vomit. Nu-l vedeam pe Cabell prin peretele de aer palid, până când m-am lovit de spatele lui.

Tremura.

— Tamsin, nu te mişca, a zis încet, abia mişcându-şi buzele.

M-am uitat în stânga, urmărind direcţia în care privea, până când am văzut şi eu umbra mişcătoare dintre copaci.

N-aveam lumina lunii care s-o dezvăluie, dar privirea mi se ajustase la întuneric, şi nici măcar distanţa

nu putea să acopere cruzimea rece a creaturii care sfâşia carcasa a ceea ce fusese odată un cal.

Silueta creaturii semăna cu a unui bărbat, doar că se întindea şi se îndoia, încheieturile sale întorcându-se în nişte unghiuri ireale. Membrele fără păr erau prea lungi şi fusiforme, ca ale unui păianjen. Pentru un moment terifiant, nu mi-am dat seama dacă pe ele atârnau nişte cârpe murdare sau carne zdrenţuită.

„Ce naiba e aia?"

Emrys şi Neve au venit în spatele nostru, păşind uşor, în timp ce călcau peste muşchii bolnăvicioşi şi pământul instabil. Am întins ambele braţe, oprindu-i. Emrys mi-a aruncat o privire întrebătoare, însă doar i-am făcut semn spre lanterna frontală.

Am ştiut când a văzut şi el creatura. Corpul i s-a încordat. Şi-a ţinut respiraţia şi, încet, a stins lumina.

Creatura şi-a ridicat capul, iar din gură îi curgeau sânge şi muşchi. Corpul mi-a fost inundat de dezgust şi teroare, şi toate instinctele pe care le aveam să alerg, să lupt, să fac orice, doar să nu stau, s-au evaporat.

Faţa creaturii era acoperită de degradare, un gol de carne şi culoare, cu excepţia albului ochilor săi strălucitori şi a dinţilor pătaţi de sânge. Dinţi pe care-i folosise ca să rupă carnea, şi muşchii, şi interiorul calului, reducându-l la oase curăţate, într-o baltă formată din sângele animalului.

Creatura s-a ridicat, şi piciorul pe care-l avea în gură a căzut. Membrele i s-au desfăcut, ca unei insecte, trezind o teamă primară în mine. Ceaţa s-a lăsat între noi, dar după ce s-a dus, creatura dispăruse.

— Unde a plecat? a şoptit Cabell.

— Ce naiba e? a strigat unul dintre Recuperatori. Ce face?

Răspunsul a fost un strigăt ascuţit, care n-a fost nici pe jumătate la fel de groaznic ca acelea care au răsunat din întunericul ce ne înconjura din toate părţile.

A urmat un țipăt care mi-a înghețat sufletul. Lumina lanternei frontale a unui Recuperator a dispărut. Apoi încă una. Și încă una.

— Înapoi la bărci, acum! a ordonat Septimus.

Cabell și Neve au plecat primii, alergând în bălți de apă și noroi. Emrys nu s-a mișcat, uitându-se spre locul unde fusese creatura. Era țintuit locului, așa c-a trebuit să-l prind de braț și să-l trag cu toată forța ca să se miște din nou.

O altă lanternă frontală s-a stins. Apoi alta.

Și apoi nu mai era o singură creatură, ci mai multe. Apa a făcut bule când au ieșit din adâncurile ei întunecate și au plutit spre noi.

Cabell m-a apucat de umăr, trăgându-mă lângă el, în timp ce ținea toporul întins.

— Ce naiba facem?

Am dat din cap, înecându-mă cu vorbe care nu voiau să iasă. Nu aveam cum să ne întoarcem la bărci. Nu aveam cum să mergem înainte.

Nu se auzeau decât trosnetul alunecos de carne, care se desprindea de pe oase, și țipetele neajutorate, în timp ce luminile se stingeau, una câte una, și ceața ne devora.

O mână lungă şi rece m-a prins de gleznă şi am ţipat.

Emrys s-a aruncat înainte şi a tăiat braţul gri cu o singură lovitură de topor. Creatura a urlat şi a scrâşnit, scufundându-se înapoi în gaura din pământ.

Am dat la o parte mâna de pe picior, cutremurându-mă, după care am luat-o cu toţii la fugă, şi am alergat mai repede decât credeam că poate suporta corpul meu, chiar şi când era alimentat de teamă.

Pădurea a devenit o ceaţă în jurul nostru, copacii scobiţi se aplecau, iar creaturile săreau de pe o ramură pe alta, ţinând pasul cu noi. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Septimus înaintând prin iarba moartă şi mărăcini. Sânge, atât de întunecat că era aproape negru, ţâşnea prin aer, în timp ce omora creaturile cu toporul. Cei doi Recuperatori care-l flancau dispăruseră, puşi la pământ şi sfâşiaţi în panglici însângerate de carne, care dădeau ceţii o nuanţă revoltătoare de roz.

— Ce sunt? a strigat Cabell.

— Reînviaţi? a sugerat Emrys.

Dumnezeule, sper că nu asta erau! Morţii vii nu puteau fi ucişi cu armele muritorilor, şi aveau să continue să atace, indiferent câte părţi din ei tăiam.

Mintea mea răsfoia prin miile de cărţi pe care le devorase, dar nimic nu semăna cu descrierea acestor

creaturi. Nu găseam schiţe, fragmente scurte în culegeri şi bestiare, absolut nimic.

Cum nu ştiam ce sunt, n-aveam cum să ştim nici în ce fel să le omorâm. Faptul că le răneam cu topoarele nu făcea decât să le încetinească.

— Trebuie să lăsăm genţile! a strigat Cabell.

— Nu!

Creaturile zgâriau încontinuu pielea de pe genţi, dar nu aveam de gând să pierd ultimele noastre provizii.

Am scos cuţitul de buzunar şi am început să lovesc orbeşte în aer, în timp ce creaturile săreau din copaci, încercând să-l prindă pe unul dintre noi sub corpurile lor.

— Tamsin, fereşte-te! a strigat Emrys.

Când am făcut ce mi-a cerut, a lovit cu toporul deasupra capului meu şi l-a înfipt în craniul moale al unuia dintre ei. Cabell ne-a condus printre copacii bolnavi, înaintând şi mai adânc în inima insulei.

A trecut o clipă până să-mi dau seama că ţipetele celorlalţi Recuperatori încetaseră.

„Au murit toţi."

Nu mai rămăseserăm decât noi. Creaturile şi-au dat seama şi ele de acelaşi lucru şi s-au întors spre noi în sincron, cu salivă care li se scurgea pe dinţi.

M-am uitat la vrăjitoare, şi probabil că rugămintea mi se citea pe faţă.

— Nu pot să fac o vrajă în timp ce alerg, a spus Neve, respirând sacadat. Trebuie să gravez sigiliile...

O creatură s-a aruncat spre ea, prinzând-o cu cele două gheare din faţă, şi am tras-o. Emrys a venit cu toporul şi i-a tăiat unul din membre.

Creatura şi-a folosit celălalt braţ ca să-l zgârie pe mână, rupând straturile de material şi străpungând pielea. Emrys s-a legănat, blestemând, şi aproape a scăpat toporul. M-am aruncat şi mi-am înfipt cuţitul într-unul din ochii fără pleoape ai creaturii.

— Haide! i-am spus lui Emrys, trăgându-l de braţ.

— Eroina mea, a reuşit să spună.

— N-am timp să mă gândesc la o replică iritată. Doar...

Aşa cum făcuseră înainte cu Neve, creaturile s-au aruncat asupra lui Emrys şi a rănii care-i sângera pe braţ.

Atunci mi-am amintit, ca un coşmar, cuvintele cotoroanţei: „Şi ei se desfată cu sânge şi ard în lumină."

Afurisita aia bătrână ştia exact ce ne aştepta în Avalon.

„Pentru numele lui Dumnezeu!" Nu conta cât de departe fugeam sau dacă reuşeam să găsim o ascunzătoare. Vor reuşi să ne dea de urmă.

— Turnul! a strigat Neve.

N-a trebuit să termine gândul, ca să înţeleg ce voia să spună.

— N-o să ajungem până acolo, i-am răspuns.

Creaturile ne vor acapara cu mult înainte să-l găsim, în labirintul derutant al pădurii moarte.

Am dat buzna într-o poiană, plină cu aceiaşi bolovani zimţaţi pe care-i văzusem în apă. Iarba moartă îmi ajungea până la talie şi trosnea sub fiecare pas, prinzându-se de haina mea de flanelă în timp ce înaintam.

În faţă, Cabell încerca să ne conducă printre pietre, dar deja erau prea multe creaturi. M-am oprit când au năpădit locul, ca furnicile, cărându-se în copaci şi peste pietre. Într-o fracţiune de secundă, cât abia am apucat să icnesc, am fost separată de restul grupului.

Emrys s-a întors, uitându-se după mine. În clipa în care ni s-au întâlnit privirile în mijlocul haosului, o panică sălbatică i-a apărut pe chip.

— Tamsin!

A încercat să alerge spre mine, dar creaturile s-au strecurat în spaţiul dintre noi.

— Urăsc lumina! le-am strigat celorlalţi.

Neve a ridicat o piatră din noroi şi a început să cioplească un sigiliu în ea. Cabell s-a aşezat protector în faţa ei, ţinând creaturile la distanţă ca să-i câştige timp.

Creaturile au mârâit şi s-au întors spre intrarea în poiană, unde Septimus şi doi dintre Recuperatori îşi făcuseră apariţia din pădure, cu spatele la noi.

Septimus era îmbibat în sângele negru al creaturilor şi ţipa la ele, lovind cu toporul în orice membru care se întindea spre el. Un Recuperator a fost pus la pământ, iar creaturile au sărit pe el, cu ghearele şi dinţii, sfâşiindu-i gâtul şi oferindu-le celorlalţi oportunitatea să înainteze în poiană.

„Unde să mă duc?"

Gândul mi se rostogolea în stomac. Am tăiat creaturile care mă atacau, dar fiecare lovitură nu părea decât să le înteţească setea de sânge.

— Tamsin! a strigat Emrys din nou.

M-am întors şi am încercat să mă folosesc de vocea lui ca să mă orientez unde se aflau ceilalţi. Când s-a deschis un drum în acea direcţie, am profitat de ocazie şi am fugit. Nori putrezi de respiraţie apăreau la fiecare pas. Oase care trosneau şi dinţi care clănţăneau. Nu trebuia să mă uit ca să ştiu că bestiile erau fix în spatele meu.

Ceva m-a prins de guler şi m-a tras în spate. Am ţipat până n-am mai putut. Mirosul morţii era imposibil de evitat, iar eu mă zvârcoleam şi mă luptam ca să mă eliberez. Însă am alunecat şi am căzut, dar nu în ghearele monştrilor.

— Unde crezi că te duci, pisicuţo?

Vocea s-a auzit fix lângă urechea mea.

Era Septimus.

Îşi înfăşurase braţul în jurul pieptului meu şi mă ridicase în dreptul lui. Cumva, faptul că era el, şi nu unul dintre monştri, mă îngrozea şi mai tare.

M-a rotit spre dreapta, ca pe un scut din carne şi oase, pe care-l folosea ca să se salveze. O furie arzătoare

m-a cuprins, şi am auzit acelaşi lucru în rugăminţile lui Cabell şi Emrys.

— Nu, Septimus!

— Dă-i drumul!

Am încercat să-mi dau haina jos, să-l tai cu cuţitul, dar Septimus mi-a blocat mâna într-o parte şi, cu cealaltă, m-a prins de ceafă. O creatură a clănţănit entuziasmată, când i-am fost prezentată ca cină.

— N-o lua în nume personal, dar e timpul să te faci utilă, a pufnit Septimus din spatele meu.

Duhoarea de sânge era sufocantă, dar o stare de calm m-a cuprins, ca în clipa în care te laşi dus de un curent puternic şi îi foloseşti forţa ca să te poarte spre soarta care te aşteaptă.

N-aveam să mor pentru el, şi nici n-aveam să-l salvez.

Palma mi-era transpirată, motiv pentru care nu puteam strânge bine cuţitul, în timp ce modificam unghiul lamei. Strânsoarea lui s-a relaxat îndeajuns cât să fac ce trebuia să fac.

— Torci, pisicuţo, am mârâit, apoi i-am băgat cuţitul în picior, deasupra genunchiului.

Septimus a urlat, sunetul fiindu-i rupt din piept. Era pur animalic. În momentul în care a căzut pe jos, incapabil să fugă, a ştiut ce o să se întâmple.

A scăpat toporul exact când unul dintre monştri l-a atacat şi şi-a înfipt ghearele în pieptul lui.

M-am întins după arma îmbibată în sânge. Abia am observat că mânerul era cald încă de la pielea lui, ocupată fiind să îndepărtez monştrii din jur. M-am întors şi m-am lovit de Emrys. Privirea îi era sălbatică atunci când m-a luat în braţe, îngrijorat.

— Eşti bine? Eşti întreagă?

Singurul răspuns pe care am putut să i-l dau a fost:

— Fugi!

Asta am făcut amândoi. O creatură s-a înfipt în lama mea. Alta m-a muşcat de păr, ca şi cum voia să mă târască spre copaci, unde ne aşteptau şi mai mulţi monştri.

Ţipătul lui Neve a explodat în poiană. M-am întors, cu inima bubuindu-mi în piept, şi i-am căutat în întuneric cu privirea pe ea şi pe Cabell. Am înaintat, însă m-am oprit când norii s-au despărţit deasupra, ca nişte perdele, şi o coloană de lumină alb-albăstruie s-a revărsat peste vrăjitoare.

Creaturile au scrâşnit, în semn de protest, şi s-au dat în spate, însă nu destul cât să fie salvate, pe măsură ce lumina brăzda aerul ca nişte cioburi de sticlă. Aerul şuiera, şi m-am lăsat în jos, acoperindu-mi capul, în timp ce creaturile erau sfâşiate în fâşii de măruntaie. Căldura luminii le ardea din interior, creând un inel de focuri mocnite.

— Tamsin!

Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Cabell alergând spre mine, cu o expresie terorizată pe chip.

— Sunt bine, sunt bine!

M-a tras spre ceilalţi. Stâlpul de lumină s-a extins şi a ajuns la noi, incinerând creaturile, dar trecând peste pielea mea ca un râu cald. Parcă mă trăgea în adâncurile sale protectoare.

Mi-am şters noroiul de pe faţă şi mi-am ferit ochii.

Neve stătea în spatele unui Cabell şocat, cu braţele întinse în faţă. Magia a ars în jurul ei ca o flacără sălbatică, aproape orbitoare din cauza intensităţii. Cocurile i se desfăcuseră în timp ce fugiserăm, şi acum codiţele îi erau ridicate în jurul umerilor, fluturând. Intensitatea expresiei ei, faţa care îi lucea de la transpiraţie, erau uluitoare, la fel ca modul în care puterea ei electriza aerul şi transforma poiana în inima unei stele.

Neve şi-a întors privirea spre noi, iar pe chip i se citea determinarea care te făcea să tânjeşti s-o vezi. Potenţialul puterii ei era uimitor. M-am uitat în jur şi am încercat să găsesc sigiliul pe care-l folosise. La picioarele ei era o

piatră mare, dar sigiliul pentru vraja protectoare era făcut doar pe jumătate. Imposibil. Puterea asta trebuia să fi fost canalizată prin semn.

— Neve, am spus.

— Nu pot s-o mai susţin mult timp, ne-a avertizat ea, vocea pârâind cu magie. E prea mult...

— Cum ai reuşit? am întrebat-o.

A dat din cap, strângând din pumni.

— Nu ştiu. Credeam c-o să murim, după care pur şi simplu s-a întâmplat.

Magia a erupt, şi mai intensă. Monştrii s-au retras la umbra copacilor.

— Presupun că nimeni nu are o idee câtuşi de puţin decentă despre cum să supravieţuim, a zis Emrys, în timp ce-şi ţinea mâna lipită de rană.

— O să accept chiar şi o idee proastă, a spus Cabell, cu o expresie întunecată.

Încă gâfâia, dar părul de pe spatele mâinilor, care îi devenea mai gros şi mai negru, a fost motivul pentru care m-am speriat cu adevărat.

— Eşti bine? l-am întrebat.

Pentru prima oară, Cabell n-a minţit.

— Am nevoie de o clipă. Trebuie să-mi încetinesc ritmul inimii.

Emrys s-a uitat spre locul unde Cabell stătea aplecat, cu faţa lipită de mâini, inspirând adânc. Când mi-a aruncat o privire întrebătoare, am dat uşor din cap.

— Care sunt şansele să se sature să fie distruşi şi să plece? am întrebat.

Bariera a pâlpâit. Pentru o fracţiune de secundă, m-am întrebat dacă, într-o viaţă anterioară, enervasem un zeu al norocului.

— Îmi pare rău, nu mi-a mai rămas nimic, a spus Neve, iar vocea i-a tremurat.

M-am apropiat de ea, ținând toporul în față. Emrys era lipit cu spatele de mine și cu fața spre cealaltă parte, arzând cu intensitate în aerul înghețat. Cabell s-a chinuit să se ridice din nou în picioare, iar pe față i-au apărut umbre, în timp ce se chinuia să-și controleze mintea și corpul.

„O să murim."

Acel calm straniu și profund s-a instalat din nou, rece și plin de acceptare.

„O să murim."

— O să încercăm să ajungem la turnul despre care Neve crede că se află în centrul insulei. Dacă putem să găsim un fel de adăpost...

O lumină orbitoare a străpuns aerul din fața noastră, trecând dincolo de copacii devastați și lovindu-se de pielea zbârcită a celei mai apropiate creaturi. Am tresărit în clipa în care s-a aprins ca un chibrit, schelălăind până când credeam c-o să-mi explodeze timpanele. M-am întors, în căutarea sursei, dar nu era nevoie.

O salvă de săgeți înflăcărate au luminat întunericul, trecând peste capetele noastre. Magia lui Neve era un scut împotriva căldurii emanate de lumea care ardea în jurul nostru, și, în clipa în care a eliberat-o, am știut că și noi o să fim consumați.

— Aia e...? a început Cabell, întorcându-se.

Caii și călărețiii lor înaintau la galop, făcând monștrii rămași să se împrăștie ca șobolanii înapoi de unde veniseră, căutând alinarea răcoroasă a apei.

Flăcările luminau armura argintie a cavalerilor, care încercuiau bariera, cu săgețile pregătite. Caii lor călcau în picioare pământul, cutremurându-se din cauza energiei nefolosite. Erau cinci în total.

— Oprește-ți magia, vrăjitoare! a strigat cu voce puternică unul dintre ei.

Uimită de vehemența cuvintelor, Neve n-a făcut cum i s-a spus. Ba dimpotrivă, magia ei a ars mai puternic decât înainte.

Același cavaler și-a băgat sabia în teacă cu un sunet de furie tăcută. Ceilalți așteptau, omorând orice monstru care îndrăznea să se mai apropie de noi. Când Neve tot n-a renunțat la scut, primul cavaler și-a dat jos coiful.

De sub el s-a revărsat o coadă împletită lungă și argintie, care strălucea la fel de puternic ca sabia din mâna ei. Fața care ne privea de pe calul negru era palidă, cu pistrui și tânără, nu bărbatul grizonant și cu cicatrici la care mă așteptam.

— Am spus să-ți oprești magia, vrăjitoare.

Emrys a fost primul care și-a revenit din șoc.

— Nu vreau să par nerecunoscător, dar chestia aia n-o să ne ardă de vii?

— Focul nostru n-o să vă rănească, a spus alta, dându-și jos coiful.

Era brunetă și avea ochii închiși la culoare, buclele ei fluturând în jurul capului, odată cu briza. Pielea îi era maronie, cu excepția cicatricii roz de pe un obraz. Avea o expresie liniștitoare.

Restul grupului a urmat-o. Se pare că toate erau femei tinere.

— Dacă nu vreți să muriți aici, cu ceilalți călători, vă sugerez să veniți cu noi acum. O să vă ducem la adăpost.

— Nu și pe vrăjitoare. Pe ea pot s-o devoreze, a spus cea cu părul argintiu.

— Cait! a certat-o alta.

— Cine sunteți? am reușit să întreb.

— Sunt Caitriona, una dintre Cele Nouă. Ele sunt surorile mele. Nu știu cum ați ajuns pe tărâmul ăsta, dar pot să vă zic că n-o să muriți aici.

— Și ce loc e ăsta, mai exact? a întrebat Emrys, politicos.

O parte din mine, un colţ mic şi întunecat al inimii, se ţinuse strâns de fărâma de speranţă că poate Cotoroanţa Ceţii făcuse o greşeală oribilă. Că ne adusese, cumva, pe alt tărâm, într-un alt loc, departe de cel unde Nash era blocat cu inelul.

Aceeaşi speranţă a fost sfărâmată sub talpa fetei care ne privea, suspicioasă, de sus. Magia lui Neve a dispărut ca un uragan care se transformă într-o ploaie uşoară.

— N-o recunoşti după înfăţişare? a întrebat ea sarcastic, punându-şi coiful la loc. Ai găsit binecuvântata insulă Avalon.

PARTEA A II-A

PUSTIETATEA

14

Am traversat călare insula înceţoşată, într-o furtună feroce de copite care galopau şi armuri care zdrăngăneau. Nimeni nu scosese un cuvânt de când plecaserăm din poiană, şi tinerele nu ne spuseseră cum le cheamă. Le simţeam cum îi tot aruncau priviri lui Neve, şi ura evidentă care emana din ele.

Toţi acceptaserăm să ne lege la mâini, aceasta fiind condiţia să ne ia cu ele. „Acceptat" e mult spus însă, deoarece opţiunea era să fim lăsaţi acolo, ca mâncare pentru monştri.

Neve fusese aşezată în spatele Caitrionei, una dintre Cele Nouă. Toate preotesele călăreau cu spatele drept, din cauza platoşelor de metal care li se întindeau de pe piept până pe spate. Însă la Caitriona, armura părea să se muleze pe corpul ei, şi nu invers.

Am trecut printr-un labirint de sălbăticie întunecată şi ceaţă. Coapsele îmi erau ude leoarcă, îmbibate cu transpiraţia calului, şi pentru că a trebuit să le încordez, ca să nu cad.

— Poţi să te ţii de mine. Aş prefera să nu fiu nevoită să mă opresc şi să te ridic dac-o să cazi şi-ţi spargi capul. Ce zici? a spus preoteasa cu care călăream.

— Bine, am pufnit.

Nu eram legată strâns la mâini, aşa că am putut să mă ţin cu uşurinţă de marginea de jos a armurii de la spate.

— Ai și un nume sau ești doar una dintre Cele Nouă?

Acum a fost rândul ei să pufnească.

— Sunt Betrys. Dintre Cele Nouă.

— În regulă, Betrys. Apropo, mulțumesc.

— N-ai pentru ce, a spus ea încet, pe un ton demn. E responsabilitatea noastră să protejăm insula și pe cei care locuiesc pe ea.

— Asta pare complicat. Peste tot în Avalon e așa?

Betrys a tăcut, făcându-i semn calului să meargă mai repede.

M-am uitat spre Cabell, care, evident, părea să călărească fără probleme în spatele altei preotese, o tânără cu pielea palidă și părul tuns scurt, de culoarea scoarței. Vorbeau încet. M-a observat și mi-a aruncat un zâmbet prea sumbru ca să fie liniștitor.

Cele Nouă. Ordinul preoteselor care realizau ritualurile din Avalon și organizau venerarea Zeiței creatoare în care credeau.

Se pare că în ultimele secole trecuseră prin niște schimbări, pentru că nu-mi amintesc să fi citit despre ele, cum străpungeau călare umbrele insulei, ca să se lupte cu monștri. Și Nash, un servitor loial al hiperbolei și exagerării, n-ar fi exclus un detaliu așa dramatic din poveștile pe care ni le spunea la focurile de tabără.

Numele mi-a străpuns inima ca o lamă. „Nash."

Până acum, mă concentrasem așa mult pe supraviețuire, că nu mă mai gândisem și la altceva, nici măcar la motivul pentru care venisem aici în primul rând. M-am uitat în jur, la tărâmul cuprins de umbre, și m-am întrebat dacă era posibil ca Nash să fi supraviețuit într-un asemenea loc.

Copaci putreziți, râu secat, care devenise drum pentru cai, roiuri de insecte care sfâșiau carnea descompusă de pe oasele unuia dintre monștri, colibe din piatră, fără lumini înăuntru. Ce putea să supraviețuiască aici, cu

excepţia necrofagilor şi a creaturilor care trăiau doar ca să-şi potolească foamea?

Era imposibil să scapi de ceaţă, care plutea deasupra pământului ca o manifestare cutremurătoare a resentimentului, a iubirii pierdute, a frumuseţii stinse, a ce fusese odată acest loc. Degetele sale umede desenau modele de gheaţă pe pielea mea.

Turnul pe care-l descrisese Neve ni s-a dezvăluit lent, ca şi cum voia mai întâi să ne analizeze de la depărtare, pentru a decide dacă să ne lase să ne apropiem. Pe măsură ce înaintam, nu reuşeam să procesez priveliştea destul de repede. Imensitatea turnului şi zidurile impunătoare care-l înconjurau m-au ameţit.

Şi asta înainte să-mi dau seama că fusese construit în trunchiul unui copac uriaş.

Ramuri puternice se întindeau peste ziduri, protejând curtea de jos de cerul negru şi lipsit de stele. Nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci. Copacul antic şi primitiv şi turnul medieval reprezentau ultimul contact pe care-l avusese acest tărâm cu lumea noastră, a muritorilor.

Nemuririle pe care le citisem au fost create cu mult după ce ultimele vrăjitoare fuseseră alungate din Avalon. Niciuna nu văzuse această imagine cu propriii ochi.

— Ce e copacul ăla?

— Îi spunem Copacul-Mamă. A fost prima formă de viaţă de pe insulă. Primul dar al Zeiţei, mi-a răspuns Betrys.

Şanţul adânc din jurul structurii nu era umplut decât cu câţiva metri de apă noroioasă şi buruieni, dar era imposibil de traversat fără un pod. Am simţit o uşurare când am văzut torţe aprinse de-a lungul zidului, şi siluete de bărbaţi şi femei deasupra noastră.

— Deschideţi porţile, a strigat preoteasa cu păr argintiu.

Calul ei dansa pe pietrele drumului, nerăbdător, ca noi toţi de altfel, să ajungă înăuntru.

Podul basculant vechi din lemn s-a lăsat în jos lent, mormăind sub propria greutate. Marginea sa abia atinsese pământul din faţa ei, când Caitriona l-a traversat. Un grilaj de metal s-a ridicat din pereţi, dezvăluind curtea umbrită, aflată dincolo de el.

Betrys şi cu mine am intrat ultimele, şi, în clipa în care am traversat podul, acesta s-a ridicat, odată cu grilajul.

Mai mulţi bărbaţi cu platoşe pe piept, unii înarmaţi cu nişte săbii rudimentare, alţii cu săgeţi simple, au venit la noi.

— Mamă Binecuvântată, a spus unul, când preoteasa cu păr argintiu a descălecat. Ei au fost...

— Sursa luminii? Da. Puteţi să luaţi caii? a întrebat Betrys.

— Dar cine sunt? a continuat alt bărbat, care ne privea cu un amestec de şoc şi fascinaţie.

Betrys a descălecat şi ea şi s-a întins ca să mă ajute. Nu băgasem de seamă cât e de înaltă şi de puternică, până când aproape că m-a ridicat de pe cal, ca pe un copil.

— Fă tot ce spune Caitriona, mi-a şoptit. Nu te împotrivi, indiferent ce planuri a făcut. O să rezolvăm totul în curând, dar are un protocol pe care preferă să-l respecte.

Ne-a dus prin turnul impresionant, conducându-ne printre clădiri rudimentare şi structuri de lemn construite în grabă. Am trecut de o arenă mică, unde erau ţinte pentru tras cu arcul, stâlpi loviţi de lame şi păpuşi umplute cu paie.

La un moment dat, Caitriona ne-a condus, ghidând-o pe Neve de umăr, spre o scară îngustă şi şerpuită, ascunsă în colţul drept al zidului. Însă în loc să urcăm, am coborât.

Şi am tot coborât.

Şi nu ne-am oprit din coborât.

Am încetinit, dar Betrys m-a împins înainte. Duhoarea de paie, excremente de şobolani şi mucegai ne-a lovit în prag, un avertisment a ce aveam să găsim înăuntru.

Când Caitriona a intrat, a luat un inel greoi, cu chei, din cârligul de pe perete. Lumânările care încadrau drumul îngust s-au aprins dintr-odată. Au îndepărtat stratul subţire de ceaţă blocat în întuneric şi, în lumina lor sugrumată, am reuşit să disting şase celule cu bare de fier.

Caitriona a deschis-o pe cea mai apropiată şi a ghidat-o înăuntru pe Neve, care era în mod evident epuizată. Vrăjitoarea a observat felul în Caitriona i-a luat bagheta, şi părea că vrea să zică ceva. Ne luaseră armele înainte să ne suim pe cai, dar acum ne dezlegaseră, ca să ne ia şi genţile. Inima mi s-a oprit când am simţit că Betrys mă trage de geantă.

— O să tai chinga dacă e nevoie. O s-o primeşti înapoi, îţi promit.

M-am încruntat la ea, dar i-am dat-o, profitând de moment ca să mă strecor în aceeaşi celulă în care era şi Neve. Era mai simplu să ne facem un plan de evadare, dacă nu eram separaţi.

Uşa a fost trântită în urma noastră şi încuiată cu cheia, şi am simţit zgomotul până în dinţi. Emrys şi Cabell au fost obligaţi să împartă celula care era fix în faţa noastră.

Fără să ne spună când se vor întoarce, Caitriona şi celelalte au plecat, şi, în scurt timp, paşii greoi nu li s-au mai auzit pe trepte.

— Serios? O temniţă? Pe bune?

— Tams, te rog. Ţipatul n-a funcţionat nici în Giza, nici în Atena, şi clar n-o să funcţioneze nici aici, a spus Cabell.

— Mai exact în câte temniţe aţi fost voi doi? a întrebat Emrys.

Amintirea celor două misiuni cu Nash a fost îndeajuns cât să-mi strice starea şi mai mult. Am pufnit,

mi-am încrucișat brațele la piept și m-am rezemat de metalul rece.

Neve a oftat și s-a rezemat de unul din zidurile celulei.

— Ești bine? am întrebat-o.

— Definește „bine", a răspuns Neve, aruncându-mi o privire exasperată.

— Ești rănită? Ce vrajă ai făcut?

— Nu știu. M-am panicat, și pur și simplu s-a întâmplat, a explicat ea, cuvintele fiindu-i greoaie de la oboseală.

Cabell și cu mine ne-am înțeles din priviri. Dacă blestemul lui putea să fie activat de stres sau emoții extreme, nu era exclus ca și puterea unei vrăjitoare să funcționeze la fel.

Ceva din spatele celulei i-a atras atenția lui Neve. S-a dus în acea direcție și a îngenuncheat în locul în care o rădăcină, răsucită sub forma unui pumn, străpunsese zidul de piatră.

— Nu se poate! Pocal de rubin și coadă de curcan? Neve, asta e ziua ta norocoasă.

— Serios? Coadă de curcan? a întrebat Emrys.

— Calmează-te, mirositor de pământ. Sunt fungi, nu comori îngropate.

Deja când m-am dus lângă ea, Neve scosese câteva ciuperci mici cu rădăcină cu tot.

— Sunt comestibile? Pentru că mi-ar prinde bine ceva de mâncare, a spus Cabell.

— Cum mai poți să mănânci, după tot ce am văzut? l-a întrebat Emrys, șocat.

— Stomacul e cea mai puternică motivație pe care o are, am zis.

— Spui asta de parcă motivația ta nu e cafeaua instant, atât de fierbinte că-ți topește esofagul, a răspuns Cabell.

— Exact asta i-am spus şi eu! a exclamat Emrys. Şi nu, nu sunt comestibile. Cel puţin nu fără să fie gătite mai întâi. Coada de curcan e consumată de obicei sub formă de pudră...

— Nimănui nu-i pasă, Dye. Mă rog, cu excepţia lui Neve, am spus.

— Ciupercile sunt incredibile. Absolut incredibile.

Vocea lui Neve era încărcată cu o doză uimitoare de entuziasm, având în vedere epuizarea sa evidentă.

— Pentru că poţi să le foloseşti ca să otrăveşti oameni? am încercat să continui.

— Bineînţeles că nu, ci pentru că fungii sunt vestitorii morţii.

— Bineînţeles, am zis.

— Neve, ţi-a mai zis cineva că eşti destul de gotică? a întrebat Cabell.

— Vrea să spună că descompun materialul organic mort şi trimit nutrienţii înapoi în pământ, a explicat Emrys, holbându-se la peretele de pe cealaltă parte. Astfel, poate să ia naştere altceva din acea moarte. Faptul că i-am găsit aici nu e un semn bun pentru sănătatea copacului.

— Minunat! am murmurat.

Neve şi-a ridicat privirea spre mine.

— Să nu te temi de ciuperci. E atâta frumuseţe în descompunere.

— Dacă spui tu.

— Lui Tamsin îi plăceau ciupercile, a intervenit Cabell.

— Să nu îndrăzneşti, am strigat, prinzând barele celulei şi fixându-l cu privirea.

Fratele meu a zâmbit şi a continuat:

— Credea că zânele le foloseau pe post de case şi umbrele mici.

— Sunt sigură că asta şi fac, a spus Neve, luminându-se la faţă. Ciuperca e fructul fungilor, dar cea mai

importantă parte a ei e subterană. E vorba despre rețelele de micelii care conectează întreaga pădure. Copacii le folosesc ca să comunice între ei. Pun pariu că acest Copac-Mamă e conectat la cei din livada cu mere sacre, poate chiar la toți copacii de pe insulă.

— Chiar e. Toată viața sălbatică e conectată la copacul ăla. De ce crezi că toată insula moare? a întrebat Emrsy.

M-am uitat din nou la rădăcini. Aerul rece și umed mă învăluia, ca și cum mă studia și el pe mine.

A trecut mult timp până am mai spus ceva. Sau poate puțin. Timpul nu părea să existe și să aibă sens în lumina slabă. Am început să mă plimb prin celulă, doar ca să rămân trează. Am văzut o zgârietură pe perete și am dat la o parte mizeria de pe ea. Literele ciudate de acolo și-au tot schimbat forma, până le-am recunoscut.

Am clipit, frecându-mă la ochi.

— Mi-am imaginat, sau cuvintele de pe zidul ăsta au decis să fie în engleză?

— Viziunea Unică înseamnă mai mult decât vedere. Traduce limbile pe care le vezi sau le auzi, în cea pe care o vorbești, și traduce cuvintele pe care le spui pentru ascultător, a zis Cabell din celula lui.

Se întinsese pe spate și-și pusese geaca de piele pe post de pernă.

— Poftim? Vrei să spui că sunt singura din ghildă care chiar a trebuit să învețe greaca antică și latina?

— La naiba, Înaripato, chiar ai învățat limbile alea? a spus Emrys, uimit.

Cabell mi-a aruncat o privire plină de consolare.

— Ce înțeles are scrisul de pe perete?

— Stai un pic, putem să revenim la faptul că nimeni nu s-a sinchisit să menționeze partea cu limba?

— N-am vrut să te simți mai prost decât te simțeai deja. Și, dacă e să fiu sincer, m-am gândit că, după ceva timp, o să-ți dai seama.

— De ce nu era pomenit nimic despre asta în cărți, sau în Nemuriri?

— Poate pentru că toți cei care aveau Viziunea Unică știau despre ce e vorba. Știi și tu câte detalii istorice s-au pierdut așa. Presupun că de-asta nici Copacul-Mamă nu e pomenit în vreuna din Nemuriri.

— Mai ai ceva secrete antice pe care să vrei să le împărtășești acum?

— Nu, dar tot sunt curios ce scrie pe perete.

M-am întors și am citit cu voce tare, ca să mă audă toți:

El e calea. Mai era ceva scrijelit în piatra din dreapta. **O să ne simți durerea.**

— Înfricoșător, dar captivant, a exclamat Emrys.

— Să mă trezești dacă lucrurile devin și mai captivante, a spus Cabell, dând din mână.

În cele din urmă, m-am rezemat de zidul opus celui pe care stătea Neve. Aceasta se ghemuise și se culcase. Emrys era oglinda mea.

M-am uitat cu atenție când s-a aplecat și a scos un cuțit mic din gheată, apoi o bucată mică de lemn din buzunarul jachetei.

— Cum ai reușit să ascunzi astea de ele?

Ne percheziționaseră cu atenție.

— Chiar crezi c-o să-mi dezvălui secretele singurei mele rivale adevărate? Deși, dacă ai vrea să joci „Adevăr și provocare"...

— Mai bine nu, l-am întrerupt, dându-mi ochii peste cap.

Ne ajutase mai devreme, în stilul lui caracteristic, care includea farmec și minciuni, dar chiar și așa, tot ne-a ajutat. Însă asta nu însemna că trebuia să-mi și placă de el și de ciudățeniile lui.

— Cum vrei.

S-a reapucat de cioplit, concentrându-se pe ce făcea cu o intensitate surprinzătoare.

— Ce faci acolo? m-am trezit întrebând.

Emrys şi-a ridicat privirea, şi abia atunci am văzut cât de palid era, şi pata de pe mâneca puloverului. Nu-şi pansase rana.

— Nu ştiu, încă nu mi s-a dezvăluit.

Blugii mi se rupseseră în genunchi, o crăpătură dreaptă, de la una dintre ghearele creaturilor. Astfel, a fost uşor să rup materialul. La auzul zgomotului, Emrys şi-a ridicat privirea.

— Poftim.

Am mototolit tot materialul într-o minge şi i l-am aruncat. A aterizat fix lângă barele celulei lui, iar Emrys l-a privit.

— Ştiu că nu e curat, dar trebuie să-ţi bandajezi braţul. Dac-o să sângerezi până la moarte, n-o să-ţi târăsc cadavrul pe toate scările alea. La cât de mare ţi-e egoul, doar capul îţi cântăreşte probabil douăzeci de kilograme.

A întins mâna cât de mult a putut, până când a luat materialul.

— Chiar şi aşa, tot îmi eşti datoare.

— Tu şi favorurile tale. Din punctul meu de vedere, suntem chit.

— V-am adus aici, nu? Atât cu ofranda, cât şi convingându-l pe Septimus că trebuie să veniţi toţi cu noi.

Mi-am dat ochii peste cap aşa de tare, că m-au durut.

— Şi eu, care credeam că i-ai păcălit pe acoliţii tatălui tău din pură decenţă umană. Şi sticla a fost de la Madrigal, deci nu se pune.

— Bine, atunci suntem chit. Dar mulţumesc, a spus el, în timp ce-şi înfăşura materialul în jurul braţului. Tu eşti bine?

Inima mi-a tresărit uşor când am văzut cum mă studiază la lumina lumânării.

— Sunt bine.

Dar, când am închis ochii, amintirea mă aştepta. Senzaţia picioarelor lor ca de păianjen, peste tot pe mine.

Respirația lor, care duhnea a moarte. Furia pură a lui Septimus.

— Sunt bine.

— Ai spus asta deja.

Emrys a întins din nou o mână printre bare, ca și cum voia să testeze distanța dintre noi.

Trosnetul bolnăvicios de oase și cartilagii, sângele care s-a revărsat pe pământ când l-au sfâșiat pe Septimus. Ultima lui respirație, care fusese un țipăt.

Creaturile l-au sfârtecat, dar eu l-am omorât.

Mi-am ridicat genunchii la piept, încercând să mă încălzesc. Era ciudat cât de mult îmi luase să înțeleg, dar acum, că o făcusem, era ca un al treilea prizonier în celulă, legat de conștiința mea.

— O merita, nu-i așa?

— Da, a spus Emrys, apăsat.

Apoi, s-a întors cu totul spre mine și a pus cealaltă mână pe bare.

— Uită-te la mine.

Nu știu de ce, dar l-am ascultat.

— Da, a repetat. Când mai ai dubii, când începi să crezi că n-ai făcut ce trebuie, o să-ți reamintesc ce s-a întâmplat, de fapt. Și chiar dacă o să fim bătrâni și grizonanți, și abia o să mai știu cum mă cheamă, tot o să-mi amintesc și o să-ți spun același lucru.

Am expirat ușurată și mi-am lăsat capul pe spate, lipindu-l de pietrele umede. Ar fi fost așa simplu să-mi întind brațul printre bare și să văd cât de aproape erau degetele noastre. Ar fi fost așa simplu să-i mulțumesc.

Felul în care mă privea... Cuvintele lui treziseră ceva în mine, iar tensiunea s-a răspândit, până când mi-a cuprins tot corpul. Orice cuvânt, orice mișcare era posibil s-o înțeleagă, până îmi pierdeam controlul. Nu știam ce avea să se întâmple atunci și nici nu voiam să aflu.

Așa c-am rupt chiar eu legătura.

— Impresionant discurs, De-Bani-Gata.

Emrys a tresărit când a auzit porecla.

— Dar aș prefera să-mi spui de ce ai acceptat sarcina asta, și de ce ești așa îngrijorat că dragul tău tată o să afle.

Emrys a inspirat adânc, fără să scoată un cuvânt. Și-a retras brațul și l-a așezat moale în poală. Orice urmă de vinovăție pe care am simțit-o pentru că l-am respins s-a evaporat odată cu tăcerea lui. Îmi tot spunea să am încredere în el, să-l cred, dar, venind din partea lui, nu însemna mai nimic. La fel ca rolul pe care l-a jucat de față cu Septimus și ceilalți.

— O să pun mâna pe inelul ăla, Tamsin.

— Ba nu.

Cabell s-a ridicat brusc, întorcându-se spre scări.

— Ce e? am întrebat.

Mi-a făcut semn să tac.

— ... există reguli. O ordine a lucrurilor.

Cuvintele au răsunat în temniță. Am recunoscut vocea Caitrionei, precum și aroganța care învăluia fiecare cuvânt, ca o săgeată cu vârf de oțel.

— Ai făcut ce trebuia. Niciodată nu strică să fii precaută, mai ales în astfel de timpuri.

M-am ridicat în picioare la auzul vocii masculine necunoscute.

— Există o diferență între a fi atent și a fi crud, s-a auzit o altă voce, a unei tinere. De ce nu m-ai chemat să le pansez rănile? Sau erai prea preocupată să nu te sinchisești să-i întrebi de ce au venit?

Tânăra a apărut o clipă mai târziu. Cobora în grabă treptele, iar Caitriona venea în urma ei. Purta o rochie albastră simplă, legată în talie, însă culoarea se șterse demult, pe măsură ce materialul se uzase. Avea părul ondulat, și am văzut, la lumina felinarului ei, că era albastru ca cerneala. Pielea ca ambra era roșie, de la emoții. Avea sprâncene groase, un nas puternic și buze atrăgătoare, dar ochii ei căprui, ai căror pupile erau luminate de un albastru luminescent neobișnuit, erau foarte blânzi și plini de emoție.

— Exact așa cum credeam. Toți sunteți într-o stare jalnică.

— „Jalnic" redă foarte bine cum ne simțim, a zis Emrys, folosindu-se de brațul bun ca să se ridice.

N-a rezistat să nu flirteze cu tânăra cea nouă. Tipic pentru el.

Tânăra a oftat iritată când a văzut bandajul improvizat pe care i-l dădusem.

În urma ei au venit ceilalți pe care-i auzisem. Caitriona își scosese armura, și acum purta doar o tunică lejeră din bumbac, legată în talie, și pantaloni maro închis, băgați în ghetele de piele. Și-a ridicat capul și ne-a analizat cu aceeași expresie suspicioasă pe care o avusese și în pădure.

— Ce drăguț din partea ta că ți-ai amintit de noi, am bombănit. Cine e domnul Bombăne-Mult?

— Cum îndrăznești să i te adresezi cu o asemenea lipsă de respect? a spus Caitriona, care a pus imediat o mână pe pumnalul legat pe coapsă.

Bărbatul și-a ridicat ambele mâini.

— Ușor, Cait. E-n regulă.

Era de înălțime medie, iar părul argintiu mai păstra doar câteva urme ale blondului din trecut. Avea o barbă plină, frumos aranjată, și o cicatrice magnifică, ce-i trecea peste podul nasului și cobora pe obrazul drept. Avea o mână acoperită de o mănușă de armură, și mi-a luat destul de mult să-mi dau seama că, sub ea, nu se afla o mână.

Bărbatul m-a analizat, la rândul lui, încruntat, cu privirea lui gri-albăstruie.

La auzul cuvintelor, Caitriona s-a dat în spate, încruntându-se. A rămas cu privirea ațintită asupra lui și aproape de el, ca și cum aștepta alt ordin.

— Cait a noastră e mereu adepta delicateței, a spus cealaltă tânără.

Aceasta a întins o mână spre Cait și a mișcat din degete, ca și cum aștepta ceva. Cait a privit-o iritată, apoi i-a dat inelul greoi cu chei de la curea.

— Eu sunt Olwen, iar el e Sir Bedivere, protectorul turnului și al tuturor celor care trăim în el, a spus fata, care a deschis mai întâi celula lui Emrys și Cabell.

Cavalerul și-a plecat capul când a fost prezentat.

— Asta depinde de cât mai pot proteja oasele astea bătrâne.

Cabell m-a privit când am ieșit din celule. Știam exact ce gândea, deoarece Nash, cu toate poveștile lui, se asigurase că nu va exista decât un singur gând în ambele noastre minți: acel Bedivere, unul dintre cavalerii lui Arthur?

L-am analizat pe bărbat, încercând să-l evaluez repede. Din poveștile exuberante ale lui Nash, îmi aminteam că Bedivere fusese mareșalul regelui Arthur și unul dintre cei mai apropiați tovarăși ai săi, care și-a sacrificat o mână în bătălie pentru a-și proteja regele.

Supraviețuise bătăliei finale a lui Arthur și fusese trimis să înapoieze faimoasa sabie Excalibur Înaltei Preotese din Avalon. Fusese atât de reticent când venise vorba de această sarcină, că regele, care era pe moarte, a trebuit să-l certe ca să ducă misiunea la capăt. Apoi se retrăsese în sihăstrie și din legendă.

Sau cel puțin asta se știa.

Dacă acest bărbat era cu adevărat Bedivere, și dacă exista o sămânță de adevăr în poveștile țesute în jurul lui, atunci era posibil să fi însoțit corpul lui Arthur aici, în Avalon, la locul său de veci. Regele adormit era păstrat în viață prin magie, până când va fi nevoie de el din nou.

Dar asta însemna că Bedivere era bătrân de sute de ani, peste o mie. Știam despre Celelalte Tărâmuri că fuseseră separate de tărâmul muritorilor printr-o vrajă care le scotea din curgerea naturală a timpului. Presupusesem că existau într-o stare de suspensie, ca atunci când îți ții respirația, dar timpul trebuia să treacă într-un anumit fel și aici, chiar dacă nu se potrivea cu al nostru. Altfel, cum ajungeau oamenii să se maturizeze sau să îmbătrânească?

Cu toate că vrăjitoarele trăiau foarte mult. De unde puteam să ştiu că magia care le extindea vieţile nu le oferea şi celor de aici un fel de nemurire?

— Cum vă cheamă? a spus Olwen.

— A, îmi pare rău, a zis Cabell, care ne-a prezentat apoi.

Olwen a analizat-o pe Neve, a cărei epuizare era evidentă şi care abia se ţinea pe picioare.

— Tu eşti vrăjitoarea, nu? Da, tu eşti. Vai! Am auzit poveşti, dar nu se compară. Eşti din lumea muritorilor, nu? Felul în care te îmbraci e fascinant. Ce fel de material e ăsta? a întrebat ea, în timp ce atingea blugul legat în jurul braţului lui Emrys.

— Olwen, dacă trebuie să-i vindeci, vindecă-i repede, ca să aflăm cu ce scop au venit aici, a spus Caitriona tăioasă.

— Trebuie să-i duc la infirmerie, bineînţeles.

— Bineînţeles, a repetat Caitriona, cu o expresie exasperată.

— Toate instrumentele şi tonicele mele sunt acolo.

Olwen a arătat apoi spre braţul lui Emrys.

— L-ai lăsa pe acest călător sărman şi epuizat să aibă un braţ putrezit? Chiar trebuie să-mi ascut lamele şi să mă resemnez să i-l tai când o să se infecteze?

— Poftim? a strigat Emrys, şocat, în timp ce se dădea în spate.

— Gata, draga mea, am înţeles ideea, a spus Bedivere, binevoitor.

Apoi, s-a întors spre noi şi a făcut semn către scări.

— Pe aici.

15

Infirmeria lui Olwen era în curtea ce înconjura turnul, poate nu întâmplător fiind localizată lângă mica arenă de lupte pe care o observasem mai devreme. Structura de piatră fusese construită în urmă cu mult timp, dacă era să judec după gradul de înclinare al fundației și după șanțurile uzate, care duceau spre intrare.

Izuri proaspete se amestecau cu mirosul de seu al lumânărilor împrăștiate prin cameră. Într-un capăt erau două paturi, dar cea mai mare parte a spațiului era ocupată de un birou plin cu vase și castroane cu ierburi mărunțite. Era atât o farmacie, cât și un loc al vindecării.

Peretele din spate era plin cu rafturi, până la acoperișul înclinat, pe care erau înghesuite diverse coșuri și recipiente din sticlă. Forma florală a acestora din urmă și ușoarele irizații m-au făcut să mă întreb dacă nu erau create de zâne.

Încăperea nu era mai mare decât o temniță, dar, în mod ciudat, dimensiunea sa mică era liniștitoare. Nu exista loc unde să se ascundă cineva sau ceva.

Tocmai de-asta am fost surprinsă când aproape m-am împiedicat de o siluetă mică, aplecată în spatele biroului, care căuta prin coșurile din rafturile de jos.

— Flea! Deja mi-ai mâncat ultimele fructe de pădure uscate, ieși! a zis Olwen.

— Erau mai multe, le-am văzut, a protestat fata.

Nu împlinise încă 10 ani, la cât de deşirat arăta, cu membrele ei lungi şi subţiri ca de vrabie.

— Ăla e soc, toanto, şi dac-o să mănânci chiar şi o floare, o să-ţi întoarcă stomacul pe dos şi n-o să-ţi placă gustul cinei a doua oară, când o să ţi se întoarcă. Ţine minte ce ţi-am spus!

Fata s-a încruntat, faţa ei albă ca laptele fiind pătată cu pământ şi cenuşă.

— Îmi strici tot cheful. N-ai treabă pe la piscine sau ceva de genul ăsta, să faci o baie?

Olwen a fixat-o cu privirea, iar inelele de un albastru aprins din jurul pupilelor au părut să licăre, ameninţător. M-am uitat, confuză, când la ea, când la fată.

— Ea e Fayne, dar îi spunem Flea, a spus Caitriona, întinzând mâna spre fată.

Flea s-a dus lângă ea, dar nu înainte să se uite urât la noi toţi.

— Ei cine e? a întrebat fetiţa, suspicioasă.

— Ei cine *sunt?* a corectat-o Caitriona, cu o blândeţe surprinzătoare.

I-a scos fetei mâna din gură, tocmai când Flea începea să-şi roadă unghiile.

— Asta e şi întrebarea mea.

— Mai întâi, însă, cine sângerează cel mai mult? a intervenit Olwen.

Cum nimeni n-a răspuns imediat, tânăra s-a întors spre Emrys.

— Mă tem că tu. Aşază-te pe pat şi dă-ţi tunica jos, te rog.

Emrys a ezitat.

— Dacă nu te deranjează, aş prefera să nu.

Olwen s-a retras, confuză.

— Te asigur că nu e cazul să-mi cruţi modestia.

— A, nu, era vorba de propriile mele sensibilităţi, a spus Emrys, în timp ce s-a întins pe patul rigid.

Şi-a desfăcut bandajul, şi-a dat jos geaca plină de noroi şi a tras de mâneca puloverului şi a tricoului.

— Nu poţi să le tai?

— Ce e, ai pierdut un pariu şi ţi-ai făcut un tatuaj jenant sau ceva de genul ăsta? a întrebat Cabell, rezemându-se de perete.

Acoperit de murdărie şi sânge, Emrys nu mai arăta ca un prinţişor.

— Ştii că-mi plac pariurile, dar nu. Nu toţi putem să fim un specimen la fel de stoic sau masculin ca tine, Lark.

Cu toate că Emrys zâmbea, avea o duritate la care nu mă aşteptasem. Una asupra căreia am vrut să insist, doar ca să văd ce o să se întâmple.

— O să-ţi dai măcar mănuşile jos?

Neve s-a legănat şi a căzut pe umărul meu. Am prins-o înainte să se prăbuşească pe jos.

— Neve, eşti bine?

Cabell a luat-o din cealaltă parte şi m-a ajutat s-o aşez pe singurul scaun din cameră.

— Sunt bine, a încuviinţat ea, încercând să ne liniştească. Sunt doar obosită.

Olwen a venit lângă ea imediat.

— Te-au luat ameţelile pentru c-ai folosit toată magia aia, nu-i aşa? Flea, fă-te utilă şi fă focul, te rog. Îţi aminteşti amestecul pentru tonicul fierbinte?

— O parte scorţişoară, o parte limbă de broască...

— Ce? a întrebat Neve, făcând ochii mari.

— Fata glumeşte, ne-a lămurit Bedivere.

— N-a fost frumos din partea ta. Trebuie să-mi demonstrezi că ai studiat, i-a spus Olwen fetei.

Flea a pufnit, dar s-a apucat să facă focul şi a pus un ceaun mic deasupra lui. A folosit o cană din apropiere ca să-l umple cu apă şi a recitat, pe un ton irascibil, care m-a făcut s-o îndrăgesc imediat:

— O parte scorţişoară, trei părţi măr, fiert cincisprezece minute.

— Abia mai avem mere, a protestat Caitriona. Binecuvântările livezii sacre nu sunt pentru vrăjitoare.

— E-n regulă, nu trebuie decât să mă odihnesc, a spus Neve.

— Fără o cană de tonic bun, va trebui să dormi două săptămâni ca să-ţi refaci puterile. Ţi-am văzut lumina de aici. Vraja pe care ai făcut-o a fost epuizantă.

Caitriona a pufnit şi se pregătea să spună ceva tăios, însă Bedivere şi-a pus mâna pe umărul ei, ca s-o calmeze.

— Hai mai întâi să aflăm cum au ajuns pe insulă, da? Drumurile sunt închise de foarte mult timp.

— Ei îşi caută tatăl, a zis Neve, somnoroasă.

M-am întors spre ea, îngrozită. Încercam să găsesc cuvintele potrivite, orice minciună, ca să repar ce făcuse vrăjitoarea.

— Ba nu, noi... noi...

Cu o singură afirmaţie, Neve ne-a expus planul şi a stricat orice posibilă acoperire.

— E adevărat? a întrebat Bedivere.

Spre surprinderea mea, el şi ceilalţi păreau intrigaţi.

— Da, am răspuns.

Chiar dacă nu-mi convenea, trebuia să recunosc că, deseori, cele mai bune minciuni aveau o fărâmă de adevăr în ele.

— Credem că l-a derutat ceaţa. E posibil să fi căutat o cale să ajungă aici.

Flea s-a ridicat, şi, când s-a uitat la Caitriona, chipul îi radia, nu doar de la strălucirea focului.

— O! Acolo e...

— Taci. N-ai treabă, Flea? a zis Caitriona tăios.

— Am terminat-o.

— Ce voiai să spui? am insistat.

Cuvintele fetiței îmi făcuseră inima să tresară de speranță, dar acum Flea doar mă fixa cu privirea, retrăgându-se în fața Caitrionei.

Timp de mai multe clipe, trosnetul lemnului din foc a fost singurul sunet din cameră.

— Nu vreau să stric momentul, dar nu mi-aș fi dat bandajul jos dacă știam că vreți să aveți o discuție profundă mai întâi, a zis Emrys, slăbit.

— Vai, da!

Olwen și-a scos foarfeca din sertarul biroului și a început să-i taie mâneca și să scoată bucăți din ea care erau lipite de rana deschisă. Emrys a șuierat când tânăra a tamponat-o cu ceva care mirosea ușor dulceag și nicidecum a alcool.

— Având în vedere că ați călătorit aici cu o vrăjitoare, presupun că sunteți toți conștienți de adevărata natură a magiei și a Celorlalte Tărâmuri. Însă chiar și fără să știe ce s-a întâmplat cu Avalon, de ce ar căuta tatăl vostru insula? a întrebat Bedivere.

— Asta ne întrebăm și noi. Era un Înzestrat, deci știa poveștile despre insulă, i-am răspuns.

— Înzestrat? Nu știu cuvântul ăsta, a zis Olwen.

— Sunt oameni născuți în lumea noastră și care au un dar magic, a lămurit-o Cabell.

— Am înțeles. Asta pentru că provin din ființe diferite? De exemplu, mama mea era Naiadă, nimfă de apă. Și sora noastră, Mari, e elf. Ne-am născut cu abilități pe care surorile noastre nu le au.

— Nimeni nu știe exact motivul. E posibil.

Nu știam că preotesele din Avalon pot să nu fie umane, dar cel puțin asta explica părul neobișnuit și ochii lui Olwen.

— Ce fel de daruri magice? a întrebat Flea.

Emrys s-a uitat la raftul cu ierburi puse la uscat deasupra capului lui și a răspuns:

— Eu, de exemplu, pot să-ţi spun că ăla e unguraş, folosit cel mai des pentru vindecarea tusei, nu-i aşa?

Flea n-a părea deloc impresionată, însă Olwen era încântată.

— Ce isteţ eşti! De unde ai ştiut?

— Atâta lucru ştiu şi eu, a răspuns Emrys ridicând din umeri. Pot să-ţi spun şi că l-ai plantat într-un sol care era în mare parte neroditor, că ştia ce e din clipa în care a germinat din sămânţă, şi că a luptat să-şi facă drum prin pământ, doar ca să nu vadă soarele niciodată. Îşi cunoaşte scopul, şi îţi recunoaşte faţa, dar a mai rămas foarte puţină viaţă în el acum, pentru c-a fost tăiat de la rădăcină. În fiecare zi, se usucă şi mai mult, dar nu îl doare.

Olwen a luat o cutie mică din argint de pe un raft din apropiere. Când a deschis-o, un miros dulce, ca de miere, a umplut aerul. A luat o bucată de alifie galbenă pe degete, pe care a întins-o într-un strat gros peste rănile lui Emrys. Sângerarea s-a oprit imediat, când s-a uscat şi s-a întărit, arătând ca o scoică.

— Sigur e magie, altfel ar însemna că te-ai lovit la cap când ai intrat. Faptul că vorbeşti cu plantele... Sigur, şi noi simţim viaţa din ele, sufletul oferit de Zeiţă, dar au gânduri şi sentimente?

— Bineînţeles că da. Şi memorie.

— După cum spuneam mai devreme, i-am întrerupt. Tatăl nostru...

M-a durut să rostesc cuvântul ăsta.

— Adora poveştile despre insulă. Poate a găsit un mod să străbată graniţele dintre lumile noastre, sau poate a ajuns aici din întâmplare.

— Eu, una, sunt mai îngrijorată de faptul că vrăjitoarea a reuşit să deschidă drumul, a zis Caitriona. Barierele protectoare sunt încă active. Ce trucuri ai folosit? Nu-ţi ajunge că specia ta ne-a otrăvit tărâmul cu blesteme?

— Stai un pic, crezi că vrăjitoarele au blestemat Avalonul când au fost exilate? De când e insula aşa? am întrebat.

— E un blestem pus în mişcare de mult. A transformat lent tărâmul, de-a lungul secolelor, până acum doi ani, când a explodat.

— Imposibil, a spus Neve răspicat. Vrăjitoarele au salvat Avalonul, n-aveau niciun motiv să distrugă insula.

Ar fi putut la fel de bine să ia foarfeca lui Olwen şi s-o înfigă în inimă Caitrionei.

Faţa preotesei luase foc.

— Au salvat Avalonul?! Cele de teapa ta aţi trădat-o pe Zeiţă, aţi renunţat la credinţa voastră, şi acum nu vă interesează decât binele vostru.

— Vrăjitoarele încă mai sunt convinse de existenţa Zeiţei şi că ea ne-a creat. Pur şi simplu nu mai credem că ea are vreo legătură cu noi acum, aşa că ne decidem propriul destin, a spus Neve.

— Atunci nu ştii nimic despre alinarea pe care ţi-o dă o Mamă iubitoare, care ţine la tine şi te veghează. Ce existenţă tristă şi întunecată!

— Habar n-ai despre existenţa noastră, a spus Neve, cu o patimă impresionantă, având în vedere că părea gata să leşine. Uite ce e: fără cele de teapa mea, aşa cum te-ai exprimat într-un mod deloc politicos, cei de teapa ta n-ar mai fi existat, pentru c-aţi refuzat să faceţi ce trebuia făcut. Deci cu plăcere.

Caitriona s-a retras, ca un şarpe care se pregătea de atac.

— La ce te referi? am întrebat, în timp ce-mi mutam privirea de la una la alta.

— Şi eu sunt confuz, a spus Cabell.

— Şi eu, s-a auzit Emrys din spatele nostru.

— La mila Mamei. Chiar trebuie să vorbim despre asta? a şoptit Olwen.

— Trebuie. Spune-le povestea ta însângerată, şi spune adevărul, i-a cerut Caitriona, în timp ce o privea pe Neve.

— Fii sigură că exact asta o să şi fac, a replicat Neve cu răceală. Vrăjitoarele o numesc „povestea nespusă". Trădarea a fost foarte dureroasă, iar amintirea sa a fost blestemată să nu fie consemnată vreodată, nici măcar în Nemuriri. Nu poate fi citită, decât auzită. De la mătuşa mea o ştiu.

„Povestea nespusă." Auzisem expresia asta de mii de ori. Vrăjitoarele o foloseau când aminteau de exilul lor, dar memoriile lor nu o pomeniseră niciodată.

— Ce e? Care a fost trădarea?

— E cunoscută drept Ruptura, a început Neve.

— Renunţarea. Noi o cunoaştem drept Renunţarea, a întrerupt-o Caitriona.

— Cum zici tu. Povestea e cea care contează, nu numele. Şi povestea începe cu druizii şi ce au făcut ei.

M-am aplecat în faţă, ca s-o ascult. Recuperatorii ştiau că există cel puţin un ordin al druizilor care supravieţuise invaziei romane a pământurilor celtice şi că membrii lui se adăpostiseră în Avalon, înainte ca tărâmul acela să fie separat de al nostru.

Dincolo de asta, nu mai aveam decât informaţii despre practicile lor. Druizii fuseseră lideri, profeţi şi povestitori. Cu toate că existaseră câteva femei druid în trecut, acestea au fost excepţii rare, în grupurile care au devenit apoi ordine formate numai din bărbaţi. Mai multe Nemuriri au râs de robele şi coroanele lor, precum şi de metodele ciudate de a prevesti viitorul, cu linguri găurite. Se pare că exista şi o zicală pe placul vrăjitoarelor: „Mohorât ca un druid".

— La scurt timp după ce au ajuns în Avalon, druizii, care n-au suportat pierderea statutului, au avut o ambiţie întunecată. L-au căutat pe Lordul Morţii, stăpânul tărâmului Annwn, al morţilor păcătoşi. Acesta le-a oferit magie neagră, ca s-o învingă pe Înalta Preoteasă şi să

conducă insula. Ar fi transformat-o într-un loc de venerare pentru zeul lor violent, şi asta au şi încercat să facă.

— Cum anume? a întrebat Cabell.

— În trecut, existau multe preotese, a explicat Olwen, dându-i lui Neve ocazia să se odihnească. Avalon e, sau era, un loc paşnic. Nu aveau niciun motiv să se teamă de druizi, alături de care lucrau. Din acest motiv, druizii au reuşit să omoare majoritatea preoteselor, chiar şi pe cele aflate în formare, în timpul somnului. Apoi, au...

Olwen s-a oprit, având nevoie de un moment ca să-şi revină.

— Druizii au omorât toate tinerele de pe insulă, ca avertisment pentru cei care ar fi îndrăznit să li se opună, şi au făcut asta folosind puterea Lordului Morţii, pentru ca sufletele lor să nu ajungă la Zeiţă.

— Sfinte foc al iadului!

M-am uitat la Cabell, care era la fel de tras la faţă cât mă simţeam eu.

— Preotesele care au supravieţuit, inclusiv Înalta Preoteasă, s-au adăpostit în păduri, dar aveau păreri diferite despre ce să facă în continuare, a spus Neve. Aşa stă treaba. Din cauza regulilor restrictive ale credinţei Zeiţei...

— Cum îndrăzneşti? a strigat Caitriona.

— Las-o să termine, a zis Olwen, ridicând o mână.

— Cum spuneam, există anumite crezuri pe care trebuie să le respecţi ca să rămâi în graţiile Zeiţei, inclusiv faptul că nu poţi să foloseşti magia în scopuri egoiste, sau ca să te răzbuni.

— Gata, am înţeles. Preotesele şi vrăjitoarele îşi trag puterea din aceeaşi magie universală; nu diferă decât modul în care o folosesc, a spus Emrys.

— Exact. Noi ne folosim magia pentru vindecat, ca să ne îngrijim insula, şi ca să-i protejăm pe cei din jur, a spus Caitriona.

— Tocmai de-asta, nouă preotese, conduse de Înalta Preoteasă Viviane, au fost dispuse să dea insula druizilor,

ca să oprească măcelul. Dar şapte dintre ele, conduse de Morgan, sora vitregă a regelui Arthur, dacă vă amintiţi, au ripostat în mod justificat, i-au ucis pe druizi, şi surorile care au supravieţuit să spună povestea mai departe au fost exilate în lumea muritorilor, din cauza asta.

— E motivul pentru care numai două preotese rămân în serviciul Zeiţei. Când una moare, e chemată alta. A durat o eternitate ca noi nouă să fim chemate toate, a adăugat Olwen.

Neve s-a întors din nou spre Caitriona şi s-a luptat cu epuizarea când a spus, pe un ton ferm:

— Morgan şi celelalte preotese au iubit Avalonul. N-ar fi blestemat niciodată locul ăsta.

— Cum e posibil ca un blestem să fie destul de puternic încât să transforme acest loc într-o pustietate? am întrebat.

M-am uitat la Cabell, încercând să-i citesc gândurile. Dacă era un blestem, l-ar fi simţit. Nu s-a întors spre mine, însă modul în care s-a foit şi şi-a schimbat expresia a fost un răspuns clar. Şi-a pus două degete pe palma opusă, semnul nostru pentru „Mai târziu".

Caitriona s-a întors spre mine.

— Ai dubii în privinţa onoarei mele?

— Nimeni n-a spus aşa ceva, a calmat-o Bedivere. Nu uita că, potrivit codului, toţi cei pe care-i întâlnim merită adevăr, bunătate şi încredere.

Când Caitriona a vorbit din nou, era mai calmă.

— Înainte să fie exilate, vrăjitoarele au plantat seminţele magiei negre, căreia i-au spus „blestem". Unul de boală şi suferinţă, care continuă să existe, făcând insula să putrezească.

— Dacă e aşa cum spui, ce sunt creaturile alea? De unde au apărut?

— Aceia sunt morţii noştri, a răspuns Caitriona, cu o privire rece.

Tăcerea clocotea de emoţii nerostite. Devastarea pe care o simţea Neve era evidentă. Caitriona era încă furioasă. Olwen, dezaprobatoare. Bedivere simţea disconfort. Flea era uimită şi se holba la prima vrăjitoare pe care o văzuse vreodată.

Ceaunul neglijat de pe foc a dat pe dinafară, conţinutul său şuierând şi revărsându-se, ca o fiinţă vie. Zgomotul a făcut-o pe Olwen să tresară, iar acea mişcare abia vizibilă a fost îndeajuns ca să risipească tensiunea sufocantă pe care o aruncaseră cuvintele Caitrionei asupra celor din cameră.

Mirosul dulce de mere şi scorţişoară ne-a învăluit, în timp ce Olwen a turnat lichidul fierbinte într-o cană pentru Neve.

Neve a suflat în băutura fierbinte, apoi a încercat să ia o gură. Expresia de pe chipul ei s-a schimbat imediat şi s-a îmblânzit, în timp ce se uita uimită la conţinutul ceştii. Deja căpătase culoare în obraji şi părea mai prezentă.

— Morţii voştri... Adică blestemul i-a transformat? a vrut să ştie Neve.

— Da. Aşa că te întreb din nou: cum ai invocat ceaţa şi cum ai făcut-o să-ţi asculte voinţa? Cum ai trecut de barierele protectoare, care ar fi trebuit să te respingă, vrăjitoareo?

— Numele meu e Neve, nu „vrăjitoare". Şi o să-i răspund doar Înaltei Preotese din Avalon, a spus ea, în

timp ce şi-a lipit mâna de mica umflătură ascunsă sub bluză.

— Atunci ai ghinion, pentru c-a murit de mai bine de un an. Cele Nouă sunt opt acum.

Flea s-a înroşit la faţă şi a inspirat adânc. Când am văzut-o, am simţit un val de compasiune pentru ea. Ştiam cum era să ai emoţii puternice şi să nu poţi să le exprimi niciodată.

Flea a trecut în fugă pe lângă Caitriona şi Bedivere, dispărând în noapte.

Olwen s-a ridicat de lângă ceaun şi şi-a pus mâinile în şold.

— Acum chiar c-ai făcut-o lată.

Caitriona şi-a lăsat capul pe spate, oftând. Înainte să iasă în curte, s-a întors pentru ultima oară.

— Nu-ţi face griji, Cait. O să stau eu cu Olwen şi o să mă asigur că sunt duşi fără probleme în camerele lor, a spus Bedivere.

Caitriona s-a întors spre uşă.

— Stai, a strigat Neve, pe un ton ferm, după care a întins mâna. Bagheta mea, te rog.

Caitriona a strâns-o şi mai tare în mână.

— O să ţi-o dau când o să decid că eşti de încredere.

— N-am nevoie de baghetă ca să fac magie, a spus Neve, pe un ton înşelător de relaxat. Şi poţi să-ţi fluturi părul ăla argintiu cât vrei, dar nu-mi doresc şi nici n-am nevoie de încrederea ta, şi cu atât mai puţin de aprobarea ta.

Caitriona a ieşit valvârtej în întunericul de afară. Uşa s-a închis cu zgomot în urma ei, făcând toate sticlele de pe rafturile din apropiere să se legene.

— E plăcută, am zis, în timp ce mi-am înfăşurat braţele în jurul taliei.

Flăcările se chinuiau să rămână în viaţă după ce fuseseră udate, motiv pentru care se lăsase frigul în infirmerie.

Când a trecut pe lângă vatră, Olwen a ridicat o mână și a șoptit ceva care semăna cu o incantație, reaprinzând tăciunii, în ciuda lemnului ud. Neve a sorbit imaginea ca și cum murea de sete.

— Trebuie să înțelegeți, singurul scop al lui Cait e să-i protejeze pe supraviețuitori. Nu vreau să aud niciun cuvânt împotriva ei, a spus Olwen, care a început să înfășoare brațul lui Emrys cu un bandaj curat.

Adevărul e că nu-mi păsa nici de Caitriona, nici de ceilalți. Venisem aici cu un motiv, și ăla era singurul lucru care conta.

— Ești de acord cu povestea Caitrionei, despre cum a apărut blestemul de aici? a întrebat Emrys, în încercarea de a relaxa atmosfera și schimbând subiectul de la cum ajunseserăm aici.

— Da, cred că e vorba despre un blestem, dar sunt mai puțin sigură în privința sursei. Avalon a fost odată un loc unde nu exista boală. Nu exista foamete, nici suferință. Dar am citit despre molimile din lumea muritorilor și n-am cum să nu observ asemănări cu modul în care s-a răspândit întunericul.

Un fel de boală magică sau un virus? Ideea era înfricoșătoare, și nu o văzusem menționată în nicio carte sau Nemurire.

— Magia ta funcționează absolut cu toate plantele? l-a întrebat Neve pe Emrys.

Când acesta a încuviințat, a mai avut câteva întrebări pentru el:

— Ce-ai simțit în pădure? Copacii ți-au spus ceva?

— Nimic. Absolut nimic. A fost groaznic, a răspuns el, cutremurându-se.

— Totul a început acum doi ani, a zis Olwen. Blestemul i-a afectat mai întâi pe ceilalți. Pe cele mai mici zâne, care nu erau mai mari decât o floare, apoi pe cei care îngrijeau livada sacră, animalele, chiar și copacii și driadele lor. Naiadele.

Şi-a privit mâinile din nou şi a aşteptat să-şi revină înainte să continue.

— Orice creaturi care nu căutau adăpostul turnului dispăreau, adică aproape toate. Magia neagră le-a îmbolnăvit şi le-a ucis pe toate, dar asupra morţilor noştri a avut un alt efect. I-a făcut... să reînvie. Transformaţi şi cu mintea coruptă. Acum, nu le mai pasă decât de foametea lor.

— Mama tuturor, a şoptit Neve.

— Noi le spunem Copiii Nopţii, deoarece vânează când e întuneric. Sunt vii, şi cu toate astea, nu simt nimic din Zeiţă în ei. Nu par să poarte lumină lăuntrică, şi doar focul poate să-i oprească. Din fericire pentru ei, cerul nostru a fost acaparat de întuneric. Nu avem decât câteva ore de soare în fiecare dimineaţă, apoi se întoarce întunericul.

— Înseamnă că e aproape imposibil să creşteţi orice, a spus Emrys.

— Avem vrăji care imită soarele, dar pe măsură ce întunericul s-a răspândit, ne-am pierdut livezile şi recoltele. Aşa cum vă imaginaţi, cei din Avalon au aflat deja câte ceva despre foamete.

— Datorită Celor Nouă, ne descurcăm îndeajuns de bine. Proviziile de mâncare o să ne mai ajungă câteva luni, a adăugat Bedivere.

Pe faţa lui Olwen a apărut un zâmbet vag, în semn de apreciere a spuselor lui.

— Şi chiar nu ştiţi ce anume a provocat toate astea? a insistat Cabell.

— Caitriona are o teorie, pe care aţi şi auzit-o. Unele surori de-ale mele sunt de acord, în timp ce altele cred că pământul s-a îmbolnăvit, deoarece Zeiţa ne-a întors spatele după vărsarea de sânge.

— Şi druizii? Ai povestit că-l venerau pe Lordul Morţii şi c-au folosit magia pe care acesta le-a dat-o, ba

chiar au masacrat copii. De ce nu sunt mai sus pe lista de suspecți?

— E posibil să fie sursa greutăților noastre, dar noi am fost crescuți cu credința că alegerea vrăjitoarelor a fost cea mai gravă dintre cele două trădări, deoarece a venit de la cele pe care bătrânii noștri le iubeau și în care aveau cea mai multă încredere.

— Asta e ridicol, am pufnit.

— Poate, dar durerea are multe fețe. Furie, suspiciune, teamă. Când surorile mele și cu mine am fost chemate de Zeiță, a trebuit să ne lăsăm familiile și casele în urmă, ca să venim la turn, pentru formare. Înalta Preoteasă Viviane a devenit o a doua mamă pentru noi toate. Ne-a învățat tot ce știm despre Zeiță, magie și ritualuri. Dar suferința ei, provocată de Renunțare, a făcut și ea parte din acea moștenire, și e greu de ignorat, pentru că astfel avem senzația c-o ignorăm și pe ea.

— Stai un pic, Viviane? A existat mai mult decât o singură Înaltă Preoteasă cu numele ăsta? a întrebat Cabell.

— Doar una, a confirmat Olwen, cu un zâmbet trist. Și, ca să răspund la ceea ce bănuiesc că o să fie următoarea ta întrebare, da, avea sute de ani când a murit. Probabil aproape o mie, dac-ar fi să-i măsurăm viața după trecerea mai rapidă a timpului în lumea voastră.

— Nici măcar dacă luăm în considerare liniile temporale diferite vrăjitoarele nu trăiesc atât de mult, am spus, bucuroasă să am cel puțin confirmarea acestui lucru. Ea cum a reușit?

— Magia jurământului pe care l-a depus în fața Zeiței, cel pe care noi toate l-am depus ca preotese, a ținut-o în viață, până când s-au născut, în sfârșit, nouă preotese noi, a continuat Olwen. Renunțarea a fost o cicatrice pe inima lui Viviane, și nu le-a iertat niciodată pe cele care au provocat-o. Unele dintre surorile mele i-au moștenit părerile, deși nu au aceeași intensitate.

— Și tu? a întrebat Neve.

— Înţeleg de ce vrăjitoarele au făcut ceea ce au făcut, dar nu pot fi de acord cu asta. Ştiu că Sir Bedivere are aceeaşi părere.

— Aşa e.

Bătrânul cavaler s-a sprijinit, gânditor, de tocul uşii.

— Lăcomia druizilor a fost atât de mare, încât cred c-ar fi blestemat Avalonul, dacă nu l-ar fi putut conduce.

— Există vreo dovadă într-o direcţie sau alta? Magia morţii n-ar fi diferită de puterea pe care o folosim noi? a întrebat Cabell.

— Nu ştiu. N-aş putea spune, a răspuns Olwen. Nu mai avem decât un singur alt indiciu în ceea ce priveşte cauza bolii.

Tânăra s-a îndreptat spre rafturi, plimbându-şi degetele peste cotoarele şi pergamente de piele, până când a găsit un volum mic, paginile groase ale manuscrisului fiind legate cu sfoară înnodată. Viziunea Unică sângera şi rotea simbolurile de pe prima foaie în cuvinte pe care le înţelegeam: „Înţelepciunea Mamei".

— Aici este...

A tuşit şi şi-a întors lupa.

> *De trei magii trebuie să te temi: de blestemele născute din furia zeilor, de otrăvurile care transformă pământul în cenuşă şi de cel care îl lasă pe om cu inima întunecată şi cu argint în oase.*

Olwen a pus volumul jos.

— Nicăieri altundeva nu există vreo menţionare a unei astfel de afecţiuni: argint în oase. Sunt sigură că vindecătorul turnului ar fi notat acest lucru în fişele sale, după ce ar fi examinat unele vrăjitoare şi unii druizi ucişi în luptă. Şi totuşi...

Olwen s-a mutat înapoi la masa ei de lucru, luând ce părea a fi un forceps cu gâtul lung, dintr-un sul din piele cu unelte. Apoi şi-a plimbat mâna peste unele dintre borcanele

și coșurile acoperite și a ales ce părea să fie un borcan greu de pe raft, pe care l-a așezat pe masa de lucru.

Cu o mișcare scurtă, a îndepărtat materialul, iar eu m-am trezit uitându-mă la un cap uman zbârcit.

— Ooo! a exclamat Neve, captivată.

— Oribil.

Mi-a venit să vomit.

Olwen a scos capacul borcanului, și un miros îngrozitor a umplut aerul. Era duhoarea morții, intensificată de lichidul verde în care fusese pus capul.

Folosind forcepsul, a scos capul și l-a așezat pe masă, fără să ia în seamă privirile dezgustate din cameră. Până și Bedivere, cavalerul călit în luptă, s-a strâmbat.

— Adunați-vă în jur, vă rog, a spus ea.

Când doar Neve a ascultat-o, Olwen și-a ridicat privirea, confuză.

— Nu toți îți împărtășesc fascinația pentru astfel de lucruri, draga mea. Poate pe viitor n-ar strica un avertisment, i-a reamintit Bedivere.

Bătrânul cavaler vorbea într-o manieră părintească, fiind blând cu sfaturile pe care le dădea și liniștitor într-o furtună de emoții. Atât Caitriona, cât și Olwen îl adorau ca pe un tată, iar asta era evident în felul în care se uitau la el și în modul în care reacționau la cuvintele lui.

— O să lucrez repede, ca să vă cruț stomacurile, a spus Olwen.

Folosind o altă unealtă metalică, a deschis o fâșie bolnăvicioasă de piele, de pe partea din spate a craniului. Sub ridurile stratului de carne zbârcită se vedea strălucirea argintului pur, ca și cum întregul craniu ar fi fost scufundat într-o cuvă topită, plină cu așa ceva.

— Focul iadului! a exclamat Cabell, care s-a aplecat pentru a se uita mai bine.

— Asta li se întâmplă tuturor?

— Da și tuturor oaselor lor, a spus Olwen.

Tânăra s-a uitat la Neve, care privea craniul cu o fascinație reală.

— Neve, poate mă ajuți în cercetările mele. Cunoștințele pe care le am despre blesteme sunt destul de limitate, și nu avem multe astfel de mărturii.

— Bineînțeles, a răspuns Neve, făcând ochii mari. Sunt sigură că putem să aflăm ce se întâmplă.

Replica ei m-a uimit, deoarece era o abordare destul de optimistă.

— E ciudat, nu-i așa? i-a spus Olwen lui Neve. Faptul că ne naștem pe aceeași insulă și sub aceeași Zeiță, dar acum ne folosim magia în moduri atât de diferite. Dar mă bucur că te-am întâlnit, Neve, și chiar dacă acum se tem de tine, știu că și surorile mele îmi vor împărtăși recunoștința.

— Pot să mă gândesc la cel puțin una care n-ar fi de acord, a spus Neve.

— Are nevoie doar de timp, a promis Olwen. Dacă e să fiu absolut sigură de ceva e că Zeița v-a adus aici, la noi. Pe toți.

În timp ce Olwen vorbea, am urmărit reacția lui Bedivere. Bătrânul cavaler văzuse destulă moarte și întuneric la viața lui, iar expresia lui de piatră i-a dat de gol gândurile. La fel ca mine, recunoștea inutilitatea situației.

— Și mă bucur pentru asta, deoarece au fost multe zile în care am simțit că Zeița ne-a întors spatele. Și totuși, ești aici. Calea s-a deschis pentru tine, a adăugat Olwen.

S-a auzit o bătaie ușoară la ușă, iar Betrys a intrat, ținând un pachet la piept.

— Iar ai ratat cina.

— Am fost destul de ocupată, s-a apărat Olwen.

— Când ești tu altfel? a spus Betrys, mustrând-o ușor.

Betrys a pus pachetul pe masă și l-a deschis, dezvăluind o bucată mică de pâine și ceea ce părea a fi o tocană grirece. Mi-a lăsat gura apă.

— Mulțumesc, soră, a spus Olwen.

— N-am nevoie de mulţumiri. Vreau doar să ştiu că ai grijă de tine. O să te duci la piscină în seara asta, nu-i aşa? Oricare dintre noi va fi încântată să te însoţească.

— Da, da, a răspuns Olwen cu indiferenţă.

Betrys ne-a privit peste umăr.

— Am ordine să vă duc la izvoare să vă spălaţi. Vi se vor da alte haine, mai puţin alarmante pentru ceilalţi, şi veţi fi duşi în camere private, ca să vă odihniţi.

— Cum rămâne cu lucrurile noastre? am întrebat.

— Le veţi găsi acolo, a confirmat Betrys. Însă au fost întrebări legat de asta...

A băgat mâna într-o geantă şi a scos un pachet familiar, cu mătase mov. Cabell a tuşit, aruncându-mi privirea de „Fă ceva".

Emrys s-a ridicat de pe patul de campanie şi a venit în faţă, intrigat. Am privit cum a ridicat lent din sprâncene, în timp ce Betrys l-a desfăcut pe Ignatius şi l-a ţinut la lumina lumânărilor. Din fericire, ochiul lui aspru a rămas închis.

„La naiba!" Uitasem complet de Ignatius. Cum de nu-l furase Septimus? Cum de nu-l pierdusem, în tot haosul din ultimele două zile?

Mi-am strâns mâinile la spate şi am avut nevoie de toată voinţa ca să nu reacţionez, în tăcerea care a urmat. De-a lungul anilor, am învăţat că o apărare rapidă te face să pari şi mai vinovat.

— Şi eu am unul! a exclamat Olwen, încântată.

S-a întors spre rafturile ei, a ridicat materialul de pe unul dintre borcanele acoperite şi a prezentat cu mândrie o mână cu aspect mizerabil, pusă în aceeaşi substanţă verde.

Olwen a radiat. Betrys a tresărit.

— O faci intenţionat, nu-i aşa? a întrebat Betrys pe un ton slăbit.

— Niciodată, a spus Olwen cu inocenţă, după care a acoperit din nou recipientul.

Acel moment îmi dăduse suficient timp să elaborez o strategie: să fac pe victima, nu pe suspectul.

— Nu aveaţi niciun drept să umblaţi prin lucrurile noastre.

— Chiar nu aveam? Nişte străini au apărut pe meleagurile noastre şi nu avem dreptul să ne asigurăm că nu aduc arme sau şi mai multă magie neagră cu ei?

Bedivere stătea în spatele ei, susţinând-o în tăcere. I-a luat Mâna Gloriei, având grijă să atingă doar suportul metalic.

Buza superioară i s-a încreţit, dezgustată.

— Care este magia ataşată de acest... lucru? Îi simt prezenţa, dar nu se arată.

Mâna a rămas ţeapănă, şi ochiul, închis. Era o reflecţie reală a cât de sumbră era situaţia noastră, şi m-am emoţionat când am văzut loialitatea lui Ignatius.

— Asta este...?

Neve a îndrăznit să se apropie un pic mai mult.

— Întotdeauna m-am întrebat cum ai reuşit... a început Emrys.

— Să găseşti o torţă sculptată într-un mod aşa unic? am terminat eu. E foarte realistă, nu-i aşa?

— Foarte. Şi magia ei? a întrebat Betrys.

— E pentru a-i intensifica strălucirea, i-am răspuns.

— Sora mea este atrasă de lucruri ciudate şi îngrozitoare, a zis Cabell cu afecţiune.

— Le ador. Aduceţi-mi tot ce e macabru, interzis şi înfiorător, câtă vreme nu e posedat de spirite furioase.

Emrys a pufnit, amuzat.

— De ce credeţi că petrec aşa mult timp cu nenorocitul ăsta hidos? am spus, arătând spre el.

— Ha, şi eu, care credeam că mă placi pentru personalitatea mea respingătoare.

Dacă aş fi fost în locul lui Betrys, m-aş fi apucat să aprind fitilurile şi să demonstrez povestea ridicolă cu torţa. Însă ea pur şi simplu m-a crezut pe cuvânt şi mi-a dat-o înapoi.

— Flea are o fascinaţie similară, şi obiceiul de a colecţiona lucruri ciudate, aşa că, dac-aş fi în locul tău, aş sta cu ochii pe ea, m-a avertizat Betrys.

Am simţit cum Ignatius şi-a dat ochiul peste cap sub capac, în timp ce îl înfăşuram din nou, şi am încercat să schimb subiectul.

— Parc-ai menţionat ceva despre spălat?

— Da, aşa e. Urmaţi-mă.

— Eu, unul, sunt epuizat. E posibil să-mi arătaţi unde o să dormim? a întrebat Emrys.

— O să te conduc eu, i-a spus Bedivere.

— Stai un pic, dacă nu te superi, a intervenit Olwen, care l-a luat de braţ pe Emrys. Dacă nu eşti prea obosit, ai putea să arunci o privire în grădina mea şi să vezi dacă nu cumva ierburile au să-mi spună ceva, pentru a le ajuta să se dezvolte?

Am fixat cu privirea locul în care degetele ei încă se înfăşurau în jurul cotului lui. Serios? Toată chestia asta nu putea aştepta până dimineaţă?

Ceva s-a încordat în pieptul meu când Emrys a încuviinţat. M-am forţat să mă uit în podea. Niciodată nu reuşise să reziste oportunităţii de a-i fermeca pe cei din jur, aşa că nu era deloc o surpriză.

Doar că veniserăm aici împreună, noi patru. Părea important să rămânem împreună până când înţelegeam mai bine ce se întâmplă.

Dar Cabell îşi pusese mâna pe umărul meu şi mă conducea afară, pe uşă, înainte să pot spune ceva. Uşa s-a închis în urma noastră, iar în fundal s-a auzit râsul lui Emrys, stingând strălucirea slabă, dar liniştitoare, care ne adăpostise pentru scurt timp de frigul şi întunericul acestui tărâm.

Şi chiar dacă îndrăznisem să-i uităm, fie şi pentru o clipă, neliniştiţii Copii ai Nopţii nu ne uitaseră. Au ţipat din cealaltă parte a zidurilor vechi de piatră, străpungând liniştea curţii şi savurându-şi noaptea fără stele.

Betrys ne-a condus prin curte, spre o uşă în zidul fortăreţei.

Un bărbat în armură s-a aplecat, curios, peste bastionul de deasupra noastră. În spatele lui, o flacără lingea cerul, făcând însă prea puţin pentru a-l lumina.

La gâfâitul ascuţit al lui Neve, m-am uitat înapoi, doar ca să fiu luată prin surprindere. O siluetă masivă, înaltă de aproape trei metri, se târa încet în jurul faţadei de piatră a turnului, îndreptându-se spre copacul care servea drept fundaţie şi coloană vertebrală a construcţiei.

Corpul său era ca o schiţă aproximativă a unui om, asamblat din crengi şi rădăcini răsucite, cu goluri lângă articulaţii. Acestea gemeau şi scârţâiau când creatura mergea. În vârful capului avea o coroană ţepoasă din crengi şi frunze. În timp ce se mişca, articulaţiile trupului său emanau o ceaţă care strălucea verde în noapte.

Când s-a întors să ne analizeze, ceaţa i-a luminat orbitele ochilor, dar chipul său părea să nu aibă nici gură, nici expresie.

— La naiba! a şuierat Cabell.

— E Deri, a spus Betrys, când şi-a dat seama că nu o mai urmam. O hamadriadă legată de Copacul-Mamă. Toţi copacii din Avalon au avut cândva propriul îngrijitor hamadriad, şi existau şi alte driade neconectate care îi ajutau, dar... Ei bine, aţi văzut ce a devenit acest tărâm.

Am încuviinţat ameţită. Hamadriada s-a aplecat, răzuind mizeria întunecată de pe scoarţa copacului, lent şi minuţios.

— Haideţi.

Betrys a arătat spre uşă, iar noi am urmat-o. Dincolo de ea se afla o altă scară spiralată şi, din nou, am coborât.

După un timp, scările s-au lărgit. Un vuiet îndepărtat de apă a răsunat, iar aerul a căpătat un gust aproape mineral, asemănător mirosului de praf dinaintea unei ploi. Cu cât coboram mai mult, cu atât se lumina mai mult. În scurt timp, feţele din jurul meu, pielea mea, părul, hainele, totul era inundat de o lumină azurie ciudată.

Am făcut o ultimă întoarcere pe scări, şi am văzut izvoarele care se întindeau dedesubt. Am încetinit. Cabell a încercat să mă împingă în faţă, dar n-am putut să mă mişc.

Peştera era întinsă, iar tavanul său arcuit era decorat cu sculpturi ce înfăţişau femei tinere. Am presupus că le înfăţişa pe Zeiţă şi pe preotese. Structura era susţinută de umerii a trei statui masive. Una era o femeie tânără, care purta o coroană de flori şi o rochie vaporoasă. A doua era o femeie liniştită, cu aură maternă, care purta un şorţ şi avea sculptate la picioare un coş şi un război de ţesut. Cea de-a treia era o figură bătrână, cocoşată şi cu o pelerină care se învârtea în jurul ei şi pe care erau reprezentate stelele şi fazele lunii. Acestea erau cele trei aspecte ale Zeiţei: fecioara, mama, înţeleapta.

La picioarele lor, un râu de apă incandescentă curgea prin centrul camerei, scurgându-se dintr-o spărtură ce se afla într-o rădăcină enormă a Copacului-Mamă, ca şi cum ar fi fost sevă. Afluenţi înguşti se ramificau din el, umplând bazine rotunde mai mici. Ceaţa sau aburul se ridicau de la suprafaţa fiecăruia, promiţând uşurarea necesară pentru muşchii mei înţepeniţi şi îndureraţi.

Amărăciunea şi admiraţia se războiau în mine. Câte locuri uluitoare, câte privelişti minunate am ratat înainte de Viziunea Unică! Nimic din imaginaţia mea nu se putea

compara cu ceea ce văzusem aici, nici ca frumuseţe, nici ca monstruozitate. Lui Tamsin de acum o săptămână i s-ar fi părut o nimica toată.

Grămezi ordonate de haine, cu lenjerie de corp surprinzător de modernă, fuseseră aşezate lângă trei dintre băile individuale. Am ridicat ce era peste ele – un prosop subţire pentru şters, şi am găsit o tunică simplă şi pantalonii maro închis.

— E incredibil, a spus Cabell, privind în jur. Ce face ca apa să strălucească aşa?

O lumină din altă lume strălucea din adâncurile fiecărui bazin, creând o ambianţă liniştitoare în ceea ce altfel ar fi putut fi un spaţiu înfiorător. L-am aşezat pe Ignatius înfăşurat pe ultima treaptă, departe de bazine.

— Se spune că apa ar fi lacrimile Zeiţei, care curg din inima ei, aflată în centrul Copacului-Mamă, ne-a explicat Betrys.

M-am strâmbat.

— Cred că-mi plăcea mai mult înainte să aduci vorba de fluide corporale.

Spre surprinderea mea, Betrys a râs.

— Este o vindecare diferită, comparativ cu ceea ce poate face Olwen.

Neve a inspirat adânc, ca şi cum ar fi savurat mirosul de ploaie. Ochii ei mari licăreau, plini de uimire.

— Trebuie să mă duc, sunt de gardă o oră, a explicat Betrys. Sper că nu vă deranjează să aşteptaţi până mă întorc, ca să vă conduc la camerele voastre?

— Sincer, probabil că va trebui să ne scoţi cu forţa, a spus Cabell.

Betrys s-a întors cu spatele la noi.

— Dacă vă lăsaţi hainele acolo, lângă bazine, o să le duc la spălătorie.

Ne-am dezbrăcat cu stângăcie, având grijă să nu ne uităm unii la alţii. În timp ce mă acopeream cu braţele şi

faţa îmi lua foc, deoarece eram atât de expusă, am coborât spre apă şi am întins timidă un picior.

Am tremurat de plăcere când i-am simţit căldura. Cu cât priveam mai mult ceaţa care se aduna pe suprafaţa ei, cu atât mai intolerabil mi se părea aerul rece din jurul nostru. Am intrat mai mult în bazin, apoi m-am scufundat, găsindu-i imediat fundul neted cu degetele de la picioare.

Apa avea o densitate la care nu mă aşteptasem, ca şi cum era plină cu sare. O cornişă fusese sculptată în ea la înălţimea perfectă ca să stau cu capul şi umerii deasupra apei.

Murdăria şi sângele strânse în ultimele zile s-au ridicat de pe pielea mea. Întregul meu corp s-a înmuiat, iar mintea mea l-a urmat repede. Am inspirat adânc, apoi mi-am scufundat capul sub apă, frecându-mi părul şi faţa.

Am ieşit din nou la suprafaţă, dându-mi părul din ochi. Cabell a oftat când s-a aşezat în bazin. S-a întors cu faţa la mine, sprijinindu-şi braţele pe marginea stâncoasă.

— E mai bine decât la băile romane din Algeria, nu-i aşa?

— Şi nici măcar nu a trebuit să intrăm prin efracţie, ca să le folosim. Un concept nou pentru noi.

Nu mi-am dat seama că Betrys încă mai stătea acolo, până când a spus două cuvinte:

— Aceste simboluri...

I-am urmărit privirea îndreptată spre braţele şi umerii tatuaţi ai lui Cabell.

— De ce ţi-ai acoperi corpul cu semne de blestem? a întrebat Neve, care s-a ridicat să-l privească peste marginea băii ei.

Îşi prinsese cu grijă codiţele, pentru a nu şi le uda.

„Ca să etaleze toate blestemele pe care le-a rupt", m-am gândit. „Ca să pară interesant şi misterios pentru fetele care habar nu au ce înseamnă."

— Ca să-mi amintesc că blestemele sunt întunecate doar din cauza modului în care sunt folosite, a răspuns Cabell.

Betrys părea că ar mai fi vrut să spună ceva, dar a făcut stânga-mprejur, grăbindu-se să urce treptele, cu lucrurile noastre în braţe.

— Ar fi bine să nu mai faci asta, i-am şoptit lui Neve, mergând la marginea propriei mele băi.

— Ce anume?

— Să le spui totul înainte să ne dăm seama cum vor reacţiona. Chestia asta a ta, în care te arunci cu capul înainte fără să vezi unde, devine demodată. Avem nevoie să fie de partea noastră, dacă vrem să-l putem căuta pe Nash.

— Chiar n-ai încredere în nimeni, nu-i aşa? a spus Neve, clătinând din cap.

— Am încredere că oamenii se vor răzbuna mereu când le este frică, şi că vor face orice atunci când sunt suficient de disperaţi.

Neve s-a scufundat înapoi în apă, cu un oftat recunoscător. Vinovăţia, emoţia mea cea mai puţin preferată, îmi dădea târcoale.

— Tu eşti bine? am întrebat-o. Ai trecut prin atâtea momente dificile.

Puţin spus... Adevărul e că văzusem o mare parte din lume şi mă aşteptasem la ce era mai rău, dar fusesem şocată de răutatea îndreptată asupra ei.

— Da, dar o să fiu mai bine după ce o să-mi recuperez bagheta şi o să-l găsim pe Nash şi inelul.

Am încuviinţat.

Ironia e că petreci atâta timp temându-te de vrăjitoare şi de toate modurile în care pot să te rănească, încât nu te gândeşti neapărat la toate modurile în care lumea le răneşte pe ele. La felul în care le pedepseşte pentru puterea lor.

Eu o adusesem aici, într-un loc în care vrăjitoarele erau blamate. Unde era în inferioritate numerică şi unde, la fel ca mine şi Cabell, nu ştia ce se întâmplă. Un tărâm al monştrilor.

M-am scufundat, până când apa mi-a trecut peste buzele uscate. Înţepătura a dispărut repede, însă regretul a rămas.

— Avalon este un loc al frumuseţii, a spus Neve cu blândeţe.

S-a uitat direct în ceaţa strânsă în faţa ei şi a recitat din memorie:

Cel mai frumos dintre toate Celelalte Tărâmuri, deoarece a luat naştere din inima Zeiţei, îndrăgit ca un copil. Livezile sunt pline de secrete antice şi o bogăţie de mere aurii...

— Nu cu duhoarea toxică a morţii iminente?

Recunosc, gluma asta a fost exagerată, chiar şi pentru mine.

— După tot ce am citit, am avut o viziune, care m-a bântuit ani la rând. Era la fel de sacră pentru mine ca poveştile despre mama, spuse de mătuşă. Ambele erau distante şi frumoase.

Mi-am rezemat capul de marginea bazinului. Părul îmi curgea peste faţă şi în jurul obrazului, ca o mână tandră.

— Chiar aveţi impresia că e un blestem?

Înainte să am Viziunea Unică, puteam adesea să simt magia, aşa cum percepi o schimbare în presiunea atmosferică. Fusese amorfă şi în continuă transformare. Uneori, în cazul blestemelor mai vechi, puteai chiar să simţi furia sau răutatea care radiau din sigilii. Dobândirea celei de-a doua viziuni a şlefuit acele simţuri, făcându-le mai pline, şi încă se mai extindea, în moduri pe care nu le puteam înţelege pe deplin.

— Da şi nu. Nu ştiu cum să explic, a zis Cabell.

Neve s-a întors în cele din urmă cu faţa la noi, ridicându-se. Şi eu am făcut la fel, privindu-le feţele în lumina azurie.

— Senzaţia e similară, îngheţată şi aspră, dar cumva mai concentrată, poate. N-are sens ce spun, a zis Neve.

— Sunt de acord, a spus Cabell. Cred că druizii au făcut asta, şi magia dobândită de la Lordul Morţii. Nu seamănă cu magia pe care o extragem din sursa universală.

Era plăcut să revenim la tiparul nostru obişnuit, de făcut teorii.

Cabell fusese mereu jucătorul mai valoros în parteneriatul nostru de lucru, dar eu mă hotărâsem să reţin cât mai multe cunoştinţe posibil.

— Nu ştiu prea multe despre Lordul Morţii, a spus Neve, încruntată.

— Există diferite legende despre el. Cea pe care ne-a spus-o Nash sună aşa: Lordul Morţii a fost un vrăjitor puternic de pe vremea regelui Arthur şi, la un moment dat, chiar a călătorit cu Arthur şi cavalerii săi. Dar a încălcat un jurământ şi, drept pedeapsă, a fost pus să conducă Annwn, atât ca rege, cât şi ca temnicer pentru sufletele prea întunecate pentru a renaşte.

— Care a fost jurământul? a întrebat Neve.

— Nash nu ne-a spus niciodată, aşa că nu sunt sigur că ştia, a spus Cabell. Eu, unul, n-am citit nicăieri această poveste, deci e posibil s-o fi inventat. Majoritatea îl cunosc pe Lordul Morţii ca fiind conducătorul Vânătorii Sălbatice, care hoinăreşte între lumi, adunând suflete rele pentru Annwn. Datorită puterii sale, el şi suita lui pot să treacă prin ceaţa care separă Celelalte Tărâmuri.

— Înfiorător! a exclamat Neve cu un pic prea mult entuziasm. Acum sunt şi mai convinsă că vrăjitoarele aveau dreptate. Lordul Morţii şi druizii ar fi făcut lucruri de nedescris dacă ar fi ajuns să controleze Avalonul.

— Dacă avem dreptate, chiar au reuşit să facă nişte lucruri de nedescris. Ca dovadă, aproape am fost mâncaţi de morţii vii, am punctat eu.

La menţionarea trecerii noastre, toţi trei ne-am cufundat într-o tăcere apăsătoare.

Când am închis ochii, violenţa întunecată a nopţii s-a strecurat prin spate, înfăşurându-şi degetele osoase în jurul gâtului meu.

Iar faţa lui Septimus...

Ca şi cum mi-ar fi simţit gândurile, Cabell s-a întins spre mine şi mi-a pus o mână grea şi liniştitoare pe cap.

— Toţi vom fi bine. Îl vom găsi pe Nash şi inelul, şi vom găsi o trecere sigură înapoi spre portal.

Ştiam cât de greu îi era să spună asta, să fie dispus să-l lase în urmă pe omul pe care l-a idolatrizat ani buni. Puteam măcar să-mi forţez un zâmbet.

— Exact.

M-am întors cu spatele la ei şi am inspirat aerul umed. Părul şiroind de apă mi se lipea de faţă, dar nu l-am dat la o parte.

— Simt că aş putea să adorm aici, a spus Neve, în timp ce i se închideau ochii. Nu-mi trebuie decât o cană caldă cu ceai de muşeţel, o pernă hipoalergenică şi o carte bună.

— Doar atât? am întrebat, amuzată.

— N-am cărţi, dar am poveşti, a spus Cabell, iar faţa i s-a luminat.

Prinsese din nou culoare în obraji, iar pielea lui palidă nu mai avea nuanţa bolnăvicioasă a oaselor. Chiar şi cearcănele îi dispăruseră.

Poate că Betrys avea dreptate, iar apa nu vindeca numai corpul, ci şi spiritul. Sufletul.

— Nu, fără poveşti, l-am implorat.

— Vorbeşte în numele tău, a spus Neve, nerăbdătoare. Spune-mi una dintre poveştile tale preferate.

— O să fac ceva mai bun de atât şi o să-ţi spun una dintre preferatele lui Tamsin, a zis el, stropindu-mă.

Ştiam exact la care se referea.

— Aia nu e preferata mea.

S-a încruntat.

— Ba este. Îl implorai de fiecare dată pe Nash să ţi-o recite iar şi iar...

— Bine, spune-o atunci, am bombănit.

Cabell s-a îndreptat, plimbându-şi mâinile peste suprafaţa apei, apoi a tuşit.

— În vremuri trecute, într-un regat pierdut în timp, un rege pe nume Arthur a condus şi oamenii, şi zânele, dar aceasta e o poveste care a avut loc înainte de asta, când era un simplu băiat.

Ceva în mine s-a încordat. Cadenţa, ritmul cuvintelor sale... Îmi aduceau atât de bine aminte de Nash...

— A fost scos pe ascuns din castelul Tintagel la scurt timp după naştere, de nimeni altul decât de înţeleptul druid Merlin, care ştia că viaţa lui Arthur va fi în pericol, deoarece diverşi lorzi se războiau pentru dreptul de a conduce, inclusiv tatăl lui Arthur, Uther Pendragon. Arthur a fost dus la o familie nobilă şi crescut ca şi cum ar fi fost al lor. Într-o zi, o piatră mare a apărut pe pământ, cu o sabie măreaţă înfiptă în ea. Pe piatră era scris un mesaj ciudat: CEL CARE SCOATE SABIA DIN ACEASTĂ PIATRĂ SE NAŞTE REGELE DE DREPT AL MARII BRITANII.

— Cine a pus piatra acolo? Merlin? a întrebat Neve.

— Da, a răspuns Cabell, deranjat din cauza întreruperii. Aşadar, a fost convocat un turneu, la care au participat toţi marii lorzi şi fiii lor, inclusiv fratele adoptiv al lui Arthur, Sir Kay. Dându-şi seama că-şi uitase sabia, Kay şi-a trimis scutierul, pe Arthur, să-i găsească una. Şi Arthur, văzând că cea mai apropiată era chiar sabia înfiptă în acea piatră ciudată, s-a dus la ea. A apucat-o de mânerul rece şi a scos-o cu uşurinţă, spre uimirea tuturor celor din

jur. Astfel, au fost dezvăluite adevărata identitate a lui Arthur şi soarta lui.

M-am scufundat din nou în apă, lăsând căldura să aline arsura nedorită din ochi. Era o poveste stupidă, cu un final şi mai nerealist.

— Este vreo parte din povestea asta adevărată? a întrebat Neve.

Cabell a ridicat din umeri.

— Chiar trebuie să fie?

Lumini indigo strălucitoare s-au ridicat în bazinele din jurul nostru, trimiţând stropi de apă jucăuşi între ele. Energia şi mişcările lor neregulate emanau o ghiduşie pură şi nestăvilită. Luminile s-au grupat brusc deasupra unui bazin, ridicându-i apa sub forma unei păsări. Aceasta a zburat peste capetele noastre, picurând ca o ploaie, doar ca să se transforme din zbor într-o pisică. Aceasta şi-a frecat coada translucidă de obrazul lui Neve, iar tânăra a izbucnit în râs.

— Nimfe ale apei, a spus Cabell, în timp ce le privea.

Luminile lor îmi aminteau de o întrebare pe care fusesem nevoită să o dau deoparte, din cauza altora mai importante.

— Neve, de ce Olwen şi-a fredonat vraja pentru foc, în loc să deseneze semne?

Vrăjitoarele aveau un mod atent şi precis de a folosi magia. Într-adevăr, îşi luau puterea din sursa universală a acesteia, însă colecţia de sigilii instruia magia să îndeplinească o anumită sarcină.

— Nu ştiu. Există multe moduri de a folosi magia, uită-te doar la Înzestraţi. Nici ei nu folosesc sigilii. Poate că lucrul cu vrăji este ceva instinctiv pentru preotese.

— Neve, ăsta ar putea fi motivul pentru care ai reuşit să faci acea vrajă incredibilă, a subliniat Cabell.

— O s-o întreb pe Olwen. Cred că putem să învăţăm multe una de la cealaltă.

Am încuviințat, apoi am lăsat ca picurarea liniștită a apei și stropii nimfelor să atenueze tensiunea dintre noi.

Privirea mi-a alunecat spre cea mai apropiată statuie, fecioara. Expresia ei era cunoscătoare, în timp ce ochii săi de piatră ne priveau, și m-au făcut să mă gândesc la ceea ce spusese mai devreme Caitriona despre siguranța de a ști că o ființă mai mare era acolo, ca să aibă grijă de tine în călătoria vieții tale.

Dar nu puteam să-mi imaginez ce zeu mai rămăsese pe acest tărâm întunecat de moarte.

Peste o jumătate de oră, s-a auzit vocea lui Betrys.

— Aţi terminat?

M-am ridicat din apă, înfăşurându-mă în prosop şi ducându-mă în spatele picioarelor statuii fecioarei, ca să mă îmbrac. Părul umed îmi picura pe umeri, permiţând frigului să înţepe şi mai puternic. Şi asta s-a întâmplat înainte să-mi pun cizmele îmbibate cu noroi.

Nu mi-am dat seama că Neve venise după mine ca să se schimbe, până când nu i-am auzit icnetul.

Mi-a luat o clipă să înţeleg ce o speriase. M-am întins după tunică, dar m-a prins de braţ, întorcându-mă cu totul spre ea.

Am încercat să mă fac mică, iar sângele mi s-a urcat la cap. Pentru prima dată de când se întâmplase, reuşisem să uit de pata neagră-albăstruie de pe pielea aflată deasupra inimii mele. Avea forma unei stele hidoase, sinistre.

— Tamsin, ăsta e un semn al morţii, a şoptit Neve, care a făcut ochii mari în timp ce se dădea în spate.

Mi-am tras tunica peste cap, iar pulsul a început să-mi zvâcnească, alimentat de o panică ciudată.

— Ba nu e.

— Ai fost atinsă de un spirit. Cum de-ai supravieţuit?

— Nu este, am insistat, luându-mi jacheta şi trăgând-o peste umeri.

Un câmp de zăpadă de un alb orbitor mi-a apărut în minte, mâna întinsă spre mine, durerea ca un cuţit înfipt în inimă....

— Ce-a fost? Un strigoi? O nălucă? a insistat Neve, mergând după mine, în timp ce mă îndreptam spre scări, unde ne aşteptau Cabell şi Betrys.

M-am întors spre ea, cu o expresie îndurerată şi cu trupul încordat.

— Nu este un semn de rău augur. E o poveste mai veche.

— Bine atunci, nu este un semn al morţii. Relaxează-te! N-am vrut să insinuez nimic. Semnele morţii nu sunt ceva ruşinos. Majoritatea oamenilor nici măcar nu supravieţuiesc atingerii.

Tăcerea care s-a lăsat între noi era dureros de stânjenitoare, pe când urcam scările. Cabell mi-a aruncat o privire întrebătoare. L-am ignorat şi am lăsat epuizarea să-mi acapareze gândurile. Am lăsat-o să-mi golească mintea de orice altceva, cu excepţia micii întinderi de podea pe care aş fi putut să mă culc pentru câteva ore.

Betrys ne-a aruncat fiecăruia o privire în felul ei tăcut, iar cicatricea de pe obrazul drept era, cumva, mai pronunţată când se încrunta.

În loc să ne ducă într-una din clădirile exterioare sau, din nou, în interiorul zidurilor, ne-a condus chiar în turn.

Era greu să disting detaliile de la primul etaj, din cauza luminii slabe. Părea să fie o sală mare, în care nenumărate mese fuseseră adunate în două rânduri lungi.

Culoarul dintre ele ducea la încă o statuie ornamentată, care o înfăţişa chiar pe Zeiţă, cu chipul şi postura demne, de un alb tipic oaselor. Boluri mici, cu comori nevăzute, mănunchiuri de grâu uscat şi flori uscate erau aranjate în jurul ei, ca ofrandă. O lumânare pâlpâia dintr-o cămăruţă sculptată în centrul pieptului

ei, transformând crăpăturile normale de pe suprafaţa de piatră în vene strălucitoare.

Pereţii erau pictaţi ca şi cum artistul îşi dorise să aducă pădurea înăuntru. Ceva din felul în care lumânările pâlpâiau de-a lungul meselor şi pereţilor făcea să pară că arborii şi tufişurile înflorite erau vii. Parcă ni se oferise o privire de ansamblu asupra trecutului insulei.

Neve a venit atunci lângă mine, iar eu i-am urmărit privirea reverenţioasă în sus, spre candelabre şi ghirlandele de verdeaţă şi flori uscate, prinse între ele.

Inima a început să-mi bată cu putere. De ce îngrămădeau ofrande pentru Zeiţă şi o decorau cu dragoste, când nu putea să fie mai mult decât o amintire a ceea ce au pierdut şi nu se va mai întoarce niciodată?

— Pe aici, a spus Betrys cu blândeţe.

În capătul din stânga se afla o scară mare de piatră, şerpuită, cu pereţii sculptaţi în trunchiul copacului. În timp ce urcam, un zgomot monoton mi-a răsunat în urechi, şi nu-mi puteam da seama dacă venea de la propria mea inimă sau de undeva din interiorul copacului.

Etajele superioare erau o combinaţie uluitoare între copac şi piatră, care se împleteau perfect, precum fumul şi aburul. La etajul doi, am încetinit şi m-am uitat într-o cameră imensă, a cărei uşă era deschisă. Zeci de oameni zăceau întinşi pe pături şi pe rogojini de paie. I-am analizat repede, uitându-mă după faţa urâtă a lui Nash, însă fără noroc.

Betrys ne-a dus apoi la etajul al treilea, pe un hol încadrat de uşi cu feţe încruntate. A deschis-o pe cea mai apropiată, făcându-ne semn lui Neve şi mie.

— Sper că nu vă deranjează să staţi împreună.

Înăuntru era un pat frumos, cu baldachin, care părea suficient de mare pentru o întreagă familie. O tapiţerie simplă, cu cerbi şi păsări, atârna de-a lungul unui perete, iar în vatră era deja făcut focul.

— Oamenii care dorm jos... a spus Neve, ezitând. Cum putem accepta asta, când ei dorm pe podea?

„Vorbeşte în numele tău", m-am gândit. N-aveam o problemă să accept situaţia.

— Ei aleg să doarmă împreună, pentru confort şi protecţie, a liniştit-o Betrys. Camerele astea sunt folosite în mod normal de către preotesele din Avalon, dar eu şi surorile mele preferăm să dormim cu ceilalţi, în cazul în care trebuie să apărăm turnul în timpul nopţii.

Mi-am pus mâinile în şold şi mi-am lăsat capul pe spate. În mod enervant, acum mă simţeam şi eu puţin vinovată.

— Mulţi dintre bătrânii noştri se odihnesc în celelalte camere, aşa că vă rog să păstraţi liniştea, a continuat Betrys, aruncându-mi o privire. Şi să nu vă plimbaţi pe holuri.

— O să întâlnim şi alţi locuitori din Avalon? am întrebat.

Dacă Nash era aici, atunci se afla printre ei.

Betrys i-a deschis uşa lui Cabell şi a plecat, fără să mai spună nimic.

— Haide, oricum o să fie mai bine să-l căutăm pe Nash după ce dormim câteva ore, a spus Neve, trăgându-mă uşor de braţ.

Am oftat şi i-am aruncat o privire nesigură lui Cabell.

Acesta a încuviinţat, având în continuare zâmbetul plin de speranţă pe buze.

— E mai bine să fim în formă, nu-i aşa?

— Aşa e.

Neve a ridicat lumânarea de pe noptiera mică şi s-a apropiat de tapiţerie, ca s-o vadă mai bine, apoi s-a întors spre şifonier. O vulpe pictată şi un iepure erau prinşi într-o urmărire în cerc, pe uşile acestuia. Când le-a deschis, a găsit genţile noastre şi două haine lungi, făcute din petice din diferite materiale.

— Bagheta e acolo? am întrebat, deşi am ştiut răspunsul după expresia ei.

Neve s-a aşezat pe o parte a patului, iar eu pe cealaltă, cu spatele la ea. Camera nu avea niciun fel de fereastră sau deschizătură în perete, motiv pentru care căldura focului rămânea în cameră. Mi-a luat puţin să-mi dau seama că nu simţeam miros de fum. În schimb, patru pietre, cu spirale sculptate, fuseseră presate împreună în vatră, flăcările pâlpâind uşor în sus.

— Pietre de salamandră. Am citit despre ele, dar n-am crezut c-o să le şi văd, a spus Neve.

— O temă continuă a acestei aventuri nefericite în care suntem, am remarcat, dându-mă la o parte pentru a mă feri de strălucirea focului.

Mi-am plimbat mâinile pe pereţi, până la marginile încăperii, ca să mă asigur că nu existau uşi secrete sau vrăji. Oricât de impresionante erau pietrele mari, strălucirea lor veselă nu compensa cu nimic urletul constant al creaturilor din pădurea devastată de dedesubt.

— Cum o să reuşim să dormim? a întrebat Neve.

Mi-am dat o şuviţă de păr de pe faţă. Oricât de obosită fusesem pe drum, acum eram trează. Nici mintea şi nici corpul meu nu păreau dispuse să se liniştească, aşa că m-am dus să-mi iau geanta din dulap.

— Cred că am nişte pastile sau un tonic, am spus, scotocind prin ea. Hai să ne asigurăm că n-au luat nimic...

Am înjurat.

— Ce e? a întrebat Neve, întorcându-se spre mine.

— L-am lăsat pe Ignatius la izvoare.

— Cine e Ignatius?

— Mâna Gloriei.

— Ştiam eu că asta e! a spus ea, luminându-se la faţă datorită entuziasmului. Unde ai găsit-o? Ţi-a făcut-o o vrăjitoare? Chiar deschide uşile încuiate?

— Nu numai asta. Trebuie să mă duc să-l iau.

Ce prostie! Dintre toate mişcările idioate pe care le făcusem în ultima vreme, asta a fost cea mai stupidă. Ignatius se purtase bine până acum, dar dacă una dintre preotese sau avalonieni îl găsea şi Ignatius se hotăra să deschidă ochiul şi să arunce o privire în jur... .

Nu voiam să aflu ce ar fi înţeles din ceva atât de sinistru ca o Mână a Gloriei.

— Vrei să vin cu tine? E un drum lung, prin întuneric.

Am ezitat, surprinsă de cât de greu a fost s-o refuz.

— Pot să mă descurc şi singură.

— Măcar ia asta.

Neve mi-a oferit lumânarea şi sfeşnicul de metal.

— E destulă lumină pe drum, am protestat.

— Te rog, a insistat ea. Aş sta mai liniştită.

— Bine, dar numai ca să punem odată punct acestei conversaţii.

— Bine.

Neve a scos un zumzet cunoscător. Habar n-aveam ce ştia, dar nu-mi plăcea. Nici asta, nici zâmbetul de după. Tânăra şi-a scos CD playerul şi căştile din borsetă, şi le-a pus la urechi.

— Culcă-te.

— Ne vedem când te întorci, a spus ea pe acelaşi ton.

S-a rezemat de perna subţire şi de tăblia patului, întinzându-şi picioarele peste pătură. Muzica ei m-a urmat pe hol.

Încă mă mai gândeam la asta în timp ce coboram scările în turn, trecând pe lângă sala plină de oameni care dormeau şi visau la orice se visează pe acest tărâm de coşmar.

Protejând cu mâna flacăra lumânării care pâlpâia, am traversat repede curtea, uitându-mă în sus, pentru a mă asigura că nimeni nu mă urmărea de pe pasarela

aflată pe zidurile înalte de apărare. Deja când am ajuns la izvoare, abia mai puteam respira.

M-am forțat la ultima curbă a scărilor. Pieptul mă ardea și îmi simțeam picioarele ca pe niște saci de nisip. Gâfâiam când l-am luat pe Ignatius, încă înfășurat în mătasea lui mov. M-am întors spre scări, ca un prizonier în fața spânzurătorii.

— La naiba, am mormăit, și m-am așezat pe piciorul enorm al statuii fecioarei.

Privind-o de jos, i-am spus:

— Îmi pare rău, fato.

Mi-am dat seama c-am făcut o greșeală în clipa în care m-am sprijinit pe glezna ei rece de piatră. Corpul mi s-a îngreunat și ultima rămășiță de energie m-a părăsit..

Aș fi putut să rămân acolo, întinsă, doar cu o lumânare și o mână demonică drept companie, dacă n-aș fi auzit zgomotul pașilor rapizi pe treptele de piatră.

Am alunecat de pe marginea piciorului și am stins lumânarea, în timp ce am aterizat într-o poziție ghemuită, deloc elegantă. Probabil era Olwen, dar dacă nu era ea...

Pulsul îmi zvâcnea în urechi în timp ce așteptam. Am riscat și am aruncat o privire de după statuie. Apoi încă una, când am văzut cine era.

Emrys stătea pe marginea unuia dintre bazine, privind în adâncurile sale strălucitoare. Fața îi era lipsită de orice emoție, de parcă spiritul îi fusese smuls din trup. Faptul că l-am văzut mi-a provocat un fior neașteptat.

Apoi și-a scos mănușile și le-a lăsat să cadă pe jos. M-am aplecat, încercând să văd, dar cu cei câțiva zeci de metri dintre noi și lumina azurie puternică, nimic nu părea în neregulă.

Asta până când și-a dat jos puloverul și tricoul. Mușchii spatelui i s-au încordat când le-a tras pe amândouă peste cap.

Sfeşnicul mi-a alunecat printre degete şi s-a lovit de podea. Emrys s-a întors, cu ochii mari de surpriză, frică sau ceva mai rău, dar era prea târziu. Le văzusem.

— Ce naiba ţi-a făcut asta?

Deci la Casa cu Turn nu-mi imaginasem cicatricea de pe faţa lui. Aceasta continua în jos, de-a lungul gâtului, şi peste piept. Din acea cicatrice zimţată porneau altele, cu zecile, care erau umflate, roşii şi furioase. Nu puteam să le urmăresc pe toate, deoarece se întindeau peste muşchii încordaţi ai pieptului, pe braţe, spate, până sub V-ul ascuţit al abdomenului său.

Arăta ca o figurină de sticlă care căzuse de pe raft, se fărâmiţase şi fusese lipită în grabă.

Faţa lui Emrys era rigidă când s-a întins după pulover şi şi l-a tras peste cap, de parcă asta ar fi putut şterge ce văzusem. Am rămas pe loc, nu mă mai puteam mişca.

— Acum mă urmăreşti? a întrebat el furios, ridicându-şi mănuşile şi întorcându-se să urce furtunos treptele.

— Ce ţi-a făcut asta? am şoptit.

Straturile de haine grele, refuzul de a-şi da jos mănuşile, niciun farmec nu i le-ar fi ascuns, pentru oricine cu Viziunea Unică, aşa că nu-şi bătuse capul cu asta.

— Las-o baltă, Tamsin, a spus el, pe un ton rece ca gheaţa.

Cumva, am redus distanţa dintre noi. Cumva, îi ridicasem mâna şi i-o întorceam, ca să văd unde se continuau cicatricile, peste tendoanele şi muşchii antebraţului său.

— Ce naiba se întâmplă? Chestiile alea au...

Nu, n-aveau cum să fi fost Copiii Nopţii. Aş fi văzut când s-a întâmplat.

— Madrigal ţi-a făcut asta?

Şi-a tras mâna, dar nu s-a întors destul de repede cât să ascundă ruşinea îndurerată care i se citea pe faţă.

— Emrys!

S-a oprit la câţiva paşi în faţa mea, dar nu s-a întors.

— Ce s-a întâmplat?

— Chiar îţi pasă?

Nu ştiu care din noi a fost mai surprins când am strigat:

— Da!

Stăteam acolo şi ne priveam unul pe altul, respirând greoi. Drumul mă obosise, dar nu se compara cu presiunea care mi se strânsese în piept când l-am văzut că s-a albit la faţă.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit.

S-a chinuit să înghită.

— Am făcut o greşeală. Gata... eşti fericită? Se pare că sunt idiotul care ai crezut mereu că sunt.

— S-a întâmplat când duceai la îndeplinire o sarcină? N-a fost Madrigal?

— N-a avut nimic de-a face cu ea. Şi are şi mai puţin de-a face cu tine.

M-a lăsat la baza treptelor, paşii lui creând un ecou răsunător în capul meu. Nu epuizarea era cea care mă ţinea acolo, uitându-mă la locul în care stătuse Emrys, ci şocul, care încă mă ţinea prizonieră.

Existau nenumărate blesteme care ar fi putut să sfâşie un muritor, să-i smulgă pielea de pe muşchi şi oase. Toate agonizante.

Nu i se putea supravieţui niciunuia.

O nouă întrebare părea să apară cu fiecare pas pe care îl făceam: de cât timp avea cicatricile?

Mă aşteptasem oarecum să-l văd în curte şi, din nou, la intrarea în turn, dar singura persoană care mă aştepta acolo era Caitriona, cu o expresie de piatră.

Am îngheţat.

— Uite, uitasem de asta.. am început să spun, de data asta nefiind nevoie să inventez o minciună.

— Am vorbit cu surorile mele, m-a întrerupt.

Chiar şi la lumina torţei, faţa ei era imposibil de citit.

— Am căzut de acord c-o să te duc să-ţi vezi tatăl mâine.

Am privit-o, iar inima îmi bătea cu putere în piept.

— Serios?

Trăia. Informaţia a căpătat aripi în pieptul meu. Cumva, deşi imposibil, Nash supravieţuise vrăjitoarelor, debitorilor şi unei sălbăticii de monştri, ca un şobolan tenace ce era.

— Da. Odihneşte-te cât mai poţi. Plecăm în zorii zilei, a spus Caitriona, întorcându-se spre turn.

— Ăştia sunt zorii zilei?

Cabell se sprijinea, cu un zâmbet sumbru, de gardul simplu care încadra spaţiul de antrenament din curte.

— Sigur că da. Cerul a devenit, de la negru ca smoala, la gri monoton.

— Mă bucur că încă mai găseşti un strop de umor în toată situaţia asta, am mormăit.

Cabell s-a îndepărtat, prefăcându-se speriat.

— O, nu! Să nu-mi spui c-ai folosit ultimele pliculeţe de cafea la Tintagel?

Simpla menţionare a cafelei instant a fost suficientă pentru a-mi întuneca starea de spirit. Aveam o durere groaznică de cap, tocmai pentru că trecuse atâta timp fără să beau elixirul noroios al vieţii.

— Noroc că ai cel mai bun frate din lume, a spus el, scoţând din geantă un mic termos.

Am făcut ochii mari când i l-am smuls din mână şi am deşurubat capacul.

Mirosul de cafea amară, plină de chimicale, s-a ridicat cu un firicel de abur, salutându-mă ca pe o veche prietenă. M-am uitat din nou la el.

— Chiar cred că o să plâng, am spus, îmbrăţişând recipientul.

— M-am înţeles cu bucătăreasa elfă, Dilwyn, şi am făcut rost de apă caldă. Se pare că nici măcar zânele nu pot rezista zâmbetului meu.

— Eşti sigur că nu ţi-a dat-o doar ca să pleci? l-am întrebat, luând o gură din lichidul atât de bun.

— Cu plăcere, a spus el.

Simţindu-mă neobişnuit de sentimentală, am adăugat fericită:

— Să ştii că eşti cel mai bun frate.

— Ba nu, doar încerc s-o eliberez pe sora mea de demonul care o posedă înainte să-şi bea cafeaua. Şi oricum, nu mi s-a dat şansa să-mi aleg sora.

— Soarta a ştiut ce face, în ceea ce ne priveşte. Măcar atât.

— Soarta, sau Nash? a fredonat Cabell.

— Ai dormit bine noaptea trecută? am întrebat, schimbând subiectul. Eu cred c-am reuşit să dorm cel mult o oră.

— Ce norocoasă! a spus el. Eu am reuşit să dorm cel mult zece minute, din cauza liniştitorului cântec de leagăn compus din ţipete.

Eram obişnuită să mă odihnesc în locuri ciudate. Adormeam de îndată ce-mi puneam capul pe o suprafaţă moale, fie că era vorba de mâinile mele, de o pernă sau de o cămaşă împăturită. Şi totuşi, noaptea trecută, de fiecare dată când închideam ochii, memoria mă trăda. Vedeam ba monştrii din pădure, ba viaţa care se scurgea de pe faţa lui Septimus, ba cicatricile lui Emrys şi cuvintele Caitrionei: „O să te duc să-ţi vezi tatăl."

Mi-am strâns braţele în jurul taliei, oprind căldura sub jacheta de flanelă. Am inspirat adânc aerul putred, înrăutăţit de mirosul înţepător de excremente şi de sudoare de animal, care plutea de la grajdurile aflate la o aruncătură de băţ, în stânga noastră.

La mică distanţă, Deri escaladase Copacul-Mamă, bandajând cu paie şi muşchi ceea ce păreau a fi abcese

lemnoase. Hamadriadei i se alăturaseră zeci de mici figuri verzi, care curățau putregaiul de pe trunchiul copacului și desprindeau bucăți uscate de scoarță, pentru a le mânca. Spiriduşii erau cât mâna mea, aveau corpurile ca niște crenguțe, și capetele ca niște boboci de trandafir de un verde pal. Aripile lor erau translucide și strălucitoare, asemănătoare cu ale libelulelor.

În spatele nostru, Betrys și una dintre celelalte Nouă, Arianwen, repetau exerciții de scrimă, sub privirea atentă a lui Bedivere.

Pocnetul armelor lor de antrenament din lemn puncta liniștea dimineții, și era urmat de câte un mormăit sau un „Ha!", scos la efort.

— Așa, lasă-ți greutatea... Da, Ari, foarte bine! a încurajat-o Bedivere.

Arianwen își tunsese părul șaten aproape de scalp, ceea ce doar îi evidenția frumusețea feței. Se mișca ușor, cu o fluiditate pe care o invidiam, silueta ei voluptuoasă nefiind împiedicată de armura din piele pentru antrenament. Își legăna brațul în sus și în jos, arcuia lama încet, apoi lovea repede, pac-pac!

Betrys îi întâmpina fiecare lovitură cu o ușurință exersată. Nu părea un meci corect. Betrys era cu opt centimetri mai înaltă decât cealaltă fată, ceea ce însemna că avea o rază de acțiune mai mare cu lama, iar Arianwen trebuia să se miște mai repede și să lovească cu mai multă forță, ca să echilibreze acest avantaj.

Însă pe de altă parte, luptele adevărate sunt rareori echilibrate.

— Ești sigură c-a spus „zorii zilei"? a întrebat Cabell, uitându-se în sus, la cer.

Aproape că țopăia, fiind la fel de nerăbdător ca mine să plecăm.

— Da, am mârâit.

— Opriți-vă, le-a cerut Bedivere din spatele nostru.

Amândouă fetele s-au dat în spate, punându-şi săbiile de lemn pe raftul din apropiere. Betrys şi-a folosit mâneca tunicii pentru a-şi şterge sudoarea de pe frunte, apoi şi-a pus braţul peste umerii celeilalte preotese.

— Ţi-am spus c-o să înveţi foarte repede.

Arianwen s-a luminat, aplecându-se spre ea.

Era greu de spus dacă faţa ei era arsă de soare sau roşie de la antrenament.

— Te duci la bucătărie?

— Bucătăreasa îmi aşteaptă cuţitul priceput, a confirmat Betrys. Tu?

— Mari are nevoie de ajutor cu spălatul. Voi doi o aşteptaţi pe Cait?

Din cauza ceţii de pe creier, mi-a luat ceva să îmi dau seama că vorbea cu noi.

— Da, am răspuns, un pic mai aspru decât aş fi vrut. Dacă nu cumva avem idei diferite despre zorii zilei, ar fi trebuit să fie aici de ceva timp.

— Nu-i stă în fire să întârzie. Crezi c-o să aibă nevoie să meargă cineva cu ea? a întrebat Arianwen.

— O să merg eu cu ei, a răspuns Bedivere, cu un zâmbet cu subînţeles.

— Da, a continuat Arianwen, dar eşti absolut sigur că...

— E vorba despre spălat rufe, Ari, nu te duci la spânzurat, a spus Betrys, dând din cap.

— Uşor de zis pentru tine. Nu tu vei mirosi a leşie două săptămâni, s-a plâns Arianwen.

— Da, dar o să ai ocazia să foloseşti bâtele de spălat, a glumit Betrys, făcându-i semn să plece. Ştiu cât de mult îţi place să baţi murdăria din cearşafuri.

Arianwen a pufnit, vocea ei pierzându-se odată cu paşii.

— Chiar e revigorant.

— Mă duc să văd dacă o pot găsi pe Caitriona. Sunt sigur că doar își face turele de dimineața.

— Și eu, care speram să fi căzut într-o fântână, ca să nu mai auzim de ea vreodată, am bombănit.

— Nu plecăm nicăieri, a promis Cabell, dându-mi un cot puternic în coaste.

M-am sprijinit de gard, prea iritată ca să răspund. Privirea îmi aluneca în jur, mișcându-se fără țintă peste pietre și oamenii care treceau pe acolo.

În timp ce noaptea învelise turnul într-o atmosferă misterioasă, lumina mohorâtă a distrus acea minciună.

Acum, structurile sale își etalau zdrențele la fel de clar ca niște trupuri înfometate. Bucăți de piatră fuseseră cioplite, dezvăluind niște lucrări disperate de peticire, și mai mulți pereți se prăbușiseră atât de rău, încât au avut nevoie de susținere. Mucegaiul, rugina și funinginea se întinseseră pe toate suprafețele, dând cumva impresia că totul se scufunda încet într-un abis mlăștinos.

Stindardele care înfățișau simbolul zeiței, un nod cu trei inimi în centrul unui stejar, atârnau apatice în aer.

Mai rău, petice din Copacul-Mamă căpătaseră o nuanță de gri bolnăvicios, presărat cu ciuperci. Nu aveam nevoie de Neve ca să-mi spună că, probabil, acești fungi mâncau putregaiul din interior. Chiar și Deri părea mai slăbit, și părțile de lemn ale corpului său, mai fragile. Am observat și că mai mulți avalonieni fie studiau putregaiul din copac, fie lucrau pentru a-l ajuta pe Deri să încerce să-l taie din trunchi.

Am oftat și m-am uitat din nou în jur. Neve încă saluta veselă caii care fuseseră legați în fața grajdurilor, aflați de cealaltă parte a ringului de antrenament. Acestea, împreună cu infirmeria, se aflau în spatele turnului. Potrivit lui Cabell, una dintre clădirile de piatră din fața turnului era bucătăria, un spațiu înghesuit și foarte fierbinte, condus de bucătăreasa sa, Dilwyn. Aceasta era o

elfă nu mai mare decât un copil, dar compensa prin personalitatea ei directă.

Am presupus că spălarea rufelor nu se putea face decât la izvoare, asta dacă nu voiau ca hainele și așternuturile să li se întoarcă cu mai multe pete de sânge și mai puțini oameni care să le spele.

Așteptarea ne oferise și prima ocazie reală de a vedea și de a fi văzuți de supraviețuitorii din Avalon. Cei mai mulți dintre ei ne-au ocolit, când își ocupau locurile de pe ziduri sau cărau apă de la izvoare. Unii ne priveau cu o curiozitate evidentă, alții, cu suspiciune. Unii chiar ne priveau cu groază, lăsându-și jos gălețile și uneltele pentru a se retrage în turn.

Cel mai groaznice erau, însă, fețele care nu dezvăluiau absolut nimic, ca și cum oroarea cu care se confruntaseră îi lăsase fără spirit. Treceau de la o sarcină la alta fără să-și ridice ochii, ca niște spirite neliniștite, care erau blocate într-un cerc vicios și funcționau doar pe baza memoriei musculare.

Doar că acești oameni știau că sunt prinși în capcană. Îi cedaseră complet.

Cabell mi-a urmat privirea și a șoptit:

— Cum e posibil ca ăsta să fie Avalonul?

— Poveștile sunt întotdeauna mai frumoase decât adevărul. De asta Nash n-a putut să trăiască în lumea reală.

Dar poate că s-a trezit prins în ea. Din cuvintele Caitrionei de aseară, „O să te duc să-ți vezi tatăl", reieșea că Nash nu era aici, între zidurile cetății. Cu toate astea, o parte din mine tot se așteptase să-i vadă chipul, încă de dimineață. Am vrut să mă bucur de reacția lui șocată, să mă hrănesc cu uimirea lui.

Îi auzisem pe Betrys și pe Bedivere discutând despre un fel de avanpost în pădure, în timp ce se pregăteau pentru ședința cu Arianwen, și asta părea să fie destinația noastră.

Cabell a oftat.

— E așa ciudat să mă gândesc că trăiește, după atâta timp, și că-l vom vedea. Nici nu știu sigur ce-i voi spune.

— Eu n-o să spun nimic.

Speranța pe care o simțeam era presărată de amărăciune, ca atunci când muști dintr-un fruct de pădure acru.

— O să-i dau un pumn în gât.

Cabell a râs.

— Fii serioasă, chiar crezi c-ar fi stat de bunăvoie aici, dacă avea o cale de întoarcere? Timpul funcționează altfel în locul ăsta. El ar putea să creadă că au trecut doar câteva luni.

Având în vedere cât de mult ne schimbaserăm în ultimii șapte ani, a fost ciudat să mă gândesc că Nash ar putea să arate exact ca atunci când a dispărut. Chiar și vechea lui geacă, cea pe care Cabell o purta acum, avea urmele călătoriilor și frământărilor noastre de-a lungul anilor, remodelându-se pentru a se potrivi cu noul său proprietar.

Majoritatea celor din Avalon purtau o versiune a ceea ce primiserăm Neve, Cabell și cu mine, și anume o tunică și niște pantaloni aproape mulați. Unele femei aleseseră să poarte o eșarfă simplă pe cap. Altele, ca să sfideze lumea putredă din jur, își împodobiseră frunțile cu fire subțiri de argint, împletite cu pietre colorate.

Rochiile, care poate odată fuseseră bogate în culori, ca niște bijuterii, acum erau umilite de pete și rupturi reparate în grabă. Altele fuseseră despicate pe mijloc și transformate în paltoane, jachete scurte sau veste purtate de toți. Niciuna dintre armuri, fie de oțel sau de piele, nu părea să se potrivească purtătorului, sau îi fusese dată o altă formă, cu ciocanul.

— Vrăjitoarea, a șuierat cineva.

Până când m-am întors, era imposibil să-mi dau seama care dintre trecători spusese asta.

Din fericire, Neve era prea departe ca să fi auzit, dar am ştiut după poziţia corpului că simţea toate privirile aţintite asupra ei.

Aled, administratorul grajdului, se potrivea aproape perfect cu descrierile pe care le citisem despre elfi. Avea părul brunet şi mătăsos, pielea de o nuanţă ştearsă de verde, o constituţie robustă şi o afinitate pentru animale. Neve a continuat să se uite pe furiş la el, în timp ce acesta stătea pe un scaun şi îi arăta cum să pună şaua pe cai. Din când în când, îşi muta greutatea de pe piciorul stâng pe bucata de lemn care forma partea inferioară a piciorului drept.

— De ce-ai figura aşa acră?

Flea a apărut din senin în spatele nostru, căţărându-se pe gard. Îşi băgase părul alb-blond şi ciufulit sub o căciulă tricotată, şi era mai murdară pe faţă decât în noaptea precedentă.

— De unde ai venit? am întrebat, amuzată.

— Mama mi-a spus că însăşi Zeiţa m-a trimis într-un coş, pe râu, ca pe toţi bebeluşii. Cu excepţia voastră. Se pare că mama ta a fost o capră.

— Eşti un copil oribil, i-am spus.

Flea a sărit sprintenă de pe gard şi a făcut o plecăciune în batjocură.

— Îţi mulţumesc.

Caitriona şi Bedivere au apărut din lateralul turnului, amândoi purtând o armură uşoară, după ce renunţaseră la armura cu articulaţii rigide şi coifuri.

Am simţit o uşoară presiune la şold, în zona genţii. Am prins-o de încheietură pe Flea în timp ce încerca să se retragă pe furiş, cu ceva în pumn.

— Te blestem! a mârâit Flea, luptându-se să scape din strânsoarea mea.

I-am întors mâna şi am văzut un mic cristal de selenit.

Cabell a fluierat.

— Nu-i rău, i-am spus. E lucru isteț din partea ta să aștepți să fie atent la altcineva, dar data viitoare să nu faci ce e evident.

Am ridicat brățara subțire din argint împletit, pe care i-o luasem de pe cealaltă încheietură, ca să-mi demonstrez ideea.

— Așteaptă ocazia să prinzi un premiu adevărat.

Flea a făcut ochii mari și și-a luat brățara.

— E a mea, hoațo!

— Ce se întâmplă? s-a auzit vocea răgușită a Caitrionei. Furi de la un copil?

I-am aruncat fetei o privire când i-am dat drumul.

— Poți să păstrezi cristalul.

— Ești sigură c-a fost bine să-i spui asta? a șoptit Cabell, în timp ce se apropiau și ceilalți.

— Doar îmi joc rolul în creșterea următoarei generații de fete de rea-credință.

Apoi am adăugat, mai tare:

— Doar îi arătam tinerei Flea un mic truc.

Fata s-a încruntat și a făcut un gest nepoliticos, indiferent de secolul și lumea în care eram.

— Ce cauți aici, Flea?

Caitriona i-a aruncat o privire tăioasă.

— Rhona te-a căutat toată dimineața. Nu poți continua să tot fugi de lecții.

În timp ce Caitriona venea spre noi, Emrys a apărut brusc în spatele ei. A rămas cu câțiva pași în urmă, mergând cu mâinile în buzunare. Deși își schimbase pantalonii murdari și puloverul, tot reușise să-și acopere complet trupul cu niște pantaloni lungi, o tunică lungă și o vestă stacojie, care se închidea cu nasturi până la gât.

— O s-o duc pe Flea la bibliotecă, a spus Olwen, grăbindu-se în spatele lor. Poate că ai vrea să ni te alături, Neve? Îți pot arăta colecția noastră.

N-aş putea spune cine părea mai şocată de sugestie, Neve sau Caitriona.

— Dar biblioteca..., a protestat fata cu părul argintiu.

— Este o resursă nepreţuită pentru toţi, a încheiat Olwen, luând-o pe Flea cea morocănoasă. Mergem?

Neve s-a uitat ba la ea, ba la noi.

— Plănuisem să merg cu ei...

— Rămâi aici. Serios, e în regulă, i-am spus.

Nu-mi plăcea să ne despărţim, dar aveam încredere că Olwen o să aibă grijă de ea. Şi avea să fie mai simplu să-l interoghez pe Nash în legătură cu Inelul Înlăturării, dacă Neve nu era acolo.

Neve a încuviinţat, iar o parte din tensiunea din jurul ochilor ei s-a mai atenuat.

— Să plecăm, înainte să se ducă lumina.

Bedivere s-a uitat la Emrys.

— Vii şi tu?

— Da, a răspuns Emrys, care părea să fie ca de obicei, chiar dacă refuza să se uite la mine. Este o dimineaţă minunată pentru o plimbare, nu-i aşa?

— Mă tem că avem doar patru cai cu forţa necesară pentru călătorie. Nu mi-am dat seama...

Pielea verde a lui Aled s-a făcut cenuşie.

— Sunt sigur că Tamsin nu se va supăra dacă voi călări cu ea, a intervenit Emrys, venind să stea lângă mine.

— Ce faci? am şoptit.

— Merg cu tine să-ţi văd tatăl, evident, a răspuns, fără să se uite măcar o dată la mine.

Mi-am dat ochii peste cap. Bineînţeles că nu ne-ar fi lăsat niciodată să mergem fără el, nu când la mijloc era Inelul Înlăturării. Încă nu-i spusesem lui Cabell ce văzusem în izvoarele sacre, dar mica manevră a lui Emrys m-a făcut să vreau să-i dezvălui chiar atunci.

Aled s-a sprijinit de gard cu o grimasă, mutându-şi greutatea de pe piciorul drept pe stângul.

— Eşti bine, Aled? a întrebat Caitriona.

— Da, sunt bine, a spus el, masând locul în care genunchiul i se întâlnea cu lemnul.

Membrul cioplit se agăţa de pielea lui printr-o serie de rădăcini împletite, care se mişcau, vii, pentru a face loc mâinii cu care se masa. Emrys l-a privit uimit.

— E doar umezeala care ne creează din nou probleme. Provoacă răni acolo unde se freacă pielea, nu-i aşa?

Bedivere a avut nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că întrebarea îi fusese adresată lui. Apoi, şi-a pus mâna pe mănuşă.

— O, da. Mereu, în zile ca asta.

Pe faţa lui Bedivere a apărut o urmă de iritare, dar care a dispărut imediat. Bărbatul s-a întors spre Caitriona.

— Mergem?

— Sigur că da. Ştie vreunul dintre voi să mânuiască lama?

Emrys a ridicat mâna.

Atât Cabell, cât şi eu ne-am întors spre el.

— Prietene, lasă mâna jos. Acum două săptămâni te-am văzut aproape lovindu-te cu mopul Bibliotecarului, a comentat Cabell, în timp ce şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nu din vina lui. Probabil a fost prima oară când a văzut unul.

— Iau lecţii de scrimă de la şapte ani. Dar asta implică o lamă mai subţire, a zis Emrys, ignorându-ne pe amândoi.

Mi-am dat ochii peste cap. Bineînţeles că făcuse scrimă.

— O să aibă altă greutate şi alt echilibru decât ce foloseşti de obicei, l-a avertizat Bedivere.

— O să mă descurc.

Cavalerul s-a dus să scoată o sabie lungă și i-a dat-o lui Emrys, ținând-o de teacă. Caitriona i-a pus-o peste umăr, ca să stea lipită de spate. Când a întins mâna, pentru a testa distanța până la mânerul sabiei, uitasem că e stângaci.

— Și eu am experiență limitată cu înjunghiatul și lovirea lucrurilor, a spus Cabell, care a primit un buzdugan.

Eu am luat un pumnal mic și mi-am dat jacheta jos, iar Caitriona mi-a pus o cămașă subțire de zale peste tunică. Ceilalți au făcut la fel.

M-am uitat la iapa mea albă și la șaua ei impresionantă. Am încercat să-mi liniștesc ritmul inimii, înainte s-o ia la galop.

— Ai nevoie să te ajut să te urci? mi-a șoptit Emrys la ureche.

Știam că mă tachinează. Nu trebuia decât să spun c-o să merg cu Cabell. Cabell chiar se uita insistent la mine, ca și cum asta aștepta, și a ridicat o sprânceană din ce în ce mai sus, pe măsură ce vedea că nu spun nimic.

N-aveam de gând să-l las pe Emrys să găsească inelul, și nu aveam de gând să-l las să câștige nici lupta asta.

Am pufnit și m-am ridicat în șa, dintr-o singură încercare. Emrys s-a urcat în spatele meu cu o ușurință enervantă. Mi-am dat coatele în spate când am luat frâiele, încercând să pun ceva spațiu între noi.

Am regretat imediat decizia. Era imposibil să scap de el. Pieptul tare îi era lipit de spatele meu, iar coapsele, lipite de ale mele. Respirația lui îmi răsfira părul, și, în ciuda căldurii pe care o emanau atât el, cât și animalul pe care stăteam, un fior mi-a străbătut spatele, scoțând scântei în toate locurile în care corpul lui mai mare era lipit de al meu.

— Vrei să punem pariu cât o să-mi ia să cad de pe frumusețea asta? a șoptit el.

— Nu, pentru c-o să te împing chiar eu de pe ea.

Pieptul lui a vibrat când a râs. O mână timidă a trecut pe lângă şoldul meu, întrebând în tăcere.

— Bine, dar să nu-ţi vină idei, m-am auzit spunând.

Muşchii stomacului mi s-au încordat sub straturile de pânză şi de zale reci, când degetele lui lungi s-au lipit de el. M-am uitat în jos şi am observat relieful cicatricii care îi trecea peste încheietura mâinii, până pe dosul palmei.

Emrys s-a aplecat, şi i-am simţit dintr-odată bătăile inimii pe spatele meu. Cumva, bătea mai repede chiar şi decât a mea. Mirosul lui m-a învăluit, alungând pentru o clipă lumea în descompunere din jurul nostru. Pinul şi briza mării mi-au umplut plămânii.

— Nici nu aş visa la aşa ceva, mi-a şoptit el la ureche.

Am călărit în tăcere, urmând-o pe Caitriona pe un drum bătătorit, printre trunchiurile contorsionate ale copacilor.

Un covor al degradării, format din frunze înnegrite, carcase de animale şi muşchi ofilit, atenua zgomotul copitelor. Mi-am ţinut privirea îndreptată spre copaci şi spre pietrele zimţate. Erau prea multe locuri unde se puteau ascunde Copiii, strecurându-şi corpurile ca de păianjen în fisuri, sau retrăgându-se în întunericul peşterilor create de ridicarea şi căderea terenului accidentat.

Am ridicat privirea, încercând să văd cerul printre crengile noduroase ale copacilor morţi. Aproape că îmi puteam imagina cât de mult ar fi semănat Avalonul cu Tintagel, dac-ar fi fost animat de strălucirea plantelor.

Trupul lui Emrys era rigid în spatele meu, degetele lui încolăcindu-se inconştient pe stomacul meu, în timp ce privea sălbăticia devastată.

Trecuse mai puţin de o oră de când plecaserăm de la turn, când am intrat într-o altă porţiune a pădurii. Copacii de aici erau în rânduri ordonate, iar ceaţa se întindea de pe

ramurile lor goale. Mirosul dulce de fructe putrezite mi-a asaltat simţurile.

— Livada sacră? am întrebat.

L-am simţit pe Emrys încuviinţând.

— Probabil.

O pâlpâire de lumină mi-a atras atenţia, iar eu am întors calul spre ea. Nu departe ardea un foc, în vârful unui turn de veghe îngust, care se ridica din pământ ca un deget strâmb. În întuneric, flăcările sale au devenit singurul far care ne ghida drumul.

Inima îmi bătea cu putere când Caitriona şi-a încetinit calul şi a descălecat, aruncând o privire atentă în jur, înainte de a-l lega de un stâlp. Unul câte unul, am făcut şi noi la fel.

Caitriona a ridicat zăvorul greu de la uşa turnului. Am intrat, iar Cabell a venit în urma mea.

Praful se învârtea în jurul nostru, la fel de dens precum ceaţa ce se întindea dincolo de zidurile de piatră. Lumina cenuşie se revărsa printr-o mică deschizătură în perete, căzând într-un mod straniu pe cadrul liniştit dinăuntru.

Un sac de dormit zdrenţuit. O lanternă stinsă. Un ambalaj mototolit de bomboane.

Rămăşiţele scheletice ale unui om care se scufunda în pământ.

20

Tot ce era la marginea câmpului meu vizual a devenit neclar, transformându-se în umbre. Aerul pe care nu reuşeam să-l dau afară îmi ardea plămânii. Nu puteam să-l eliberez. N-am îndrăznit să mă mişc şi să deranjez praful care se învârtea în jurul nostru, ca să nu distrug visul ciudat care mă prinsese în ghearele lui.

— Îi spunem „Străinul", s-a auzit vocea Caitrionei din spate. Deoarece pentru noi nu a avut niciodată un nume sau o faţă. Nu l-am îngropat, în speranţa că vor veni rudele lui.

Ceva greu a căzut pe jos. Silueta întunecată a lui Cabell s-a mişcat încet, atât de încet, pentru a îngenunchea lângă rămăşiţe.

„Uită-te. Trebuie să te uiţi", mi-am spus, luptându-mă cu nevoia de a mă întoarce.

— Asta e ideea ta de glumă crudă? a spus Emrys.

Vocea lui aspră a răzbătut în liniştea turnului de veghe.

— N-ai putut să le dai niciun avertisment? S-ar putea chiar să nu fie el. Cum poţi să fii sigură că nu este cineva născut în Avalon?

Bedivere s-a aplecat, armura lui scârţâind în timp ce recupera învelişul de argint de pe pământ. Baby Ruth.

Preferatul lui Nash.

— Deja murise când am aprins farul din acest turn de veghe anul trecut. Dac-ar fi ajuns după, ar fi putut să folosească adăpostul aşa cum era menit, ca fiind un loc sigur, unde te puteai ascunde de Copiii Nopţii, a răspuns Caitriona.

Vocea ei a început să se audă din ce în ce mai slab, în timp ce mă concentram pe mâna lui Cabell, care se întindea spre rămăşiţe.

Oasele erau maronii sub fărâmele de haine rămase, probabil curăţate de insecte sau de Copiii Nopţii. Panglicile unei cămăşi cândva albe se agăţau de cutia toracică expusă, legănându-se odată cu mişcarea aerului. Pantalonii păreau moderni, dar era greu de spus după atâta timp.

Cabell a început de acolo, pipăind ce mai rămăsese din buzunare. A întors ghetele. Însă până şi atingerea lui delicată a făcut ca pielea să se rupă şi să se fărâmiţeze.

— S-ar putea să nu fie el, a repetat Emrys.

Deşi nu se afla pe sacul de dormit, era într-o poziţie liniştită, ca şi cum îşi scosese cizmele şi se întinsese să doarmă, iar moartea îi scosese spiritul din trup. Ambele mâini erau vizibile. Fără inele. N-avea niciun fel de bijuterii.

— Ce faci? a întrebat Caitriona, ducându-se să-l oprească pe Cabell, când acesta a îngenuncheat lângă cap. I-am căutat prin haine şi n-am găsit nimic...

Cabell i-a dat la o parte mâna, ridicând uşor craniul de pe podea. Acolo, protejat între os şi pământul rece, era gulerul bine conservat al cămăşii. A întors ţesătura delicată spre mine.

Înăuntru, cusute de mâna unei fetiţe, erau cinci litere în aţă galbenă.

N. LARK.

— Ştiam eu. Ştiam că, dacă era în viaţă şi avea inelul, l-ar fi folosit ca să ajute Avalonul.

— Inelul? a întrebat Caitriona, pe un ton ascuţit.

Cabell a dat drumul materialului și craniului, care au căzut la loc. Și-a cuprins genunchii cu brațele și și-a aplecat capul. Umerii îi tremurau în timp ce plângea, lacrimile picurând în tăcere spre tatuajele negre de pe antebrațe, apoi pe pământ.

Când l-am văzut așa vulnerabil, ca o cicatrice proaspăt deschisă, acel fir subțire care îmi oprise mintea din a se destrăma s-a rupt.

Furia și durerea urlau în mine, insuportabile, cu tăișurile lor fierbinți. Privirea mi s-a încețoșat. O presiune intensă amenința să-mi spargă craniul și să dezvăluie amintirile și sentimentele pe care mă luptasem atât de mult să le înăbuș.

Îl uram. Îl uram.

Înainte să conștientizez ce făceam, m-am întins după buzdugan, ridicându-i greutatea imposibilă deasupra capului, în timp ce mă clătinam spre schelet.

Caitriona s-a năpustit să mă oprească, dar o altă pereche de brațe m-a apucat de talie, trăgându-mă de lângă cadavru.

— Nu poți să faci asta.

Vocea lui Emrys era calmă, chiar dacă încercam să mă eliberez și chiar dacă țipătul mi se revărsa din gât.

— Știu, Tamsin, dar nu poți...

„Nu poți." Cuvântul mi s-a cutremurat în minte. „Nu poți."

Buzduganul mi-a căzut din mâinile amorțite, și m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de pieptul lui. Emrys mi-a opus rezistență, ținându-mă în picioare, în timp ce furia mă ardea și îmi lăsa corpul golit.

Am vrut să distrug tot ce mai rămăsese din Nash. Să-l distrug, așa cum încercase și el să ne distrugă pe noi.

Odată ce ai auzit pocnetul unui os care se reașază, ca să ia o formă nouă, ți se întipărește în minte, ca o rădăcină ghimpată. Asta am auzit atunci, odată cu o

inspirație ascuțită. Cabell s-a aplecat lângă schelet, cu spatele încovoiat într-un unghi nefiresc.

Durerea, valul de suferință care se abătuse violent asupra lui era prea mult de suportat.

— Ești bine, băiete? a întrebat Bedivere, care stătea lângă el.

— Nu, am oftat. Cabell, e în regulă... respiră adânc...

Oasele s-au mișcat sub stratul gros al jachetei de piele a lui Cabell, alunecând ca niște șerpi sub un strat de frunze. S-au umflat, în timp ce se rupeau și se împleteau din nou în forme diferite, monstruoase. Vertebrele i se arcuiau una câte una și trupul i se încolăcea în el însuși, ca un pergament vechi.

— Ce naiba...? a șoptit Emrys.

Caitriona a pus mâna pe mânerul sabiei și, instinctiv, a făcut un pas în fața mea și a lui Emrys. Și-a fixat privirea asupra siluetei schimbătoare a lui Cabell. Era gata să omoare.

— Cab, ascultă-mă!

Am vrut să mă duc în față, dar Emrys m-a tras înapoi.

— Ascultă cuvintele pe care le spun, concentrează-te pe ele... În vremurile trecute, într-un regat pierdut în timp...

Fraza familiară mi-a murit pe buze când Cabell a devenit rigid. A început să tragă de firele de păr negru, până când eram sigură c-o să-l scoată pe tot, în mănunchiuri însângerate. Bedivere fie nu mă auzise, fie nu se sinchisise s-o facă. L-a strâns și mai tare pe Cabell de umăr când a îngenunchеat lângă el. A ridicat o mână, oprind înaintarea Caitrionei.

— Băiete! Cabell te cheamă, nu? Uită-te la mine. Privește-mă în ochi.

M-am întors și am încercat să mă eliberez, dar strânsoarea lui Emrys era ca de oțel. Inima îi bătea în sincron cu a mea. N-a mai respirat când Cabell și-a ridicat capul.

Deşi era cu spatele la noi, forma alungită a craniului său şi apariţia urechilor canine erau evidente. Am întors capul şi am închis ochii.

„Nu acum. Vor crede că e unul dintre Copii, îl vor omorî", m-am gândit, disperată.

— Aşa, uită-te la mine şi numai la mine. Eşti stăpânul sau servitorul? a spus Bedivere, pe un ton jos şi liniştitor.

Cabell s-a întins spre el, cu ghearele scoase. Nu ca să-l atace însă, ci ca să-l prindă de braţ, ca şi cum era singurul lucru care-l împiedica să nu se lase dus de râul întunecat care vuia prin el.

— Eşti stăpânul sau servitorul? a întrebat Bedivere din nou.

— Stăpânul, a reuşit Cabell să spună.

Corpul a început să i se transforme din nou, trosnind şi rotindu-se în moduri oribile, în timp ce revenea la forma sa umană.

— Cum...? a şuierat.

Strânsoarea lui Emrys s-a relaxat, când s-a apropiat să-mi şoptească la ureche:

— Convingător.

— Spune-mi cum te cheamă, i-a cerut Bedivere.

În tonul lui era un ordin clar, unul care a vibrat în jurul nostru, ca un ecou. În timp ce vorbea, am văzut o uşoară licărire în aer, acolo unde-şi pusese mâna pe umărul cocoşat al fratelui meu.

Emrys avea dreptate. Bedivere avea o magie care se pare că funcţiona similar cu a unui Înzestrat convingător. Putea să liniştească bestiile şi să comunice cu ele.

— Spune-mi cum te cheamă, a repetat Bedivere.

— Cabell.

Vocea fratelui meu era clară, şi silueta îi redevenise umană.

În momentul ăla, Emrys mi-a dat drumul, şi m-am dus imediat la Cabell, îngenunchind lângă el. S-a lăsat în

braţele mele, ţinându-mă strâns, de parcă avea nevoie să-şi amintească ce era real. A ridicat uimit privirea spre Bedivere. L-am luat de braţ, ajutându-l să se ridice.

— E un blestem? a întrebat bătrânul.

Cabell a încuviinţat.

— L-am avut toată viaţa mea.

Cineva a şuierat în spatele nostru, dar nu eram sigur dacă a fost Emrys sau Caitriona.

Întrebarea va rămâne fără răspuns. În faţa turnului, caii au început să necheze şi să lovească pământul. Caitriona s-a îndreptat spre uşă şi s-a uitat afară, cu mâna pe mânerul sabiei.

— Începe să se întunece. Trebuie să plecăm.

— Asta e tot? a întrebat Emrys.

— Zilele noastre sunt scurte, dar vă asigur că răbdarea mea pentru genul ăsta de întârziere prostească e şi mai scurtă.

— Nu putem să-i lăsăm corpul aşa. Trebuie să-l îngropăm, a spus Cabell.

— Ba nu. Lasă-l. N-o să murim pentru el.

Caii erau atât de speriaţi, că nici măcar prezenţa noastră nu i-a liniştit. Viteza cu care se întuneca şi cu care lumina era trasă de pe cer, ca o maree, mi-a îngheţat sângele în vene.

M-am urcat în şa şi l-am lăsat pe Emrys să se aşeze lângă mine. Nu mi-am luat privirea de la Cabell, care ieşea împleticindu-se din turn. Părul de pe braţe încă i se retrăgea, când s-a suit pe calul gri. Când Bedivere i-a făcut un semn, i-a răspuns.

— N-o să te-ntreb dacă eşti bine, mi-a spus Emrys încet.

— Foarte bine.

— Nici n-aş visa să-ţi spun că-mi pare rău pentru Nash.

— Mă bucur. Pentru că ştiu că n-ai vorbi serios. Nu-ţi pasă decât de faptul că n-avea inelul.

Vorbisem în şoaptă, dar cumva, Caitriona m-a auzit.

— A, da, inelul. Aştept cu nerăbdare să-ţi aud explicaţia când o să ajungem înapoi la turn, a spus ea, încercuindu-ne călare.

Mi-am încordat maxilarul, ţinând privirea fixată asupra muşchiului mort care se scurgea de pe ramurile aflate deasupra drumului care ne aştepta.

— Şi de data asta, poate o să fii destul de drăguţă cât să ne spui motivul adevărat pentru care ai venit în Avalon, a adăugat Caitriona, făcându-i semn calului să se pună în mişcare.

21

Am călărit înapoi spre turn într-un ritm epuizant, care m-a lăsat fără aer şi m-a învineţit.

— Veniţi cu mine, ne-a spus Caitriona.

Era un ordin, nu o rugăminte.

Am urmat-o în turn. Am trecut de sălile de depozitare şi unde se dormea. S-a oprit abia când am ajuns la etajul trei al dormitoarelor. Când s-a uitat peste umăr, privirea i s-a intersectat cu a lui Bedivere şi a încuviinţat.

— Pe aici, băiete, a spus Bedivere, ghidându-l pe Cabell în josul scărilor, spre holul întunecat.

Fratele meu n-a spus nimic, părul lui brunet fiind o perdea pe faţa chipului său, care privea în jos. Pulsul mi-a luat-o razna, dând la o parte ceaţa din minte.

— Stai, am strigat, trecând pe lângă Emrys şi coborând scările. Nu-l duce...

Bedivere a întins o mână, oprindu-mă înainte să-i urmez. Privirea pe care mi-a aruncat-o a fost aproape insuportabil de blândă.

— Nu-ţi face griji. O să-l supraveghez.

M-a cuprins panica. Nu puteau să ne separe. Putea să i se întâmple orice.

— Vino cu mine, Tamsin, a spus Caitriona.

Emrys m-a luat uşor de braţ, îndemnându-mă să urc scările.

— Totul o să fie în regulă, mândro. Măcar de data asta, lasă pe altcineva să aibă grijă de el.

Nu, ce se întâmpla nu era în regulă. Eu trebuia să-l protejez pe Cabell. Făcusem asta de când mă ştiam.

— Acum, Tamsin, a ordonat Caitriona.

— O să fiu bine, e-n regulă, Tamsin, a şoptit Cabell.

— Te rog să nu-l răneşti, am implorat.

Cabell s-a oprit în afara uşii, cu mâna pe clanţă. Nu s-a întors.

— Nu poate să se controleze.

— De ce l-aş răni? a întrebat Bedivere. E un flăcău bun.

— Haide, o să fie bine, m-a îndemnat Emrys, strângându-mă uşor de cot.

Cabell a deschis uşa spre camera în care stătea cu Emrys şi a dispărut înăuntru. În cele din urmă, am cedat. I-am dat la o parte mâna lui Emrys şi am urcat ultima parte a scărilor.

Caitriona ne-a dus la ultimul etaj al castelului. Mirosul de pergament vechi, cerneală şi piele ne-a întâmpinat pe ultima treaptă, ca şi cum spunea: „Eşti aici, m-ai găsit, în sfârşit eşti în siguranţă."

Biblioteca.

Spaţiul era scăldat în lumina caldă a lumânărilor. Fiecare flacără era amplificată de o sferă de sticlă din jurul ei, care lumina mesele ce se întindeau în centrul camerei. Tapiţerii ornamentate erau agăţate pe toţi pereţii.

Dar cel mai uluitor lucru din camera aceasta erau rafturile cu cărţi, cioplite să semene cu un crâng de copaci. Ramurile lor erau făcute din argint, şi frunzele, din oglinzi, care împrăştiau lumina în mod egal printre noi.

Neve stătea la una dintre mesele aflate lângă foc, cu un text lung în faţă. Olwen se plimba printre rafturi, căutând ceva. Amândouă ne-au privit când am intrat.

— Ce s-a întâmplat?

Neve nu s-a ridicat de pe scaun, ducându-şi o mână la piept. Nu suportam expresia plină de milă de pe faţa ei, dar îmi uram inima mai mult, pentru că tresărise când o văzuse.

Olwen a tras două scaune, pentru Emrys şi pentru mine. Emrys s-a dus singur la al lui şi s-a prăbuşit pe el, întinzându-şi picioarele în faţă. Eu aveam prea multă adrenalină care-mi vuia sub piele, ca să mă aşez.

M-am plimbat pe lângă rafturi, uitându-mă din când în când la cotoarele aurite şi la titlurile de pe ele: *Remedii pentru toate bolile, Bestii de pe alte tărâmuri, Lordul Morţii,* apoi am înaintat, atingând marginile fragile ale manuscriselor.

Când am intrat pe următorul rând, o elfă, sora despre care ne spusese Olwen, mi-a apărut în cale, sperindu-se ca o căprioară.

La fel ca Aled şi Dilwyn, era mică de înălţime, cu pielea verzuie, ca un fruct copt, dar părul lung şi negru era străbătut de o şuviţă albă groasă. În comparaţie cu ceilalţi, părea... nu fragilă. Nu era nici legat de înălţimea ei. Mai degrabă atunci când mă uitam la ea aveam senzaţia ciudată că era acolo, cu noi, doar cu corpul, nu şi cu mintea.

Elfa s-a întors spre Caitriona.

— I-ai dus să-l vadă pe Străin? Era bărbatul pe care-l căutau?

— Da, Mari, el era.

— Ne-a lăsat să credem că trăia, doar ca să ne prezinte un cadavru. Asta ar fi o descriere mai potrivită, a spus Emrys rece.

Scandalizată, Neve s-a uitat la Caitriona.

— Cum ai putut să faci aşa ceva?

— Aici nu e vorba de înşelăciunea mea, ci de a voastră, a spus Caitriona.

— Cait, a intervenit Olwen.

Cealaltă fată a oftat, plecându-şi capul.

— Îmi cer scuze că v-am păcălit, dar nu pot şi n-o să-mi cer scuze pentru că fac orice e nevoie ca să protejez insula asta.

— Foarte bine. Pentru că nici eu n-o să-mi cer scuze pentru c-o să fac orice trebuie ca să-mi ajut fratele.

Caitriona m-a privit de sus, arogantă şi neclintită. Dar am văzut pe faţa ei o licărire de ceva, o urmă de înţelegere într-un jurământ care refuză capitularea.

— De ce nu i-ai avertizat că era mort? Niciodată nu m-am gândit c-ai putea fi mincinoasă, a spus Olwen, şocată.

— N-am minţit, s-a apărat Caitriona, cuvintele erupând din ea.

Şi-a încrucişat braţele la piept, mutându-şi privirea în altă parte.

— Eram doar precaută. N-am crezut că povestea lor e adevărată. Am vrut să le văd reacţia adevărată la Străin.

— Ei bine, felicitări, ţi-ai demonstrat că te-ai înşelat. Şi apropo, reţinerea informaţiilor se numeşte tot minciună, a spus Emrys.

Caitriona s-a înroşit. A deschis gura, doar ca s-o închidă la loc. Când, la urmă, a vorbit din nou, îşi recăpătase controlul.

— Chiar şi aşa, aţi omis câteva părţi esenţiale ale poveştii voastre.

— Explicaţi, vă rog, a spus Olwen, uitându-se la noi doi.

A fost ciudat să aud povestea spusă de Caitriona, cu detaşarea unei persoane care nu fusese forţată să închidă o carte veche şi neterminată.

— Fratele tău e blestemat să se transforme în câine? Serios? a întrebat Olwen.

— Da.

Stomacul mi s-a întors pe dos. Nu suportam că trebuia să împărtăşesc secretul ăsta cu nişte persoane care

îmi erau aproape străine. Nu simţeam că e în regulă să vorbesc despre asta, când Cabell nu era aici.

— Înainte, putea să se împotrivească transformării, dar acum se întâmplă tot mai des. E declanşată de orice emoţie intensă.

— De când e aşa?

— Cred că întrebarea mai bună e „Cum a fost blestemat Cabell?", a zis Olwen, gânditoare. S-a născut aşa ori s-a întâmplat după?

— Nu ştim. Gardianul nostru l-a găsit când era mic. Se plimba singur prin mlaştinile lumii noastre de muritori. Nu-şi amintea nimic, decât propriul nume. Am încercat tot. Absolut tot, ca să rupem blestemul. Tonice, vindecători înzestraţi, chiar şi vrăjitoare. Neştiind cine a aruncat blestemul sau de ce, n-avem cum să-l rupem.

Neve şi-a privit mâinile, pierdută în gânduri. Nimeni nu ştia ce să spună, dar tăcerea era mai bună decât banalităţile pline de speranţă, care n-ar fi fost decât risipă de energie.

— Îţi doresc alinare în pierderea gardianului tău, mi-a spus Mari. Fie ca amintirea lui să persiste, chiar după ce Zeiţa o să-i ofere o viaţă nouă sufletului său.

— Spune-i Zeiţei tale să nu se sinchisească. Are lucruri mai bune de făcut cu timpul ei, am spus, plină de amărăciune.

Atât Caitriona, cât şi Olwen, au fost uimite. Mari doar şi-a înclinat capul, analizându-mă într-un mod enervant.

— Dacă-mi permiţi, a spus Olwen. Confuzia mea e provocată de faptul că, în ciuda acestui lucru, ai venit tocmai în Avalon ca să-l cauţi...

— Nu-l căutau pe el, a spus Caitriona, încrucişându-şi braţele la piept. Căutau un inel care credeau că era la el. Un inel care rupe blestemele.

— A, Inelul Inlăturării? a spus Mari, care, dintr-odată, devenise interesată de conversaţie.

Olwen şi-a trecut mâna prin părul albastru ca cerneala.

— Zeiţa să te binecuvânteze pentru c-ai citit toate cărţile din turnul ăsta, Mari. E vorba de inelul făcut de Înalta Preoteasă Viviane?

— Da, pentru Sir Lancelot, care a fost crescut aici, de ea, înainte să se ducă la curtea lui Arthur. După ce am citit despre el în scrierile ei, am vorbit cu Sir Bedivere. I-a văzut puterea de mai multe ori.

M-am aşezat pe scaunul de lângă Neve. Nu ştiam ce să simt, acum că teoria mea despre Bedivere fusese confirmată.

— Deci cauţi acest inel pentru Cabell, inel care e posibil să fi fost în posesia tatălui vostru la un moment dat, a concluzionat Caitriona.

— De ce nu ne-ai spus asta de la început? Nimeni nu te-ar fi învinovăţit că vrei să-ţi ajuţi fratele. Te-am fi ajutat cu plăcere, a zis Olwen.

— Din cauza naturii inelului, a spus Mari, pe tonul ei visător şi îndepărtat.

„Pe toţi dinţii zeilor!"

— Nu asta...

Panica mi-a oprit cuvintele în gât. M-am ţinut strâns de cea mai slabă şansă de a schimba subiectul.

— Nu ştiam dacă putem s-avem încredere în voi c-o să ne ajutaţi. Trebuia să vă spun după ce ne-aţi aruncat în temniţă? Apropo, dacă ăsta se presupune că e un loc aşa paşnic şi minunat, de ce aveţi o temniţă?

— Acolo închidem vinul şi miedul. Unele dintre zânele mici îi prind gustul. Şi îl ţinem departe de Beltane...

Olwen s-a oprit când Caitriona şi-a pus mâna pe braţul ei.

— De ce e nevoie ca să foloseşti inelul? a întrebat Neve.

— Nu e... E...

M-am întors spre ea, dar era prea târziu.

— Inelul a fost creat pentru Sir Lancelot de o preoteasă care era neobişnuit de pricepută la meşteşurile din argint, binecuvântând bijuteriile şi alte obiecte cu puterea Zeiţei, dându-le o utilitate. Dar, în loc să distrugă blestemele şi vrăjile aruncate asupra purtătorului, inelul a început să le absoarbă. A prins gustul sângelui.

Pulsul mi-a luat-o razna şi am încercat s-o întrerup.

— Nu asta...

— Las-o să vorbească. Dacă mai spui un singur cuvânt, o să te întorci în „depozit". Continuă, Mari, a îndemnat-o Caitriona.

Mari a ascultat-o, şi aşa am pierdut şi ultima fărâmă de control pe care o mai aveam asupra situaţiei.

— Inelul Înlăturării o să-l asculte doar pe stăpânul care-şi demonstrează valoarea, omorându-l pe cel precedent. Nu poate fi revendicat decât prin moarte.

Am simţit privirea lui Neve aţintită asupra mea ca un fier încins, înţepându-mă cu acuzaţii tăcute.

Nu-i datorezi nimic. E vina ei dacă nu s-a interesat de inel înainte să pornească în căutarea lui, mi-a şoptit o voce.

Asta n-a atenuat cu nimic arsura fierii care-mi venise înapoi.

— Dacă inelul ăsta poate să rupă blesteme şi credem că există o şansă să fi fost adus înapoi în Avalon, de ce nu-l căutăm? Nu e asta binecuvântarea pe care am aşteptat-o? a întrebat Olwen.

— Şi să riscăm vieţile tuturor celor care locuiesc în afara zidurilor turnului? Caitriona a dat din cap şi m-a privit. La cum stau lucrurile, tatăl tău e mort, şi inelul se pare că e pierdut. Ce-ai de gând să faci acum?

— Acelaşi lucru pe care ar trebui să-l faceţi cu toţii. O să părăsesc fâşia asta infectă de iad şi o să mă întorc pe tărâmul muritorilor.

Nu reacţia Caitrionei a fost cea care m-a surprins, preoteasa fiind şocată de sugestie, ci modul în care Olwen şi Mari şi-au mutat privirea spre oglinzile rafturilor, ca şi cum tocmai îşi auziseră materializate propriile gânduri şi se simţeau vinovate.

— Insula e casa noastră. A fost mândria strămoşilor noştri şi darul Zeiţei. Poate tu nu crezi în ţesătura mai

amplă a sorții, dar noi da. Știu că există un mod prin care să vindecăm pământul și pe Copiii Nopții, și o să continui să lupt zi de zi ca să-l găsesc.

— Cum o să lupți? Au trecut doi ani și nu ești mai aproape de găsirea unei soluții. Deja ai pierdut. Singura întrebare rămasă e câte vieți mai ești dispusă să sacrifici.

Fața Caitrionei s-a înroșit, cu o furie abia ascunsă. Niciuna dintre celelalte surori n-a spus nimic. Faptul c-am văzut suspiciunea de mai devreme validată a fost cea mai groaznică victorie posibilă. Goală și amară în esență.

— Ce s-a întâmplat aici, orice a fost, s-a dovedit a fi fatal, am continuat. Ai puterea să deschizi calea înapoi spre tărâmul muritorilor, nu-i așa? Insula asta e moartă, și oamenii de aici sunt următorii pe listă. Cât o să mai dureze până când magia din locul ăsta o să înceapă să-i afecteze pe cei vii? Chiar o să-ți petreci ultimele zile spălând sânge de pe pietre, până când n-o să mai fie nimeni care să facă asta și pentru tine?

Mari s-a ridicat de pe scaun. Era palidă și tremura. Când a ieșit din bibliotecă, încerca să-și oprească un plânset. I-am auzit pașii când cobora scările.

— Tamsin, poate e momentul să iei o pauză binemeritată de la fatalismul tău zdrobitor, a propus Emrys.

Am ignorat privirile furioase ale celorlalți. N-aveam nevoie de o lecție despre moralitate de la oameni care refuzau să accepte până și o doză mică de adevăr.

Caitriona a vrut să se ducă după Mari, dar Olwen s-a ridicat și a oprit-o.

— O să merg eu la ea după ce terminăm aici.

— Uite ce e: fără inel, singurul lucru pe care pot să-l fac acum e să încerc să găsesc următoarea relicvă, sau vrajă, sau vrăjitoare care ar putea să-l ajute pe Cabell.

N-am reușit să-mi cer scuze.

— Și nu crezi că răspunsul ar putea să fie aici? a zis Neve, arătând în jur.

— Încă nu ne-ai spus cum aţi ajuns pe insula asta. Şi cum o să vă întoarceţi?

Am vorbit înainte ca Neve să spună adevărul.

— Neve a deschis drumul. Sunt sigură că poate s-o facă din nou.

— Asta dac-o să fiu de acord să vin cu voi, a zis Neve, cu genul de resentiment pe care-l meritam şi care m-a făcut s-o plac şi mai mult.

— Atunci una dintre preotese poate să ne trimită înapoi, am răspuns.

— Nu. Contrar minciunilor tale, e imposibil ca o vrăjitoare să deschidă drumul după Renunţare, şi nicio preoteasă n-o să vă ducă. Nu există destulă lumină pentru călătorie, şi n-o să risc din nou vieţile surorilor mele pentru ale voastre, a concluzionat Caitriona.

M-a cuprins un val de furie şi indignare.

— Trebuie să existe altă cale...

Un clopot a sunat tăios, ca o invocare disperată. Pulsul mi s-a înteţit, ca să ţină pasul cu el.

— Acum ce mai e? am întrebat.

Armura Caitrionei a zornăit când a trecut pe lângă mine, spre peretele din spate, şi a dat la o parte tapiţeria, dezvăluind un rând de ferestre arcuite. Ne-am adunat în spatele ei, analizând întunericul de dincolo de zidurile turnului.

Caitriona s-a prins de pervazul prăbuşit şi a-nceput să respire precipitat.

Sub noi, şanţul uscat era un infern de foc. Flăcările aruncau o lumină sinistră asupra sutelor, chiar miilor de Copii ai Nopţii, care se adunaseră la marginea lui.

Unii s-au aruncat în flăcări, ca să vadă dacă pot trece. Unul a sărit dintr-un copac din apropiere, şi cumva, a reuşit să se agaţe de zidul fortăreţei cu ghearele, doar ca să alunece şi să fie devorat de căldura arzătoare. Un al doilea a reuşit să ajungă mai sus, dar a fost lovit de un arcaş înainte să escaladeze tot zidul.

S-au auzit paşi pe scări. Betrys a dat buzna înăuntru o clipă mai târziu, pielea ei cafenie strălucind de la transpiraţie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Caitriona, ducându-se lângă ea.

— Au...

Betrys a tras aer în piept.

— Au venit toţi deodată. Ne-au înconjurat. Am dat foc la şanţ, dar ei sunt... Nu fug, aşa cum o făceau înainte. Cum au reuşit să treacă de barierele de protecţie din pădure?

Un val de teamă s-a citit pe faţa Caitrionei înainte de a reveni la masca ei obişnuită, de control calm.

— Magia lor a eşuat în cele din urmă. Va fi doar o chestiune de timp până când o să se întâmple asta şi cu zidurile turnului. Ai făcut bine c-ai aprins şanţul.

— Cum adică „magia lor a eşuat"? Cum e posibil aşa ceva? am întrebat.

— Magia neagră corupe, a spus Caitriona. Prezenţa Copiilor slăbeşte cea mai veche şi mai puternică vrajă a insulei.

I-am atras atenţia lui Emrys.

— Să aprindem focurile secundare, de pe pereţii de sus? a întrebat Betrys.

Caitriona a dat din cap, luându-şi sora de braţ.

— Treziţi restul gărzilor din turn. Va trebui imediat să verificăm etajele inferioare şi izvoarele, ca să ne asigurăm că n-a intrat nimeni...

Vocile lor au dispărut după ce au ieşit pe uşă.

O imagine cu Copiii înfometaţi mi-a rămas întipărită în minte mult timp după ce au plecat Caitriona şi Betrys.

— Câţi mărăcini şi câte lemne aveţi pentru a menţine focul aprins?

— Arde cu magie, a explicat Olwen.

Cuvintele ei trebuiau să fie liniştitoare, dar felul în care îi tremurau buzele în timp ce zâmbea nu insufla prea multă încredere.

— Cele Nouă îl vor alimenta pe rând, până la prima rază de lumină, când Copiii se vor retrage.

— Şi dacă ei nu vor pleca niciodată? am întrebat.

Olwen n-a îndrăznit să răspundă, dar ştiam deja.

Vom fi blocaţi aici, cu ei.

— Şi când ultima magie protectoare se va termina, şi ghearele se vor întâlni cu pietrele reci, vom muri cu ei.

Fără să le spun, ceilalţi m-au urmat în camera pe care o împărţeau Emrys şi Cabell. Uşa grea din stejar era deja întredeschisă, ca şi cum fratele meu ne-ar fi aşteptat, sau cel puţin se întrebase de ce continuau clopotele să bată.

Stătea în pat, cu genunchii lipiţi de piept şi cu braţele înfăşurate în jurul lor. Părul lui brunet, până la umeri, îi căzuse peste faţă, în timp ce privea peretele opus. Cabell nu s-a uitat spre noi când am intrat şi Emrys a închis uşa în urma noastră.

— Le-ai spus? a întrebat Cabell, pe un ton aspru.

— A trebuit s-o fac.

A ridicat un umăr.

— Puteai măcar să aştepţi să fiu şi eu acolo.

— Ştiu. Îmi pare rău.

Asta a fost tot ce puteam spune.

A încuviinţat, apoi s-a ridicat, ca să se aşeze la masa din faţa căminului. Focul pietrelor de salamandră a pâlpâit odată cu aerul schimbător. Cu vederea periferică, am văzut cum Neve şi Emrys au făcut, fără să-şi dea seama, câte un pas în spate, odată cu apropierea lui.

Golul tot mai mare de amorţeală din interiorul meu s-a umplut imediat cu o furie fierbinte.

— Nu mușc, a spus Cabell.

Inima mi s-a frânt puțin, în timp ce Cabell s-a străduit să-și mențină tonul relaxat și glumeț. Dinții lui albi au sclipit în lumina focului.

— Cel puțin nu când sunt om.

— Ghinion cu blestemul, Lark, a spus Emrys, care părea arogant ca de obicei. Presupun că asta explică de ce bătrânul tău voia inelul.

S-a așezat pe scaunul aflat vizavi de Cabell, la masă. Era o masă rotundă, asemănătoare cu cea a lui Arthur, unde toți aveam statut egal și abilitatea egală de a ne privi unul pe altul cu suspiciune. Gura mi s-a răsucit într-un zâmbet lipsit de amuzament.

— Ce s-a întâmplat afară? a întrebat Cabell, întorcându-se spre mine.

— Copiii au înconjurat turnul. Cele Nouă îi țin la distanță cu foc.

Cabell s-a încruntat.

— Va fi îndeajuns?

— Olwen mi-a spus că focul este singurul mod de a-i ucide cu adevărat. Creaturile se tem de el și urăsc lumina, a zis Neve, plimbându-și degetul peste un nod din lemn.

— Problema mai mare este că ne blochează drumul înapoi spre portal. Trebuie să găsim o altă cale de întoarcere în lumea muritorilor, altfel nu suntem decât un festin pentru strigoi, am spus.

— Chiar ai pleca? a întrebat Neve, uimită. Nici măcar nu vrei să încerci să-i ajuți?

— Și ce ar trebui să fac în legătură cu toată situația?

Privirea ei a devenit tăioasă.

— Nu pot să cred că ești așa lipsită de inimă!

— Poate pentru că abia mă cunoști?

— Putem să facem ceva, a insistat Neve. Ăsta nu poate fi sfârșitul Avalonului.

Ştiam că nu era supărată pe mine doar pentru că aveam o viziune realistă asupra situaţiei. Cel puţin o parte din furie era provocată de faptul că-i ascunsesem adevărul despre inel tocmai ei, care se mândrea că e autodidactă. Trebuie să recunosc, m-am simţit bine să mă cert. Să eliberez o parte din acea presiune dureroasă care se acumulase în mine de când am intrat în turnul de veghe.

— Am venit aici pentru Inelul Înlăturării, iar acum pista nu e doar rece, ci şi moartă, am spus, fără să mă obosesc să-mi îndulcesc tonul. N-am de gând să risc viaţa mea, şi nici pe cea a lui Cabell, scotocind prin păduri după o relicvă care s-ar putea nici să nu mai fie aici. Prefer să mă întorc în lumea noastră şi să găsesc altă soluţie. Îţi sugerez să faci acelaşi lucru.

— Acum e vorba de mai mult decât de inel, a protestat Neve.

Faţa ei chiar era portretul compasiunii cu minte nobilă, care de mii de ani dusese la moartea oamenilor eroici. Dacă a existat vreodată un moment potrivit ca Neve să fie egoistă şi să aibă încredere în şansele imposibile, acesta era.

— Ai uitat motivul pentru care ai vrut inelul? Ce te face să crezi că vei fi acceptată de Consiliul Surorilor, doar pentru că ai salvat chiar locul din care au fost alungate? am întrebat.

Neve a privit în jos, expresia ei înăsprindu-se. Era evident că exact la asta se gândise şi ea.

— Nu e vorba doar despre asta.

— Vrei să ai acces la textele preotesei, ca să poţi afla mai multe despre magie? Inclusiv despre acea vrajă de lumină pe care ai făcut-o? Cea care ţi-a salvat viaţa?

Expresia feroce care i-a apărut pe faţă m-a făcut să mă aşez pe scaunul meu. Dintr-odată, focul a părut să răcnească în spatele meu, reflectând căldura cuvintelor ei.

— Tamsin are dreptate..., a spus Emrys.

M-am uitat la el, cu sprâncenele ridicate.

— Ei bine, da, pentru prima dată chiar sunt de acord cu tine, Înaripato.

— Nu-i mai spune aşa, a intervenit Cabell.

Emrys a continuat, ignorându-l.

— Încă mai avem portalul care ne aşteaptă. Dacă o să călătorim pe timp de zi, probabil c-o să supravieţuim suficient cât să folosim singura călătorie înapoi, promisă de cotoroanţă.

— Da, să sperăm doar că unul dintre Copii nu-l va găsi şi nu va încerca să ajungă în lumea noastră primul, am spus.

Cei trei s-au uitat la mine cu grade diferite de oripilare.

— Poţi să-i spui, te rog, oricărui gremlin al haosului care trăieşte în creierul tău să tacă? a întrebat Cabell, îndurerat.

— Nu vreau decât să subliniez că timpul este esenţial, am zis.

— Ai dreptate, a spus Neve, împingându-şi scaunul înapoi. Tocmai de asta nu mai am de gând să stau aici, afundându-mă într-o panică din ce în ce mai adâncă. O să mă duc la bibliotecă, să caut soluţii.

Am dat din cap, aruncându-i o privire rapidă lui Cabell, dar expresia lui tulburată n-a făcut decât să se intensifice.

Neve s-a oprit la uşă şi, fără să se întoarcă, a zis:

— Îmi pare rău pentru Nash.

După care a dispărut.

Emrys şi-a întins braţele în sus şi şi-a rotit gâtul.

— Acestea fiind spuse, mă duc să-mi iau ceva de mâncare şi o să încep să cotrobăi pe aici, să văd ce pot găsi.

După ce a plecat şi Emrys, Cabell s-a ridicat şi s-a aşezat din nou pe marginea patului. M-am mutat lângă el, simţind tăcerea dintre noi ca pe o a treia prezenţă în cameră. Deodată, m-au străbătut furia, resentimentul. Mâinile mi

s-au strâns în pumni în poală, în timp ce mi-am rezemat capul de umărul lui Cabell. El şi-a lăsat capul peste al meu.

— Chiar nu mai e, aşa-i? a spus Cabell, după ceva timp.

Când am închis ochii, l-am văzut pe Cabell din nou acolo. Cabell de acum şapte ani, mic şi fragil, udat până la os de ploaia îngheţată, după ce-l căutase pe Nash în Tintagel. Spunându-mi ceea ce ştiam deja.

Că a plecat.

Atunci am devenit doar *noi doi*.

— E plecat de şapte ani. Doar că acum ştim cu siguranţă că nu se va mai întoarce niciodată.

— Întotdeauna ai crezut asta, a subliniat Cabell.

— Ceea ce nu înseamnă că am şi vrut să fie adevărat, m-am auzit recunoscând.

S-a ridicat şi şi-a aplecat capul ca să mă privească.

— Poate vom găsi un alt jurnal de-al lui. Şi va avea răspunsuri legat de cum a gândit totul, venind aici cu inelul. Sau legat de numele părinţilor tăi naturali.

În clipa aia, mi s-a încleştat maxilarul şi am urât felul în care mă înţepau ochii.

— Nu contează. Noi suntem tot ce ne trebuie, nu-i aşa?

Cabell a suspinat, şi a trecut ceva timp până când şi-a făcut curaj să spună:

— Dac-o să se întâmple din nou... dac-o să mă transform...

— N-o să se întâmple.

L-am apucat de antebraţ, forţându-l să mă privească.

— N-o să se întâmple.

— Dac-o să se întâmple, să nu mă laşi să fac rău nimănui, mai ales ţie. N-aş putea trăi cu asta. Fă orice e nevoie ca să mă opreşti, a continuat el, cu privirea lăsată în podea.

— N-o să se întâmple, am repetat.

— Tamsin, a spus el ferm.

L-am privit în ochi şi am urât felul obsedant în care umbrele îi pictaseră faţa.

— Orice e nevoie.

Mi-am sprijinit din nou capul de umărul lui, bucurându-mă de liniştea care se lăsase în acel spaţiu.

— N-o să se întâmple, am repetat, pentru că niciodată nu-i făcusem fratelui meu promisiuni pe care ştiam că nu le voi respecta.

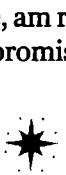

Noaptea nesfârşită ajunsese la ceea ce Olwen numea „orele de odihnă", când cei mai mulţi dintre supravieţuitorii din Avalon încercau să doarmă, oricât de imposibil ar fi fost.

Am luat câteva guri din tocăniţa de orz şi pâinea oferite de Dilwyn şi m-am culcat devreme, uşurată să constat că Neve nu era acolo.

Am lăsat vatra camerei rece. Gândurile mele erau mai clare în întuneric, unde singura lor competiţie erau frica şi memoria. M-am întins pe o parte, holbându-mă la perete, până când ochii mei s-au adaptat suficient cât să număr fiecare piatră şi urechile mele nu mai sesizau schelălăitul Copiilor care se adunau pe marginea şanţului în flăcări.

„Captivă." Cuvântul îmi stătea pe limbă ca gustul amar de păpădie. Fiecare plan pe care-l gândeam, de la zburat la săpat şi luptat, se prăbuşea sub greutatea propriei sale implauzibilităţi.

M-am întors pe partea cealaltă, simţind în totalitate durerea din spate şi picioare.

„Chiar ai pleca?"

Aş face-o, într-o clipă, dacă asta însemna să ne salvăm. Chiar şi pe Emrys. Aici nu era lumea noastră. Nu aveam nicio responsabilitate faţă de ea sau faţă de cei din ea.

Am oftat şi mi-am sprijinit capul în palme. Ştiam c-ar trebui să fiu recunoscătoare pentru aerul din plămâni şi pentru c-am ajuns până aici, dar totul se dizolvase în furia care-mi mocnea sub piele.

„Haide, Tamsy, nu-i chiar aşa de rău."

În liniştea momentului, sute de întrebări s-au înălţat într-un roi otrăvitor în mintea mea. Dar adevărul zdrobitor se afla dincolo de aceste ziduri, împrăştiat printre oasele lui.

Rămăşiţele sale erau ultimul răspuns pe care îl vom primi probabil vreodată. Nash era mort. Era mort, împreună cu tot ceea ce meritam să ştim, şi acum nu vom şti niciodată. Nash era mort şi ne luase trecutul cu el, într-un loc unde nu puteam ajunge, în întunericul sălbatic al morţii.

Nici măcar nu puteam să fiu supărată pe el pentru asta, nu când eram atât de furioasă pe mine însămi. Eu îi adusesem pe toţi aici. Urmărindu-i fantoma, ne osândiserăm la moarte pe toţi.

Cumva, deşi imposibil de crezut, am adormit. Următorul lucru de care am fost conştientă a fost zgomotul uşii alunecând peste piatră, şi patul s-a scufundat, sub greutatea lui Neve.

— Nu aveai de gând să-mi spui despre cum se revendică inelul, nu-i aşa? a şoptit Neve în întuneric.

— Nu.

— Pentru c-ai crezut că sunt o fraieră şi că, atunci când voi afla, ar fi prea târziu.

— Niciodată nu te-am considerat o fraieră. Dar îmi pare rău, am şoptit.

N-am mai dat alte explicaţii. Că lucrurile erau diferite între noi acum. Că niciodată nu crezusem c-o să se ajungă aici. Nimic nu mai conta în momentul ăsta, şi nu-mi doream decât tăcere. Răceala lipsei de legături care exista între noi.

Unicul loc sigur unde puteam să mă ascund.

23

În noaptea aceea am visat femeia în zăpadă, pentru prima oară după ani întregi.

Era la fel de clară ca în ziua când se întâmplase. Cabell şi Nash mă lăsaseră pe barca împrumutată, ca să caute pumnalul lui Arthur într-o criptă din apropiere. Îi auzisem vocea, iar dorul din ea îl reflecta pe al meu. Ca şi cum eu o căutasem, şi ea mă căutase.

Mă aştepta pe câmpul deschis, zăpada care cădea conturându-i silueta diafană, în timp ce plutea deasupra pământului. Avea mâna întinsă către mine, şi m-am dus la ea, disperată după acea atingere. Voiam să mă simt dorită.

Doamna Albă era frumoasă, dar expresia ei a devenit îndurerată când m-a văzut.

Ceva se trezise în mine când m-am apropiat. Un gând. O poveste, spusă de Nash cu luni înainte. Despre femei care mureau de propria lor mână, înainte să apuce să dezvăluie locaţia unei comori. Despre cum erau menite s-o apere, până când omorau pe altcineva, ca să-i ia locul.

Dar gândul s-a topit, şi apoi, n-a mai existat decât ea. Mâna ei era întinsă ca să-mi atingă pieptul, fix deasupra inimii.

Şi durere. O durere mai tăioasă şi mai crudă decât simţisem vreodată. De parcă luase un cuţit şi îl înfipsese acolo, iar şi iar. Am încercat să mă retrag, dar corpul meu

era prea slăbit. N-am putut nici măcar să țip. Fața ei, atât de liniștită, a devenit monstruoasă, delectându-se cu suferința mea.

Dar vântul șuiera, rece și arogant, măturând câmpul. Zăpada a început să agite.

Nu ea. Nu acest copil.

Și lumina tremurândă a spiritului a ascultat, dispărând ca ultima rază de lumină în noapte.

Visul s-a schimbat.

Eram din nou pe drumul care ducea către poarta impunătoare a turnului, urmând calul alb fără călăreț. În timp ce înaintam, ceața densă din jur s-a despărțit, s-a evaporat, și lumea s-a schimbat. Era de un verde strălucitor, și plină de viață, păsări, pești în apa care licărea în șanț, zâne mici adunate de-a lungul pereților. Ramurile Copacului-Mamă erau groase și acoperite de frunze și fire de ceață, care îl decorau.

Copitele calului răsunau pe piatră. La treptele spre turn s-a întors, ca și cum voia să se asigure că îl urmăream în continuare.

Mi-am văzut fața reflectată în ochiul său negru. Un corn de fildeș spiralat s-a ridicat din capul său. O efervescență se mișca sub pielea mea, când și-a plecat capul la baza treptelor turnului, atingându-și cornul de pământ. Și acolo, un singur trandafir alb a crescut, printre pietre, despicând pământul întunecat. Fața sa tremurândă s-a destrămat.

M-am trezit brusc, gâfâind. Mi-am apăsat mâinile pe fața lipicioasă, dar mirosul fantomatic al petalelor încă mi se mai simțea pe piele. M-am ridicat din pat, savurând senzația pietrelor înghețate sub picioare. Asta era real. Era adevărat.

Mi-am șters mâinile de cămașă, de pătură, de orice, doar ca să scap de acel miros. M-am oprit doar când am văzut că cealaltă parte a patului era goală, dar făcută.

Neve se pusese deja în mişcare pe ziua de azi. N-o învinovăţeam.

Durerea apăsătoare de cap a făcut ca dormitorul să se învârtă în umbră. O lumină cenuşie s-a revărsat pe fereastra din spatele meu.

„Lumina zilei."

Nu m-am sinchisit să-mi pun pantofii sau să-mi aranjez hainele în care am dormit. Am ieşit în fugă din cameră, alergând pe scări spre bibliotecă. Am fost sigură c-o voi găsi pe Neve la o masă, îngropată în spatele unui teanc de cărţi, dar încăperea era goală.

M-am oprit în uşă. Cu toate tapiţeriile date la o parte, lumina de oţel străpungea geamul ferestrei ca nişte lame. Mesele şi covoarele păreau uzate şi posomorâte.

Aproape că mi-a fost teamă să privesc, când m-am apropiat de geamul rece.

Oamenii se mişcau în curtea de dedesubt şi flancau zidurile fortăreţei.

Inima mea a tresărit. Focul din şanţ era stins, dar creaturile se grupaseră sub copaci, apărându-se de lumina slabă prin construirea unor movile hidoase şi ascunzându-se în spatele lor.

S-a auzit un oftat în urma mea. M-am întors, ridicând mâinile ca să mă apăr. Olwen mă privea fix, strângând în braţe un ceaun mic, trei sfeşnice şi o coroană de verdeţuri uscate. Buclele de un albastru-închis păreau să-i plutească pe umeri.

— M-ai speriat. Nu mă aşteptam să găsesc aici pe altcineva, în afară de Flea, a spus ea, cu un râs tremurat.

Am aruncat o privire la obiectele pe care le-a aşezat pe una dintre mese.

— Lecţii?

Olwen a ridicat din sprânceană.

— Asta dacă reuşesc s-o scot din ascunzătoare.

Mirosul de levănțică și leșie m-a învăluit în timp ce se îndrepta spre mine.

— Copiii nu s-au retras niciodată, a spus Olwen.

De aproape, epuizarea ei devenea evidentă: pielea de sub ochi îi era vânătă și scobită, și părea că se clatină din cauza efortului depus pentru a se ține pe picioare.

— Cum este posibil? S-a mai întâmplat vreodată așa ceva?

Olwen a dat din cap.

— N-avem nici cea mai vagă idee ce ar putea să însemne, dar bănuiesc că nimic bun.

— Crezi? am întrebat ironică.

Dintr-odată, ideea că ea va petrece ore întregi predându-i lui Flea, în loc să se pregătească pentru următorul atac al Copiilor, părea ridicolă.

Am arătat spre masă.

— Ce rost are s-o înveți pe Flea ceva, când nu poți nici măcar să-i garantezi ziua de mâine?

Expresia lui Olwen s-a întunecat.

— Știi, Tamsin, Înalta noastră Preoteasă, Zeița să-i redea sufletul, obișnuia să spună că, dacă te aștepți să eșuezi, inviți eșecul cu brațele deschise, pentru că nu poți suporta durerea de a spera sau posibilitatea succesului. Dar spune-mi, faptul că ai dreptate face să te doară mai puțin atunci când se întâmplă?

— Nu, dar cel puțin ești pregătită.

Durerea îmi apăsa pe cap din ce în ce mai rău, cu fiecare respirație.

În puținul timp în care lipsisem din dormitor, altcineva se strecurase deja înăuntru și afară. Hainele mele vechi, adică doar un pulover și o cămașă, având în vedere că pantalonii mei deveniseră o mizerie zdrențuită,

fuseseră spălate, așa cum mi se promisese, și erau frumos împăturite pe masa din fața șemineului.

Mai era ceva așezat peste ele. M-am uitat cu atenție, încercând să descifrez ce anume. M-am apropiat mai mult.

Era o pasăre mică din lemn. O figurină sculptată cu finețe, cam cât degetul meu mare, dar cu detalii precise. Creasta de pene de pe cap...

Era o ciocârlie.

Ochii ei de lemn mă priveau cu o inteligență stranie, ciocul îi era parțial deschis, ca și cum trăgea aer în piept înainte de zbor. Era caldă, în centrul palmei mele, iar marginile sale mi se adânceau în degete când le-am închis în jurul ei, ridicând pumnul la frunte.

Trebuia să-l găsesc pe Cabell, apoi să-i adun pe ceilalți, ca să ne continuăm conversația. Ca s-o conving pe Neve să renunțe la ideea ridicolă că acest pământ putea fi salvat. Să găsesc o hartă a insulei și să-mi dau seama unde ne aruncase portalul cotoroanței. Să punem la punct un plan pentru a scăpa de Copii, apoi un plan de rezervă, pentru când primul plan va eșua în mod inevitabil. Să văd ce mâncare și provizii suplimentare puteam găsi pentru a le pune în bagaje, și să sperăm că nimeni altcineva nu va observa absența lor.

Dar nici Cabell, nici Emrys nu erau în dormitorul lor, și nu i-am găsit nici în sala principală a turnului. Erau doar bărbați și femei acolo, cu războaie de țesut, confecționând pânze simple sau pături.

Pocnetul lemnului pe lemn și alte zgomote m-au atras în cele din urmă în curte, unde aerul încă mirosea a fum.

Mai întâi, am văzut părul brunet al lui Cabell, apoi pielea închisă la culoare a jachetei lui. Stătea singur, sprijinindu-și antebrațele pe gardul ringului de antrenament. Privea cu atenție cum Bedivere conducea un grup de bărbați și femei printr-o serie de exerciții cu săbiile de lemn.

Bătrânul cavaler făcea demonstrații cu sabia lui de oțel, mânuind lama cu o singură mână, cu precizie și încredere. Încă mai purta mănușa de metal peste mâna pierdută și își folosea încheietura mâinii pentru a sprijini mânerul sabiei.

Am aruncat o privire către novicii nesiguri, oprindu-mă lângă Cabell. Toți păreau nedumeriți de ceea ce le explica Bedivere. Bâjbâiau cu armele lor de exercițiu, de parcă și-ar fi petrecut toată viața cărând harpe și flaute, nu săbii.

Chiar dincolo de ei, Caitriona și alți câțiva aveau propria lor sesiune de antrenament. Am privit, uimită, cum Arianwen a decimat centrul țintei sale cu patru săgeți perfect ochite.

În spatele ei, Betrys a făcut o săritură, rostogolindu-se pe jos și aruncând în succesiune rapidă cuțite spre țintele ei, niște manechine cu formă aproximativ umană. Acestea erau deja într-o stare tristă, cu fânul înțepenit ieșind prin hainele de pânză, dar a reușit să decapiteze una și să spintece alta. Fânul cădea pe jos când se prăbușeau.

Caitriona avea o sabie lungă strălucitoare, era roșie la față și curgea transpirația pe ea, în timp ce mișca lama grea în forme de opt, iar și iar, modificând doar înălțimea și viteza atacului. Picioarele ei erau ușoare și agile, lăsând modele spiralate pe pietrele prăfuite.

— Presupun că nu ai un alt termos de cafea ascuns pe undeva?

Era mai mult o rugăminte decât o întrebare.

Cabell mi-a aruncat o privire plină de scuze.

— N-ai adus niciun pachet de cafea cu tine?

— S-au stricat în ploaie și noroi, m-am plâns.

— Poate au niște ceai? a sugerat el.

L-am privit, prea dezgustată ca să îi dau un răspuns.

— S-a întâmplat ceva interesant în dimineața asta? l-am întrebat.

— Am văzut-o pe Neve ajutând în bucătărie mai devreme. Apoi, am întâlnit-o pe Lowri, una dintre Cele Nouă. Are părul blond-căpşună şi este chiar mai înaltă decât Caitriona.

Am încuviinţat. O văzusem în turn. Era foarte musculoasă în zona umerilor şi a braţelor.

— Lowri lucrează la fierărie cu Angharad, piticul, a explicat Cabell, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

După care a adăugat, sarcastic:

— Nimeni altcineva nu s-a mai apropiat de mine. Nu-mi pot imagina de ce.

— Miroşi de parcă ai dormit lângă un măgar ud, i-am spus.

Cabell n-a râs.

— O să le treacă. Vor vedea cine eşti cu adevărat, am spus, simţind o durere în gât.

— Serios? Şi cine sunt, mai exact?

— O persoană minunată, care a avut ghinion, am zis, provocându-l să mă contrazică acum. Care poate că miroase ca un măgar, dar are o inimă de aur.

— Mulţumesc, Tams, mi-a răspuns, schiţând un mic zâmbet.

— Avem nevoie de un plan.

Cabell s-a întors cu spatele la antrenamente, frecându-şi tocul cizmei de pământ.

— Ce ne trebuie cu adevărat este ceea ce ne trebuie întotdeauna la începutul unei misiuni, şi anume informaţii. Despre turn, şi dacă există şanse cât de mici să facem excursii mai lungi în afara zidurilor.

Îmi plăcea mai mult când lucram doar noi doi, singuri, dar Cabell avea dreptate. În cazul de faţă, era imposibil.

— Asta faci aici? l-am întrebat.

— Voiam să încerc să vorbesc cu Bedivere despre ziua de ieri, despre cum a reuşit să mă aducă înapoi de pe marginea prăpastiei.

Am încuviinţat, ignorând felul în care mi se strângea stomacul doar amintindu-mi ceea ce se întâmplase.

— E o idee bună. De fapt, n-ar fi rău să te apropii de el. S-ar putea să ştie şi alte căi de a ieşi de aici.

— Dar tu? Ai nevoie de nişte sfaturi utile despre cum să-ţi faci prieteni?

— Ha, ha, ha!

Mi-am dat ochii peste cap.

— *Cabell!*

Ne-am întors amândoi spre zona de antrenament. Bedivere i-a făcut semn cu una dintre săbiile din lemn.

— Am o sabie pentru tine, flăcăul meu.

— O, nu, a spus Cabell, dând din cap şi făcând un pas înapoi. Serios, chiar îmi convine doar să mă uit.

I-am dat un cot, după care am strigat:

— A aşteptat toată dimineaţa să-l chemi.

Cavalerul şi-a lăsat novicii şi s-a îndreptat spre noi, zâmbetul fiindu-i ascuns parţial de barbă.

Azi purta o platoşă de piele pe piept şi mirosea a uleiul pe care îl folosise pentru a o înmuia, amestecat cu un pic de transpiraţie de cal.

— Haide, băiete. Ne lipseşte o persoană pentru exerciţiile de duel, şi am o bănuială că te va ajuta să-ţi eliberezi mintea de griji.

Bedivere i-a aruncat sabia de antrenament. Cabell a prins-o cu uşurinţă. S-a uitat la ea, în timp ce cavalerul bătrân s-a întors la grup, strigând:

— Luaţi-vă poziţiile!

— Informaţii, i-am reamintit lui Cabell. A fost ideea ta, de altfel.

Cu un mormăit, Cabell şi-a dat jos jacheta şi a lăsat-o atârnată pe balustradă, lângă mine. Şi-a tras mânecile

tunicii peste tatuaje şi le-a fixat la încheietura mâinii cu legăturile lor.

— Pe ei, tigrule, am spus, dându-i o palmă pe spate. Onorează numele Lark.

— O să-ţi arunc toată cafeaua instant când ajungem acasă, a spus, printre dinţii încleştaţi într-un zâmbet.

În ciuda încrederii şi uşurinţei cu care fratele meu navigase prin lumea noastră, era ciudat să-l văd cum se alătura celorlalţi cu timiditate, ca un copil emoţionat, care încerca să-şi facă prieteni pe terenul de joacă.

— Bine, băiete! a exclamat Bedivere. Lume, el e Cabell.

Am simţit o presiune uşoară în buzunarul jachetei. Am întins mâna la timp ca să prind mâna mică, înainte să dispară.

— E mai bine, am spus, întorcându-mă.

Flea s-a bosumflat în timp ce îmi înmâna pasărea cioplită.

— De obicei, e mai bine să încerci cu obiecte plate sau netede, până devii rapidă.

Fata s-a prefăcut că-mi ignoră sfatul, în timp ce se sprijinea de gard.

— Ăla e fratele tău? Cel care arată ca un prostănac pentru c-a băut prea mult mied?

— Eu sunt singura care are voie să-i spună „prostănac", am zic, făcând o presupunere despre ce însemna cuvântul. În plus, nu e aşa de rău...

Amândouă ne-am întors privirile spre grup. Cabell pur şi simplu nu avea la fel de mult antrenament precum ceilalţi. Iar nesiguranţa asta însemna că stătea mereu în spate, rămânând cu un pas în urmă, ca să le poată urma exemplul.

— Dacă spui tu, a zis Flea, trăgându-şi căciula tricotată în jos, peste urechi.

Cu faţa ei murdară, părul ondulat alb-blond şi atitudinea afurisită, trebuia să recunosc că simţeam o anumită înrudire cu Flea.

— N-ar trebui să fii acolo, cu ele? am întrebat, arătând spre celelalte preotese.

— Cait spune că sunt încă prea mică, a răspuns Flea, încruntată, apoi, cu o altă imitaţie impresionantă a preotesei mai în vârstă, a adăugat: „Trebuie să înveţi cu ochii înaintea mâinilor."

— Asta e o tâmpe... M-am oprit. O prostie. Cel mai bun mod să înveţi e cel practic.

Flea a încuviinţat.

— La fel spun şi eu întotdeauna!

— Ai vorbit cu Bedivere despre asta? Care e povestea lui?

— Sir Beddy?

Flea a aruncat o privire peste umăr, gândindu-se ce să spună despre el.

— E-n regulă, când nu se dă mare că a slujit cadavrul bătrân, cu faţă de fund, în bătălii glorioase şi muci.

Am râs, şocată.

— E adevărată povestea asta?

Mi-am dat seama că poate nu ştia versiunile poveştilor din lumea muritorilor, aşa că i-am explicat:

— Despre cum regele Arthur a fost adus aici, când era pe moarte, şi ţinut într-un somn vrăjit?

Toate astea pentru ca, într-o zi, să se întoarcă în Anglia, când va fi nevoie de el.

Flea a încuviinţat, muşcându-şi unghiile deja bine ronţăite.

— Are un mormânt elegant în pădure. Nu ştiu dac-o să reînvie. Mie mi se pare de-a dreptul putrezit. Sunt surprinsă că nu s-a transformat odată cu restul morţilor, dar e protejat de o vrajă, care-l ţine în viaţă, la limită. Asta a spus Olwen.

— Cum de mai trăieşte Bedivere?

— O vrajă. O să trăiască atât timp cât regele încă are nevoie de el, înţelegi tu?

Înţelegeam.

— Bedivere a locuit mereu aici, în turn?

— Nu. A trăit singur sute de ani, într-o căsuţă de lângă mormânt. A venit aici abia în ultimii doi ani.

Pentru prima oară, Flea arăta ca un copil, ceea ce şi era. Buza de jos i-a tremurat, în timp ce a întins mâinile ca să ţină gardul.

— Când au apărut pentru prima oară Copiii, am clarificat eu.

Flea a pufnit.

— Când Copiii s-au trezit prima oară, înfometaţi, au venit după oamenii din livezi şi sate. Şi la şcoală.

„Aici, a fost odată o şcoală." Gândul m-a luat prin surprindere. Până nu spusese asta, nu fusesem complet conştientă de acest lucru.

Flea era singurul copil din turn.

Era posibil să fie o creşă într-una din numeroasele clădiri ale turnului, dar nu văzusem nici măcar un bebeluş şi nici nu-i auzisem scâncetele. Nu erau nici copii prin jur. Nu-i văzusem de când ajunsesem aici.

Speram că mă înşel, deoarece gândul era aproape insuportabil. Chiar dacă aveam o inimă bătătorită, tot mai durea. Avea sens faptul că nimeni nu îndrăznise să aducă alt copil în lumea asta. Nu la cum stăteau lucrurile în momentul de faţă.

— Şi tu nu erai la şcoală în ziua aia?

Flea a dat din cap.

— N-am vrut să mă duc. Era plictisitor, şi ceilalţi erau mai buni decât mine. Aşa c-am venit în turn, ca să mă uit la pregătirile pentru festivalul recoltei. După care...

Flea s-a oprit, frecându-se la nas.

— După care n-a mai existat recoltă. Mama şi tata erau acolo, în crângul sacru, şi acum, n-a mai rămas nimic din ei. Şi asta e toată povestea.

Forța cuvintelor ei m-a apăsat, până când m-am simțit prea greoaie ca să mă mișc. Oricât de grea fusese copilăria mea, nu fusese așa. Rămășițele degradate ale unei vieți de care Flea putea doar să-și amintească, în timp ce lumea așa cum o știa se prăbușise în jurul ei.

— Nu e chiar toată povestea. Îmi pare rău pentru părinții și prietenii tăi. Trebuie să fie greu să le duci dorul.

— E-n regulă. Le am pe surorile mele. Nu mai sunt singură. Niciuna nu mai suntem singure.

— Mă bucur pentru asta.

M-am uitat spre Arianwen, care așeza o altă săgeată în arc.

— Și familiile lor...?

— Nu mai sunt. Au murit, una câte una. Întunericul era așa dens, că putea să te sugrume, dar Cait ne-a ajutat să mergem mai departe. Celelalte glumesc pe seama ei că, la cum are părul, nu s-a născut, ci a fost forjată, dar eu știu că, odată, și ea a avut o mamă și un tată.

Am încuviințat.

— Mari îi are pe unchiul și mătușa ei aici. Bătrânii Aled și Dilwyn. Dar noi, restul, nu ne avem decât unele pe altele. Asta nu doare decât uneori, când e destul de liniște să te gândești.

Am încuviințat, încercând să reflectez la ce să-i răspund. Mi-era teamă că vorbele mele vor ieși prea tăioase, așa cum se întâmpla mereu.

— Și tu-l ai pe fratele tău, chiar dacă se transformă într-o bestie?

M-a privit cu o expresie surprinzător de solemnă.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău.

N-avea niciun sens de ce, din tot ce se întâmplase, tocmai discuția asta mi-a adus lacrimi în ochi. Trebuia să schimb subiectul.

— Când ai fost chemată să devii preoteasă?

Flea a pufnit.

— Fix înainte ca Înalta noastră Preoteasă să fie omorâtă, la câteva zile după măcelul din livadă şi şcoli. Acolo s-a întâmplat...

A arătat spre zona de lângă bucătărie.

— Copiii chiar au intrat în fortăreaţă?

Flea a încuviinţat.

— Era foarte bătrână şi a murit protejându-le pe Mari şi pe celelalte, deoarece doar câteva gărzi ştiau să lupte, având în vedere că Avalonul era un loc paşnic. Asta a speriat-o foarte tare pe Mari, şi de atunci, n-a mai fost la fel. Sau cel puţin aşa spune Olwen, care se pricepe la genul ăsta de lucruri.

Voiam să spun ceva care s-o consoleze, dar niciodată nu m-am priceput la genul ăsta de lucruri. Toate cuvintele pe care le aveam pentru situaţia dată erau nepotrivite.

Nu le datorezi nimic, nici măcar bunătate. Era aceeaşi voce de mai devreme.

— De aceea Caitriona şi celelalte au trebuit să înveţe să lupte?

„Şi motivul pentru care Bedivere le-a ajutat, după ce s-a adăpostit în turn?" mi-am zis în gând, şi apoi iar cu voce tare:

— Nu se antrenau aşa şi înainte?

— În niciun caz. Toate pluteau în rochii, binecuvântând tărâmul pentru Zeiţă, organizând festivaluri, fredonând cântece prosteşti şi făcându-şi coroniţe din flori. Dar mă gândesc că nu e aşa ciudat. Mai era şi Doamna Lacului, evident.

— Credeam că ăsta era un alt nume pentru Zeiţă. Era altcineva?

— Aşa se numeau toate preotesele alese să apere insula cu sabia şi magia, când încă făceau parte din lumea voastră şi era nevoie de ajutorul lor. Excalibur era sabia pe care a folosit-o fiecare Doamnă a Lacului, până când i-au dat-o lui Arthur, ca să fie protectorul Avalonului în timp ce domnea. De aceea a trebuit s-o înapoieze când a fost răpus.

— Serios?

Înţelegeam cum aş fi putut să interpretez greşit titlul „Doamna Lacului" în textele pe care le citisem, dar era prima oară când auzeam această versiune a originii lui Excalibur.

— N-a mai existat nicio Doamnă a Lacului de când insula a devenit propriul său tărâm. Ultima a rămas în lumea muritorilor, cu iubitul ei, care era un fel de fierar, cel puţin asta mi-a zis Mari. Dacă mă-ntrebi pe mine, toate sunt nişte prostii. Cait spune că trebuie să le arătăm celorlalţi că încă mai există speranţă, aşa că luptăm. De asta ar trebui să mă înveţe cum să mânuiesc lama, dar au spus că sunt prea mică, şi mă consideră prostuţă. Rhona şi Seren sunt de acord.

Nu le întâlnisem pe Rhona şi pe Seren, dar văzusem două preotese care se plimbau la braţ, între două sarcini. Rhona avea părul negru ca pena corbului, iar Seren îl avea ca lumina soarelui.

— Din ce-am văzut, surorile tale par să creadă că eşti prea isteaţă pentru propriul tău bine.

Flea s-a luminat la faţă când m-a auzit.

— Trebuie doar să mă conectez la propria magie, atâta tot. După asta, o să fiu pe de-a-ntregul isteaţă.

— Ai fost chemată, dar nu poţi să foloseşti magia încă?

Flea s-a încruntat.

— Tot uit că nu ştii nimic.

— Explică-mi de parcă aş fi un bebeluş, i-am spus, amuzată.

— Dormeam cu ceilalţi în turn şi am simţit ca o strălucire caldă, care a intrat în minte. Mi-a şoptit un cântec pe care numai eu puteam să-l aud, şi mi-a spus să-l cânt, aşa că asta am făcut. Căldura m-a cuprins ca o baie fierbinte, dându-mi o stare de bine, şi mi-a purtat picioarele pe hol, la imaginea Zeiţei de aici, iar Cait şi celelalte au auzit şi ele cântecul şi au venit. O preoteasă moare, alta e chemată, înţelegi?

Înţelegeam. Avalon era un loc unde, în trecut, nu existaseră boli şi suferinţă. Şi chiar dacă magia putea să prelungească viaţa cu sute de ani, nu putea să elimine moartea. Mai devreme sau mai târziu, toţi mureau.

Flea şi-a scărpinat nasul, căzută pe gânduri.

— Doar că eu am fost chemată prea repede, şi de atunci, totul a mers prost. Olwen crede că sunt prea mică, şi că o să se întâmple când o să fac 13 ani, ca în cazul celorlalte. Nu ştiu decât că n-am acces la marea fântână a magiei, şi n-avem la dispoziţie ani ca să aşteptăm.

— Şi acum, că Înalta Preoteasă nu mai e, cine o să-i ia locul?

— Cait. Celelalte au hotărât asta, pentru că e Cait.

Flea s-a întors să se uite înspre Cabell şi Bedivere, care lucrau împreună, lovindu-şi lamele iar şi iar, din diferite poziţii. Cabell aproape zâmbea. Dincolo de ei, Caitriona şi Betrys se duelau, arătându-i ceva lui Arianwen.

Betrys s-a dat în spate, dar Caitriona, care strălucea de la transpiraţie şi vigoare, a întins mâna şi a spus:

— O s-o fac din nou.

— Nu, nu e nevoie...

— O să repet, şi o să-mi iasă mai bine, a zis Caitriona, aşezându-se în poziţie.

Braţele îi erau obosite de la ridicatul sabiei.

— N-o să reuşeşti decât să te epuizezi complet. Odihneşte-te, Cait, i-a zis Betrys, în stilul ei direct.

Conversaţia a întrerupt ce le spunea Bedivere ucenicilor lui. Cavalerul bătrân s-a uitat spre ele şi a evaluat situaţia cu o viteză impresionantă.

— Caitriona, vii să mă ajuţi? Am nevoie de abilităţile tale.

Aceasta a ezitat, gâfâind. Bedivere i-a întins mâna şi, cu greu, preoteasa a încuviinţat, trăgând aer adânc în piept.

Şi-a dus sabia lungă la locul ei şi a venit lângă el. Cabell şi ceilalţi au urmărit-o cu atenţie, iar Bedivere a făcut un pas în spate, cu o expresie evidentă de mândrie.

— În bătălie, fie că luptați cu un dușman sau cu o mie, e important să vă amintiți ce vă spun acum. Dacă rămâneți fără armă, o să muriți. Luptați ca s-o păstrați în mână, chiar dacă asta înseamnă să vă înfruntați mai întâi propria teamă. Acum, pregătiți-vă săbiile.

Cabell, care stătea la câțiva metri de ea, a încuviințat și s-a uitat la arma de antrenament din mână.

— Am o întrebare pentru tine.

Flea a făcut o pauză, iar expresia ei gânditoare m-a făcut foarte curioasă să aflu ce-i trecea prin minte. N-am fost dezamăgită.

— Crezi că, atunci când Arthur o să reînvie, o să arate ca acum? Lucios și ofilit, ca un strugure uscat? Pentru că, dacă e să fiu sinceră, miroase destul de urât.

— Sper că nu, am izbucnit eu în râs. Oricum o să fie greu să prezinți lumii moderne un rege nemort, și dacă n-o să arate putrezit. Tu l-ai văzut?

Flea a ridicat din umeri.

— Înainte să apară Copiii. A fost o provocare. Mama nu părea prea fericită. N-a fost decât o plimbare lungă.

Înainte să-i răspund, un zâmbet larg i-a apărut pe față.

Flea a ridicat o monedă, una modernă, care se pare că bătuse tot drumul până în acest tărâm în buzunarul jachetei mele. Am rămas mască, dar râdeam, la fel ca ea.

— Nu mai am ce să te învăț, i-am spus.

— Vreau să știu ce o înveți? s-a auzit vocea lui Neve.

Amândouă ne-am întors și am văzut că vrăjitoarea ne privea, cu brațele încrucișate și o expresie surprinsă. Purta o rochie simplă, cu un șorț pătat cu mâncare sau noroi. Era imposibil de spus în lumina slabă.

— Știi tu, gândurile mele despre natura umană și lumea largă.

— Ce aud e că-ți place să le provoci copiilor coșmaruri, a zis Neve, punându-și mâinile în șold.

— Unii spun că le provoc coşmaruri, alţii, că-i pregătesc pentru viaţă.

— Da, eşti o adevărată arhitectă, când vine vorba de asta.

M-am încruntat.

— Sarcasmul e chestia mea. Tu ai magia antică, şi eu, ironiile înţepătoare.

Flea ne-a privit întrebătoare.

— Ce s-a întâmplat cu voi două?

— Lui Neve nu i s-a spus adevărul despre ceva şi e supărată pe mine, i-am explicat, privind-o pe vrăjitoare direct în ochi.

— Tamsin încă nu ştie cum să-şi ceară scuze şi trebuie să înveţe să aibă încredere în ceilalţi şi să se deschidă.

— Şi Flea crede că amândouă sunteţi ţăcănite.

— Flea!

Fata s-a îndreptat imediat când a auzit vocea ascuţită a lui Olwen. Ar fi fugit, dacă n-aş fi prins-o de tunică şi n-aş fi ţinut-o pe loc.

— Trădătoareo! a strigat, în timp ce tot încerca să se elibereze.

— N-ar fi trebuit să-mi iei moneda.

— Ai întârziat o oră la lecţii, a zis Olwen, cu braţele încrucişate la piept.

— N-am nevoie de lecţii. Cel puţin nu de cele pe care le predai tu.

— Serios? N-ai nevoie să înveţi cum să-ţi invoci magia sau să faci ritualurile noastre?

Flea s-a bosumflat.

— Mie mi-ar plăcea să învăţ cum faceţi lucrurile astea. Sunt sigură că e diferit de modul în care le-am învăţat eu, a spus Neve.

Preoteasa a zâmbit.

— Sigur, Neve. Eşti întotdeauna binevenită.

— Sunt aşa de în urmă cu studiile, că mi-ar fi de mare ajutor să am o a doua preoteasă, la fel de pricepută, care să mă îndrume.

Olwen a observat felul în care Flea şi-a ridicat capul la auzul cuvintelor lui Neve.

— Toate surorile mele sunt fie la muncă, fie la antrenamente. Nu ştiu unde am putea găsi un astfel de ajutor...

Flea a tuşit.

— Atunci o să te ajut eu.

— Serios? Ai face asta pentru mine?

Fata i-a aruncat o privire.

— Nu e mare lucru. E doar pentru că eşti aşa demnă de milă.

— Flea! Cere-ţi scuze.

— E-n regulă, cel puţin e sinceră, a spus Neve, în timp ce s-a uitat la mine.

Flea a ridicat din umeri.

— Mergem sau nu?

Le-am privit, până când au dispărut în turn. Am tras de timp cât de mult am putut pentru următoarea mea sarcină. Pasărea mică sculptată din buzunar a părut să devină mai grea, pe măsură ce lecţiile continuau în spatele meu.

L-am găsit pe Emrys în grădina cu ziduri de lângă infirmerie. Era în genunchi şi planta ceva. Avea părul ciufulit şi o urmă de noroi pe obraz. Când s-a aplecat în faţă, gulerul tunicii a dezvăluit o urmă de muşchi, dar şi cicatricile întortocheate. Absent, a dat la o parte câteva spirite care-i roiau în jurul capului.

Am zâmbit când m-am aplecat peste zid, încercând să văd mai bine ce-l absorbise în halul ăsta.

„Mirositor de pământ", „deget verde", „pupător de frunze." Erau atâtea nume răutăcioase printre Recuperatori pentru talentul lui Emrys. Cei Cu Degete Verzi erau consideraţi în mare parte inutili în linia noastră de muncă, şi erau văzuţi ca nişte excentrici care se plimbau prin sere, admirând florile. Însă Emrys îşi folosea puterea cu mult mai multă consideraţie. Aproape meditativ.

Emrys a început să replanteze plantele stafidite din jur. Din când în când, se oprea, ţinându-le rădăcinile albe în palmă, şi încuviinţa, ori către el, ori către ele, nu eram sigură. Apoi, adăuga ceva în pământ, sau băga plantele în puţină apă şi le sădea.

— Tu trebuie să fii Tamsin, s-a auzit o voce din spatele meu.

Era Seren. Părul ei blond auriu fusese împletit, dar câteva şuviţe libere i se lipiseră de faţă, de la transpiraţie. Ochii ei mari şi căprui mă fixau, în timp ce îşi sprijinea coşul cu cearşafuri de şold.

— Chiar mă întrebam când o să ne cunoaştem.

Emrys a tresărit, iar urechile i s-au înroşit când a ridicat privirea şi a văzut că-l priveam.

— Sunt ca o monedă nefolositoare. Dacă aştepţi destul de mult, o să apar.

Seren a făcut o pauză, procesând cuvintele.

Chiar şi în lumina slabă a zilei, când ar fi trebuit să se oprească, Copiii au continuat cu sunetele groaznice pe care le scoteau. Mi-am înfăşurat mâinile în jurul taliei, încercând să ţin la distanţă fiorul.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, a spus Seren.

— Dacă toate aveţi magie şi nişte arme, de ce nu încercaţi să-i omorâţi pe Copiii Nopţii cu foc, când sunt expuşi, ca acum? Sau de ce nu încercaţi măcar vraja făcută de Neve în prima noapte?

— Încă n-am identificat vraja făcută de ea. Cât despre Copii... Au fost odată prietenii şi familia noastră.

Undeva, în adâncul lor, încă mai sunt, și dac-o să putem să distrugem întunericul care a acaparat insula, încă mai există o speranță că se vor întoarce la noi.

— Chiar crezi? Ai văzut cum i-a corupt magia, sau orice o fi. În ce se vor transforma?

Expresia lui Seren a devenit aspră, și am știut că n-o să primesc niciun răspuns.

— Cum ai ratat masa de dimineață, am vrut să mă asigur că știi că e pâine în bucătărie.

Apoi, a plecat.

— Mereu deschisă să-ți faci prieteni, a spus Emrys, ridicându-se în picioare.

Și-a șters mâinile pe o cârpă, apoi a aruncat-o peste umăr și s-a îndreptat spre celălalt capăt al peretelui.

Am ridicat pasărea cioplită și m-am asigurat că pe față mi se citea iritarea.

— Văd că mi-ai primit mesajul, a spus el, zâmbind.

— Asta e ideea ta de glumă?

— Nu e o glumă. Copacul a fost o pasăre acum multe vieți, așa că l-am eliberat.

L-am privit, încercând să-mi dau seama dacă vorbea serios. Însă n-am vrut să creadă că-mi pasă destul de mult cât să întreb.

Emrys s-a rezemat de perete și și-a încrucișat brațele la piept. Ochiul lui gri era palid, ca cerul, iar cel verde era ca bucățile de frunze care se agățaseră de mânecile cămășii lui. Nu mai încerca să-și ascundă cicatricile. Pentru o clipă, nu m-am putut concentra decât pe faptul că mirosea a mentă. Probabil asta replantase.

— Uite ce e, am găsit ceva noaptea trecută, a spus el, pe un ton jos.

— Ce anume?

— N-am putut să dorm după toată treaba cu Nash și Cabell, așa c-am decis să mă uit prin jur. Cred că ai

dreptate şi e posibil să existe altă ieşire din turn. Cel puţin una care n-o să ne scoată direct în calea Copiiilor.

„Cred că ai dreptate." Cele mai frumoase cuvinte din orice limbă, şi cele pe care dorisem cu disperare să le aud.

— Bine, ce-ai găsit?

Emrys a dat din cap.

— E mai bine să vezi cu ochii tăi. Hai să ne întâlnim în sala mare, după ce se culcă ceilalţi. A, şi adu-ţi şi prietenul zbârcit, posibil să avem nevoie de el. E o Mână a Gloriei, nu? Pasiunea ta nu e să faci sculpturi decorative de ceară, care reprezintă părţi dezmembrate ale corpului?

— Nu, nu este. Tu ce cauţi aici?

Emrys s-a uitat peste umăr, la grădină.

— Aici? Ce zici să punem un pariu? Dacă ghiceşti...

— Dacă mă pui să ghicesc, plec.

— Nu eşti distractivă.

— Nu, pentru că de obicei sunt Tamsin-cea-Distractivă Lark.

— De ce nu? Ar putea să-ţi aducă nişte zâmbete în viaţă...

— Continuă să vorbeşti, şi o să ajungi îngropat în acelaşi pământ pe care tocmai l-ai lucrat.

Emrys a râs.

— Foarte bine. Pământul de aici e la fel de ahtiat după nutrienţi ca oamenii. Pun în el coji de ou şi cenuşă, ca să adaug potasiu şi să ridic pH-ul solului. O să vedem dacă merge.

Am ridicat din sprânceană.

— Emrys Dye, eşti un mic tocilar, nu-i aşa?

— Te-am păcălit, nu-i aşa?

Zâmbetul arogant îi era puţin compromis de petele de noroi de pe faţă.

— Vrei să-mi spui că, în biblioteca ghildei, nu te lăudai c-ai ieşit cu trei fete deodată, sau că puteai să intri în orice bar din Boston, sau că ai buşit trei dintre maşinile

preţioase ale tatălui tău, la cursele de pe stradă? Mi-am imaginat toate astea?

— Nu văd de ce lucrurile astea ar fi în contradicţie. Un bărbat poate să aibă mai multe laturi, nu?

Zâmbetul i s-a lăţit, şi, când s-a aplecat mai aproape, nu m-am retras. Nu ştiu din ce motiv stupid, sau încăpăţânat, n-am vrut s-o fac.

— Nu ştiam că stai cu ochii pe mine.

I-am pus mâna pe piept şi l-am împins, sperând cu disperare că nu mă înroşisem.

— Ce rost are tot grădinăritul ăsta? E efort în zadar.

Şi-a înclinat capul, uitându-se la rândurile organizate de ierburi.

— Chiar e?

Am răsuflat, exasperată, şi mi-am strâns degetele în pumni.

— De ce le e aşa greu să accepte adevărul despre situaţia cu care se confruntă?

— Tamsin, nu le spui nimic din ce nu ştiu deja. Pur şi simplu încearcă să nu se lase zdrobiţi de realitate.

— Dar ce fac în privinţa asta? Ce fac, practic, ca să schimbe situaţia?

— Poate de asta suntem noi aici. Poate Neve are dreptate, şi e sarcina noastră să găsim o soluţie pentru ei.

— Ăsta nu e în niciun caz motivul pentru care suntem aici, ştii bine. Cum o să-i explici asta lui Madrigal?

— Încă mă mai gândesc, dar sunt sigur că există un alt fleac sau vreo armă, pe care să o vrea. Sper.

— Madrigal ţi-a spus de ce îl voia?

Nu ştiu de ce l-am întrebat. Înainte de acest moment, nu fusese sincer în legătură cu nimic.

Emrys s-a încruntat, jucându-se absent cu inelul cu sigiliu care-i lipsea.

— Nu. Neve nu ştie nici ea?

L-am privit îndelung, încercând să găsesc orice urmă de minciună.

— Neve a avut contact limitat cu surorile.

— Asta are sens.

Atât a spus. Era ca și cum vedeam o vulpe care se retrage încet în vizuina ei. Expresia lui nu dădea nimic de gol. Peretele din mine tocmai adăugase înc-un strat.

— De ce ai acceptat sarcina de la Madrigal? Și de ce nu poți să-i spui tatălui tău despre asta?

— Nu există nicio poveste aici, Tamsin. Cel puțin nu cea la care te gândești.

— Serios? Acum îmi știi și gândurile?

Privirea pe care mi-a aruncat-o a făcut ca restul lumii să dispară.

— Te cunosc.

Privirile ni s-au intersectat îndelung, și, la fel ca restul lucrurilor dintre noi, a devenit o luptă. Un refuz de a fi cel care-și mută privirea.

Un țipăt șocat a distrus orice sentiment mă ținuse pe loc. Mai mulți oameni au trecut prin grădină și au ocolit turnul. Emrys și cu mine ne-am privit cu subînțeles, apoi el a sărit peste zid, și am mers după ei, spre ceea ce urma să se întâmple.

Un mic grup se strânsese la baza treptelor care duceau în turn. Toți șopteau, însă nu erau îngrijorați, ci entuziasmați. În timp ce ne făceam loc printre ei, ca să ajungem în față, le-am analizat din ce în ce mai panicată uimirea și smerenia de pe fețe. Câțiva au îngenunchiat, plecându-și capetele. Până și Emrys s-a oprit dintr-odată lângă mine, iar pe față i s-a citit uimirea.

— Cântă, a șoptit el.

M-am întors spre trepte și l-am văzut.

Un singur trandafir alb, crescut printr-o fisură din treapta de piatră. Floarea minunată și delicată era deschisă și presărată cu fire de ceață albă.

24

Seara aceea a fost ca un vis provocat de veninul de bazilisc. Întunecată şi halucinantă. Mintea mi s-a plimbat între momentele în care eram prezentă şi umbrele propriilor gânduri. Sala mare era o ceaţă de agitaţie şi lumânări aprinse, dar nu puteam să-mi iau ochii de la trandafir.

Preotesele îl puseseră în palmele albe şi îndreptate în sus ale Zeiţei. Floarea palidă a rămas acolo pe parcursul cinei.

— Ce-ai păţit? Pari mai iritată decât de obicei. Ca o broască îmbufnată, a zis Neve, întrerupându-mi gândurile.

Cabell a pufnit, dar când i-am aruncat o privire, a fost destul de înţelept cât să-şi ţină gândurile pentru el.

— O broască îmbufnată? am repetat, comparându-mi trăsăturile cu cele ale bestiei mici şi pline de negi, care venise după medalionul vrăjitoarei Grinda.

Era ciudat când mă gândeam că asta se întâmplase acum mai puţin de o săptămână. Amintirea părea atât de îndepărtată, c-ar fi putut la fel de bine să fie dintr-o viaţă trecută.

— Crede-mă, nu vrei să întâlneşti vreuna. Sunt *foarte* nepoliticoase, a spus Neve, luând încă o gură de vin.

Privirea îi era sticloasă. De fapt, părea incredibil de relaxată, în ciuda privirilor suspicioase care-i erau aruncate de peste tot din cameră. Când a ridicat din nou

paharul la buze, mi-am pus mâna peste el şi l-am ghidat, uşor, înapoi spre masă.

— Nu poţi să fii şi tu fericită măcar acum? m-a întrebat. N-o să mori. Olwen a spus că niciun trandafir n-a mai înflorit în Avalon de la apariţia Copiilor. Cred că poate fi un semn că insula se vindecă.

Am fost la un pas să-i spun, dar cum ar fi sunat: „Am visat c-o să se întâmple asta"?

— Până şi Sir Bedivere pare să creadă că e un semn, a zis Cabell.

— Nu începe şi tu.

M-am uitat la Emrys, dar acesta admira trandafirul.

— Încă mai cântă? l-am întrebat.

— Cânta? Cum e cântecul? Înţelegi ce spune? a vrut să ştie Neve, iar privirea i s-a luminat.

Emrys şi-a trecut mâna prin barbă, de-a lungul maxilarului puternic. Când a vorbit, privirea mi s-a fixat pe gura lui.

— Era mai degrabă un fredonat, dar acum, că l-au tăiat, e din ce în ce mai slab.

Emrys s-a întors spre mine şi a ridicat din sprânceană când m-a surprins privindu-l. În ochi, i-a apărut o licărire, care a părut imediat periculoasă.

M-am înroşit. Am fost recunoscătoare pentru întunericul din sală când am băut ultimele picături de vin. Avalonienii din jur vorbeau animaţi şi aveau o atitudine palpabilă, dar aproape ezitantă de relaxare, în timp ce se înfruptau din borşul apos de orz şi din carnea uscată.

Toată lumea primise o mică chiflă, care mă ducea cu gândul la tort. Cea din faţa mea era condimentată cu scorţişoară şi nucşoară, şi avea o stea tăiată în vârf. Era cel mai bun lucru pe care-l mâncasem de câteva zile, şi, dacă era să mă iau după farfuriile goale din jur, sentimentul era unanim. Dilwyn, bucătăreasa elfă, era încântată de toate complimentele pe care le primea.

O harpistă stătea la instrumentul ei, lângă imaginea Zeiței, și a început să cânte. După o clipă, ceilalți avalonieni s-au apucat și ei de cântat, vocile lor împletindu-se firesc într-un râu de emoții.

Născută din râul care se reînnoiește mereu,
Născută din lumina aprinsă a stelelor, nemuritoare și adevărată,
Născută din ceață, munți, rouă,
Insulă magică a inimii ei, ție îți cânt
În timp ce bobocii înfloresc,
În timp ce luna marchează trecerea timpului,
În timp ce Lordul Morții își călărește puterea rece.
Așa a construit Zeița turnul...

— Chiar există lună aici? Sau soare? i-am șoptit lui Neve, în vreme ce cântecul continua.

— Am citit într-una din cărțile din bibliotecă un paragraf în care spunea că, aici, cerul e o oglindă a cerului nostru. Reflectă cerul aflat deasupra pământului pe care-l ocupa în lumea muritorilor. Dar nu cred c-au mai văzut corpuri cerești de când au apărut Copiii.

— N-au văzut. Se simte în vegetația și solul lor. Toată lumina soarelui de care au parte provine din magie, și e o imitație ștearsă, a intervenit Emrys.

— Vai!

Neve a fost la un pas să verse ambele noastre pahare, când s-a întors spre el, entuziasmată.

— Ai mai vorbit cu ceilalți să transformi o parte din curte în grădină? Pot să te ajut să găsești ciuperci în jurul turnului...

Când am auzit cuvântul „ciuperci", m-am întors spre statuie.

Cele Nouă se strângeau în jurul imaginii Zeiței. Cântau încet, așezând ofrande din ierburi și umplând cu

apă strălucitoare, din izvoarele sacre, pocalul ornamentat cu pietre şi aflat lângă piciorul Zeiţei. Toate erau concentrate la ce făceau, cu excepţia Caitrionei, care stătea cu ochii pe noi.

De fapt, nu pe noi, ci pe Neve.

Caitriona m-a observat şi s-a întors cu spatele, încordându-se, ca pentru o lovitură.

— Chiar pari supărată. E totul în regulă? a întrebat Cabell încet.

— Care e ultima oară când a fost totul în regulă?

Nu îi ascundeam multe lucruri, dar ăsta, orice era, părea să aducă mai multe bătăi de cap decât merita.

— Sunt doar obosită.

După ce m-am uitat în jur, ca să mă asigur că nu ne priveşte nimeni, i-am spus, încet:

— Emrys crede c-a găsit ceva şi vrea să ne vedem în seara asta.

Neve se legănase visătoare pe scaunul ei, în ritmul baladei, dar şoapta mea i-a atras atenţia.

— I-am spus lui Olwen c-o să ne întâlnim în bibliotecă, pentru a ne continua cercetările. Mi-e teamă c-o să devină suspicioasă dacă nu merg.

— Şi eu i-am spus lui Bedivere c-o să supraveghez turnul cu el, în seara asta. Te descurci singură?

Dac-aş fi spus că „nu", ştiam c-ar fi venit cu mine. Mai ştiam şi că aveam nevoie de orice informaţie puteam afla de la Bedivere.

— Da, sigur că da.

— Ne auzim dimineaţă.

Cabell l-a privit pe Emrys aşa cum se uita o cioară la un vierme.

— Ai grijă cum te porţi.

Emrys l-a ignorat şi mi-a şoptit, pe la spatele lui Neve:

— Se pare că suntem doar noi doi în seara asta.

Mi-am ridicat paharul, dar abia după mi-am amintit că era gol.

— Minunat.

După toate luminile și cântecele de la cină, sala mare și umbroasă părea mohorâtă. Mesele lungi erau goale acum și numai lumânarea din centrul statuii Zeiței mai ardea. Trandafirul alb, cu petalele sale crem, ieșea din palmele ei.

M-am apropiat încet de el, întinzându-mă spre petalele dureros de perfecte. Flacăra lumânării a pâlpâit, dând impresia că statuia era vie.

— E *Rosa x alba*.

Emrys a ieșit din umbrele aflate aproape de intrarea în sală. Am tresărit și am lovit altarul cu ofrande destul de tare cât să curgă niște apă de izvor pe mine.

— De obicei bântui în întuneric, sau e ceva special, rezervat doar pentru mine?

— Doar pentru tine, Înaripato. Trebuie să recunosc, nu credeam că ești genul de ființă căreia îi plac florile, dar toată noaptea te-ai uitat la trandafirul ăla de parcă o să ia foc.

I-am ignorat remarca și l-am întrebat:

— Unde e chestia asta pe care trebuie neapărat să mi-o arăți?

Și-a dat părul din ochi și un zâmbet secretos i-a apărut pe buze. Fără să spună nimic, s-a uitat peste umăr, verificând dacă era cineva la intrare sau în curte. După ce s-a lămurit, a trecut pe lângă mine, spre statuie.

— Unde te...

L-am urmat.

Era un spațiu mic între altar și peretele din spate, îndeajuns cât să se aplece. A împins cu ambele mâini unul din panourile de lemn de pe platforma statuii, l-a tras în

dreapta, şi am văzut nişte trepte ascunse, care duceau undeva jos, în întuneric.

— Pe toţi dinţii zeilor! am şoptit.

M-am aplecat şi eu, ca să-mi bag capul prin deschizătură. Era imposibil să văd ce era dedesubt. În spate, Emrys şi-a pus lanterna frontală şi a aprins-o.

— Ştiam eu c-o să-ţi placă, a zis, cu un zâmbet molipsitor.

— Se ştie că, din când în când, apreciez pasajele secrete. Asta dacă nu există blesteme care încearcă să mă decapiteze pe drum.

— Îţi jur pe sufletul sfânt al bunicii mele că gâtul tău drăguţ e în siguranţă. După tine...

— Nu există gât drăguţ. Cum ai găsit locul ăsta?

— Am văzut pe cineva intrând. Evident, a trebuit să urmăresc silueta misterioasă cu pelerină, să văd ce face.

— O siluetă cu pelerină? Sună a clişeu. Nu i-ai văzut faţa?

— Avea gluga trasă, a spus, intrând după mine.

Încă mirosea a verdeaţă şi pin.

— După cum am spus, era misterioasă, şi mie nu-mi plac neapărat misterele.

„Ce ironie, având în vedere că tu însuţi eşti un mister!"

Uşa s-a închis în urma lui, blocându-ne în întuneric.

Mi-am scos lanterna şi am zgâlţâit-o, până când lumina n-a mai pâlpâit. Primele trepte erau foarte strâmte, dar cu cât coboram mai mult, cu atât aveam mai mult spaţiu. Aerul avea un miros de vechi şi de mucegai umed, dar sursa nu s-a dezvăluit decât la ultimele trepte.

Rădăcini greoaie de copaci se întindeau peste pământ, strângând piatra ca nişte degete puternice. Holul era ghemuit în ele. Se împleteau una într-alta, unele groase cât braţul meu, altele cât un fir de aţă.

L-am privit uimită pe Emrys.

— Ştiu. Şi asta nici măcar nu e ce voiam să-ţi arăt.

— Chiar suntem destul de adânc în subteran cât să vedem rădăcinile Copacului-Mamă? am întrebat, păşind cu grijă peste ele.

— Cred că astea sunt rădăcini secundare. Mi se par mai tinere, probabil sunt atrase de umezeala de aici.

— Crezi? N-ar trebui să-ţi spună secrete seculare sau ceva de genul ăsta?

— Aş vrea eu. Nu vorbesc o limbă pe care s-o înţeleg, a bombănit Emrys, întinzându-se să mă ţină când piciorul mi-a alunecat pe o rădăcină.

L-am privit în întuneric.

— Cum e posibil aşa ceva, şi cu Viziunea Unică?

— Ca şi cu trandafirul. E mai degrabă un zumzet...

A fredonat o melodie, ca să-l imite. Profunzimea notelor era ciudat de ademenitoare şi, cumva, familiară.

— Haide, mai avem ceva de mers.

Am urmat drumul de rădăcini până când au devenit mai rare. M-am dat în spate mai mulţi paşi şi am îndreptat lanterna spre un loc din zid unde rădăcinile erau aşa groase, că formau o masă solidă. Am mai făcut încă un pas înapoi şi m-am lăsat pe un genunchi, ca să văd dintr-un alt unghi.

— Pe aici e un alt hol, i-am spus lui Emrys.

Am îndreptat lanterna spre locul unde era vizibilă doar o fâşie din drumurile intersectate.

— Rădăcinile par să vină de acolo.

Mi-am plimbat degetele peste pielea aspră a uneia din rădăcini. Aceasta a pulsat, alunecând înainte.

Am sărit în spate şi m-am lovit de căldura solidă a pieptului lui Emrys. S-a întins din spate, atingând şi el rădăcinile. Acestea i s-au înfăşurat în jurul degetelor şi încheieturii. Emrys şi-a înclinat capul, ca şi cum asculta ceva. Licăriri de lumină azurie erau presărate printre rădăcini.

Privirea lui Emrys şi-a pierdut concentrarea şi zâmbetul i-a dispărut de pe buze. O singură rădăcină i-a alunecat pe sub mânecă, înfăşurându-se în jurul pielii.

Când Emrys nu s-a retras, am făcut-o eu pentru el, trăgându-l de cot.

— Ce faci?

A dat din cap.

— Îmi pare rău, dar... nu putem s-o luăm pe acolo. N-ar trebui.

— Foarte bine, pentru că nici eu nu vreau s-o luăm pe acolo.

Orice formă de viaţă sălbatică ce supravieţuise în întunericul insulei o făcuse cel mai probabil absorbindu-i răutatea.

Emrys avea o expresie ciudată pe faţă, ca şi cum nu se întorsese cu totul în prezent.

— Serios, eşti bine?

— Da, sunt bine. Pe aici, a zis el, arătând spre drumul principal.

Pe măsură ce rădăcinile dispăreau şi păşeam pe podeaua de piatră, m-am mai relaxat puţin. Dar din când în când, priveam în urmă, doar ca să mă asigur că zgomotul pe care-l auzeam era de la paşii noştri, şi nu de la rădăcinile care alunecau în urma noastră, ca un servitor ascultător.

Sau precum cel mai răbdător vânător.

25

Mergeam deja de atâta timp prin tunelul şerpuit, încât m-am speriat când camera a apărut dintr-odată în calea mea.

Emrys a împins uşile greoaie din stejar şi a folosit lanterna frontală ca să se uite înăuntru, înainte să le deschidă pentru mine. Am plimbat lanterna în jur. Locul era întins, dar plin cu mobilă, covoare şi grămezi de valize care fuseseră lăsate aici şi uitate, intenţionat sau nu.

— M-ai adus în subsolul de depozitare?

— Aici a venit silueta misterioasă aseară. Am reuşit să mă ascund în spatele uneia dintre uşi cât era înăuntru, dar n-am văzut ce făcea, şi n-am vrut să risc să vin singur, în caz c-aş fi rămas închis.

— Într-adevăr, ar fi fost groaznic să mori singur aici, unde nimeni nu putea să-ţi audă ţipetele. Căuta ceva anume?

— Nu, tocmai asta e partea ciudată. Nu părea să scotocească şi nu avea nimic în mână când a ieşit. N-am auzit decât zgomotul unor pietre care se mutau.

— A construit ceva?

Am atins partea de sus a celei mai apropiate valize. Avea stele de argint gravate în capacul de lemn, dar altfel, era foarte uzată. Aerul umed acoperea mirosul de putregai.

— Sau a dat ceva la o parte, a zis Emrys, frecându-şi bărbia. E posibil să fie un alt pasaj ascuns aici, sau poate o uşă.

— O uşă spre pădure?

M-am rotit.

Acum înţelegeam de ce-mi spusese Emrys să-l aduc pe Ignatius.

Mi-am pus lanterna în gură, ca să-mi eliberez mâinile, şi am scos sacul mov din geantă. Întunericul mi se strecura printre gânduri, ca cerneala în apă.

Cu Mâna Gloriei ţinută strâns într-un pumn, şi cu lanterna în celălalt, l-am întrebat:

— Suntem măcar dincolo de zidurile turnului?

— Tocmai asta e întrebarea. Mi se pare c-ar trebui să fim, nu?

— Să sperăm că nu.

— De ce?

— De ce ar avea cineva nevoie de acces la pădure, când aceasta e plină de Copii? Nu e nimic acolo, nici recolte, nici apă proaspătă, nici animale, pentru care să merite să-şi rişte viaţa, mai ales când e întuneric.

— Niciodată nu mă dezamăgeşti, Înaripato. Mereu găseşti un mod de a face lucrurile şi mai terifiante.

L-am ignorat.

— Cred că putem să cădem de acord asupra faptului că tot ce se întâmplă aici e un blestem. Dar de ce s-a activat abia acum doi ani?

— Poate a fost aruncat la o aniversare. Sau cineva l-a declanşat din greşeală.

— Din greşeală? Care e mai plauzibilă: varianta ta sau ideea că blestemul e o treabă venită din interior?

— Crezi că e cineva din turn cel care a aruncat blestemul?

Emrys s-a întors cu totul spre mine şi am văzut că îi dispăruse orice urmă de amuzament de pe chip.

— Să nu-mi spui că nu te-ai gândit la asta.

— Aş minţi dac-aş zice aşa ceva, a recunoscut Emrys. Dar ce lipseşte e motivul. A făcut asta pentru că era de partea druizilor? Sau pentru că-l venerează, în secret, pe Lordul Morţii? Nu avem nicio dovadă în direcţia asta, nu-i aşa?

— E o chestie, am spus, surprinsă de cât de uşor era să fac schimb de teorii cu el. N-am observat în prima noapte....

— Asta se întâmplă de obicei când alergi ca să supravieţuieşti, a spus Emrys, înţelegător.

— Dar creaturile par să lucreze împreună ca să vâneze. Uite şi cum s-au coordonat în jurul şanţului! Nu cred că au destulă minte ca să funcţioneze ca o haită, mă înţelegi?

— Deci crezi că le controlează cineva, a încheiat el.

L-am pus pe Ignatius jos şi mi-am scos lanterna.

— Ţine-ţi respiraţia primele câteva secunde. Asta dacă nu vrei să-ţi umpli plămânii cu miros de păr ars.

M-a ascultat, expresia lui fiind un amestec de panică şi curiozitate, când Ignatius şi-a trosnit degetele înţepenite şi a deschis ochiul. S-a uitat în jur, apoi la mine.

— De-acum, nu rămân în viaţă decât ca să-ţi fac în ciudă, i-am zis. Haide, e timpul să-ţi câştigi următoarea baie de grăsime.

Mâna Gloriei a creat un halou în jurul nostru. L-am ridicat de mâner şi m-am întrebat cum de am fost satisfăcută vreodată cu frântura de magie ascunsă pe care mi-o oferise.

— Căutăm un pasaj, Ignatius.

— I-ai dat un nume chestiei ăleia?

Emrys a rămas în spate, privind Mâna Gloriei peste umărul meu.

— Chiar te înţelege?

— La fel de mult ca oricine altcineva.

L-am adus pe Ignatius lângă cel mai apropiat perete, iar lumina a căzut asupra pietrelor. M-am plimbat apoi de-a lungul lui.

— Mereu m-am întrebat cum reuşeai să lucrezi fără Viziunea Unică. Am presupus că fratele tău îţi spunea mereu pe unde să păşeşti. Evident, acum o ai, chiar dacă aproape te-ai omorât în timpul procesului.

Chiar o aveam acum. Era ciudat ca lumina lui Ignatius să dezvăluie lucruri pe care le vedeam deja. Tristeţea situaţiei în care ne aflam clar mă afecta, deoarece am simţit o nostalgie familiară când Ignatius şi-a întors ochiul spre mine.

— Dar ţi-a schimbat culoarea ochilor, a spus Emrys, în timp ce verifica peretele.

M-am încruntat. E adevărat că trecuse ceva timp de când mă uitasem într-o oglindă, dar...

— Nu e adevărat.

— Erau un albastru mai închis, ca safirul, a spus el, plimbându-şi mâinile peste pietre.

Am încetinit şi mi-am muşcat buza de jos. Nu ştiam cum să-i răspund. Emrys s-a întors spre mine şi privirile ni s-au intersectat în lumina caldă.

— Chestia aia e puţin irascibilă, nu-i aşa? Arată de parcă vrea să mă sugrume, a spus Emrys, întorcându-se din nou cu spatele.

Am şuierat când Ignatius mi-a vărsat ceară fierbinte pe mână.

— Nici nu ştii.

Am verificat pereţii de două ori, dar dacă exista o uşă, fie nu era închisă, ceea ce-l făcea pe Ignatius inutil, fie silueta misterioasă o ascunsese cu grijă. În cele din urmă, chemarea cotrobăitului a fost prea puternică pentru ca doi Recuperatori să-i reziste, şi ne-am îndreptat atenţia spre comorile din cameră.

Emrys a deschis capacul unui cufăr.

— Nu-mi vine să cred c-ai folosit Mâna Gloriei în tot acest timp. Chestiile astea sunt incredibil de rare. Vrăjitoarele le consideră atât de respingătoare, că nu le mai fac. Şi crede-mă, tatăl meu a întrebat de aşa ceva, şi nu doar o dată.

— Nash mi-a dat-o când eram mică.

Ceva din mine s-a activat, pentru că vorbeam despre asta, şi nu cu oricine, ci cu Emrys.

— Şi înainte să întrebi, nu ştiu de la cine a furat-o.

Emrys a pus păturile descompuse pe care le scosese din cufăr înapoi şi s-a încruntat.

— De ce faci mereu asta?

— Ce anume?

— Mereu presupui ce e mai rău şi te aştepţi ca şi restul lumii să fie la fel. Dar nu faci decât să loveşti fantome pe care noi, restul, nu putem să le vedem.

— Nu pot să-mi imaginez de ce aş face aşa ceva, am spus, înainte să mă pot opri. N-are cum să fie din cauza anilor întregi, plini de experienţe care mi-au demonstrat iar şi iar că aşa stau lucrurile.

— Despre asta e vorba sau e o altă scuză ca să ţii oamenii la distanţă?

Întunericul i-a mângâiat faţa în timp ce mă privea. O şoaptă din minte a pus, în sfârşit, un nume pe căldura incomodă care mi se târa pe sub piele.

„Ruşine."

— Nu ştii nimic despre mine şi viaţa mea, i-am spus.

Uram felul în care căldura se intensifica din nou, la fel ca înţepătura incontrolabilă din spatele ochilor.

„Adună-te. Calmează-te", mi-am spus.

Emrys a râs, trist, în timp ce deschidea o cutie de argint pătată, care n-avea nimic înăuntru.

— Uneori, aş vrea ca tot ceea ce ai spus să fie adevărat, Înaripato.

Ştie ce culoare au ochii tăi, a şoptit aceeaşi voce.

— Îmi dau seama că n-ai avut o viaţă uşoară, mai ales după dispariţia lui Nash, dar cel puţin...

— Te rog, zi-mi că n-o să subliniezi partea pozitivă a abandonării şi neglijării propriilor copii, i-am trântit-o. Pentru că te asigur că nu există.

Nash era mort. Nu voiam să vorbesc despre asta. Despre el. Despre nimic. Dar simţeam că-mi pierd controlul, şi, cu fiecare mişcare, mă afundam şi mai tare.

Emrys s-a mutat la un alt cufăr de metal. Înăuntru, erau cărţi umflate şi ilizibile din cauza apei.

— N-aş spune niciodată aşa ceva. Dar cel puţin tu poţi să faci ce vrei. Poţi să fii cine vrei. Ai impresia că viaţa mea e aşa simplă, dar habar n-ai. Tu doar...

S-a oprit.

— Vai, săracul băiat bogat! E greu să ţi se ofere totul pe tavă, nu-i aşa?

M-am simţit bine să dezlănţui cuvintele astea asupra lui, să scot căldura care supura, furia şi resentimentul care ardeau ca o criză de fiere.

— Cel puţin, tu nu trebuie să-ţi faci griji pentru moştenire.

A scuipat cuvântul, de parcă-i lăsase un gust amar.

— Nu există reguli, sau limite, sau aşteptări la nivelul cărora n-ai putea să te ridici. Şi clar nu există...

— Ce anume? Te rog, nu te opri. Tocmai te pregăteai să-mi spui cât de greu îţi e între pereţii conacului tău.

— Vezi, exact la asta mă refer. Eşti singura persoană, din câte cunosc, căreia nu-i pasă de bani.

Pentru o clipă, am fost aşa de şocată, că n-am putut să vorbesc.

— Simplul fapt că ţie nu trebuie să-ţi pese e un privilegiu pe care nu-l avem toţi.

Eu număram fiecare ban pe care-l primeam şi pe care-l cheltuiam. În fiecare noapte, când mă forţam să

adorm, mă gândeam cum o să fac rost de mai mult și ce o să se întâmple dacă nu reușeam.

— Tu ai tot, i-am zis, auzindu-mi asprimea din voce.

Emrys nu avea un gardian mort, sau un frate blestemat. Avea stabilitate, o mamă care-l trata ca pe un prinț, case prin toată lumea, prieteni, mașini, haine noi, cele mai bune unelte și provizii de Recuperator.

N-o să-mi pară rău de el doar pentru că, în schimb, trebuia să se ridice la nivelul numelui de familie, sau pentru că viața îi fusese stabilită de la naștere.

Asta se numea „siguranță". Avea un viitor.

„Și un trecut", mi-am spus, închizând ochii. Unii dintre noi n-aveam nici măcar asta. Aș fi dat orice să am informații despre părinții mei. Doar să le știu numele.

— Uite ce e, noi doi am început cu stângul, și dacă e să fiu sincer, asta nu ne face onoare. Ce-ai zice să ne purtăm ca niște profesioniști? Măcar atât. Inelul a dispărut, Avalonul e un iad care supurează, și suntem înconjurați de străini. Putem să încheiem un armistițiu?

— Bine.

Eram dispusă să recunosc că șansa cea mai bună pe care o aveam ca să supraviețuim și să ne întoarcem în lumea noastră era să fim uniți. Puteam chiar să recunosc că o parte din ce spusese Emrys era adevărat. În fiecare zi, îmi permiteam să decid ce vreau să fac, și nu trebuia să-i dau socoteală decât lui Cabell.

Am lucrat în tăcere, atenți să punem fiecare lucru exact unde l-am găsit. Erau vaze care păreau să fi fost aduse de pe tărâmuri antice, un coif cu stele și un scut în formă de dragon. Am ridicat coiful murdar și am studiat constelațiile ciudate de pe el.

— Poate ar trebui să luăm astea sus și să le lăsăm lângă fierărie. Aici nu există minerit, și n-au destul material ca să tot facă arme noi și armuri.

— Și tu de unde știi?

— Am întrebat. Acum nu fac decât să topească orice metal au la îndemână şi să-l remodeleze.

— Tu şi Neve sunteţi ca la voi acasă aici, nu-i aşa?

— Dacă te referi la faptul că punem întrebări când ne vin în minte, atunci da, sigur, sunt ca acasă.

Emrys a şters praful de pe ceva.

— Ţi-aş recomanda să încerci, dar ai grijă, ar putea să lase impresia că îţi pasă cu adevărat.

— Da, n-aş vrea aşa ceva, am răspuns, când am pus coiful jos.

— Ăsta e cumva...

Emrys a ridicat o bucată mică de cupru spre lumina lui Ignatius. Şi-a îndreptat apoi atenţia spre un dulap mare, unde erau mai multe toiege din lemn, cu capetele răsucite în diferite noduri şi spirale.

— Cred că asta e o lingură druidă. Oare e posibil?

Mi-a dat-o, apoi a înaintat prin labirintul de statui şi busturi sparte, ca să ia un toiag.

— Pare să fie o parte dintr-o lingură. Nash avea desene cu ele într-unul din jurnale. De obicei sunt două jumătăţi...

Structura lingurii era ca o frunză, cu o parte scurtă şi plată la capăt, de care să o ţii. Patru cadrane fuseseră gravate în metalul patinat. Cealaltă jumătate, o imagine în oglindă a acesteia, avea o gaură mică, pentru suflat în sânge, sau oase măcinate, sau orice foloseau pentru divinaţie. Mesajele divine difereau în funcţie de unde se opreau acele bucăţi pe cadran. Semăna cu cititul în frunze de ceai.

— Ce e asta? l-am auzit pe Emrys spunând.

Observasem obiectul lung, înfăşurat într-o tapiţerie, când am intrat. Era imposibil de ratat, din cauza mărimii, care ieşea în evidenţă chiar şi lângă dulapul imens. Emrys a tras materialul decolorat şi rupt de pe el.

Am făcut un pas în spate, în timp ce privirea mi se plimba peste piatra palidă.

Corpul statuii era imens, cu umeri laţi, şi gros, cu muşchi încordaţi. O coroană cu coarne, făcută din coarne adevărate de cerb, muşchi şi frunze sfinte de măceş i se prezervase cumva pe cap, şi emana o rea-voinţă care mă făcea să nu vreau s-o ating. Şi mai rău, faţa statuii fusese lovită, iar ce rămăsese arăta monstruos. O pelerină, cioplită să semene cu pielea de animal, îi era pusă pe umeri şi trasă peste piept, unde era un gol. Am observat că avea un loc de lumânare precum cel din statuia Zeiţei.

Dar privirea mi se tot întorcea la faţa distrusă, unde toate răspunsurile întrebărilor nerostite fuseseră zdrobite. Genul ăsta de pagubă era un act de furie.

— Tamsin, ce s-a întâmplat?

— Cine e? Arată ca...

În minte mi-a răsunat vocea lui Nash, când faţa îi era luminată de focul de tabără: *Călăreşte pe un armăsar nărăvaş, în timp ce Vânătoarea Sălbatică cutreieră Celelalte Tărâmuri, în căutarea morţilor plimbăreţi, dar nu iubeşte nicio lume la fel de mult ca pe a noastră...*

N-am putut să termin, dar Emrys îşi dăduse deja seama la cine mă refeream.

— Lordul Morţii. Asta era probabil perechea statuii Zeiţei, în sala mare. Sau, mai degrabă, era menită s-o înlocuiască.

M-am forţat să mă apropii, încercând să-mi imaginez statuile una lângă alta. Unul din braţele statuii era întins, cu palma în sus, ca şi când încerca s-o pipăie pe Zeiţă.

Emrys l-a încercuit, fredonând.

— Lordul Morţii. Rareori menţionat în Nemuriri, cu atât mai puţin în legende, de parcă însuşi numele lui era un blestem. Uneori, i se spunea Regele Măceş...

— Manifestarea întunericului şi a iernii de pe Roata Anului, am completat. Forţat să se lupte cu Regele Stejar, al luminii şi verii, pentru mâna fecioarei la care râvneau

amândoi. În fiecare an, pentru eternitate, un ciclu al sezoanelor.

— Figuranto! a zis Emrys, râzând. Chiar şi aşa, trebuie să fi fost o femeie pe cinste.

— Legenda e doar o metaforă pentru schimbarea sezoanelor. Nimic nu explică de ce n-au distrus statuia cu totul după Renunţare.

— Probabil din cauza superstiţiilor. Tu ai risca să distrugi imaginea unei zeităţi puternice? Chiar dacă nu o venerează, tot cred în existenţa ei.

M-am uitat sub mâna statuii, observând ceva gravat pe dosul ei. Arăta ca o bucată de sigiliu. Sau o semilună? Nu. Mi-am înclinat capul. Arăta ca o parte dintr-un model cu noduri.

— Recunoşti semnul? am întrebat, neştiind de ce memoria mă lăsa baltă.

Emrys s-a aplecat.

— Poate. Nu e posibil să fie doar o fisură?

Am dat din cap.

— Nu... E ceva legat de el...

Ce se întâmpla cu mine? O fi fost doar de la stresul sau epuizarea din ultimele zile. Era ca şi cum, de fiecare dată când mă întindeam spre ea, amintirea care ar fi conturat restul simbolului se evapora în ceaţă.

— Nu-mi vine să cred c-o să spun asta, dar te face să ai mai multă înţelegere faţă de vrăjitoare. Ele au fost cele dispuse să lupte pentru lucrul în care credeau, chiar şi împotriva unui copil al zeilor vechi, care-i conducea pe cei damnaţi, a spus Emrys.

Un fior mi-a străbătut ceafa. M-am cutremurat, încercând să scap de acea senzaţie.

— Probabil se temuseră că, dacă-l venerau pe Lordul Morţii, sufletele li s-ar duce în Annwn. Zeiţa e cea care iniţiază ciclul vieţii, al morţii şi renaşterea.

— Exact, Annwn. Tărâmul Celălalt, unde niciun muritor viu nu poate să ajungă, şi nici n-ar îndrăzni să încerce, cu excepţia câtorva viteji. Pun pariu cu tine că nu ştii cine. Cel care pierde alege „Adevăr sau provocare".

— Arthur şi câţiva dintre cavalerii lui, fie ca să salveze un prizonier, fie ca să fure cazanul conducătorului din Annwn, aşa cum e descris în *Cartea lui Taliesin*.

Şi Nash, care adorase fiecare versiune a legendei despre măreţul rege Arthur, pe când călătorea pe tărâmul morţilor şi supravieţuia, întorcându-se în lumea lui.

— Uau, a exclamat Emrys după o clipă. Mi-am făcut-o cu mâna mea. Cabell mereu spune că ai o memorie perfectă. Aveai de gând să mă laşi să tot fac pariuri stupide cu tine până la sfârşitul vieţii, nu-i aşa?

Am ridicat din umeri.

— Voiam să văd cât pot să scot de la tine.

Emrys a dat din cap.

— Chiar ai spart tiparele, Înaripato.

— Putem să...? am zis, în timp ce priveam faţa strivită a statuii. Hai să-l acoperim. Nu vreau să-l mai privesc.

— Oricum nu cred c-o să-l poţi uita, a spus Emrys, aproape scuzându-se.

Am aruncat materialul din nou peste el, şi, exact cum spusese Emrys, imaginea îmi era imprimată în minte, ca negativul unei poze.

— Aleg adevărul, am decis, jucându-mă cu marginile zdrenţuite ale materialului şi desfăcând un rând de aţă stacojie.

— Ce?

— Ai spus „Adevăr sau provocare". Aleg adevărul.

Emrys s-a oprit lângă mine.

— Chiar acum?

— Chiar acum. De ce-ai acceptat sarcina asta?

Emrys a dat din cap.

— Tu ai vrut să facem pariul.

După o clipă, a oftat, frustrat.

— Pentru că... nu știu, a spus, trecându-și mâna prin păr. Pentru că toată viața mea n-am făcut nimic fără ajutor. N-am lucrat niciodată fără tatăl meu. N-am realizat nimic care să se ridice la nivelul reputației marelui Endymion Dye sau a strămoșilor înșiruiți pe pereți.

— Vrei să realizezi așa ceva? Sau simți că trebuie s-o faci?

Emrys s-a încruntat. M-am întrebat dacă s-a sinchisit cineva să-i pună întrebarea asta vreodată.

— Din ce am văzut, moștenirea e doar o unealtă pe care părinții o folosesc ca să-și controleze copiii.

— N-ai înțelege, a spus Emrys gânditor, rezemându-se de dulap.

— Așa e. Am trăit mai mult decât Nash doar pentru simplul fapt că nu beau în mod regulat până intru în comă.

Mi-am auzit amărăciunea din cuvinte, care îmi punea la încercare bila. Am trăit șapte ani fără el. Acceptasem faptul că nu se va mai întoarce. Iar acum, că murise, dăduse din nou totul peste cap, și eu îi predam din nou controlul. Îl lăsam să redeschidă acea parte vulnerabilă din mine, pe care o blocasem.

Îl uram. Îl uram incredibil de mult. Mai bine că era mort, iar eu și Cabell, pe cont propriu.

Tu, tu ești pe cont propriu, s-a auzit o șoaptă în mintea mea. *Cabell o să te părăsească și el, până la urmă.*

Mâinile mi s-au strâns în pumni de o parte și de alta a corpului, și am inspirat adânc.

— Care e povestea de fapt? Le-ai spus celorlalți cum l-a găsit pe fratele tău, dar tu cum ai ajuns în grija lui?

— N-aș folosi cuvântul „grijă", am spus, forțându-mă să mă uit printr-o altă grămadă de cufere, pentru a căuta simboluri familiare printre gravurile lor.

Senzaţia că mă învârteam a revenit, din ce în ce mai rapidă, scoţând la suprafaţă toate amintirile pe care le blocasem. Fiecare cuţit.

— Ăsta n-a fost un răspuns, a insistat Emrys.

Umilirea încă mă înjunghia, chiar şi după atâţia ani. Nu-mi păsa dacă asta mă făcea ipocrită. Simplul gând de a-i spune îmi provoca greaţă.

— Nu trebuie să-mi spui. Serios, a zis Emrys, cu blândeţe.

— Cât de generos din partea ta.

— Nu, eu doar... Îmi pare rău, a spus el, dând din cap.

Am inspirat aerul rece şi mi-am plimbat mâna peste scutul uzat din faţa mea. Dintr-odată, învârtitul s-a oprit şi firul s-a eliberat din bobină. Nu mai era nimic de care să se prindă.

Nu mai era nimic, decât nevoia de a fi cunoscută, văzută.

— Familia m-a abandonat în Boston, şi Nash m-a luat sub aripa lui, aşa că putem spune că ştiu cum e să creşti fără o moştenire, şi n-aş recomanda nici asta.

Cuvintele mi-au dat senzaţia că îmi scoteau plămânii prin gât. L-am lăsat să umple golurile poveştii cum voia. Oricum, la fel facem cu toţii.

— Mereu m-am întrebat: ce ţi s-a întâmplat în anii dintre plecarea lui Nash şi momentul când te-ai alăturat ghildei? Unde te-ai dus?

Ştiam că perioada aia de şase ani, din clipa în care Cabell şi cu mine aveam zece ani, până în momentul când am putut să revendicăm oficial calitatea de membru a lui Nash, la şaisprezece ani, fusese mereu o sursă de speculaţii în ghildă. Tăcerea noastră nu avea de-a face doar cu faptul că nu meritau un răspuns, ci şi cu ce se întâmpla dacă aflau.

— Dacă-ţi spun, nu poţi să mai zici nimănui. Cu atât mai puţin tatălui tău.

— Acum sunt şi mai intrigat.

— Vorbesc serios. Dac-o să repeţi ce o să-ţi spun, o să te pun la punct mai tare decât orice blestem.

— Nu faci decât să-mi intensifici intriga.

Am dat din cap, inspirând adânc.

— Mansarda bibliotecii.

— Mansarda... Mansarda bibliotecii ghildei?

Am pus scutul jos, cu atenţie.

— Bibliotecarul nu a respectat regulile şi ne-a lăsat înăuntru, chiar dacă nu eram membri.

— Nu ştiam că Bibliotecarul poate să încalce regulile, a spus Emrys, uimit.

— Ne-a ascuns sus, în mansardă, laolaltă cu relicve mai puţin importante, care nu erau expuse, şi ne lăsa să coborâm noaptea, ca să mâncăm şi să ne jucăm cu pisicile. Ne aducea Nemuriri şi ghiduri, ca să citim, şi mâncare şi apă, până când am fost destul de mari să ni le procurăm singuri, deşi încă nu ştiu sigur de unde lua mâncarea.

— Din vestiarele tuturor. Nicodemus Lot şi Astri Cullen au purtat un război de patru ani, pentru că fiecare era convins de celălalt că îi fura proviziile de mâncare. Credeam că pisicile erau de vină, dar se pare că nu.

Expresia i-a devenit gânditoare, ca şi cum încerca să-şi imagineze cum Cabell şi cu mine stăteam în spaţiul înghesuit.

— De ce nu v-aţi dus la unul dintre membrii ghildei?

— Ce te face să crezi că n-am făcut-o? am întrebat, dezgustată.

Ăsta era adevărul. Bibliotecarul n-are inimă umană sau minte, dar până şi el a ştiut, cumva, că trebuie să protejeze şi să îngrijească doi copii vulnerabili.

— A fost în regulă după ce am învăţat greaca antică şi am putut să vorbim cu el. Mă rog, eu am învăţat. Cabell avea Viziunea Unică.

— Bine că l-ai avut pe Cabell. Ai fost norocoasă, a spus, după ceva timp.

Mereu m-a surprins faptul că Endymion şi Cerys Dye avuseseră un singur copil, dar presupun că nu aveai nevoie de mai mulţi, când nu-ţi trebuia decât un singur fiu care să ducă mai departe numele familiei.

— Da, n-aş fi supravieţuit fără Cabell.

Însă nu era chiar adevărat. Fără el, n-aş fi avut un motiv să supravieţuiesc. Şi dacă blestemul mi l-ar lua, ar lua şi acea parte din inima mea.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Toate chestiile pe care le-am spus de-a lungul anilor despre Nash, despre tine şi fratele tău...

— E-n regulă, nu e ca şi cum ar fi fost vina ta, am spus, punând punct conversaţiei.

De pe holul de afară s-au auzit zgomote. Mişcări rapide, huruieli...

„Rădăcinile se mişcă", mi-am spus.

Zgomotul de paşi repezi a răsunat până la noi, alunecând prin deschizătura pe care o lăsaserăm între camerele sălii. L-am stins pe Ignatius şi am împrăştiat fumul, după care l-am băgat în geantă. Doar mirosul ne-ar fi dat de gol...

Emrys m-a prins de braţ şi m-a tras spre dulap. Rafturile dinăuntru ori fuseseră scoase, ori se prăbuşiseră în urmă cu mult timp, lăsând destul loc pentru doi oameni care să stea în picioare, după ce Emrys a închis uşile în urma noastră.

Am oprit lanterna şi i-am stins lanterna frontală tocmai când uşile grele din stejar s-au deschis.

Pulsul îmi bătea în urechi, şi mi-am ţinut respiraţia. Picioarele îmi erau întortocheate cu ale lui Emrys, care erau mai lungi, şi corpul mi-era lipit de al lui. Îi simţeam materialul tunicii moale pe obrazul meu, şi, timp de câteva momente, n-am auzit decât ritmul rapid în care-i bătea inima, mai repede decât a mea.

Nu mi-am dat seama că-şi pusese braţul după umerii mei decât când s-a aplecat în faţă, încercând să vadă printre uşi. Nici măcar nu băgasem de seamă că mă ţinusem de el, pentru echilibru. Degetele îmi erau întinse peste talia lui, iar căldura emanată de pielea lui trecea prin materialul subţire, trimiţând un fior de căldură prin mine.

Noul-venit a intrat, ridicând lumânarea pe sfeşnicul său de fier. Emrys avea dreptate. Pelerina neagră cu glugă era aşa mare, că-i acoperea cu totul faţa şi silueta, fiind imposibil să vezi cine era. Persoana s-a întors spre bunurile abandonate, spre dulap, şi a adulmecat.

Am îngheţat amândoi, iar eu mi-am înfipt degetele în muşchiul tare de sub ele. Emrys şi-a ţinut respiraţia.

Dar silueta s-a întors spre peretele din partea opusă nouă. O mână palidă s-a întins după trei pietre albe pe care nici nu le observasem înainte, şi a împins-o pe fiecare de două ori. Pietrele din jurul lor au părut să se trezească la viaţă, retrăgându-se ca nişte şoareci speriaţi şi creând o deschizătură în perete. În timp ce se mişcau, au emanat un nor de ceaţă în sală.

Silueta a intrat prin deschizătură şi, în întunericul din dulap, privirea lui Emrys a întâlnit-o pe a mea.

— *Tamsin.*

Întunericul ademenitor mi-a şoptit numele. Respira la unison cu mine. Am rămas în acea stare lentă şi dulceagă de epuizare, până când am simţit căldura din jurul spatelui strângându-mă uşor. Am deschis imediat ochii.

Faţa palidă a lui Emrys era lipită de spaţiul dintre uşi, şi, cumva, faptul că nu mă privea şi nu-şi dăduse seama că adormisem făcea totul şi mai umilitor.

— I-am aşteptat, în mod oficial, mai mult decât e cazul.

Nu ştiam cât timp trecuse, n-am auzit decât sunetul pietrelor mişcându-se din nou. Silueta a apărut peste câteva clipe şi s-a îndreptat spre intrare. Terminase cu orice se afla dincolo de perete.

Uşile de stejar s-au închis, balamalele scârţâind în semn de protest. Camera s-a afundat într-un întuneric neînduplecat. Am numărat înapoi de la două sute, aşteptând să văd dacă paşii aveau să se întoarcă.

Dar chiar şi când a devenit evident că asta nu avea să se întâmple, niciunul din noi nu s-a mişcat.

Am închis ochii din nou şi am încercat să mă gândesc la orice altceva decât la felul în care obrazul mi-era lipit de pieptul lui, bătăile inimii sale fiind singurul sunet care-mi răsuna în urechi, şi la atingerea degetelor lui, care mă mângâiau absente, căutând şi oferind alinare.

În locul acela întunecat şi cald, am devenit propriile noastre umbre. Respiram la unison, iar corpurile ne erau împletite în aşa fel, încât fiecare punct de contact era ca o explozie de scântei pe piele. Nu exista nimic altceva în afara acelei senzaţii. Nu exista magie, nu existau monştri. Nu exista lumea.

Lemnul de cedru dăduse o nuanţă dulce aerului, dar încă se simţea şi mirosul lui. M-a strâns de talie şi, cumva, m-am apropiat şi mai mult, chiar dacă părea imposibil. Nu-mi aminteam ultima oară când fusesem ţinută aşa aproape de cineva. Când îmi şi dorisem asta.

„Dac-o să-şi întoarcă faţa..." Gândul mi-a răsunat prin tot corpul, încălzindu-mi sângele ca un shot de whisky, ondulându-se în partea de jos a stomacului.

Nu.

M-am retras aşa repede, c-am văzut lumini în faţa ochilor. Am ieşit din dulap şi m-am împleticit înainte. Eram dezechilibrată, după ce stătusem aplecată atâta timp. Frigul umed din cameră m-a învăluit, nerăbdător să mă acapareze din nou. Am tremurat şi am reaprins lanterna.

După o clipă, m-a urmat şi Emrys, stând cu spatele la mine cât a închis uşile dulapului.

— Hai să... Hai să vedem dacă putem s-o deschidem, am spus, tuşind.

Emrys a încuviinţat.

Când stăteam în faţa pietrelor albe, am aruncat o privire spre el, după care mi-am deschis geanta, ca să văd ce provizii îmi luasem. Nu aveam cristale, tonice sau funie. Nu aveam nici toporul, dar aveam mănuşile de lucru din solzi de dragon, pe care mi le-am pus.

— Ce se află acolo crezi că e blestemat? a întrebat Emrys, surprins.

— Cred că nu ştim peste ce o să dăm, sau cine a creat pasajul, şi nu strică să fim precauţi. Tu ce ai la tine? Ceva cristale?

Emrys şi-a deschis geanta de lucru, care, evident, avea iniţialele lui incrustate în aur. A scos un sac mic cu ametist, cuarţ, labradorit şi turmalină, precum şi un topor pliabil, pe care l-a deschis cu o mişcare scurtă din încheietură. Mi l-a dat mie, după care a scos un sac din catifea neagră.

Mai întâi i-a căzut în palmă lanţul lung de argint, apoi un cristal negru ascuţit. Când a ridicat lanţul şi a lăsat vârful să atârne în aer, negrul dinăuntrul lui l-a mişcat şi s-a agitat ca apa, dezvăluind nişte flori mici înăuntru.

Era un pendul din cristal, folosit de obicei ca să răspundă la întrebări sau ca să detecteze vibraţiile energiei provocate de magie sau de prezenţa spiritelor răuvoitoare. Niciodată nu reuşisem să fac unul să meargă, şi cum Cabell era mereu cu mine, nici nu avusesem nevoie de unul.

Cristalul nu s-a mişcat.

— Nu sunt blesteme, a zis Emrys, ridicând piatra la nivelul ochilor.

Lichidul dinăuntru s-a agitat, creând un vârtej în jurul florii.

— Dar, aşa cum era de aşteptat, e multă magie.

— Ce fel de cristal e ăsta? am întrebat, când a apropiat lanţul de perete.

Văzându-i zâmbetul care-i apărea pe faţă, am adăugat:

— Dacă-mi spui să ghicesc, îţi dau una.

Zâmbetul i-a devenit misterios în cel mai enervant mod posibil.

— Moştenire de familie.

Am pufnit, iritată, şi m-am întins, aprinzându-i lanterna frontală.

— Vrei să faci onorurile? a întrebat.

I-am dat lanterna mea şi m-am întors spre pietre. Am închis ochii şi mi-am amintit cum le apăsase silueta. Pietrele erau ca gheaţa sub degete, şi aş fi putut jura că tremurau la fiecare atingere.

Pietrele din jurul lor s-au retras, zdrăngănind şi zgâriindu-se una de cealaltă, ca să se dea din calea noastră. După ce mi-am luat lanterna înapoi, am inspirat adânc ceaţa şi am intrat prin deschizătură.

În casa unei scări. Peretele s-a închis în urma lui Emrys. M-am întors, ca să mă asigur că pietrele albe erau vizibile şi din partea asta. Nu aveam decât o singură direcţie în care s-o luăm: în sus.

— Unde suntem? Tot în turn? am şoptit.

Lumina de la lanterna frontală a lui Emrys s-a mutat spre scări.

— Hai să aflăm.

Aşa c-am început să urcăm. Am ţinut minte unde eram. Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt... nouă.

— N-are cum să fie turnul. Are cinci etaje, şi biblioteca e în vârf, am spus, reamintindu-mi imaginea turnului din curte.

— Dar am şi coborât trei etaje. Poate scara principală ajunge la etajul cinci pentru că până acolo au voie ceilalţi avalonieni?

— Sau nimeni în viaţă nu-şi aminteşte că mai e un etaj, sau cum să ajungă acolo. Cu excepţia prietenului nostru misterios.

Ultimele trepte au fost mai scurte decât celelalte, susţinându-ne teoria cum că exista un etaj mai mic, ascuns, deasupra bibliotecii. Scările şerpuite şi obositoare au dus exact unde bănuisem: la o uşă închisă. Era din fier negru şi avea un mâner în interiorul unei guri de metal dintr-un craniu uman care ţipa.

Uşa era închisă, doar că nu exista încuietoare, aşa că era imposibil să încerc s-o deschid cu o agrafă. Dar o vrajă de închidere nu l-a oprit niciodată pe tovarăşul meu mofturos.

Ignatius, care era încă supărat din cauza tratamentului dur pe care i-l oferisem mai devreme, a deschis ochiul foarte greu după ce au început să-i ardă fitilele.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar dacă nu eşti prea ocupat...

Am arătat spre uşă.

Când şi-a îndreptat lumina asupra ei, au apărut pânze de magie, înceţoşate şi aurii, ca şi cum lumina îndepărtase un strat de umbră, ca să dezvăluie oasele ce reprezentau structura vrăjii de închidere. Abia când Emrys s-a întins, uimit să atingă unul, am conştientizat că tot ce vedeam acum era neobişnuit.

Încuietoarea s-a deschis, iar uşa greoaie i-a urmat.

— Ai o relaţie complicată cu chestia aia, nu-i aşa?

L-am împins, forţându-l să intre primul. Când s-a aplecat, ca să treacă pragul, s-a oprit, blocând uşa.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? am întrebat.

M-am ridicat pe vârfuri, ca să văd peste umărul lui. Fiecare muşchi al lui Emrys părea să fie încordat.

O vibraţie ciudată mi-a trecut prin mâna stângă şi pe braţ. Era Ignatius. Mâna tremura. Ochiul palid era larg deschis.

În cele din urmă, Emrys s-a dat la o parte.

Pereţii din stânga şi dreapta erau plini cu rafturi de lemn şi cu obiecte mici şi albe, precum porţelanurile. Dar, când am păşit înăuntru, pentru ca lumina lui Ignatius să umple spaţiul mic, disconfortul şi-a plimbat mâna rece şi lipicioasă peste pieptul meu. Formele, sculpturile, erau groteşti. Agonizau din cauza formelor pe care le luaseră.

Şi erau făcute din oase umane.

— Pe toţi zeii! am şuierat, riscând să mai fac un pas spre cel mai apropiat raft.

Degetele lui Emrys mi s-au plimbat pe spate, de parcă încerca instinctiv să mă prindă de umăr şi să mă oprească.

— Ai mai văzut aşa ceva vreodată? m-a întrebat.

— Nu, nici în cărţi, nici în cripte sau morminte, nici altundeva.

— Asta e...

Pentru prima oară, Emrys n-a ştiut ce să spună. Un fior evident l-a străbătut când şi-a frecat braţele.

— Ale cui sunt oasele? Ce minte bolnavă le-ar profana în halul ăsta?

— Pare să fie o colecţie, nu-i aşa? am întrebat.

— E posibil ca autorul ei să fi omorât atâţia oameni?

Am dat din cap.

— Chiar şi înainte de blestem, nu erau destule fiinţe aici cât să nu se observe că oamenii mureau sau dispăreau. Cred că a săpat cineva prin morminte.

L-am aşezat pe Ignatius pe jos, apoi am luminat cu lanterna prima sculptură. Partea superioară a gurii, fix în spatele dinţilor, fusese tăiată cu atenţie, cât să se sprijine de un os pelvian. Amândouă erau gravate cu semne mici, aproape imposibil de citit.

— Alea sunt sigilii de blestem? a întrebat Emrys, aplecându-se peste umărul meu.

Căldura corpului lui mi-a mângâiat spatele, iar respiraţia lui mi-a agitat şuviţele care erau aproape de obraz.

— Nu. Formele sunt mai rotunde, mai amestecate. Pe unele nu le-am mai văzut până acum. Crezi c-au rămas de pe vremea druizilor?

— Vrăjitoarele şi-au creat propriul limbaj ca să controleze magia, a spus Emrys. Are sens să existe şi altele. Sau semnele sunt pur decorative.

Sculptura de lângă ea era o cutie toracică pusă pe două femururi, fixate prin tăieturi precise în oase, care le permiteau să se potrivească perfect. O mână atârna din centrul coastelor, degetele sale fiind oase îmbinate cu articulaţii de argint. Toate, acoperite cu sigilii.

Mi s-a făcut rău când m-am întors, făcând inventarul tuturor. Erau malefice şi oribile. Nu puteam să le privesc fără să simt apariţia rece a unei frici adânci, înnăscute, dar care fusese alimentată de-a lungul a mii de generaţii în familia mea.

M-am aplecat să-l iau pe Ignatius, după care am înghețat. Lumina de la flăcările lui mici căzuse pe cea mai apropiată sculptură, aflată pe rândul de jos al rafturilor, și arunca forme ale sigiliilor gravate pe podeaua de piatră, în tipare iluminate. Când am îngenuncheat, sigiliile s-au mutat și au început să se învârtă.

— Tamsin, a răsunat vocea tăioasă a lui Emrys.

Am ridicat privirea, doar ca să constat că nu-l vedeam. Se dusese în partea cealaltă a scărilor care urcau din centrul camerei. În timp ce mergeam spre el, am trecut pe lângă o armură distrusă și un cabinet de sticlă, plin cu fiole și ierburi negre uscate.

Scara îngustă, care părea șubredă, ducea sub cerul liber, și aproape de baza ei se afla un cazan mare. Prima lumină gri a răsăritului din Avalon s-a revărsat peste el, strălucind pe picioarele argintii cu gheare și făcându-l să lucească precum niște lame lustruite într-o parte și-n alta.

Emrys se uita în el, și era groaznic de palid. M-am apropiat, pregătită pentru orice imagine sinistră care mă aștepta înăuntru.

Și așa se face că m-am trezit privind într-o baltă lucioasă de argint topit.

O rafală de vânt a creat vârtejuri în el. Din cazan ieșea un miros metalic, dar când mi-am trecut mâna peste, n-am simțit căldură. Doar un frig înțepător.

În timp ce-am privit în adâncimile lui, fragmente de memorie au venit la suprafață și s-au scindat mai departe. Fața palidă a Doamnei în Alb, pe câmpul înzăpezit, care mă chema să mă alătur ei în moarte. O străfulgerare de întuneric, piatră și oțelul unei lame mici. Unicornul, care stătea sub un copac mort și s-a prăbușit când o săgeată i-a străpuns pieptul.

Am făcut un pas în spate, forțându-mă să-mi mut privirea. Emrys arăta groaznic, mai rău decât îl văzusem vreodată. Pielea îi era lipsită de culoare și lipicioasă.

— Ești bine? Emrys?

I-a luat puţin să-şi ridice privirea. Ochii îi erau plini de teroare pură, apăsătoare. Nu părea să ştie unde era. S-a îndepărtat de cazan, până când s-a lovit cu spatele de perete.

— Emrys, ce s-a întâmplat? Ce-ai văzut? am strigat, mai panicată.

A ridicat o mână şi a încercat să vorbească, apoi s-a aplecat.

— Sunt bine... Lasă-mă... Lasă-mă puţin.

Nu era deloc bine. M-am uitat din nou la cazan, şi-n minte mi-au explodat mii de gânduri. Am căutat o amintire în toată acea furtună. Un fragment dintr-o carte, sau o poveste, în care era menţionat cazanul din Avalon.

— Ce e ăsta? am şoptit.

Lichidul argintiu fierbea când m-am aplecat peste el. O senzaţie pe care n-o puteam numi mi-a străbătut corpul, din cap până-n picioare. Un instinct animalic, care mă avertiza că era ceva dincolo de suprafaţa ca o oglindă. Că ne privea cineva din cealaltă parte.

Înainte să mă opresc, înainte să-mi spun că era o idee stupidă, am înmuiat vârful sfeşnicului pe care era Ignatius în lichidul acela.

Timp de câteva clipe, nu s-a întâmplat nimic. Apoi, a urmat smucitura.

A tras sfeşnicul, deşi încercam să-l ridic. Nişte forme mici au ieşit din lichid, ca nişte...

Ca nişte degete.

Mâna Gloriei a făcut ochiul mare, şi fitilele aprinse au scâncit, ca şi cum erau terorizate, zvârcolindu-se sălbatic între vârfurile degetelor. Emrys a venit imediat lângă mine, ajutându-mă să-mi eliberez braţul şi pe Ignatius.

— Ce faci? a reuşit să spună.

O rafală puternică de vânt a coborât pe scări, a trecut pe lângă noi şi l-a stins de tot pe Ignatius. Am ridicat capătul sfeşnicului. Era acoperit în argint solid.

— Oasele Copiilor..., a şoptit Emrys.

Erau la fel.

M-am aplecat şi am dat un ocol cazanului, plimbându-mi degetele de-a lungul bazinului, până când am găsit o uşoară ridicătură în margine. Arăta ca şi cum fusese zgâriat, uzat, până când devenise aproape imposibil să înţelegi ce era.

„Aproape."

Mai văzusem aşa ceva.

Am scos jurnalul lui Nash din geantă. Pentru prima oară în viaţa mea, mi-am dorit să n-am dreptate. Mâinile îmi tremurau în timp ce răsfoiam paginile. Am găsit pagina cu simboluri schiţate şi etichetate de Nash, şi am ridicat-o lângă semn.

Era un model cu nod spiralat, cu o sabie trecută direct prin rotirile şerpuitoare. Nu era de mirare că mi se păruse cunoscut semnul de pe mâna statuii: era o bucată din ăsta.

— Spune-mi că nu e ce cred eu că e, a şoptit Emrys.

— E emblema regelui din Annwn.

A părut să i se facă greaţă. M-am uitat în jur, la sculpturile oribile, la sigiliile cu blestem, şi am simţit un fior care mi s-a răspândit prin piele, amorţindu-mi corpul.

Niciunul din noi nu voia să-i spună numele cu voce tare. Lordul Morţii.

De undeva de jos, s-a auzit zgomotul pietrelor care se mişcau. După ce ne-am privit oripilaţi, Emrys şi cu mine ne-am întors, căutând un loc unde să ne ascundem. Nu aveam suficient spaţiu în spatele armurii sau în dulap. Rafturile erau prea deschise şi lipite de perete. Singura opţiune era sus.

Am luat-o înainte, închizând lanterna şi punându-l pe Ignatius în geantă. Terasa era închisă şi avea ferestre mari, ce dădeau în curtea de jos. Ne aflam în vârful turnului, care crezusem că era un simplu decor.

Încuietoarea uşii s-a deschis. M-am lăsat pe burtă, într-o parte a scărilor, şi m-am îndepărtat de margine

suficient cât să nu fiu văzută de jos. Emrys a făcut la fel, dar în cealaltă parte a deschizăturii.

„Nu urca. Nu urca scările", am repetat...

Zgomotul unor paşi uşori a fost însoţit de sunetul materialului care se târa peste piatră. Se pare că nu-mi făcusem plinul de alegeri proaste pentru seara aceea, deoarece m-am apropiat de deschizătura din podea, în speranţa c-o să văd cine intrase.

Era aceeaşi siluetă cu pelerină de dinainte. Cerul care se lumina a dezvăluit nuanţa de un albastru profund a materialului care curgea în spatele siluetei, când s-a apropiat de cazan. Acum, că era mai aproape, am reuşit să văd şi alte detalii.

Silueta a ridicat un pumnal mic şi curbat, cu care s-a tăiat în palmă. Sângele s-a scurs din mâna palidă, în piscina de argint.

În pădure, Copiii Nopţii, care urlau, au început să schelălăie. Sunetul mi-a înjunghiat timpanele, străpungând fiecare gând pe care-l aveam, până când am fost destul de disperată cât să-mi acopăr urechile.

„Sunt controlaţi." Gândul mi-a răsunat în minte. Şi dacă puteau fi constrânşi să facă orice, atunci de unde ştim că n-au fost făcuţi în camera întunecată de sub noi?

Silueta cu pelerină a stat lângă cazan, ascultând. În mod evident satisfăcută, s-a îndreptat spre uşă. Când a trecut pe lângă armură, mişcarea a fost îndeajuns cât să mute puţin gluga, dezvăluind o bucată de coadă împletită.

Mi-a luat puţin să-mi dau seama de ce era aşa dificil să-i văd reflexia pe suprafaţa platoşei. Avea aceeaşi culoare ca metalul înceţoşat.

Era argintiu.

Un argintiu rece, fatal.

Cum ştiam că ne aştepta un alt răsărit deloc spectaculos şi că, în scurt timp, sala mare va fi plină de oameni care lucrează, Emrys şi cu mine am aşteptat doar câteva minute, după care ne-am ridicat şi ne-am îndreptat spre galeria morţii. Inima îmi bătea cu putere când am ieşit din camera de depozitare şi am intrat în tunel.

Dosul palmei lui Emrys s-a tot atins de a mea, iar şi iar, în timp ce înaintam repede pe coridor şi peste rădăcini. Nu puteam să mă retrag, la fel cum nu puteam nici să exprim în cuvinte ce tocmai văzusem.

Am ieşit pe uşa secretă tocmai când primele femei au intrat în sala mare, cu războaiele lor de ţesut. Au fost uimite să ne vadă doar pe noi doi, dar deja nu-mi mai păsa şi n-aveam de gând nici să dau vreo explicaţie. Nu conta. Nimic din toate astea nu conta, decât să ajungem înapoi în lumea noastră.

Privirile ni s-au întâlnit pentru ultima oară pe treptele care duceau spre curte, o promisiune nerostită pe care ne-am făcut-o. Copiii tăcuseră odată cu ivirea zorilor, însă tăcerea relativă părea apăsătoare fără cântecele păsărilor, care să ne aline. Gândul acesta a trezit o altfel de durere în mine, o dorinţă pentru lucruri banale, pe care nu le apreciasem până atunci.

— Tocmai veneam să te caut!

Vocea veselă a lui Olwen era şocantă, după iadul întunecat din care tocmai ieşiserăm. Părea să fi apărut

de nicăieri, rochia ei gri și șorțul alb asortându-se cu dimineața lipsită de culoare. Părul albastru ca cerneala flutura în jurul ei, ca și cum plutea în apă.

— O să mergem să dăm niște pietre la o parte, ca să vedem dacă pământul o să accepte recolte. Asta, dacă te simți în stare.

Emrys a ezitat, dar și-a așternut apoi un zâmbet pe față.

— Bineînțeles.

— Ești sigur? Pari puțin obosit, a spun Olwen, care l-a analizat cu atenție.

— N-am dormit bine.

„Sau deloc", mi-am spus.

— Copiii au fost neliniștiți aseară, și s-au comportat ciudat de dimineață, a zis Olwen, dând din cap.

— Au făcut ceva? am întrebat-o.

— Mă tem că nu s-au mișcat deloc. Cait a sugerat să încercăm să-i împrăștiem cu foc și săgeți, dacă tot nu dispar până la căderea nopții.

— Și asta nu e o opțiune pentru că...?

Fața lui Olwen a căpătat o expresie dură.

— Pentru că nu mai avem destule săgeți.

N-am reușit să scot decât un „Aha!" patetic.

— Sunt gata să sap, la propriu și la figurat, a intervenit Emrys. Ai o lopată în plus și pentru mine?

— Sigur că da. I-am rugat pe ceilalți să adune cenușa pe care o au...

N-am mai auzit-o, după ce s-au îndepărtat spre mulțimea din ce în ce mai mare de bărbați și femei, adunați aproape de fierărie. Emrys s-a mai întors o dată spre mine, întrebându-mă din priviri: „Pe mai târziu?".

Am încuviințat.

Mi-am reamintit de Cabell și Neve. M-am întors spre turn și spre multele trepte dintre mine și dormitoare.

Trebuiau să afle ce am descoperit, şi poate Neve va şti să spună pentru ce erau folosite sculpturile.

Zdrăngănitul de metal mi-a atras atenţia afară. Am hotărât să risc şi am pornit spre zona de antrenament. Eram pregătită să văd alţi începători agitaţi, sau cel puţin pe câteva dintre Cele Nouă, dar Cabell şi Bedivere erau singuri acolo. Fratele meu exersa o serie de mişcări de blocare şi parare, de data asta cu un paloş, nu cu una dintre armele de antrenament tocite.

Nu-mi venea să cred ce vedeam. Cabell fusese mereu pasăre de noapte, şi de mai multe ori se întorsese acasă după o noapte de dezmăţ pe străzile din Boston sau după o adunare a ghildei, abia când mă trezeam. Pentru el, să înceapă ziua devreme însemna să se trezească la prânz.

Cu toate astea, se afla de ceva timp aici, la cât transpirase. Faţa lui căpătase culoare, iar în ochi i se citea emoţia, când a zâmbit la ceva ce spusese Bedivere.

Bărbatul mai în vârstă l-a încurajat.

— Da. Bine, bine! Bravo, băiete!

Apoi, când Cabell s-a oprit să-şi tragă sufletul, l-a bătut pe spate. A fost aproape dureros să văd dorinţa de validare de pe faţa lui Cabell şi felul în care a zâmbit.

Privindu-i, m-am simţit ciudat de detaşată, de parcă pluteam în ceaţă, lipsită de substanţă, dispărând. Când şi-a ridicat sabia din nou, Cabell s-a uitat, din întâmplare, în direcţia mea şi s-a oprit. Pe faţă i se citea îngrijorarea.

Am apăsat două degete pe palma întoarsă. „Mai târziu." Apoi am format un pătrat mic cu mâinile. „Bibliotecă."

A încuviinţat, întorcându-se spre Bedivere, ca să reia antrenamentul. Cavalerul m-a salutat, iar eu i-am răspuns la gest, străduindu-mă să zâmbesc.

Puteam încerca s-o înfrunt pe Caitriona, sau cel puţin s-o urmăresc, dar oare i-ar fi întors pe ceilalţi împotriva mea?

Nu, cel mai bun lucru pe care-l puteam face acum era să strâng informații și să-i duc pe Cabell și Neve să vadă camera cu ochii lor. Poate va fi îndeajuns ca să-i convingă să găsim alt mod de a pleca din Avalon.

Oportunitatea a venit sub forma unui icnet surprins în spatele meu, pe trepte. Fața verde a lui Mari s-a înclinat spre mormanul de cearșafuri împăturite din brațe.

— Îmi cer scuze, nu te-am văzut.

— Nu știu cum reușești să vezi ceva. Te pot ajuta?

Mușchii de pe chipul lui Mari au zvâcnit, într-un mod care m-a făcut să mă întreb dacă se gândea din nou la cuvintele tăioase pe care i le adresasem.

— Am fost nepoliticoasă cu tine în bibliotecă. Mi-ar plăcea să mă revanșez...

După o clipă, expresia ei s-a relaxat și a încuviințat, dar tot nu m-a privit când m-a lăsat să iau jumătate din cearșafurile din mormanul ei. Erau încă reci de la sârma pe care fuseseră întinse, pe zidul de sud.

Lui Mari nu-i plăceau cuvintele goale. În câteva minute, a devenit evident că tactica mea de a lăsa cealaltă persoană să vorbească agitată, ca să umple tăcerea, nu avea să funcționeze. Mari părea să savureze pacea. Va trebui să interacționez cu ea acolo unde era dispusă s-o facă.

— Deci, am început, încercând să găsesc ceva de spus, în timp ce mergeam în urma ei.

Pentru o persoană așa mică, avea viteza unei feline.

— Ce știi despre unicorni?

Visul îmi tot plutise prin minte, implorând să fie băgat în seamă, dar era ușor jignitor că întrebarea asta inutilă fusese ce tot ce găsisem nimerit să zic, pe moment. De asta nu stăteam eu la taclale.

Mari a ridicat din sprâncene.

— Ai întâlnit vreunul?

— Nu, am răspuns, bâjbâind într-un mod care m-a enervat. Puteam mai bine de atât. M-am gândit doar că,

în bibliotecă, păreai să ştii multe despre legende. Mă întrebam dacă erau reali. Sau ceva inventat, din vise.

— Dacă visezi un unicorn, e un semn minunat pentru norocul care te aşteaptă.

Mari a dat să plece, dar s-a răsucit pe călcâie, cedând impulsului de a continua.

— Au trăit odată. Erau una dintre cele mai îndrăgite creaţii ale Zeiţei. Erau pe cât de blânzi, pe atât de aprigi.

— Odată? Ce-au păţit?

— Nimeni nu ştie sigur, decât că, la un moment dat, nu li s-au mai arătat preoteselor, şi nu mai erau acolo să ajute la vindecarea celor bolnavi. Şi dragonii au avut aceeaşi soartă.

Mi-a luat puţin să procesez informaţia.

— Stai un pic, dragonii?!

După ce am golit paturile din sală şi am lăsat cearşafuri curate, le-am dus pe cele murdare la izvoarele sacre. Erau spălate în alt gen de bazine, aflate în adâncul peşterii. Şi acolo, am văzut prima mea oportunitate reală să primesc nişte răspunsuri.

— Există alte camere sau tunele ascunse sub turn, la fel cum e ăsta? am întrebat-o, când am urcat scările înapoi în curte.

— Sigur că da, tot atâtea câte vene are corpul. Unele s-au prăbuşit odată cu trecerea timpului, iar altele au fost uitate, aşteptând să fie redescoperite.

— Nu sunt înregistrate nicăieri? am întrebat, urmărind-o prin curte.

Era aşa mică în comparaţie cu noi. Nu era de mirare că alţi avalonieni abia o observau când trecea în grabă pe lângă ei, cu capul plecat.

— Aş vrea eu. Informaţiile astea au murit odată cu Înalta Preoteasă Viviane. Ea era... S-a oprit, adunându-şi gândurile. Ea era Înalta Preoteasă când vrăjitoarele au luptat împotriva druizilor; ea m-a învăţat aproape tot ce ştiu despre magie, ritualuri şi istoria insulei Avalon.

— Flea mi-a spus că noua voastră Înaltă Preoteasă e Caitriona. A reuşit să înveţe de la cea din urmă, înainte ca aceasta să moară?

— Da, dar nu pentru mult timp.

O transformare curioasă a acaparat-o pe Mari. S-a îndreptat mai mult, cu umerii daţi pe spate, în timp ce urca scările. Până şi vocea ei a sunat mai limpede.

— Cait a fost prima chemată să facă parte dintre Cele Nouă, dar noi am ales-o pentru că e cea mai bună dintre noi.

— Nimeni nu e perfect.

— Cait este. E cel mai curajos şi mai blând suflet, a spus ea sfidătoare.

— Nu s-a purtat frumos cu Neve.

— Asta doar pentru că ştie poveştile vechi aşa de bine. Trădarea surorilor noastre nu e uşor de uitat şi nici de iertat.

— Crezi că Înalta Preoteasă a învăţat-o vreodată ceva despre magia Lordului Morţii?

Mari m-a fixat cu privirea, ochii ei mari fiind portretul uimirii.

— Ce te face să întrebi aşa ceva?

Stomacul mi s-a întors pe dos şi s-a încordat, cu toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le spun. Nu părea corect să-i ascund, ştiind care era miza pentru toate preotesele. Nu dorisem decât să plantez acea sugestie în mintea ei şi s-o las să se gândească destul cât să-şi găsească propriile răspunsuri, dar, dintr-odată, a părut ceva incredibil de crud.

Cele Nouă îi erau extrem de loiale Caitrionei, poate chiar iremediabil, după toate lucrurile pe care le înfruntaseră împreună. Pentru prima oară, când mă uitam la Mari, am început să am dubii legate de ce văzusem.

De ce ar face Caitriona aşa ceva, ştiind că-i ameninţa surorile şi că ucisese sute sau chiar mii de avalonieni?

„Ar putea să servească pe altcineva, şi tot ce se întâmplă e creaţia lor..."

Dar discuţia cu Mari n-a făcut decât să-mi ridice şi mai multe întrebări, de care mintea mi-era prea epuizată ca să se ocupe. Aşa c-am întrebat:

— Ce urmează?

— Mă tem că, dacă-ţi spun, n-o să te oferi să ajuţi, a zis Mari, zâmbitoare.

Făcusem deja personal cunoştinţă cu garderobele, care erau practic toalete medievale, în partea din spate a turnului. Nu erau decât găuri pe o bancă de lemn, care dădeau spre şanţul mirositor de jos şi, spre bucuria mea eternă, le-am văzut pe toate când am golit oliţele şi le-am clătit cu apa rămasă de la spălatul pe mâini.

Mari avea un mod specific de a sta mereu la marginea lucrurilor: a scărilor, a pereţilor unei camere, la marginea curţii. Cu fiecare moment care trecea, îmi devenea din ce în ce mai clar că ea era motorul nevăzut din inima turnului, desemnând sarcinile zilnice şi făcând cea mai neplăcută şi invizibilă muncă chiar ea. Îngrijitul animalelor făcea parte din natura blândă a elfilor, şi se pare că asta se extindea şi la oameni.

Câteva ore mai târziu, Mari şi-a început ultima sarcină a zilei: să evalueze proviziile de mâncare şi nu numai, şi să distribuie cantitatea zilnică celor desemnaţi să gătească cina, inclusiv lui Olwen, care venise să le ia chiar ea.

Cămara era undeva într-o cameră, în spatele sălii de dormit, pe unde treceau mulţi oameni, salutând-o pe Olwen în timp ce-şi rulau saltelele şi împăturau păturile, ca să le pună într-un colţ al camerei.

Zâmbetul preotesei s-a lărgit când m-a văzut. Rochia simplă pe care o purta avea culoarea unui trandafir şters şi îi îmbrăţişa formele. Mânecile clopot erau rulate şi prinse, ca să n-o deranjeze în timpul muncii.

— Doar admiram priveliştea, am spus, relaxată.

Olwen i-a dat un coş mic lui Mari, care l-a ridicat mulţumită. Puiul gri de pisică aflat înăuntru a analizat-o cu acelaşi interes, cercetându-i faţa cu privirea sa de un albastru neaşteptat de aprins.

— M-am gândit c-o să-ţi prindă bine un nou prinzător de şoareci pentru cămară, sau un prieten care să te însoţească în timp ce-ţi vezi de treburi. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat cu mama sau fraţii lui. Pur şi simplu a intrat în bucătărie şi a băut din laptele de capră.

— Ce drăguţă eşti! Are un nume? a oftat Mari, ridicând puiul de pisică din coş.

— Rabie? am sugerat.

Dar faţa lui mică şi adorabilă m-a făcut să-mi fie extrem de dor de felinele puse pe şoţii din biblioteca ghildei.

— Ce nume neobişnuit! a zis Mari, relaxându-se, în timp ce şi-a lipit pisica de piept.

Creatura a acceptat toată atenţia cu un tors uşor.

— Cred că... Da, arăţi mai degrabă ca un Griflet. Mulţumesc, Olwen.

— Să nu uitaţi să mâncaţi ceva înainte de căderea serii. Dacă trebuie, o să vă vânez şi o să vă hrănesc forţat cu bucăţi de brânză.

— Te anunţ că eşti liberă să faci asta absolut oricând, am spus.

Cămara era luminată de trei ferestre de sticlă, prin care se vedea clar dezastrul dinăuntru. M-am întors. Şi m-am întors din nou.

Camera era la fel de mare ca dormitoarele, şi avea un iz dulceag, a fructe uscate, dar nu era mâncare decât pe unul dintre pereţi. Stomacul mi s-a întors pe dos când am văzut.

— Unde sunt ceilalţi?

Mari şi-a lăsat pisoiul jos, ca să exploreze. Olwen a închis repede uşa în urma noastră, ridicând un deget la buze.

— Ei nu știu?

Cuvintele au explodat din mine. M-am întors din nou să verific rafturile.

— Mâncarea asta e pentru câteva săptămâni, nu luni.

— Acum înțelegi cât de importante sunt recoltele pe care le vor crește în curte, a spus Olwen, care s-a uitat la Mari, chinuindu-se între timp cu un borcan mai mult gol de fructe de pădure uscate.

Când le-am văzut, mi-am reamintit de pâinea aproape decadent de dulce pe care ne-o dăduseră noaptea trecută.

Teama m-a acaparat ca o umbră. Proviziile astea n-aveau cum să le ajungă până vor obține recolte bune de mâncat. Decât dacă...

— Puteți să vă folosiți magia, pentru ca recoltele să crească mai repede?

— Da, deși am fost reticente să facem asta, din moment ce magia de pe insulă pare așa imprevizibilă.

Am făcut calculele în minte, ca să văd cam de cât ar avea nevoie cei aproape două sute de oameni.

— Crezi c-ar fi coapte în două săptămâni?

De ce faci asta? Nu e problema ta, mi-a șoptit mintea.

Și totuși, chiar nu era? Nu voiam ca vreunul din noi să moară de foame, înainte să găsim un drum înapoi spre lumea noastră.

— Posibil. De ce? a spus Olwen.

— Aveți noroc. Pentru că, dacă e un lucru pe care știu să-l fac, acela e să înmulțesc mâncarea.

Și, dacă era nevoie, să tot mint, până când dispărea și ultima fărâmă de speranță.

28

În mod deloc surprinzător, Neve se întorsese în bibliotecă cândva în timpul zilei. Deja când am reuşit să urc, obosită, scările, ca să vorbesc cu ea, teancul de cărţi de lângă ea crescuse aşa mult, că aproape n-am văzut-o la masă.

Avea căştile puse, şi muzica ei electronică visătoare părea să plutească printre rafturi, de parcă era curioasă să vadă ce cărţi avea să găsească acolo.

M-am prăbuşit pe scaunul aflat în faţa mesei ei de lucru.

Neve a oftat, şi-a pus pe pauză CD-ul şi şi-a dat jos căştile.

— De fiecare dată când te întreb asta, simt că trebuie să mă pregătesc. E totul în regulă?

— Entuziasmează-te. E chiar mai rău decât ţi-ai putea imagina.

— Îmi imaginez c-aţi descoperit despre Copacul-Mamă c-o să moară în câteva zile, lăsând lumea flămândă după magia sa şi transformându-ne într-un ospăţ pentru Copii şi viermii din sol.

— Uau! am reuşit să exclam. Nu sunt sigură că e mai rău de-atât.

— O să-mi şi spui sau ar trebui să ghicesc? Pentru că următoarea variantă e că piscinele sacre vor seca.

Povestea s-a revărsat așa repede din mine, că, la final, mă chinuiam să respir. În tot acest timp, Neve m-a fixat cu privirea, încruntându-se din ce în ce mai mult.

— Ce crezi?

— Cred că tu *crezi* c-ai văzut pe cineva cu păr argintiu și presupui că e Caitriona, la fel cum presupui că are de-a face cu druizii și cu Lordul Morții.

— N-ai auzit partea cu statuile făcute din oase umane? Și însemnul regelui din Annwn?

— „Statuile" alea ar putea fi folosite pentru orice, inclusiv pentru comemorarea morților. Și cazanul e posibil să fie un dar, a spus Neve, luând o carte de pe teancul înalt de pe masă.

— N-ai simțit atmosfera din camera aia. E ceva în neregulă cu ea. Ceva întunecat. Și cazanul...

— Uite care e treaba, există mai multe cazane legendare, așa cum presupun că știi deja. Nu toate sunt folosite în scopuri întunecate. Unul, de exemplu, poate să producă mâncare. Chiar sunt curioasă unde e ăsta... Crezi c-ar putea face jeleuri acre? Sau macaroane cu brânză? Pentru c-aș renunța la un deget pentru macaroane cu brânză. Evident, nu la degetul mare.

— Ea era. Înălțimea, felul în care se mișca... Ea era.

— De ce ești așa convinsă că e Caitriona?

— De ce ești așa convinsă că nu e ea? Nu-nțeleg de ce o aperi, când te-a tratat absolut oribil.

— De ce nu? Și pe tine te apăr în fața celorlalți, a spus ea absentă.

Abia peste o clipă și-a dat seama ce a spus și a ridicat privirea.

— Să nu îndrăznești să te înmoi sau să retragi ce tocmai ai zis. O meritam. Și, apropo, chiar îmi pare rău că nu ți-am spus adevărul. Dar poți să mă învinovățești, știind cum se revendică Inelul?

— Nu te învinovățesc pentru c-ai vrut să-ți protejezi gardianul, și clar nu te învinovățesc pentru c-ai vrut să-ți

protejezi fratele, a zis ea, închizând cartea. Dar nu-mi place că m-ai făcut să mă simt ca o idioată, când amândouă știm că lucrurile nu stau deloc așa.

— Înțeleg.

— Și ce înrăutățește totul e că, și după ce m-ai cunoscut, tot ai crezut că sunt capabilă să-l omor pe Nash ca să obțin ce vreau. Deci care e adevărul: sunt o verigă slabă pe care poți s-o folosești, sau o vrăjitoare crudă și nemiloasă?

Mi-am strâns mâinile în pumni sub masă.

— Nici una, nici alta. Știu că pot fi...

— Dificilă? Țepoasă? Încăpățânată?

— Toate la un loc.

— Și ești mândră de asta, a spus Neve, clătinând din cap. De ce? Știu că ai impresia că sunt prea încrezătoare, prea moale chiar, dar unde e curajul când îi dai pe toți la o parte, dacă se apropie prea mult de tine?

— Cred că e o greșeală să încerci să ajuți pe toată lumea. Trebuie să te pui pe primul loc, pentru că nimeni altcineva n-o s-o facă, am protestat. Și cu toate că nu e nimic în neregulă să fii bun, ca tine, la un anumit punct, tot va trebui să avem pielea bătătorită, altfel lumea va continua să găsească moduri în care să ne-o taie.

— Tamsin, tu nu ai pielea bătătorită, tu ai armură. Și chiar dacă armura poate să oprească unele lovituri, la fel de adevărat e și că nimeni nu are ocazia să te vadă pe tine, așa cum ești.

— N-ai dreptate.

— După o perioadă, oamenii încetează să mai încerce, nu-i așa? Au impresia că îți sunt indiferenți. Se satură de perspectivele negative. Și cu ce te alegi? Cu un sentiment de siguranță? Sau nu te alegi cu absolut nimic?

Am vrut să mă ridic de la masă, să ies din cameră, dar cuvintele ei parcă mă transformaseră în piatră. Nu puteam să trag destul aer în piept. O transpirație rece mi-a apărut pe piept și spate.

— Știu că ți-e greu să mă crezi, dar chiar te înțeleg. Dacă arăți că-ți pasă de ceva sau de cineva, devii vulnerabilă, ceea ce oferă lumii un alt mod de a te răni. Dar vine un moment când trebuie să decizi dacă e chiar mai bine să te simți goală, decât să riști să fii rănită.

Și-a întins un braț peste masă, cu palma în sus. După tot ce făcusem, încă se oferea să-mi fie alături.

Am ezitat, dar apoi am imitat-o, luând-o de antebraț, așa cum mă luase și ea pe mine.

Neve a zâmbit. Petele verzi din ochii ei căprui erau luminoase în lumina lumânării.

— Ești o persoană isteață, loială și afectuoasă.

M-a ținut strâns, într-un fel jucăuș, și a zâmbit, în timp ce încercam să nu mă foiesc.

— Exact. O să trăiești momentul ăsta sincer și vulnerabil și o să-l suporți, chiar dacă înăuntru, simți că mori puțin, nu-i așa?

— Da, am scâncit.

— Foarte bine. Ca pedeapsă, va trebui să mai suporți alte astfel de momente tandre cu mine, și să accepți că ești prietena mea.

— Ai milă, am implorat-o. Nu pot să fur ceva pentru tine, ca să duci Consiliului Surorilor și să fim chit? Poate una dintre statuile înfricoșătoare din oase o să le impresioneze...

— Tamsin, în niciun caz!

— De ce nu? N-am fost prinsă niciodată. Mă rog, c-o singură excepție, și asta doar pentru că un papagal m-a dat de gol.

— Uite ce e, știu că ești îngrijorată...

Neve s-a oprit. Părea să se chinuie să-și găsească următoarele cuvinte.

— Vrei să afli despre papagal, nu-i așa?

— Da, nu mă pot abține. Spune-mi tot.

— Îl chema Morcov şi stătea într-un magazin de antichităţi din Praga. Şi era un trădător chipeş.

Neve a închis ochii, oftând fericită.

— Papagalul Morcov. E perfect.

— Oferta e în continuare valabilă, am spus, încrucişându-mi braţele la piept, în timp ce m-am rezemat de spătar.

— Răspunsul e în continuare „nu", dar apreciez că ţi-ai oferit serviciile de Recuperator. Mă rog, nu c-aş crede că Recuperatorii sunt hoţi, doar că... Ştii tu...

— Recuperatorii chiar sunt hoţi, doar că ne-am dat un nume uşor diferit, ca să ne simţim mai bine în privinţa a ceea ce facem.

Neve a dat din cap şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre cartea din faţa ei.

— Pot să te întreb ceva?

— Nu şi dacă este despre plecatul din Avalon, înainte să găsim un mod de a-i ajuta, a spus ea voioasă, dând pagina.

— De ce îţi doreşti aşa mult să fii acceptată de Consiliul Surorilor? Înţeleg că vrei să-ţi continui educaţia, şi îţi respect ambiţia, dar ai avut succes învăţând singură, şi acum eşti ajutată de Cele Nouă. Din ce ştiu despre Consiliu, mă tem că te vor zdrobi şi vor scoate toată creativitatea şi bunătatea din tine. Ştiu că nu ţi-e frică să mergi singură pe calea ta, aşa că de ce contează aprobarea lor?

— Nu e chiar aşa simplu. În lumea aia, a noastră, o să fiu un nimeni.

— Niciodată n-o să fii un nimeni. N-ai nevoie de regulile lor draconice şi de vrăjile lor învechite.

— Nu asta voiam să spun. Chiar o să fiu un nimeni.

M-am rezemat de spătar şi am procesat cuvintele, încercând să le înţeleg. În loc să dezvolte ideea, Neve a băgat mâna în corsajul rochiei şi şi-a scos lanţul peste cap, dezvăluind ce reuşise să ţină ascuns toate zilele astea.

Un medalion.

L-a aşezat între noi, fără să-şi ia privirea de la el. Era simplu, din argint, şi avea o piatră albă ovală în centru. De fapt nu era albă, ci opalescentă. Un curcubeu de culori, ascuns în profunzimile suprafeţei netede.

— Piatra se numeşte Ochiul Zeiţei, a spus Neve.

Memoria mea a completat restul.

— E o piatră incredibil de rară, capabilă să amplifice magia.

A trebuit să mă lupt cu dorinţa de a o ridica de pe masă şi a o studia îndeaproape.

— A fost a mamei. Am găsit-o când curăţam podul cu mătuşa mea, şi am ştiut, după expresia ei, că n-ar fi trebuit s-o găsesc, la fel cum n-ar fi trebuit să aflu nici ce eram.

Am rămas şocată.

— Ţi-a ascuns faptul că eşti vrăjitoare?

— Nu chiar. Am fost lăsată la uşa ei când eram bebeluş; eternul clişeu.

Neve a dat din cap. Zâmbea, dar în ochi i se citea suferinţa.

— Mătuşa a susţinut că habar n-avea cine mă lăsase, sau cine era mama mea. Şi-a dat seama că am puteri magice, dar nu era sigură dacă o să mi le pot manifesta. Aş fi putut foarte bine să fiu Înzestrată, ca ea.

— Dar apoi, ai împlinit treisprezece ani.

Neve a încuviinţat.

— Mi-e greu să explic cum se întâmplă. Te trezeşti într-o dimineaţă şi, dintr-odată, simţi c-ai fost curentată. Dacă magia aia nu e îmblânzită sau transformată în vrajă, poate să explodeze din tine. Asta înseamnă incendii. Sticle sparte. Să blestemi pe cineva pe care nu-l suporţi, ca să se îmbolnăvească.

— Ai spus-o pe ultima foarte relaxată.

Am râs, agitată, însă Neve nu mi s-a alăturat.

— Practic, mătușa mea a crezut... Nu știu ce-a crezut. Că poate, dacă ignor puterea, o să dispară? Dar chiar și după ce am pus medalionul la loc, tot m-a chemat. Simțeam că trebuie să fie al meu. Îți jur că-l auzeam șoptindu-mi prin pereți.

N-am spus nimic și am așteptat să continue când era pregătită.

— N-am vrut s-o supăr pe mătușă, așa că m-am împotrivit un an, spunându-mi că nu aveam nevoie de el sau că nu-l voiam. Dar într-o zi, când mătușa s-a dus la muncă, n-am mai putut să mă mint. Am urcat în pod, ca să-l iau. Și nu l-am găsit doar pe el, ci și cărțile vechi de-ale mamei și bagheta ei.

N-a trebuit să-mi spună ca să-mi dau seama. Era vorba de bagheta pe care Caitriona o luase în prima noastră noapte aici.

— Și am înțeles că mătușa mă mințise. Nu doar că știa cine era mama mea, dar fuseseră și prietene. Am găsit scrisorile pe care aceasta i le trimisese, inclusiv una în care o anunța că tata murise. Doar că nu le semnase cu un nume, ci doar cu litera C. Ultima scrisoare din teanc m-a făcut să fiu sigură că erau de la ea.

— Ce spunea?

— „O cheamă Neve. Nu-i lăsa s-o ia." Nu știu la cine se referea. Putea să fie oricine. Familia tatălui meu, Surorile, statul Carolina de Sud... Nu știam decât că mătușa îmi ascunsese toate astea, deși erau ale mele. Așa că, după ce pleca la muncă, mă puneam pe treabă. Am citit cărțile mamei, încercând să învăț mai multe despre ea și să fac vrăjile pe care le știa. Medalionul m-a ajutat.

— Crezi c-a jucat un rol în vraja protectoare pe care ai aruncat-o când am ajuns aici?

— Olwen e de părere c-a ajutat la amplificarea ei. Dar de asemenea... am citit de nenumărate ori că magia e ceva ce trebuie controlat și direcționat cu atenție, într-o vrajă. Magia e atât de sălbatică și nesfârșită, că practica de

a memora un set deja stabilit de sigilii mi s-a părut mereu foarte restrictivă. N-a avut niciodată sens pentru mine, până când Olwen nu mi-a explicat că modul preoteselor de-a invoca magia e mai degrabă intuitiv și personal.

— Cum adică „personal"?

— Magie înseamnă tot ce e plăcut sau natural pentru tine. Magia reacționează la voința ta și la cum ți-o imaginezi. Însă vrăjile nu ies mereu așa cum ți le-ai imaginat. Cred că de-asta vrăjitoarele și-au dezvoltat propria limbă, pentru ca totul să fie specific și mai previzibil.

— Are sens. Eu, una, prefer siguranța metodei vrăjitoarelor.

— Olwen folosește fredonatul ca s-o invoce, altele folosesc cântecul. Mari se roagă direct Zeiței, și Lowri, sora care lucrează în fierărie, face semne cu mâna.

— Tu ai țipat.

— Exact. Știam de ce vrajă aveam nevoie, și țipătul a ieșit, pur și simplu, din mine. Nu m-am gândit la el, a fost din instinct. Am creat vraja.

— Asta e... Asta face totul și mai impresionant. Dar dacă știi că există un alt mod prin care să practici magia, unul la care pari să te pricepi foarte bine, de ce ai nevoie de Consiliul Surorilor?

Neve a oftat și tot corpul i s-a cutremurat.

— E așa stupid. Știu că e. N-ar trebui să le caut acceptarea, dar o vreau.

A închis ochii, ca și cum voia să-și amintească din nou.

— Acum câteva săptămâni, mătușa s-a întors mai devreme de la muncă. Și ne-am certat, cum n-am mai făcut-o niciodată. O iubesc mai mult decât pe oricine altcineva în lumea asta, și i-am spus niște lucruri oribile. Cum că încearcă să mă țină pe loc, că vrea să fiu la fel de slabă ca ea... A spus că toate minciunile și jumătățile de adevăr au fost ca să mă protejeze, dar n-a vrut să-mi

explice şi de ce anume. M-a implorat să nu mă duc la Consiliul Surorilor. Să trec peste.

— Dar n-ai putut.

Neve a dat din cap şi a deschis ochii.

— În ziua aia, m-am dus să dau testul de admitere la şcoala lor de vrăjitorie. Ţi-am spus adevărul. Nici măcar nu m-au lăsat să încerc. Abia dacă m-au lăsat să vorbesc. Ce nu ţi-am spus însă e că n-a fost vorba doar de lipsa mea de ucenicie.

— Cum adică?

Un licăr de furie mocnită i-a apărut pe faţă. Era genul de foc care transforma fierul în oţel.

— De vină a fost lipsa unei descendenţe. Nu aveam acte despre linia mea maternă. Nici măcar nu ştiam numele mamei. Încă le mai văd la masă, râzând...

Maxilarul mi-era încordat atât de tare, că nu puteam să vorbesc. În momentul ăla, am simţit ce simţise şi ea. Umilinţa. Disperarea că eşti cu totul singur în povestea ta, fără să ai cum să-ţi pui cap la cap trecutul. Nevoia de validare.

Erau atâtea lucruri legate de viaţa lui Neve pe care nu aveam să le înţeleg niciodată, dar măcar atât înţelegeam.

— N-au decât să putrezească în abisul infernului. N-ai nevoie de ele. Eşti prea bună pentru ele, în toate modurile posibile.

— Am nevoie de ele, totuşi. Nu e vorba doar de acceptare, sau de a-mi controla puterea mai mult. Cred că... Mătuşa mi-a zis ceva care m-a făcut să cred că Nemurirea mamei se află în arhiva Consiliului Surorilor.

„Împreună cu răspunsurile despre cine sunt."

Nu trebuia s-o spună. Eu îmi pierdusem trecutul, dar ea mai avea o şansă. Neve încă mai putea să afle răspunsurile la întrebările care-i dădeau târcoale, şi fusese dispusă să facă orice ca să le obţină, inclusiv să se aventureze pe un alt tărâm.

Înţelegeam şi asta.

— Poate e o prostie... nici măcar nu știu cum o cheamă. Cum aș putea să încep măcar căutarea?

— Ei bine, acum ai o prietenă foarte pricepută în a găsi lucruri. Chiar o să-ți fac o reducere, ca pentru un membru al familiei.

Neve a pufnit, dar tristețea din ochii ei s-a adâncit când a spus:

— Roata Norocului inversată, Cinci de bâte, Trei de spade.

Mi-a luat puțin ca să-mi dau seama că vorbea despre ultima ei citire în cărțile de tarot, de la Mystic Maven. În ciuda a tot ce spunea, că nu trebuie să renunți, o parte din ea acceptase realitatea rece dată de cărți.

Întrebarea ei mi-a răsunat în minte: „O să găsesc ce caut?"

Atunci am înțeles-o. Am înțeles motivul credinței ei că totul o să se rezolve. Nu era pentru că n-avea nesiguranțe sau dubii, sau pentru că era naivă. Era destul de puternică cât să se țină de credințele și speranțele ei, chiar și când se confrunta cu pierderi sau respingeri.

— Ce s-a întâmplat cu „Asta e doar părerea cărților"? Hai să nu uităm că nu am nicio abilitate magică. Ai fi primit același răspuns și la întrebarea dac-o să primești un ponei de ziua ta.

Replica mea a făcut-o să râdă.

— Chiar îmi plac poneii.

— Nu m-aș fi gândit la altceva. Uite ce e, am niște contacte, niște vrăjitoare cu care am lucrat în trecut. Nu pot să-ți promit că vor fi dispuse să te ajute, dar nu e nevoie decât de una, care să caute în arhive Nemurirea mamei tale.

— Chiar crezi c-ar face-o?

S-a aplecat în față, cu o expresie de șoc fals.

— Tamsin, oare... speri?

M-am prefăcut că mă cutremur.

— Va trebui să vii cu mine. Aşa, scad şansele să mă omoare pentru insolenţă.

— Sunt sigură că putem să rezolvăm problema asta. Presupunând c-o să ne întoarcem la portal vii.

— Presupunând asta.

Am studiat teancul de cărţi din faţa ei şi am scos una. *Călătoria vindecătorului.*

— Ce faci?

— Poate o să te ajute o perspectivă nouă asupra problemei.

— Deja m-am uitat peste cărţile alea.

— Atunci o să aduc altele. Sau o să stau aici şi o să te admir, pentru că eşti aşa deşteaptă şi studioasă.

Neve a râs şi a împins o altă carte spre mine.

— Asta e despre creaturile de pe Celelalte Tărâmuri, care-şi schimbă forma.

Am simţit un fior în piept.

— Ai cercetat blestemul lui Cabell?

— Da. Şi Olwen a făcut asta.

Am deschis volumul cu coperte de piele, savurând mirosul de pergament vechi.

— Şi n-ai găsit nimic util?

— Nu încă. Dar m-am gândit că poate e altă fiinţă, şi blestemul e forma lui umană.

M-am uitat la ea, în timp ce o presiune nesfârşită mi-a cuprins mintea.

Tăcerea mea a făcut-o pe Neve să-şi ridice privirea.

— Ai explorat măcar posibilitatea asta?

— Nu.

— Bănuiesc că ăsta e avantajul când ai perspectiva altcuiva.

Am părut sceptică, deoarece Neve a adăugat repede:

— E doar o teorie. N-am nicio dovadă.

Încă dădeam din cap când am apucat marginile cărții.

— Să fie chiar așa rău? I-ar aduce o oarecare pace.

— Ruperea blestemului i-ar aduce pace.

Privirea lui Neve a devenit caldă când s-a uitat la mine.

— Nu pot să-ncep să-ți descriu cum e să știi că ești menită să fii altceva decât ceea ce ești. E ceva care te macină în fiecare zi, chiar și când refuzi să bagi în seamă, până ajungi să ai un gol în tine pe care doar adevărul poate să-l umple.

— E om, i-am spus.

Avea inimă de om și minte de om.

Și dacă nu, înseamnă că locul lui era altundeva, în altă lume, și că o parte din el mereu o să-și dorească să ajungă acolo, chiar dacă nu va ști niciodată de ce.

Minutele s-au transformat în ore. Fiecare pagină întoarsă mă absorbea din ce în ce mai adânc în manuscrisul pe care-l studiam. Eram atât de prinsă, c-a fost nevoie să tuşească cineva în apropiere, ca să revin la realitate. Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Emrys stând în uşa bibliotecii, foc de supărat. Cabell era în spatele lui, vizibil confuz.

— Ce s-a întâmplat?

Neve a ieşit din propria transă de citit.

— E vorba de sol?

— Solul de sub pietre era în regulă, şi semințele se pregătesc să germineze, datorită unei mici infuzii de magie din partea lui Deri. Dar cred c-am descoperit ceva. Altceva.

Ochii îi erau foarte luminoşi, ca şi cum avea febră, şi erau în contrast cu cearcănele adânci de sub ei.

— Acel „altceva" deja mă depăşeşte, a spus Cabell. Vrei să-mi spui şi mie despre ce e vorba? Am încercat să vin aici mai devreme, dar Sir Bedivere avea nevoie de ajutor.

— Apropo de Sir Bedivere...

Expresia lui Cabell a devenit una de oroare pură când i-am spus, repede şi încet, ce descoperisem împreună cu Emrys noaptea trecută.

— Şi ce legătură are Bedivere cu toate astea? a întrebat Neve.

Însă Cabell a înţeles. Şi el şi-a amintit poveştile lui Nash despre călătoriile lui Arthur în Annwn.

— Se spunea că Sir Bedivere a fost unul dintre cavalerii care l-au însoţit pe regele Arthur în Annwn. Dar credeam că acel cazan pe care-l aduseseră cu ei avea de-a face cu mâncarea.

— Vezi? a exclamat Neve.

— Poţi să încerci să afli ceva informaţii despre asta? Află care e treaba, i-am zis.

— Să văd care e treaba cu un cavaler nemuritor al Mesei Rotunde. Sigur, de ce nu! a spus Cabell.

Emrys era foarte nerăbdător în timp ce-l aduceam pe Cabell la zi cu toate informaţiile, şi era evident că ajunsese la capătul răbdării.

— Putem să plecăm, vă rog? E foarte important să vedeţi asta.

— Ai dormit câtuşi de puţin de când am ajuns aici? Poate ar trebui să tragi un pui de somn înainte. Am o poţiune care ar putea să te adoarmă în câteva secunde. Are gust de păr de liliac, dar aşa e cu vrăjile nocturne de la fiinţele nopţii.

Emrys m-a rugat din priviri, şi o parte din mine, cea pe care nu voiam s-o bag în seamă, s-a înmuiat. Reuşisem să evit cu brio amintirea interacţiunii noastre din dulap, dar acum m-a lovit cu putere.

— Bine. Orice ar fi, n-are cum să fie mai rău decât noaptea trecută.

După cât de gol era turnul, în mod evident era mai târziu decât crezusem. Uşile spre sala de dormit erau închise parţial, dar vedeam destul înăuntru cât să le observ pe Olwen, Flea şi Arianwen ghemuite în apropiere.

Emrys ne-a condus spre intrarea în turn, şi am aşteptat ca Betrys şi ceilalţi care stăteau de veghe să se întoarcă cu spatele, apoi am traversat curtea în fugă. Le-am observat eforturile din timpul zilei; jumătate din pietre nu mai erau, dezvăluind solul care fusese semănat cu atenţie în rânduri organizate.

Cabell s-a uitat pentru ultima oară la gărzile de sus.

— Drumul e liber.

Emrys ne-a făcut semn să-l urmăm în armurărie.

Clădirea mică era surprinzător de bine luminată şi, dacă trebuia să ghicesc, fusese odată casa de la poartă. Acum, în aer plutea miros de grăsime de animal şi ulei de seminţe de in, folosit pentru lustruirea uneltelor şi a lamelor.

– Ce facem mai departe, Dye? a întrebat Cabell.

O armură uzată, pătată cu rugină, veghea în tăcere camera. Emrys ne-a mutat pe Neve şi pe mine direct în faţa ei. Ne-a privit, aşteptând ceva, şi, peste o clipă, am simţit. Un curent de aer rece, care venea de dedesubt. Neve a tresărit când i-a ridicat fusta.

— Ce e?

— Asta e şi întrebarea mea, a spus Emrys. Vrea cineva să facă un...

— Nimeni nu vrea să facă niciun pariu. Sau să joace un joc. Suntem obosiţi, i-am zis.

— Bine, bine.

A ridicat viziera armurii ruginite şi a întins mâna în golul din spatele ei. A tras ceva, tare, şi podeaua s-a zguduit sub noi.

Cabell ne-a ţinut pe Neve şi pe mine, în timp ce bucata de podea de sub noi s-a coborât.

— În numele iadului, ce...

Corpul mi s-a încordat când platforma s-a scufundat în întunericul unui tunel, unul la fel de antic ca tunelul de sub sala mare.

Uimită, Neve a încercat să vadă cât de lung era, prin umbrele din faţă.

Când am coborât de pe podea, aceasta s-a ridicat singură la loc.

— Ar trebui să ne facem griji pentru asta? am întrebat.

— Mai e o manetă aici, pentru coborârea platformei. Am petrecut o oră preţioasă din viaţa mea căutând-o, m-a asigurat Emrys.

În timp ce platforma a revenit la locul ei, blocând orice urmă de lumină de sus, mi-am dat seama ce uitasem în toată graba asta.

— Geanta mea de lucru, am spus, lipindu-mi o mână de frunte.

— Nu vă temeţi, doamnelor şi domnule. Am avut eu grijă, a spus Emrys, scoţându-şi lanterna frontală şi aprinzând-o.

Neve a închis ochii şi a icnit, ca ultima respiraţie de dinaintea unui sărut. Buzele i se mişcau, dar a trebuit să mai treacă o clipă până să aud cântecul: cuvintele care nu puteau fi traduse, zumzetul care părea să fi luat naştere în cea mai profundă cameră a inimii ei. Se armoniza cu ecoul ei de pe pietrele din jur, până când vocea lui Neve a devenit un fel de putere pură, iar puterea a devenit vocea ei.

Melodia era nelumească şi plină de promisiuni, ca o revelaţie. Firicele de lumină albastră ştearsă i s-au strâns în vârful degetelor. Şi-a ridicat mâinile la gură şi a suflat în ele, împrăştiind luminile tremurânde ca pe nişte seminţe de păpădie, de-a lungul tunelului. Strălucirea lor mi-a dat senzaţia că pluteam într-una din piscinele din peştera de jos.

— Incredibil, i-am spus.

Şi nu avusese nevoie de un sigiliu sau de o baghetă. Făcuse ce simţise că era firesc, iar rezultatul se dovedise a fi uimitor. Neve strălucea, plimbându-şi un deget în jurul uneia dintre lumini.

Cu demnitatea care-i mai rămăsese, Emrys şi-a stins lanterna frontală.

— Bănuiesc că merge şi aşa.

— Încotro ne îndreptăm? Nu pot să-mi imaginez ce-ai vrut să ne arăţi în tunelul ăsta rece şi umed.

— E mai degrabă un drum antic către o lipsă sumbră de răsărit, a zis Emrys. Dar ai dreptate, e rece şi umed.

Pasajul jilav a fost scurt, dar duhoarea declinului insulei se simţea mai intens decât în celălalt tunel.

Aerul era greoi de la umezeală, şi ne-am lovit de mirosuri oribile la fiecare pas. Am încercat să aud ceva dincolo de paşii noştri şi de apa care se scurgea din pereţi.

La capătul aleii de lumini a lui Neve, am văzut un fel de grotă. Eram aşa concentrată pe ea, c-am trecut cu vederea anticamera care se deschidea în interiorul ei.

Când m-am întors spre dreapta, m-a cuprins o groază rece, cutremurătoare. Acolo, o uşă cu gratii de fier oprea intrarea într-o criptă. Prin metalul ruginit, am deslușit forma a trei morminte simple din piatră. Era un spaţiu neluminat, lipsit de orice culoare şi ornament, în afara numelor cioplite în capace.

Pe cel mai apropiat de mine scria: MORGAN.

— Putem să presupunem că asta e Morgan pe care o ştim ca fiind Morgan le Fay? a întrebat Emrys.

— Da. Olwen mi-a povestit despre ea. În timp ce vrăjitoarele care au supravieţuit au fost exilate, Înalta Preoteasă Viviane n-a ştiut ce să facă atunci cu trupurile preoteselor care au murit răzbunându-se pe druizi. A decis să nu le îngroape în pământ, ca să nu renască, dar n-a suportat să le ardă.

Am încuviinţat, simţind un nod care mi s-a format în gât. După tot ce se întâmplase, Înalta Preoteasă tot îşi iubise surorile, în ciuda trădării lor. Nu le lăsase să putrezească în pământ, aşa cum făcusem eu cu rămăşiţele lui Nash.

— Cineva le-a vizitat, a spus Cabell.

Şi-a băgat mâna între bare şi a arătat spre buchetul de trandafiri uscaţi de lângă coşciugul lui Morgan.

Neve a încercat să vadă şi ea.

— E imposibil. Olwen a spus că nici măcar nu ştie unde e cripta.

— Poate că ea nu ştie, dar cineva clar şi-a amintit.

— Sunt de acord că totul e foarte tulburător şi misterios, a zis Emrys. Şi nu ştiu dacă mă credeţi, dar nu asta am vrut să vă arăt. Urmaţi-mă.

Când am trecut de anticameră, duhoarea s-a înteţit, până când abia puteam să mai respir fără să mi se facă greaţă. Am ajuns pe o platformă mare de piatră, cu vedere spre o parte din şanţul turnului. Aceasta traversa grota, noroiul intrând prin grilaj.

— De asta v-am adus aici.

M-am uitat peste umăr şi am îngheţat. Neve s-a apropiat de mine şi a început să respire sacadat.

Platforma se întindea în jurul nostru, umplând spaţiul. De o parte şi de alta a intrării pe unde veniserăm erau cuşti.

Patru, făcute din fier. Două arătau ca şi cum fuseseră distruse din interior, barele fiind sucite de parcă erau făcute din aţă, nu din metal. Într-a treia era o grămadă de oase argintii.

Şi pământul din jurul celei de-a patra cuşti era pătat cu sânge uscat, închis la culoare.

Cel mai probabil, acelaşi sânge fusese folosit pentru desenarea simbolurilor aflate pe jos, în apropiere de Neve. Felul în care fuseseră pictate avea ceva disperat, sau frenetic.

Cabell a observat şi el semnele, şi a tras-o cu blândeţe pe Neve de lângă ele. A privit şocat imaginea.

— Deci, vrea cineva să se aventureze cu o teorie? a întrebat Emrys, rezemându-se de una dintre cuşti.

— Poate aici au ţinut câţiva Copii, când au început să se transforme prima oară, ca să vadă dacă magia neagră era reversibilă, a sugerat Cabell.

— Şi eu m-am gândit la asta, dar uite.

Emrys s-a dus la celula cu oase. Strâmbându-se, a ridicat unul. Un femur uman, care nu era acoperit în totalitate cu argint, dar avea bucăţi din el, de parcă transformarea fusese întreruptă.

— E posibil să fi experimentat cineva transformarea oamenilor în Copii? Şi să fi durat ceva timp pentru perfecţionarea blestemului folosit?

— Nu, a spus Neve, pe un ton tăios.

Ceva din felul în care a refuzat să ne privească m-a emoţionat.

— Nu e nimeni aici capabil de genul ăsta de vrajă. Pentru crearea unor asemenea monştri, ar fi nevoie de un suflet cu adevărat întunecat.

Existau câteva zone ale magiei pe care Consiliul Surorilor le restricţionase, iar printre ele se număra magia reînvierii şi a altor morţi. Ameninţarea creării, accidentale sau nu, a unor fantome violente era foarte reală.

— Asta e adevărat pentru magia pe care o foloseşti tu, dar cum rămâne cu magia Lordului Morţii?

Neve n-a spus nimic, şi, dintr-odată, o nouă suspiciune a luat naştere în mine.

— Recunoşti sigiliile de pe jos, nu-i aşa?

— Neve, dacă ştii ceva... a început Cabell.

În cele din urmă, Neve s-a întors spre noi.

— Le-am văzut într-o carte în care nu trebuia să mă uit, din infirmeria lui Olwen. Nu avea niciun titlu pe ea şi o ascunsese în spatele unor borcane, şi chiar n-am vrut să-i trădez încrederea, dar...

— Vorbeşti cu trei Recuperatori, a spus Emrys. Nimeni de aici n-o să te judece când vine vorba de cotrobăit.

Neve arăta de parcă avea să i se facă rău.

— E un semn druid. La fel ca vrăjitoarele, foloseau un limbaj scris ca să controleze magia dată de Lordul Morții. E menit să separe sufletul de corp.

Tot trupul mi s-a încordat.

— Ești sigură? Absolut convinsă?

— N-am niciun dubiu.

Inima a început să-mi bată cu putere și sângele mi s-a revoltat în vene.

— Atunci avem dreptate, a spus Emrys. Cineva din Avalon încă folosește magia morții. Ce s-a întâmplat pe insulă a fost făcut în mod intenționat. Singura întrebare e: de ce? Pentru că era de partea druizilor, sau pentru că-l slujește pe Lordul Morții?

Inima mi-a bătut cu putere, până când corpul meu a părut ciudat de gol. M-a cuprins o greață copleșitoare, și a trebuit să mă reazem de Cabell, ca să nu cad.

— Ești bine? m-a întrebat, prinzându-mă de braț.

I-am făcut semn că da, dar nu mi-a dat drumul.

— Și crezi că în spatele ei e Caitriona? a zis Neve, dând din cap. Punem noi cap la cap toate aceste așa-zise indicii, dar care e motivul ei? De ce-ar distruge Avalonul?

— Poate Lordul Morții i-a promis ceva în schimb, ca să termine ce au început druizii, a spus Emrys.

— Nu Caitriona face asta, n-are cum, a spus Neve.

— Observ că nu-ți place teoria asta, și crede-mă, nici eu nu sunt fanul ei, dar nu sunt de părere că putem ignora ideea că ea e cea care-i controlează pe Copii, sau că măcar lucrează cu persoana responsabilă pentru asta, a spus Emrys.

— Dar cum știm că sunt controlați? a întrebat Cabell.

— Stau în continuare acolo și nu fac nimic. Nu vânează, nu sapă, nu explorează, pur și simplu așteaptă. Un ordin.

— N-are cum, a spus Neve.

Cuvintele îi erau neclare, apoi s-au auzit din ce în ce mai slab când i-a răspuns Emrys. Am simţit cum conştiinţa îmi alunecă...

Corpul îmi era ca un coşciug de gheaţă, fără pic de spaţiu de mişcare. Peştera din jurul nostru s-a dezvăluit, acoperită de ceaţă, dar apoi un corn a străpuns-o. Ochii negri şi lucioşi ai unicornului m-au privit din cealaltă parte a şanţului. Pentru o clipă, doar ne-am privit unul pe celălalt, şi n-am îndrăznit să respir, ca să nu rup vraja.

Şi cu toate astea, s-a destrămat.

Unicornul s-a ridicat pe picioarele din spate, iar viziunea s-a mutat în spatele pleoapelor, fiecare detaliu fiind mai îngrozitor decât cel anterior. Unicornul a dispărut în ceaţă, şi, în locul lui, au apărut cranii gri fără păr, apoi membre lungi, ca de păianjen. Ghearele se înfigeau în piatra udă.

„Tamsin?"

Mi s-a părut că-mi aud numele strigat de undeva din apropiere.

Copiii ridicându-se din mocirla densă a şanţului, târându-se pe platforme, galopând pe membrele lor ciudate prin tunel, spre intrarea ascunsă...

Am deschis ochii.

— Tamsin?

Cabell mă ţinea de umeri şi mă zgâlţâia, strânsoarea lui fiind de fier.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Emrys.

Nu puteam să vorbesc, deoarece fierea mi se adunase toată în gât. Am dat din cap şi am căzut pe jos.

— Haide, a spus Neve, în timp ce mă ajuta să mă ridic din nou, împreună cu Emrys. Hai să mergem sus, la aer proaspăt. Pot s-o rog pe Olwen să...

Am dat din cap, dar, când am închis ochii, am văzut aceeaşi scenă din nou. Respiraţia putredă a Copiilor, pe faţa mea...

M-am obligat să deschid ochii, doar ca să-l văd pe Emrys foarte aproape.

— Arăţi ca şi cum o să ţi se facă rău. Neve are dreptate, ar trebui să ne întoarcem.

— Când o să-ţi dai seama că mereu...

Neve s-a oprit şi mi-a trecut unul din braţe pe după gât. S-a uitat în jur, analizând umbrele.

— Aţi auzit?

În spatele nostru, acolo unde şanţul noroios se lipea de piatră, apa a început să bolborosească.

Ceaţa s-a ridicat, trecând pe lângă noi cu o forţă uimitoare. Şi, din adâncul ei, au ieşit patru umbre, pe marginea platformei.

30

Momentul a devenit neclar în jurul meu. La fel de suprarealist precum coşmarul pe care-l avusesem cu câteva clipe mai devreme.

Nu. Ăsta era... era...

— Fugiţi! Fugiţi! a strigat Emrys.

N-am parcurs nici doi metri, şi primul Copil a schelălăit şi s-a îndreptat spre noi. Trei, până când Cabell şi-a dat seama că nu pot să ţin pasul şi m-a aruncat pe umăr.

Corpul mă durea, în timp ce era zguduit, dar atenţia îmi era îndreptată în spate. Copiii au rupt rândurile când am trecut prin anticameră, înapoi spre tunel. S-au căţărat pe pereţi. În loc să dea înapoi, au devorat luminile lui Neve, una câte una. Asta a scufundat tunelul din spatele nostru într-un întuneric complet şi a dat impresia că pluteau pe un val de umbre neobişnuite.

Tunelul s-a terminat acolo unde platforma trebuia să coboare din armurărie. Cabell s-a oprit, şi l-am văzut pe Emrys în stânga, aruncându-se după maneta de fier din perete. Platforma a scârţâit şi a început să se lase în jos.

— Acum, Neve! a strigat Cabell.

Ţipătul ei a străpuns drumul cu o clipă înaintea luminilor vrăjii. Acestea au dat năvală peste pietre, sfâşiindu-i pe Copii, până nu a mai rămas decât cenuşă.

În clipa în care platforma a ajuns destul de jos, Cabell m-a întins pe ea şi s-a întors spre ceilalţi.

Vrăjitoarea se legăna şi avea faţa gri de epuizare, de la vrajă. Emrys a prins-o de braţ şi a urcat-o, împreună pe Cabell, pe platforma care se ridica încet.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, i-a spus Cabell lui Neve.

— Cum... au... intrat? a reuşit ea să întrebe.

— Probabil există un spaţiu în pereţi, în jurul şanţului. Trebuie să le spunem celorlalţi. Acum.

Dar în clipa în care platforma a ajuns sus, ţipetele Copiilor nu s-au oprit. Doar s-au amplificat într-un răget, învăluindu-ne ca o furtună.

M-am ridicat şi am fugit la cea mai apropiată fereastră. Pe geam se vedea Betrys, cu sabia în mâini şi cu spatele la clădire. A traversat curtea cu un strigăt feroce de luptă.

— Sfinţi zei ai nopţii!

Cabell s-a dus la uşă şi a deschis-o înainte să-l pot opri.

În sfârşit am înţeles ce vedeam.

Totul din jurul nostru fusese golit, iar curtea luase foc.

Flăcări ardeau pe zidurile fortăreţei şi între clădiri, împărţind spaţiul deschis şi prinzându-i pe Copii în cuştile arzătoare. Unii se aruncau, nepăsători, înainte, încercând să ajungă la Caitriona, Arianwen şi Rhona, care apărau intrarea principală în turn şi omorau orice Copil care încerca să intre.

Emrys a ajutat-o pe Neve să înainteze. Am privit-o disperată.

— Am nevoie...

Suferea în mod vizibil.

— Am nevoie de câteva minute înainte să fac vraja din nou.

— Rămâi în armurărie, i-am spus, uitându-mă la Emrys, care a încuviinţat. O să tragem de timp.

Am fugit în haosul dezlănțuit al luptei, căutând o torță sau o armă ca să ne apărăm.

— Flea!

Țipătul Caitrionei mi-a atras atenția.

Fata a fugit din turn. Cu o sabie aproape cât ea, a alergat să se alăture apărării pe metereze.

Oroarea m-a lovit în piept când am văzut cum Caitriona s-a dus după ea. Ceilalți avalonieni erau împrăștiați între infirmerie, bucătărie și grajduri, și luptau disperați cu săgeți aprinse și toiege.

Un singur cuvânt mi-a răsunat în minte când m-am uitat la fum, la foc, la întuneric. „Cabell."

L-am văzut lângă Bedivere, care blocase intrarea în grajduri, apărând caii și caprele de creaturile flămânde care cădeau ca păianjenii de pe acoperiș.

Peste tot erau cadavre, ale Copiilor și ale oamenilor. Măcelul m-a șocat. O săgeată aprinsă a străpuns aerul prin dreapta mea, perforând craniul unei creaturi pe care nu o văzusem.

Părul auriu ca soarele al lui Seren era împroșcat cu sânge negru, când a pregătit o altă săgeată și ne-a strigat să mergem la turn.

— Tamsin!

M-am întors tocmai când Emrys mi-a aruncat toporul lui. A îngenuncheat, ca să ia sabia unui mort.

— Puteți să mai trageți de timp câteva minute? Încerc să-mi dau seama ce-am făcut mai devreme, dar am nevoie de timp, a strigat Neve, în timp ce respira iar sacadat.

Fără să vorbim, Emrys și cu mine ne-am așezat de-o parte și de alta a ei. Ochii mă înțepau de la fum și de la căldura emanată de focuri, dar duhoarea de sânge și piele prăjită era mai rea. Am urlat și am început să lovesc în întunericul din jur, nimerind pietre și monștri. Am lovit iar, și iar, și iar, până când mi-am simțit și corpul arzând.

Un răcnet terifiant a răsunat în dreapta mea. M-am întors, lama toporului meu străpungând întunericul, dar n-a fost întâmpinată de faţa gri a morţilor vii, ci de colţii unui dulău negru enorm.

Am lăsat arma să cadă la timp, evitându-i la centimetru capul. Colţii dulăului erau nişte cuţite albe când s-a năpustit asupra gleznei mele, blocându-şi maxilarul în jurul ghetei. N-am putut să respir şi am căzut pe jos. Am încercat să mă zvârcolesc, să mă agăţ de pietre, dar m-a tras în faţă, departe de alţi prădători care-i ameninţau prada.

— Tamsin!

Emrys a venit după mine, dar i-am făcut semn să se oprească. Dulăul m-a tras spre o zonă în care puteam trece de bariera de foc, în jurul recoltelor proaspăt plantate. Copiii erau acolo şi distrugeau solul, otrăvindu-l cu sângele lor.

— Nu, Cabell, te rog. Te rog!

Emrys a sărit şi a încercat să-l prindă de maxilar, ca să-l dea de pe mine. Când a văzut că n-a funcţionat, a aruncat cu o piatră într-unul din ochii roşii ai dulăului.

Animalul a scâncit şi s-a retras, dându-mi drumul. Emrys m-a ridicat. Am scâncit când am încercat să mă las pe gleznă, şi până şi privirea mi s-a întunecat de durere.

Dulăul a urlat când a văzut o nouă pradă vulnerabilă. Era Neve, care stătea cu ochii închişi. Se concentra. Era neprotejată.

Şoapta lui Cabell mi-a venit în minte, înecând vocile disperate din jurul meu.

„Să nu mă laşi să rănesc pe nimeni."

— Nu!

Am urlat şi m-am aruncat înainte, dar dulăul a fost prea rapid şi prea puternic. A sărit peste foc, peste cadavre, fără să-şi mute privirea de la vrăjitoare.

Altcineva a ajuns la ea înainte.

Caitriona a sărit de pe zid şi a aterizat în faţa lui Neve. Armura îi strălucea aurie în focul bătăliei. Şi-a ridicat sabia, cu o expresie determinată.

„N-aş putea să trăiesc cu aşa ceva."

— Cait! a strigat Flea de pe zid.

— Ţine-o, Seren! a ţipat Caitriona.

„Fă orice e nevoie ca să mă opreşti."

Seren a urlat ceva către noi, dar n-am auzit nimic, din cauza sângelui care-mi pulsa în urechi.

„Orice e nevoie."

— Nu-l omorî! Nu-l omorî! am implorat-o.

Caitriona n-a părut să mă audă. Privirea îi era concentrată şi analiza situaţia. Când dulăul a sărit, a inspirat adânc.

Şi-a lăsat sabia să-i cadă din mână.

Greutatea bestiei a lovit-o din plin, punând-o la pământ, pe pietrele de lângă Neve. Armura i-a zdrăngănit când s-a rostogolit, dar nu s-a comparat cu urletul victorios al câinelui şi cu strigătul de agonie al Caitrionei.

Dulăul a muşcat-o de mănuşa din oţel. Emrys şi cu mine am încercat să-l tragem de pe ea, dar era imposibil de ţinut, la cum se zvârcolea. Din blană îi radia căldură, în timp ce pulsul îi crescuse, cu intenţii ucigaşe.

Caitriona i-a dat un pumn în gât, şi dulăul a urlat, furios. Şi-a scos ghearele din laba care o ţinea pe preoteasă lipită de pământ şi a străpuns metalul.

„Orice e nevoie."

Caitriona şi-a întins mâna liberă spre gheată, ca să ia pumnalul de acolo. Emrys a tăiat laba cu care o ţintuia la pământ, dar dulăul era prea copleşit de setea de sânge. S-a dat de pe pieptul ei, şi am privit oripilată cum a muşcat locul în care gâtul se întâlnea cu umărul, străpungând armura, ca să pătrundă în piele şi în muşchiul de dedesubt.

Caitriona a ţipat.

O săgeată a intrat în spatele dulăului, dar nici măcar durerea nu l-a făcut să-i dea drumul, în timp ce o arunca de jur împrejur ca pe o păpușă. Pe fața Caitrionei a început să curgă sânge, în timp ce-l lovea peste bot și peste ochi.

„Orice e nevoie."

Un braț puternic m-a dat la o parte, și apoi Bedivere a prins bestia de mijloc și a ridicat-o de pe Caitriona.

Momentul s-a fisurat în jurul meu.

Seren și Flea au alergat spre noi.

Emrys și-a lipit jacheta de umărul preotesei, ca să oprească sângele, și a strigat după Olwen.

Bedivere a țipat:

— Stăpânește-l, stăpânește-l...

Dulăul a început să se transforme în ceva asemănător unui om.

Și lumina vrăjii lui Neve a inundat curtea, incinerând Copiii și spălând totul, și pe noi toți odată cu ea.

Întunericul s-a întors, ca o mână sufocantă. Totul în jur era neclar.

Flea plângea şi îşi lipise faţa de pieptul Caitrionei. Respiraţia ei aburea armura în locurile unde nu era deja udă de sânge. S-a zvârcolit şi a urlat când Lowri a luat-o de acolo. Preoteasa a îmbrăţişat-o strâns pe Flea, iar Rhona, Seren şi Emrys au ridicat-o pe Caitriona.

Olwen îi ghida deja pe răniţi în sala mare. A ţipat când le-a văzut grupul apropiindu-se şi li s-a dus în întâmpinare. Ceilalţi au urlat şocaţi sau au început să plângă când au văzut-o pe Caitriona.

— Verificaţi turnul şi drumurile subterane, le-a strigat Betrys bărbaţilor şi femeilor care priveau oripilaţi de pe zid. O s-o iau pe Ari şi ne vedem la izvoare.

Magia care alimentase liniile de foc din curte s-a oprit, cu un şuierat. Le-am văzut, prin fum, pe Betrys şi Aranwen scoţându-şi săbiile din corpul în convulsii al unuia dintre Copii. Arianwen plângea când a atins cu tandreţe unul din membrele groteşti ale acestuia.

Un geamăt de teroare s-a auzit în spatele meu. Cabell era alb ca laptele în întuneric, încercând să stea în picioare, deşi acestea îi tremurau. A început să gâfâie când a intrat în stare de şoc, şi, prin furtuna de moarte din jurul nostru, privirea i s-a oprit asupra lui Neve.

Vrăjitoarea a făcut mai mulţi paşi înapoi, speriată.

— Nu! a strigat fratele meu.

Cabell a-nceput să-şi tragă de faţă şi păr, degetele lui lăsând în urmă crestături roşii furioase, până când a fost imposibil să ştim dacă sângele de pe mâinile lui era al Caitrionei sau al lui. Hainele atârnau pe el, distruse de transformare.

— Totul e în regulă acum, băiete. S-a terminat, a spus Bedivere, pe un ton liniştitor.

— Cab...

A ridicat capul, şi privirea lui a fost atât de acuzatoare, atât de groaznică, încât m-a lăsat fără aer.

„Orice e nevoie."

Bedivere şi-a pus mâna pe umărul lui Cabell, dar atingerea a declanşat ceva în el. Cabell s-a retras şi a fugit prin norii de fum.

L-am urmat prin ruinele bătăliei, chinuindu-mă să respir. Supravieţuitorii se mişcau în jurul meu ca nişte somnambuli, şchiopătând spre turn, iar Cabell a dispărut în grajd. L-am urmat.

Animalele dinăuntru erau speriate. Caii loveau şi nechezau, neputând să vadă că ameninţarea trecuse. Caprele terorizate alergau în cercuri ameţitoare, behăind cu aceeaşi disperare animalică pe care o simţisem în curte. Sunetul gâfâitului lui Cabell m-a dus la o boxă goală din spate.

A alunecat în jos, pe lângă perete, şi s-a ghemuit.

— Nu... Nu... Nu...

Cuvântul era o rugăciune disperată şi îndurerată. M-am apropiat uşor din spate. Până când am simţit miros de sânge.

Săpa frenetic cu unghiile în tăietura pe care i-o făcuse Emrys, sfâşiind pielea, în timp ce sângele i se scurgea pe braţ.

— Opreşte-te, Cabell!

Am îngenuncheat în faţa lui, încercând să-i trag braţul rănit. S-a împotrivit destul de tare cât să mă împingă pe jos.

— Opreşte-te!

— Trebuie să văd... Trebuie să văd...

A cântat cuvintele, iar dinţii îi clănţăneau. Încă mai avea sânge la gură şi pe bărbie.

M-am urcat pe el şi l-am prins din nou de încheietura plină de sânge, încercând să-mi pun corpul între braţele lui, ca să-i blochez ghearele.

— Ce trebuie să vezi? Ce e?

Când şi-a întors faţa spre mine, privirea îi era goală. Valurile de remuşcare şi durere care-i acaparaseră corpul se liniştiseră şi, dintr-odată, a îngheţat. Privirea i-a murit şi am ştiut, fără ca el s-o spună, că tocmai văzusem cum se stinsese ultima lumină din el.

— Să văd dacă e argint. Dacă am devenit de-al lor.

Inima mi s-a oprit în piept. Mi-am pus un braţ în jurul lui şi i-am apăsat pe rana deschisă, încercând să ţin pielea laolaltă. Să-l ţin pe el laolaltă.

— Nu eşti. Îţi jur, nu eşti.

— Am omorât-o.

Nu era o întrebare.

— Ba nu, ai...

Am vrut să protestez, dar adevărul e că nu ştiam. Nu ştiam ce o să se întâmple, sau ce vor încerca să-i facă, ceea ce mă speria îngrozitor de tare. Nu aveam nicio armă ca să-l protejez, şi nici antrenamentul necesar pentru asta. Nu puteam nici măcar să-l scot pe ascuns din turn, fără să-l expun unui pericol şi mai mare.

Dacă avalonienii chiar credeau că întunericul corupea încet toată magia de pe insulă înseamnă că-l vor considera pe Cabell la fel de întinat ca pe Copii?

Cine poate să spună că nu e? Îşi pierde controlul din ce în ce mai mult, a răsunat vocea întunecată din mintea mea.

— Glezna ta.... te-am rănit din nou... eu...

L-am strâns şi mai tare în braţe, încercând să-l ţin acolo, cu mine. Dar nu conta. Nimic nu mai conta.

— Ai promis. Ai promis, a zis el, îndurerat.

— O s-o rezolvăm cumva, i-am şoptit, în timp ce-mi tremura în braţe. O să rezolvăm totul, îţi jur, o să te vindecăm.

— Mândro.

Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Bedivere privindu-ne. Bătălia îi umpluse faţa de tăieturi şi vânătăi, dar expresia îi rămăsese blândă. S-a uitat spre celălalt capăt al grajdului. M-am împotrivit, uitându-mă pentru ultima oară la faţa lui Cabell, în speranţa c-o să găsesc orice urmă de emoţie în nimicul sumbru din ochii lui. Am rupt partea de jos a tunicii şi am folosit materialul ca să-i bandajez rana de pe braţ cât de bine am putut.

Cabell n-a reacţionat, nici măcar n-a tresărit, când am făcut un nod strâns în locul în care pielea era făcută bucăţi.

— Mă întorc imediat, i-am promis.

În timp ce cavalerul se îndrepta spre intrarea în grajd, şi-a trecut mâna peste fiecare animal, calmându-l. Caii ne priveau cu ochi întunecaţi.

Bedivere s-a uitat spre curte, unde Betrys ajuta un bărbat cu un picior rănit să se îndrepte spre turn.

L-am luat de braţ şi i-am atras atenţia asupra mea. Nu-mi păsa cât de disperată păream.

— N-a vrut să facă aşa ceva. N-ar fi rănit niciodată pe nimeni...

Bedivere mi-a acoperit mâna cu a lui. Pielea îi era foarte aspră şi surprinzător de rece.

— Nu trebuie să mă convingi, mândro. Am văzut cu ochii mei cât a încercat să se împotrivească transformării.

Am înţeles imediat motivul pentru care Cele Nouă îl priveau pe Bedivere cu atâta adorare şi încredere. Calmul lui ferm era echilibrul perfect pentru furia dezlănţuită din mine. N-a încercat nici să ascundă problema, nici să ofere garanţii false. Viaţa lui lungă şi toate experienţele prin care trecuse îl modelaseră într-o sursă rară de fiabilitate pentru cei din Avalon.

— Nu ştiu ce să fac.

— Îţi văd durerea. Ai avut grijă de el în toţi aceşti ani. Mi-a povestit cum l-ai protejat, şi cât de onorabil ai încercat să găseşti soluţii la problemele lui.

— E fratele meu. E responsabilitatea mea.

— Da, a încuviinţat Bedivere. Dar am lucrat cu el în ultimele zile şi am văzut potenţialul din el. Cred că, în timp, o să-l pot ajuta să-şi controleze magia, până când blestemul lui o să fie rupt.

Ştiam că nu era cazul să sper, dar îmi venea aşa greu să nu mă ţin cu dinţii de ce îmi oferea. „Mai mult timp."

— Cum?

— Transformările lui sunt declanşate de teamă şi durere, şi ambele pot fi stăpânite. O să-l învăţ ce ştiu despre asta.

Am ezitat, uitându-mă iar la Cabell.

— Ai dus lupta asta singură atâta vreme. Dacă pot să-ţi mai iau din povară, chiar şi pentru o perioadă scurtă, te rog să-mi permiţi această onoare. Ţin la băiat, şi cred că asta îşi doreşte şi el.

Poate că, în realitate, asta mă deranja. Faptul că Bedivere fusese cel care-l ajutase pe Cabell cu adevărat, nu eu. În ciuda tuturor anilor în care am încercat şi am căutat soluţii.

Dădusem greş, dar poate că nu şi Bedivere.

— Dac-o să se transforme din nou?

Adrenalina dispăruse, iar acum, epuizarea mă biciuia din toate părţile.

— Dacă ceilalţi vor vrea totuşi să-l omoare pentru ce-a făcut?

— Mândro, îţi jur pe viaţa mea şi pe cea a lordului şi stăpânului meu că n-o să las pe nimeni să-i facă rău, a spus Bedivere, îngenunchind când a rostit jurământul. Cred că o să pot opri majoritatea transformărilor cu puţina magie pe care o posed. Asta o să uşureze temerile avalonienilor.

Aşa era. Ceilalţi, chiar şi Caitriona, îl ascultau. Îl respectau. Nu l-ar fi rănit niciodată pe Cabell, atâta timp cât cavalerul era aici, apărându-i umanitatea. Dacă eu nu puteam să ne scot pe amândoi din iadul ăsta, puteam măcar să-i dau cea mai bună şansă de a-i supravieţui. Asta puteam să fac.

— E alegerea lui, m-am forţat să spun.

Bedivere şi-a plecat capul şi şi-a pus mâna pe piept, apoi s-a ridicat.

— Atunci o să vorbesc cu el.

Când am vrut să-l urmez, m-a oprit, cu o privire prin care-şi cerea scuze.

— Cred că e mai bine să vorbim între patru ochi.

Stomacul mi s-a întors pe dos, dar am încuviinţat. Nimic nu părea mai greşit decât să încredinţez altcuiva îngrijirea singurei persoane care chiar conta pentru mine.

— Rana lui...

— O să mă ocup eu de ea. Va fi nevoie de tine la curăţarea curţii şi îngrijirea răniţilor.

Am ieşit din grajd în transă. Aveam senzaţia că o să-mi cedeze corpul şi o să mă prăbuşesc înainte să ajung la turn. Fumul gri se amesteca treptat cu ceaţa, făcând-o la fel de argintie ca oasele creaturilor moarte din jurul meu. Apoi s-a ridicat, şi l-am văzut pe Emrys stând aproape, cu o expresie îngrijorată. Mă aştepta.

M-am îndreptat spre el, disperată să simt ceva, orice, în afară de durerea ascuţită din piept şi de frigul din oase.

Însă când şi-a ridicat mâinile spre mine, m-am oprit. M-am forţat s-o fac.

Cenuşa cădea în jur, aşezându-se pe valurile părului său. Pe faţă i se citea deznădejdea, care-i întuneca până şi ochii luminoşi. Transpiraţia şi sângele îi lipiseră tunica de muşchii de pe piept. La cum arătau unele tăieturi mai adânci, ştiam că noaptea îi mărise colecţia de cicatrici.

Emrys a ridicat din umeri şi a încercat, cu greu, să înghită. Un sentiment periculos a luat amploare în mine, îngrozindu-mă cu claritatea lui. Voiam să-l alin, la fel de mult cât îmi doream să fiu alinată de el. Gândul de a fi aşa expusă, şi în faţa lui, mi-a intensificat greaţa. Eu eram Tamsin Lark, şi el era Emrys Dye, şi orice părea să fie momentul ăsta dintre noi, puteam să trecem peste el.

— Cabell e bine?

— Ştii unde e Caitriona? am contracarat.

A încuviinţat.

Îi strânseseră pe morţi lângă fierărie. Cadavrele erau atât de desfigurate, că unele nici măcar nu puteau fi recunoscute ca fiind umane.

Erau doisprezece în total, mai puţini decât îmi închipuisem. Lowri, Betrys şi Arianwen lucrau în tăcere, alături de câţiva bărbaţi, să-i întindă şi să-i spele, într-un ultim act de tandreţe. Unii fuseseră deja acoperiţi cu cearşafuri albe.

— Trebuie să ardă cadavrele, ca să nu se transforme, mi-a şoptit Emrys, trăgându-mă spre sala mare.

— Ar trebui întoarse în pământ, ca să renască. Asta spun Nemuririle.

— Ştiu. Ştiu, a repetat el cu blândeţe.

Răniţi erau cu zecile. Majoritatea aveau grijă de cei cu răni grave, care erau întinşi pe mesele lungi. Neve mergea printre ei, cu apă şi bandaje. Mari i-a adus lui Olwen un coş cu ierburi şi unelte, stând aproape de ea când s-a oprit lângă un bărbat care-şi pierduse partea de jos a piciorului.

Flea stătea la căpătâiul Caitrionei, ca și cum o apăra. Încă plângea și-și ștergea încăpățânată lacrimile cu mâneca. A mângâiat-o pe părul îmbibat cu sânge și pe obrazul bandajat. Abia când Caitriona a deschis ochii am fost sigură că trăia.

Emoția momentului mi-a împietrit plămânii. Părea imposibil ca tocmai Caitriona să fi fost cea care adusese acest întuneric pe insulă, dar nu puteam să scap de senzația dezgustătoare că planurile îi fuseseră deraiate de transformarea lui Cabell.

„Dar nu l-a omorât, când era perfect capabilă s-o facă", mi-am zis.

Asta însemna ceva, nu?

Rhona și Seren se așezaseră de o parte și de cealaltă a mesei. Rhona a luat-o pe Caitriona de mână, mângâind-o.

— Arăți ceva mai feroce acum. Cicatricile îți vor scoate în evidență încruntătura magnifică, i-a spus Seren.

— O să fie absolut minunată, a încuviințat Rhona.

— Ca eroii din trecut, a continuat Seren.

— Și cea mai grozavă dintre tovarășii lui Sir Bedivere, a încheiat Rhona.

— O să-mi pierd brațul? a întrebat Caitriona.

— Olwen nu crede, a răspuns Rhona, apoi s-a oprit.

— Spuneți-mi tot.

Preoteasa cu părul negru precum corbul a oftat.

— Nu știe sigur dac-o să-l mai poți folosi complet după ce o să se vindece. Asta o să se vadă în timp.

Caitriona a șuierat. Flea a fost cea care și-a ridicat privirea când ne-am apropiat.

— Pleacă! Locul tău nu e și n-a fost niciodată aici!

Toți din cameră și-au îndreptat atenția spre mine, și simțeam presiune din toate părțile. Emrys a venit mai aproape și Neve ni s-a alăturat, ștergându-și mâinile pe șorțul însângerat pe care-l purta. Pe obrajii pătați de cenușă și praf avea urme uscate de lacrimi.

— Flea, destul, a certat-o Seren.

— Eu...

Cuvintele m-au părăsit. M-am dus să mă aşez lângă Caitriona, dar Rhona s-a mutat instinctiv, ca şi cum voia să mă blocheze.

Părul Caitrionei se revărsa pe masă, sub ea, după ce se desfăcuse din împletitura sa obişnuită. Toată partea dreaptă a feţei îi era acoperită cu un fel de tinctură şi bandaje pline de sânge, care îi coborau şi pe gât, şi peste umărul muşcat. Îi dăduseră jos armura, ca să bandajeze urmele superficiale de gheare de pe piept. Îmi urmărea fiecare mişcare.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, i-am spus.

Suferinţa mi-a umplut pieptul, până când n-am mai putut să vorbesc.

— Fratele tău e bine? a întrebat Caitriona.

— Nu, nu face asta. Te rog, poartă-te oribil cu mine. E singurul lucru pe care pot să-l suport acum.

— Nu... Nu... a fost... vina lui.

Privirea i s-a mutat apoi la Flea. Fata a pufnit. Buza de jos îi tremura, în timp ce curăţa sângele şi mizeria din părul argintiu al Caitrionei, cu o cârpă umedă.

Neve s-a apropiat şi a îngenuncheat lângă ele. Caitriona s-a relaxat când a văzut-o. A strâns mâna palidă şi cu pistrui, pe care şi-o ţinea pe stomac.

— Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa. Ai fost aşa curajoasă, i-a spus Neve.

S-a văzut clar că pielea Caitrionei s-a înroşit, însă toţi ne-am prefăcut că n-am observat.

Caitriona a strâns-o de mână pe Rhona, ca să-i atragă atenţia.

— Bagheta... ei..., a spus, în timp ce îşi pierdea iar cunoştinţa. Adu-i-o... înapoi...

— Serios? a întrebat Neve. Eşti sigură? Ce s-a schimbat?

Caitriona a închis ochii şi a expirat un singur cuvânt.

— *Tot.*

32

Nu ştiu de ce n-am spus nimănui ce se întâmplase în tunel. Avusesem numeroase ocazii în timpul nopţii şi în dimineaţa gri care i-a urmat. Când am ajutat-o pe Mari să spele sângele de pe mesele şi podelele din sala mare. Când am trecut pe lângă Emrys, Deri şi ceilalţi, care încercau să replanteze secţiunea de curte care fusese distrusă de gheare în timpul luptei. Când am stat lângă un Cabell aproape catatonic şi am încercat să-l conving să mănânce. În timpul ritualurilor funerare pentru morţi, când le-am privit cadavrele transformându-se în cenuşă şi sufletele eliberate odată cu scânteile care pluteau în aer.

O parte din mine a insistat că n-a fost decât o halucinaţie provocată de epuizare şi stres. O alta se temea de ceva mai rău. Dar până nu puteam să-mi explic mie însemi ce se întâmplase, nu puteam să explic nici altcuiva.

În dimineaţa următoare, m-am trezit în faţa dormitorului pe care-l împărţeau Emrys şi Cabell şi am lăsat pasărea cioplită în lemn pe zăvorul uşii. Peste câteva ore, după ce majoritatea celor din turn se culcaseră, m-am îndreptat spre sala mare. Emrys era deja acolo, aşezat pe una din mesele lungi. Pentru o clipă, doar i-am privit mâinile puternice, în timp ce cioplea.

M-a surprins privindu-l şi şi-a reţinut un zâmbet. Am sperat că întunericul mi-a acoperit roşeaţa din obraji.

— Ţi-am primit mesajul. Ce se întâmplă? a întrebat, punând deoparte cuţitul şi bucata mică de lemn.

După ce am ajutat-o pe Mari cu sarcinile ei, m-am dus la bibliotecă, pentru a o ajuta pe Neve cu documentarea despre blesteme. Ar fi trebuit să mă bucur că aveam ocazia să citesc texte de care nu auzise nimeni de pe tărâmul muritorilor, dar ajunsesem să urăsc cât de inutile erau.

— Trebuie să plecăm de aici. Trebuie să găsim o cale de ieşire din turn şi de întoarcere la portal, l-am implorat.

— Ştiu.

Părea bântuit de epuizare.

— Abia dacă mai e mâncare pentru zece zile. Şi Copiii pot să atace din nou oricând.

— Ştiu, Tamsin. Ştiu.

M-am aşezat lângă el la masă, privind frustrată statuia Zeiţei. Nu era doar faptul că situaţia scăpase de sub control, ci şi că eu eram la fel. Emoţiile mele o luau razna din nou, şi devenea din ce în ce mai greu să le controlez.

Emrys şi-a trecut mâna prin părul şaten. Era mai nearanjat decât îl văzusem vreodată, neîngrijit, şi se ondula la vârfuri.

Îmi plăcea.

Am întins mâna şi i-am îndepărtat o frunză verde şi mică de pe şuviţele aspre, pe care am ţinut-o apoi în lumina lanternei frontale.

— Salvie, a zis el, din reflex. Pentru răceli şi tuse, dar dă şi gust tocanei.

Am râs, deşi nu voiam.

Şi-a înclinat capul şi a ridicat colţul buzelor.

— Începe să-ţi placă de mine, Înaripato?

— Ca de una dintre buruienile tale îndrăgite, i-am răspuns.

Dar nu m-am retras, şi nici el n-a făcut-o. Amândoi voiam să facem orice, mai puţin să recunoaştem adevărul. Întunericul liniştitor al camerei, atât de rupt de lumea

exterioară, ne-a făcut să uităm motivul pentru care ne întâlnirăm aici.

— Dac-am încerca să prindem silueta misterioasă? Oricine ar fi. Cred că e singurul mod prin care o să ne creadă lumea, şi aşa, o să aflăm odată pentru totdeauna dacă într-adevăr îi controlează pe Copii.

Emrys a zâmbit.

— Doar mă ştii, nu pot să rezist unui joc, chiar dacă e doar de-a v-aţi ascunselea.

Aşa că asta am făcut. Am căutat prin tot turnul şi pe zidurile exterioare, până am obosit şi am furat câteva ore de somn. A doua zi de dimineaţă, m-am trezit şi am găsit din nou pasărea mică la uşă, iar în ziua următoare, am pus-o lângă a lui Emrys, transmiţând acelaşi mesaj între noi, care purta cu el o speranţă delicată ca o pană. „Diseară? Diseară."

Explorările noastre ne ofereau o alinare neaşteptată. Uneori, vorbeam despre lucruri pe care le văzuserăm în timpul zilei. El îmi spunea cum se dezvoltau recoltele, iar eu îi dezvăluiam ceva interesant din ce citisem cu Neve în bibliotecă. Ba chiar am vorbit despre sarcini din trecut, ca Recuperatori.

Însă în cea mai mare parte, savuram o tăcere lejeră, genul care nu trebuia să fie umplută cu discuţii agitate, sau cu altceva, decât cu conştientizarea faptului că nu eram singuri.

Ritmul zilelor noastre îmi amintea de perioada când eram mică şi învăţam să înot. În fiecare după-amiază, când griul dispărea, inspiram adânc pentru ultima oară şi ne scufundam în întuneric şi în orice avea să aducă. Ne târam în necunoscutul învolburat al orelor de odihnă, până la prima rază de lumină, când era timpul să ieşim din nou la suprafaţă.

În a treia noapte de căutări, am ajuns în sala mare mai devreme decât dorisem, iar Emrys nu se afla acolo.

Nu era decât o fâşie mică de lemn pe podea, sub locul unde stătea de obicei la masă. O urmă vagă ducea spre uşa ascunsă, care fusese lăsată puţin deschisă.

„A plecat fără mine."

Gândul mi-a lăsat un gol în interior. Însă nu ştiam de ce eram surprinsă. Chiar dacă Emrys propusese să facem armistiţiu, ăsta nu era un parteneriat. Niciodată nu fusese, şi nici nu putea să fie unul. Era evident că găsise ceva ce nu voia să împărtăşească deloc cu mine.

Gândurile mi s-au rotit în cercuri inutile, în timp ce am intrat şi am închis uşa în urma mea.

Nu aveam lanterna la mine, dar deja ştiam drumul destul de bine cât să navighez fără probleme peste trepte şi rădăcini. Privirea mi s-a obişnuit cu întunericul, dar nu mai era nevoie. În faţă, o lumină singuratică de la o lanternă frontală a alunecat după colţ.

Am urmat-o, cu paşi uşori şi rapizi. O dată sau de două ori, am fost tentată să-l strig, ca să ştie că nu reuşise să mă păcălească, dar m-am oprit.

Îmi doream, mai mult decât orice, să văd ce făcea aici singur. Ce nu dorise să văd.

În loc să continue pe hol, spre camera de depozitare, Emrys a intrat pe coridorul sufocat de rădăcini. S-a întors şi a întins o mână tremurândă spre ele. De data asta, în loc să se întindă spre el, rădăcinile s-au retras, invitându-l în profunzimea lor.

Emrys a intrat, iar rădăcinile s-au împletit în urma lui.

M-am grăbit şi am încercat să mă strecor printre ele. Pielea lor aspră a alunecat peste a mea, strângând-o din toate părţile. Ramurile s-au înfăşurat în jurul meu, blocându-mi înaintarea. Emrys devenea din ce în ce mai mic, pe măsură de peretele viu se închidea între noi şi, pentru o clipă terifiantă, am crezut că rădăcinile mă vor strivi de vie.

— Emrys!

O rădăcină mi s-a înfăşurat în jurul gâtului şi a strâns, doar ca să-mi dea apoi drumul. Rădăcinile au trosnit pe măsură ce se îndepărtau, dezvăluind expresia şocată de pe chipul lui Emrys. Am căzut în faţă, lovindu-mă de el. M-a prins, mirat.

— Ce cauţi aici?

— Ce caut aici? Ce cauţi tu aici? Credeam că...

N-am reuşit să rostesc cuvintele, dar îmi stăteau pe limbă, nerăbdătoare să iasă. „Credeam că facem chestia asta împreună."

Emrys a dat din cap şi, pentru întâia oară, am observat că părea năuc, aşa cum fusese în prima noapte când mă adusese în pasaj.

— Am... am auzit ceva...

— Nu auzi mereu ceva? Copacul-Mamă probabil îţi vorbeşte în fiecare secundă a zilei.

— Nu, a zis el, luându-mă de braţ şi oprindu-mă. Nu, am auzit o voce. O voce de bărbat.

L-am privit cu atenţie, studiind cearcănele adânci pe care le avea.

— Ai dormit vreun pic de când am ajuns aici?

Emrys n-a spus nimic, conducându-mă înainte. A întins o mână, şi rădăcinile care se înnodaseră în faţa noastră i-au căzut la picioare şi s-au retras.

Lumina lanternei frontale ne-a arătat că podeaua şi pereţii erau însemnaţi cu arsuri şi zone cu pietre lipsă, ca şi cum o luptă groaznică le scosese. În faţă, holul se termina abrupt, cu o masă umflată de lemn.

— Aia e...

— O parte din Copacul-Mamă? Cred că da, a spus Emrys, făcând un pas în faţă.

Ne-am privit şi ne-am îndreptat spre el. Din umbră, marginile ridicate de scoarţă din centru au început să-şi schimbe forma. Două mâini care ieşeau, parcă disperate să evadeze. Un piept răsucit. Care semăna cu un cap.

— Am văzut câteva chestii înfricoşătoare de-a lungul timpului, dar ăsta pare c-a luat naştere din coşmarurile lor, am îngăimat.

Emrys a mai făcut un pas înainte.

Iar fiinţa a deschis ochii.

Fulgi de scoarţă au căzut pe jos când creatura, monstrul, orice era, a încercat să se întoarcă spre noi. Să-şi deschidă gura.

L-am luat pe Emrys de braţ şi l-am tras înapoi. Nu s-a clintit. Nu părea să respire.

Buzele creaturii s-au desfăcut cu un trosnet îngrozitor, şi cărăbuşi strălucitori s-au revărsat prin seva aţoasă. M-am apropiat de Emrys, privind oripilată cum insectele s-au împrăştiat în jurul nostru.

— *Cine... vine... aici? Cine... caută... înţelepciunea... vremurilor...?* a şuierat creatura.

Niciunul din noi n-a scos un cuvânt.

— *Cel care caută ce trebuie... să rămână... uitat... Şi cel a cărui inimă... a furat...*

Transpirată, m-am îndepărtat de Emrys.

— Nimeni nu are timp pentru ghicitori stupide.

— Cine eşti? a întrebat Emrys.

— *Sunt unul din trei... trei care dorm... dar nu visează... unul care moare, dar e posibil să trăiască... unul care trăieşte, dar îşi doreşte să moară... şi unul lăsat în urmă, aşteptând...*

În timp ce vorbea, creatura m-a fixat cu ochii săi umani înspăimântători.

— „Unul lăsat în urmă"? am repetat. Te referi la o vrăjitoare? Sau un druid?

— *Când drumurile îngheaţă... când lumea se cutremură şi plânge cu sânge... când soarele e devorat de întuneric... lumea o să cânte despre venire, lanţuri rupte ale morţii... o nouă putere născută în sânge...*

Emrys s-a încordat, în lumina slabă.

— Asta ce-ar trebui să însemne?

— „Când soarele e devorat de întuneric..."

Amintirea a venit rapid, cu o revelaţie subită a sensului.

— La fel cum s-a întâmplat în Tintagel?

Şi ştirile despre drumurile îngheţate din Marea Britanie, înainte să plec de acasă.

— Ce vrei să spui prin „lanţurile rupte ale morţii"? am întrebat.

— *Ea a făcut asta... a crezut... că poate să controleze moartea... dar a devenit servitoarea sa.*

— Cine?

— *E soarta... dar ce e soarta, dacă nu o negociere nedorită... cu timpul...?*

Creatura nu s-a mai mişcat. N-a mai spus nimic.

Emrys s-a dus spre ea, încercând s-o trezească.

— Cine eşti? *Ce* eşti?

Rădăcinile s-au ondulat pe podea, scârţâind şi trosnind în semn de protest. M-am întors şi am văzut o siluetă întunecată, care a ridicat lumânarea în dreptul feţei.

Era Bedivere.

— Dacă tot o să răspundem la întrebări, ce-ar fi să-mi spuneţi voi doi ce căutaţi aici?

Am avut nevoie de ceva timp pentru ca inima să-mi bată din nou normal, dar chiar şi atunci, n-am reuşit să găsesc o minciună bună.

— Am auzit o voce, şi am urmărit-o, a spus Emrys relaxat.

Era bine. Şi practic, era adevărat.

Cavalerul şi-a încrucişat braţele la piept.

— Presupun că asta n-are nimic de-a face cu excursiile voastre nocturne, în care vă plimbaţi prin turn, când restul lumii doarme? Nu mă insultaţi cu minciuni. Propriul tău frate mi-a spus ce faceţi.

„Propriul tău frate mi-a spus." Cuvintele lui m-au străpuns ca un cuţit între coaste. Mi-am strâns mâinile în pumni. Cabell n-ar fi avut niciun motiv să-i spună şi să-mi trădeze încrederea.

— Chiar căutaţi o ieşire din turn, cum a zis el? a întrebat Bedivere.

Poate din cauza umbrelor din tunel, pe faţă i-a apărut o expresie urâtă, ca şi cum era revoltat de noi şi de laşitatea noastră.

Am fost şocată.

„Cabell chiar îi spusese." Nu ştiam că erau atât de apropiaţi.

— Alo? Cine e acolo? s-a auzit o voce din tunel.

— Sunt Bedivere, Lady Olwen.

Preoteasa a apărut, păşind cu atenţie prin labirintul de rădăcini. Ne-a privit, evaluând repede situaţia.

— Am văzut uşa deschisă... Ce s-a întâmplat?

— Am dat peste invitaţii noştri băgându-şi nasul pe unde nu le fierbe oala, şi urma să le aud explicaţia.

Olwen a inspirat adânc.

— O să mă ocup eu de asta. Mulţumesc, Sir Bedivere.

— Draga mea... a protestat Sir Bedivere.

Preoteasa i-a făcut semn.

— E-n regulă. Nu au intenţii rele, şi sunt sigură că ţi se duce dorul la tura de veghe.

În cele din urmă, cavalerul a încuviinţat şi a luat-o pe drumul pe care Olwen tocmai venise. Preoteasa a aşteptat să nu i se mai audă paşii şi abia apoi a vorbit, punându-şi mâinile în şold:

— Spuneţi-mi, ce aveţi impresia că faceţi?

În cele din urmă, i-am spus tot.

Nu asta fusese intenţia mea, şi cred că nici a lui Emrys. Dar cu cât expresia de încredere trădată persista mai mult pe faţa lui Olwen, cu atât deveneam mai disperaţi să găsim detaliul potrivit care să i-o şteargă.

— Deci eu ar trebui să cred că, după bănuiala voastră, Caitriona a creat Copiii Nopţii, şi nu v-aţi gândit să spuneţi nimănui despre asta?

— Le-am spus lui Neve şi Cabell.

Olwen a dat din cap şi a luat o torţă de pe peretele din spatele ei.

— Veniţi cu mine, tonţilor.

Ne-a condus prin tunel. Rădăcinile care acoperiseră pământul s-au retras ca nişte pui de câine certaţi, la auzul sunetului ei dezaprobator.

— Creatura aia era Merlin, cu el aţi vorbit, a spus ea, arătând spre încrengătura de rădăcini.

— Merlin? Dar credeam că... Nu era druid? De ce n-a fost ucis laolaltă cu ceilalţi, în timpul Renunţării?

— Au încercat, a spus Olwen, mergând mai repede. Era odată cel mai puternic dintre ei, având mereu la îndemână profeții și înțelepciuni, pe care le împărtășea cu generozitate. S-a duelat cu Morgan și, înainte să-l omoare, și-a unit corpul cu Copacul-Mamă, ca să-și asigure supraviețuirea. Știa că, astfel, Morgan n-o să-l rănească niciodată.

— Părea...

Emrys a căutat cuvântul potrivit.

— Magia i s-a sălbăticit de când a devenit una cu copacul. Cam tot ce vorbește acum sunt nimicuri. Nu vă bateți capul cu el.

— Dar a spus că sunt trei ca el. Trei care dorm. Cred că se referea la el, și apoi la regele Arthur, care e prins între viață și moarte, dar cine e al treilea?

— Am știut dac-ar fi un al treilea adormit fermecat pe insulă. Și așa cum am zis deja, partea din el care gândește a dispărut acum câteva secole. În prezent, transformă visele neliniștite în prostii. Lanțurile morții sunt o temă recurentă, și povestea se schimbă de fiecare dată.

Am inspirat adânc și m-am uitat la Emyrs. Părea mulțumit de explicația lui Olwen, dar eu nu eram.

— A zis ceva despre o ea, care încearcă să controleze moartea, dar care a devenit servitoarea ei. Nu e posibil să fie persoana responsabilă cu blestemul din Avalon? De ce sunteți așa siguri că nu e Caitriona?

— Fraierilor, veniți după mine, a spus Olwen, dând din cap.

În loc să ne conducă înapoi în sala mare, Olwen ne-a dus pe drumul familiar, către camera cu obiecte abandonate. Când a deschis ușa masivă, a bombănit ceva, dând din cap.

Când am ajuns la ușa ascunsă, care dădea în camera cu oase, s-a întors și ne-a aruncat o privire tăioasă.

— Vreau să știți că nu v-aș arăta niciodată asta, decât ca să demonstrez nevinovăția surorii mele. Și dac-o

să vă prind că repetaţi ce vedeţi aici, amândoi o să beţi ceai de cucută.

Când s-a întors să apese pietrele albe, Emrys s-a aplecat spre mine.

– Cucuta e...

— O plantă otrăvitoare. Da. Am înţeles ameninţarea.

Pietrele s-au retras şi ne-au făcut drum către scări. Am urcat în tăcere şi, când am ajuns la ultimele trepte, l-am auzit.

Un cântec.

Intonat de o voce aspră, disperată, una care implora, pe cât de mult cânta. Mi s-a făcut pielea de găină la auzul cuvintelor pline de emoţie şi al plânsului, care a transformat limba Zeiţei, din rugăciune, în lamentare.

Lângă mine, Emrys încerca să înghită, dincolo de nodul din gât. Vulnerabilitatea emoţiei Caitrionei era imposibil de suportat. Olwen s-a aşezat pe treapta de sub noi, blocând orice instinct îmi spunea să mă îndepărtez.

„Ascult-o. Fii martora momentului", mi-a transmis din priviri.

După câteva clipe petrecute acolo, am cedat. Am urmat-o pe scări şi în camera la care duceau.

— Caitriona vine aici în fiecare noapte când poate, în rolul ei de Înaltă Preoteasă, ca să spună rugăciunea clarului de lună, prin care îi mulţumeşte Zeiţei pentru binecuvântări şi cere protecţie pentru ziua următoare. Aţi găsit sanctuarul interior al turnului. E secret pentru toţi, mai puţin pentru Cele Nouă, şi acum, se pare că şi pentru voi doi şi Neve.

— O să rămână secret, a promis Emrys.

— Ştiu că sora mea, Cait, pare tăioasă, ca lama pe care o mânuieşte. Că atunci când vorbeşte cu voi taie până la inimă, în loc să folosească cuvinte drăguţe, ca să mai îndulcească lovitura. Dar vă implor să vă gândiţi la poziţia ei. Simte toată povara responsabilităţii pentru stilul nostru de viaţă, şi totul începe să fie distrus acum, oricât de mult

se luptă ca să-l salveze. Se consideră vinovată pentru fiecare moarte.

Vinovăția mi-a lăsat un gust amar pe limbă. M-am întrebat dacă la fel se întâmpla în fiecare noapte când venea aici, dacă ăsta era singurul loc în care-și arăta durerea. Am crezut că se aflau într-o stare de negare față de ce se petrecea, că ăsta era un semn al slăbiciunii lor, dar puterea de care aveau nevoie doar ca să supraviețuiască fiecărei zile, fără să se sfărâme, era imensă.

— Și sculpturile? a întrebat Emrys. Și cazanul, și cuștile?

Pietrele s-au retras și s-au deschis în spatele nostru, iar Caitriona a apărut, dându-și gluga la o parte cu mâna stângă nerănită. S-a oprit când ne-a văzut, și întreaga ei ființă s-a încordat, ca și cum se pregătea pentru o luptă.

— Avem niște șoareci curioși pe drumurile subterane, a explicat Olwen.

— Voi ați fost aseară, nu? Știam eu c-am simțit miros de fum. Există niște secrete pe care nu trebuie să le aflați. Și nu aveți niciun drept să veniți aici!

— Aveam tot dreptul să venim când am presupus, în mod corect, că ne ascundeți lucruri, am spus.

— Aveți dubii în privința onoarei noastre? a întrebat Caitriona.

— Nimeni n-are dubii în privința onoarei sau onestității tale, dar am văzut tot. Absolut tot. Până și tu trebuie să recunoști cât de întunecat trebuie să pară, pentru cei neinițiați.

Caitriona a tras aer în piept, resemnată.

— Mai e în infirmerie?

— Da, încă nu mi-am terminat treaba cu el, a spus Olwen.

— El?! a întrebat Emrys, uitându-se la cele două.

Caitriona a luat-o spre ușile de stejar.

— Veniți, și o să vă explic.

Nu eram singurii care voiau să discute cu Olwen. Neve se afla deja acolo, plimbându-se prin infirmeria neîncăpătoare. O carte mare, *Ritualurile Tărâmului*, se afla lângă raftul mic cu sticle şi fiole de pe masa lui Olwen. Lumânările pâlpâiau în jurul ei, urmărind schimbările din aer.

Când a auzit uşa deschizându-se, Neve a sărit pe ea.

— Olwen, de ce nu ai... Stai un pic, ce se întâmplă?

— O seară bună şi ţie, Neve. Ce noroc că eşti deja aici, a zis Olwen sec.

Neve s-a uitat când la mine, când la Emrys, dar a fost cu adevărat surprinsă când a văzut-o pe Caitriona, care a închis uşa în urma ei.

— Ieşi, Flea, a spus Caitriona.

Neve a tresărit când fata s-a târât de sub rafturile de jos.

— De când eşti acolo? a întrebat Neve.

— De destul timp cât să te aud făcându-ţi singură curaj, a spus Flea, care s-a uitat apoi la preoteasa mai mare. N-aveai cum să mă vezi, Cait!

— Nu, adevărul e că nu te-am văzut, dar Betrys mi s-a plâns că i-a dispărut una dintre pietrele pentru rugăciuni, ceea ce s-a întâmplat să coincidă cu faptul că n-ai venit la lecţia cu ea.

Fata s-a bosumflat şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— N-am fost eu.

— Chiar trebuie să facem asta în fiecare noapte, Flea? a întrebat Caitriona, iar în voce i s-a strecurat o parte din epuizarea pe care o simţea.

— Doar pentru că mă obligi, a contracarat Flea.

— Goleşte-ţi buzunarele şi demonstrează că eşti un om de cuvânt.

Fata şi-a plecat capul, tristă.

— O s-o dau înapoi.

— Mulţumesc. Acum te rog să te duci şi să-i ceri scuze. Nu e un mod frumos de a trata pe cineva aşa, cu atât mai puţin pe sora ta.

— Dar...

— Acum, Flea! a spus Caitriona, deschizând uşa ca să iasă.

Flea mi-a aruncat o ultimă privire şi mi-a zâmbit cu o doză de aroganţă, dar a făcut cum i s-a spus. Caitriona a încuiat uşa în urma ei. Apoi s-a rezemat de uşă, epuizată.

— Eu ştiu de ce sunt aici, dar voi ce căutaţi în infirmerie? a întrebat Neve, după ce ne-a privit pe fiecare în parte.

— O să primim în sfârşit o explicaţie, am spus, aşezându-mă pe marginea mesei.

— Deci aţi fost prinşi în sfârşit băgându-vă nasul peste tot?

— Da, ăsta ar fi modul negativ de a explica ceea ce s-a întâmplat în seara asta, a zis Emrys.

— Cu ce vreţi să încep? Poate cu sculpturile din oase, aşa cum le-aţi spus? a întrebat Olwen.

— Mie-mi convine.

Olwen s-a aplecat şi a ridicat materialul care-i acoperea rafturile de jos. A scos un coş şi l-a pus pe masă, lângă mine. Înăuntru, înfăşurată în straturi de material, era una dintre sculpturi.

Baza era un craniu inversat, cu o serie de oase lungi şi subţiri în jurul lui, ca petalele unei flori oribile. Neve a icnit când a văzut-o. Nu mi-am dat seama dacă era surprinsă sau încântată. S-a aplecat în faţă, studiind gravurile.

— Îmi permiţi? a întrebat Caitriona încet.

Neve s-a dat la o parte, iar Caitriona a ridicat sculptura şi a pus-o pe un piedestal de lemn, acoperit cu

picături de ceară. Olwen i-a dat o lumânare mică, pe care Înalta Preoteasă a pus-o înăuntru. Fitilul s-a aprins când şi-a trecut mâna peste el.

Şi-a plimbat degetele pe marginea piedestalului, şi a apărut o dâră de ceaţă, înfăşurându-se în jurul său şi învârtindu-i partea de sus. Flacăra dinăuntrul osului pâlpâia sălbatic, aruncând umbre tremurânde şi sigilii strălucitoare pe pereţi.

— Amintirile trăiesc în minţile noastre, da, dar şi în sânge şi în oase. După moartea unui druid bătrân, oasele îi pot fi folosite pentru crearea unui recipient ca ăsta. Astfel, amintirile lui pot fi prezervate şi consultate mult timp de acum încolo. După ce e modelat şi sculptat, e pus în cazanul pe care l-aţi văzut, ca să fie îmbibat cu mai multe amintiri şi magie. Ăsta e vasul Înaltei noastre Preotese Viviane.

— A fost făcut de ultimul descendent al druizilor, ca să înveţe meseria, a adăugat Caitriona. Şi, prin mila Măreţei Mame, ne-a învăţat şi pe noi cum s-o folosim, cu doar câteva zile înainte să fie ucis.

M-am întors, încercând să desluşesc sigiliile din jurul nostru.

— Simbolurile sunt diferite de cele folosite de vrăjitoare. Ce semnifică?

— N-am nici cea mai vagă idee. E limbajul magiei, folosit de druizi. Ei l-au adus aici, odată cu cazanul, când au părăsit lumea muritorilor.

— Deci oasele din sculpturi aparţin druizilor?

— Da. Le-am păstrat deoarece conţin amintiri importante atât cu insula, cât şi cu lumea voastră, a spus Caitriona.

— Dar Viviane e singurul vas care aparţine unei preotese, a vrut Emrys să clarifice.

— Da. Nu e la fel de elaborat precum celelalte, deoarece m-am temut că, dacă păstrez mai multe din oasele ei, rămăşiţele sale se vor transforma într-unul din Copii, a spus Olwen, privind cu drag vasul.

Neve s-a aplecat peste vas, umbra ei acoperind pâlpâitul luminii.

— Cum funcţionează?

Olwen i-a răspuns cu altă întrebare.

— Ce-ai vrea s-o întrebi pe Viviane despre viaţa ei?

— Nu ştiu... Cum a devenit Înaltă Preoteasă?

— Închideţi ochii, cu toţii.

Când am făcut asta, un cântec adânc a ieşit din ea, devenind o limbă pe care n-o auzisem niciodată. Era un ton jos, ce părea să iasă din adâncul pământului antic, şi nu din gâtul unei fete. M-a străbătut un fior când o imagine mi-a apărut în minte.

O fată tânără, luminoasă ca luna, s-a dat jos din pat, ca în transă, cântând un cântec doar al ei. Imaginea ei a strălucit cu o lumină lăptoasă, când a trecut pe lângă părinţii ei, care dormeau, şi a ieşit pe uşă. Afară, o aştepta o pădure de smarald, iar copacii se plecau în faţa ei...

Am deschis ochii şi am icnit. Emrys şi Neve au stat o clipă mai mult în amintire, apoi mi s-au alăturat în momentul prezent.

— Atunci când suntem martorii unei amintiri, îi spunem „ecou". Şi chiar dacă multe dintre ritualurile noastre sunt înregistrate şi în scris, uneori consultăm trecutul prin memorie, ne-a explicat Olwen.

— Presupun că deja ai rugat vasul să arate amintirile unui posibil blestem asupra pământului, a spus Neve.

— I-am examinat toate amintirile din perioada Renunţării. Am căutat şi în amintirile cu Morgan, fără noroc însă. Ea a fost cea care a condus răscoala împotriva druizilor, şi am crezut că poate i-a împărtăşit lui Viviane ceva despre magia druizilor.

— Indiferent ce a ştiut Morgan a murit odată cu ea. Chiar a întors spatele Zeiţei şi surorilor ei, a pufnit Caitriona.

— Este o eroină, pentru că i-a împiedicat pe druizi să cucerească Avalonul, a ripostat Neve. Aşa ar trebui să rămână în memoria oamenilor.

— Vă rog, lăsaţi-mă să termin.

Caitriona şi Neve s-au uitat în capete opuse ale infirmeriei, fiind una oglinda celeilalte.

— După ce aproape l-a distrus pe Merlin, Morgan a fost ucisă de alt druid, în bătălia finală. A murit în braţele lui Viviane. Înalta Preoteasă nu şi-a revenit niciodată după acea zi oribilă. Vedeţi voi, ea şi Morgan au fost iubite.

Am încuviinţat. Magia neagră se născuse şi din ororii mai mici.

— Problema noastră e că vasului îi lipsesc mai mulţi ani de amintiri, inclusiv bătălia dintre vrăjitoare şi druizi. Ultima amintire pe care o avem despre asta e o ceartă cu Morgan.

Olwen s-a oprit din învârtit piedestalul şi a stins lumânarea dinăuntru. Apoi a luat vasul şi l-a aşezat cu fundul în sus. Pe fundul craniului era o gaură zimţată, care fusese acoperită parţial de ceara lumânării.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat Neve.

— Imposibil de spus. Nu ştiu decât c-a fost aşa de la primele noastre încercări de ecou.

— La fel cum e imposibil de spus dacă a fost distrus din greşeală, de persoana, acum moartă, care l-a creat, sau dinadins, de cineva care nu voia ca acele amintiri să fie revizitate, am spus.

Ceilalţi m-au privit cu diferite grade de panică.

— Spuneţi-mi, vă rog, că nu sunt singura care s-a gândit la asta. Merlin a menţionat o ea care a încercat să stăpânească moartea, iar mie mi se pare că ăsta e un mod întortocheat de a spune că a încercat cineva să înveţe magia morţii de la druizi. Chiar dacă nu Caitriona e cea care-i controlează pe Copiii Nopţii...

Preoteasa a fost scandalizată.

— Credeaţi că eu îi controlam?

— Da, am confirmat.

— Scuze, a adăugat Emrys.

— Nu şi eu, a spus Neve.

Caitriona i-a aruncat o privire rapidă, apoi a dat din cap, forţându-se să inspire adânc.

— Trebuie să vă repet, Merlin bate câmpii. E posibil să se fi referit la Morgan, care a murit în încercarea ei de a-i învinge pe druizi.

— Ultima amintire pe care o are vasul despre acea perioadă întunecată e cu Înalta Preoteasă Viviane, care-i spune lui Morgan că nu există magie mai puternică decât cea a morţii, a zis Caitriona, întorcându-se spre Neve. Chiar dacă o consideri o laşă, Viviane a crezut, în adâncul sufletului, că înfruntarea druizilor este o luptă pierdută.

— Atunci cum au învins? Cum au reuşit viitoarele vrăjitoare să-i învingă pe druizi? a întrebat Emrys, care voia să studieze vasul din nou.

— Nu ştim sigur. Când s-a dat înfruntarea finală, vrăjitoarele i-au învins, deşi erau depăşite numeric. A fost ca şi cum druizii nu puteau să-şi invoce magia destul de repede cât să le respingă. Asta, sau era doar forţa pură a furiei acestor femei.

— O forţă cu adevărat puternică, a spus Emrys.

Când l-am privit, a adăugat:

— Ce e? Chiar vorbesc serios.

— Mai am o întrebare. Aşa cum aţi auzit, Tamsin şi Emrys cred că toţi Copiii Nopţii sunt controlaţi de cineva care încă trăieşte în Avalon. Nu e posibil ca Merlin să-i fi creat, nu?

— Nu. Strânsoarea Copacului-Mamă e mult prea puternică pentru a fi învinsă de un bărbat slab, a spus Caitriona.

— Dar am văzut un simbol druid, am protestat eu.

— Dacă te referi la cuştile de pe drumul subteran, te asigur că există o explicaţie şi pentru ele. Una mult mai puţin sinistră decât îţi imaginezi, a spus Olwen.

— Încearcă-mă.

— Primii Copii au fost prinşi şi ţinuţi departe de ochii lumii, ca să nu creeze teamă inutilă. Înalta Preoteasă Viviane şi-a folosit toate cunoştinţele şi a încercat să-i transforme la loc, în oamenii care fuseseră odată, a zis Caitriona.

Emrys şi-a încrucişat braţele la piept.

— De ce le-ar separa sufletele de corp?

— Când Viviane a înţeles că magia noastră e incapabilă să îi transforme la loc, a invocat ce ştia din magia morţii, folosită de druizi, ca să le elibereze sufletele din coşciugele monstruoase şi să le returneze Zeiţei.

„Poate asta ţi-a spus ţie, dar nu înseamnă că e şi adevărat", m-am gândit.

— Şi eşti sigură că bucata de craniu lipsă nu e îngropată cu ea? a întrebat Neve.

— Nu. Când a fost... când ea...

Caitriona a inspirat adânc, apoi ne-a privit.

— Când Viviane a fost ucisă, am fost obligate să-i ardem corpul, ca să nu se transforme într-unul din Copii.

Suferinţa de pe faţa lui Olwen era şocantă. Sfâşierea provocată de moartea Înaltei Preotese duruse ca un cuţit înfipt în inimă, şi fusese intensificată de nevoia de a-i arde corpul, în loc să i-l îngroape în pământ, ca să se întâlnească cu Zeiţa ei şi să înceapă un nou ciclu al vieţii.

Din punctul de vedere al Celor Nouă, întreaga fiinţă a Înaltei Preotese Viviane fusese distrusă, şi insula nu-i va mai cunoaşte sufletul din nou.

— Ştiu că Olwen ne-a spus că sângele poate să conţină amintiri, şi acum are sens ce te-am văzut făcând în camera oaselor, dar de ce te tai pe mână şi sângerezi într-un cazan mare şi înspăimântător în fiecare noapte? am întrebat-o pe Caitriona.

Când a răspuns, nu a mai părut așa sigură pe ea.

— Cred c-o să vină un alt realizator de vase, și se va naște cu informațiile sacre insuflate în minte. Cazanul o să-mi păstreze cunoștințele, până în ziua când o să fie făcut propriul meu vas, astfel că toate lucrurile prin care am trecut nu vor fi uitate.

— Uite ce nu înțeleg. Erai atât de sigură că vrăjitoarele au fost responsabile pentru blestem. Nu te-ai gândit că poate druizii sunt responsabili, când îți picurai sângele într-un cazan cu argint, care are aceeași culoare ca oasele Copiilor?

Caitriona a devenit defensivă.

— Nu e argint în cazan.

— Ai uitat că Emrys și cu mine te-am văzut cu ochii noștri?

Olwen s-a încruntat.

— Ba nu, Tamsin, Cait are dreptate. Conținutul cazanului, asta dacă există, este invizibil vederii. Până și sângele nostru dispare în întunericul său.

Panica mi-a răsunat în minte și un fior mi-a străbătut corpul. Masa a scârțâit când m-am uitat la Emrys.

— Nu era gol, a confirmat, apropiindu-se de mine.

Cuvintele și apropierea lui m-au echilibrat, într-un mod neașteptat.

— Lichidul dinăuntru era argint, ca și cum fuseseră topite multe bucăți.

Caitriona și Olwen s-au uitat una la alta, într-o înțelegere tăcută.

— Probabil erați amândoi epuizați, a spus Neve. Erați deja supărați și derutați din cauza vaselor.

— N-am avut o halucinație comună. Știu ce am văzut. Ba chiar am dovezi.

Mi-am desfăcut geanta și l-am scos pe Ignatius, care era acoperit. Am desfăcut bucățile din jurul mânerului și l-am întins, să se uite la el.

Dar fierul era negru, ca întotdeauna.

— Nu... Cuvintele s-au oprit, odată cu siguranța mea. Nu înțeleg, doar l-am înmuiat în cazan. A ieșit argintiu.

M-am uitat la ceilalți, ciudat de disperată să mă creadă.

— Era *argint*.

Emrys m-a apucat de încheieturi și mi-a ridicat privirea spre a lui. Încrederea din ei mi-a oferit o ancoră.

— Știu ce-am văzut.

— Puteți să veniți cu mine mâine, ca să vă conving de contrariu, a spus Caitriona.

— Atunci o să vin și eu, a zis Neve. Nici Tamsin, și nici Emrys n-ar minți în legătură cu ceva așa important.

— Dacă vrei, a încuviințat Caitriona.

— Noi de-asta eram aici, am spus, întorcându-mă spre Neve. Tu de ce o așteptai pe Olwen?

— Pentru că voiam s-o întreb ceva. De ce n-ai încercat un ritual de curățare a insulei? a spus ea, luând cartea de pe masă.

Buzele Caitrionei s-au despărțit, dar a fost întreruptă de foșnetul din fața ușii infirmeriei. Olwen a pus repede vasul în coșul său, și, când nu se mai vedea, Caitriona a deschis ușa.

Bedivere stătea aproape, frecându-și barba gri. Pentru prima oară de când l-am cunoscut, părea indecis.

— Sir Bedivere, care e problema? a spus Caitriona.

— Îmi cer scuze, am fost îngrijorat. Mă întrebam dacă intrușii trebuie să fie escortați înapoi în camerele lor, ca să punem punct plimbărilor nocturne.

Caitriona i-a aruncat un zâmbet șters.

— Ești prea drăguț, dar avem situația sub control.

— Intră. Conversația asta te privește și pe tine, și avem nevoie de înțelepciunea ta, l-a îndemnat Olwen.

Am strâns masa mai tare, odată cu intrarea cavalerului în infirmerie. Emrys s-a apropiat și mai mult de

mine, atingerea lui fiind caldă şi liniştitoare când şi-a pus mâna pe umărul meu şi m-a mângâiat uşor pe spate.

— Neve tocmai a întrebat de ce n-am încercat un ritual de curăţare a insulei, a zis Olwen.

Cavalerul a înconjurat, lent, camera, dar s-a oprit brusc, la menţionarea ritualului. Nu i-am văzut faţa, dar simţeam arsura privirii sale din spate.

— Da, a spus Caitriona, privind-o pe Olwen. Şi ce coincidenţă remarcabilă, că tocmai cartea care descrie ritualul s-a întors în bibliotecă, unde poate fi citită de oricine.

— Aşa e. Minunile Zeiţei sunt cu adevărat remarcabile, a spus Olwen, liniştită.

— Şi comploturile lui Olwen, a bombănit Caitriona.

— Ce face ritualul? a întrebat Emrys.

Neve a deschis cartea la o pagină marcată cu o panglică.

— *Când puterea întunecată pătează tărâmul şi speranţa se ascunde de umbre...* Pare să fie un loc pe care-l ştim cu toţii, nu-i aşa?

— Într-adevăr, descrie o imagine familiară.

— *Insula trebuie vindecată prin invocarea fecioarelor, tinere şi proaspete, care să trezească acea putere măreaţă, ce bântuie în ceaţă. Numai reînnoirea Ei o să dea la o parte tot ce e blestemat şi suferă în pământ, şi pe cei care calcă pe el, deoarece nu există putere mai mare decât renaşterea.*

Pulsul mi-a răsunat în vene.

— E ceea ce cred eu că e? am întrebat.

— Da. Ritualul nu doar o să vindece tărâmul, ci o să rupă fiecare blestem de pe el, a spus Neve, privindu-mă cu determinare.

34

„Fiecare blestem."

Nu doar cel aruncat asupra tărâmului şi Copiilor Nopţii. Fiecare blestem.

Chiar şi al lui Cabell.

Probabil că Neve mi-a citit gândurile, deoarece a încuviinţat, alimentându-mi speranţa. Bedivere a ocolit masa, ca să fie cu faţa la noi. Expresia de pe chipul lui era imposibil de citit.

— Pare să spună că insula trebuie să fie purificată printr-un fel de renaştere, a zis Neve. „Acest ritual invocă Zeiţa înapoi pe insulă, ca s-o vindece cu un nou ciclu al vieţii."

Imaginea ei şi a lui Emrys a devenit neclară, în timp ce-mi mutam privirea de la Olwen la Caitriona. O disperare arzătoare a apărut în mine din nou, şi nu m-am împotrivit. Deja nu-mi mai păsa.

— De ce nu l-aţi făcut, atunci?

Olwen era tăcută, ceea ce nu-i stătea în fire. Avea faţa îndreptată spre fereastra infirmeriei.

— Neve nu ţi-a spus de ce anume e nevoie pentru ritual, a spus Caitriona.

Toţi din cameră şi-au îndreptat atenţia spre vrăjitoare. Neve s-a uitat la Caitriona, după care a citit cu voce tare:

— Ţine-te de mâini cu surorile tale, şi fii una cu inima şi puterea. Aşteaptă ca binecuvântările lunii pline să aducă cele trei daruri ale Ei, care-ţi sunt încredinţate ţie, şi oferă-te ei, cu sânge şi ceaţă.

Când a terminat de citit, şi-a ridicat privirea, căzută pe gânduri.

— De ce era persoana asta împotriva unor instrucţiuni clare? a întrebat Emrys.

— Viviane a transcris mesajele pe care i le-a transmis Zeiţa în vis, a explicat Olwen.

— Dar când le iei pe bucăţi, pare realizabil, a spus Neve, întorcându-se spre Caitriona. Incantaţia e aici, în carte, şi sigur ştii ce vrea să spună prin cele „trei daruri". Care e problema?

— Nu suntem întregi ca putere. Avem nevoie de nouă surori pentru a încerca ceremonia.

Neve s-a albit la faţă, când a înţeles ceea ce eu nu am reuşit să înţeleg.

— Şi chiar dacă Flea a fost chemată de Zeiţă, încă nu-şi foloseşte magia. De-asta a trăit atât de mult Înalta Preoteasă, nu-i aşa? De-asta magia jurământului ei nu i-a permis să treacă în următoarea ei viaţă?

— N-o să fim complete ca putere până atunci, fie că durează zile sau ani. Acest lucru o apasă pe Flea, dar nu e vina ei. Şi oricum, ne lipseşte unul din cele trei daruri.

Neve a privit-o întrebătoare.

— Avem bagheta şi pocalul, dar pumnalul cu care facem ritualuri a fost pierdut în urmă cu mulţi ani, şi n-am reuşit să-l găsim, oricât l-am căutat.

Bedivere a pufnit, dar n-a spus nimic. S-a jucat apoi cu nişte foarfece care atârnau de un cârlig pe perete. L-am analizat. Dacă ar fi fost oricine altcineva, şi nu galantul cavaler, aş fi spus că emoţia care-i apăruse pe faţă exprima vinovăţie.

— Nu poate fi făcut un nou pumnal în fierărie? a întrebat Neve.

Caitriona și Olwen au părut oripilate de idee.

— Măcar să vedeți ce se întâmplă. Ce aveți de pierdut? a întrebat Emrys.

— Te rog..., am șuierat.

Înțepătura speranței, durerea provocată de cunoașterea mai profundă a lucrurilor aproape m-au lăsat fără cuvinte.

— N-o să meargă. N-am avut succes cu niciun alt ritual, de când suntem mai puține. Nici cu binecuvântarea pământului, nici cu limpezirea cerului sau cu eliberarea sufletelor, captive în Copii. Suntem opt, nu nouă. Până când Flea n-o să-și acceseze puterea, nu suntem întregi.

Neve a scos un icnet de frustrare, dând din cap.

— Ai putea să aștepți ani întregi până o să se întâmple asta, sau ai putea să-ți calci pe orgoliu și să-i ceri ajutorul vrăjitoarei din fața ta, a spus Neve.

M-am auzit suspinând, dar n-am fost singura. Caitriona s-a lăsat pe marginea mesei, iar pe față i se citeau emoții nerostite.

— Înainte să fie doar nouă preotese în Avalon, au fost multe. Eu mă trag dintr-una, a spus Neve.

Bedivere și-a ridicat capul din nou, întorcându-se spre preoteasă. Olwen și-a mușcat buza, ca și cum încerca să nu spună nimic, când s-a uitat la Caitriona. Mi-am amintit ce ne mărturisise în noaptea în care am ajuns aici: „Dacă e să fiu absolut sigură de ceva, e că Zeița v-a adus aici, la noi. Pe toți".

Coada împletită, lungă și argintie a Caitrionei a strălucit în lumina focului, când s-a întors spre sora ei.

— Tu și celelalte ați fost împotriva mea la fiecare pas, și nu e ușor să fiu singură împotriva voastră, și să simt că sunt dificilă. Și să fiu urâtă pentru asta. Nu știu decât ce m-a învățat Înalta noastră Preoteasă, și ea... Dacă nu pot să fac ce mi-a cerut, atunci am dezamăgit-o.

— Nu, inima mea dragă.

Olwen s-a lăsat în genunchi în faţa Caitrionei şi a luat-o de mâini.

— Să nu crezi vreodată aşa ceva. Eşti sora noastră. Chiar şi când n-o să mai rămână nimic în lumea asta, iubirea pe care ţi-o purtăm tot o să existe, pentru că nimic n-ar putea s-o distrugă.

— V-am dezamăgit pe toţi, a spus Caitriona, dezolată.

— Niciodată, a jurat Bedivere, ridicându-şi mâna la piept. Nu există neadevăr mai mare.

— Înalta Preoteasă a spus: „Numai rădăcinile adânci supravieţuiesc vânturilor puternice", şi tu ne-ai ţinut pe linia de plutire în toţi aceşti ani. Nu ne-am dorit decât să înţelegi şi punctul nostru de vedere, şi anume că poate e timpul să ne deschidem, şi să deschidem şi insula, către un nou sezon, cu moduri noi de a face lucrurile. Zeiţa o să ne întâmpine acolo.

— Nu există decât un singur mod care e scris. Şi ritualurile cer preotese cu inima şi intenţiile pure, deoarece îi cerem Zeiţei să-şi folosească cea mai puternică magie, în numele nostru. N-am dubii legate de puterea lui Neve, dar Înalta Preoteasă a spus că magia practicată de vrăjitoare le otrăveşte sufletul.

— Cum îndrăzneşti..., am început eu.

Neve m-a oprit însă, punându-şi mâna pe umărul meu. Durerea îi dispăruse de pe faţă, lăsând în urmă numai determinare.

— Zeiţa o să fie judecătoarea mea, nu o Înaltă Preoteasă care nu m-a văzut niciodată, şi nici măcar Caitriona, dintre Cele Nouă.

— Cait, a intervenit Olwen din nou, ştiu că-n inima ta se duce un război, şi că nu vrei decât să-i respecţi pe strămoşii noştri şi s-o onorezi pe Zeiţă. Dar dacă nu facem ce trebuie ca să supravieţuim, nu doar că tradiţiile nu vor mai exista, dar vor fi uitate pentru totdeauna. Dacă Neve e dispusă, nu strică să încercăm.

— O să fie o problemă, dacă nu ne iese. Pentru că atunci chiar vom rămâne fără speranţă, a zis Caitriona.

— Ba nu, Milady. Vom ştii că am luptat cu toate forţele, ceea ce e cât se poate de onorabil.

Pentru mult timp, au ascultat trosnetul focului din vatră şi urletele creaturilor din pădurea moartă.

Emrys era căzut pe gânduri. În cele din urmă, s-a aşezat lângă mine şi m-a luat în braţe, punându-şi mâna aproape de şoldul meu. Greutatea umărului său lipit de al meu îmi oferea echilibru în faţa cuvintelor Caitrionei. Fără să-şi dea seama, a început să mă mângâie pe coapsă cu degetul mic, iar atingerea uşoară a încins pielea de sub material. Ceva din mine s-a schimbat când mi-am dat seama că nu eram singura care tânjea după alinarea unei atingeri. Care-şi dorea să se simtă ancorată de ceva, de cineva.

— Bine. O să încercăm, şi o să vedem dacă Zeiţa o recunoaşte pe Neve ca fiind a ei. Şi dacă n-o să iasă, atunci sper să fim iertate, a spus Caitriona.

Olwen a zâmbit şi a privit-o uşurată pe Neve.

Caitriona s-a străduit să se ridice de pe masă, acceptând braţul întins de Olwen.

— O să vorbesc cu Lowri şi cu celelalte. Vom căuta un material potrivit pentru noul pumnal.

— Mai întâi va trebui să-i explici Fleei, m-am auzit spunând.

Toţi m-au privit surprinşi.

— O să sufere dac-o să simtă că nu e nevoie de ea.

„Dac-o să se simtă inutilă."

Caitriona s-a oprit în pragul uşii şi mi-a aruncat o privire lungă, care aducea a aprobare.

— Da, o să vorbesc cu ea.

Olwen ne-a dat afară şi pe noi.

— Până atunci însă, gata cu târcoalele nocturne. Odihniţi-vă. Toţi. De dimineaţă, noua cale o să fie limpede.

Am rămas în urma celorlalți, în timp ce ne îndreptam spre turn. Încercam să procesez tot ce aflasem. Bedivere și-a înfășurat un braț în jurul Caitrionei și i-a spus ceva ce n-am reușit să deslușesc, despre odihnit. În față, Deri încă muncea din greu la peticirea și curățarea Copacului-Mamă. Emrys s-a oprit să stea de vorbă cu el, arătând spre ceva ce nu vedeam.

— V-ați întâlnit fără mine?

Am tresărit când am auzit vocea lui Cabell străpungând întunericul. M-am întors și l-am căutat în umbre, doar ca să-l văd sprijinit de gardul șubred al zonei de antrenament.

— Aici erai. Te-am căutat mai devreme. Unde ai fost?

Și-a încrucișat brațele la piept când m-am apropiat de el, iar expresia lui avea o duritate anume. Am sperat că noaptea îmi joacă feste și nu văd bine.

— După tot ce s-a întâmplat, chiar crezi că oamenii vor să vadă cum mă plimb pe aici?

Știam că înțepătura întrebării lui nu era îndreptată spre mine, dar tot am tresărit. Cuvintele lui din grajd mi s-au înfipt ca un cuțit în piept. „Mi-ai promis."

— Și ei știu că n-a fost vina ta. A fost blestemul.

— Da, cum să nu.

M-am suit pe gard, lângă el, și m-am întors cu fața spre turn.

— Ai vorbit cu Bedivere? L-ai întrebat dacă poveștile despre călătoria lui Arthur în Annwn sunt adevărate?

— A, încă mai lucrăm împreună la asta? N-ai vrea mai întâi să-mi spui despre ce a fost întâlnirea voastră de la miezul nopții?

— Sigur, am spus, amintindu-mi șocul de mai devreme. Asta după ce o să-mi spui de ce m-ai pârât lui Bedivere că cercetez drumurile subterane.

— M-am simțit prost să-l tot mint, când el mă ajuta, a spus Cabell tăios. Și-mi răspundea la întrebările la care tu căutai răspuns. Poate dacă mi-ai fi spus ce se întâmplă, puteam să te previn.

Avea tot dreptul să fie supărat. Ar fi trebuit să încerc să-l găsesc, să mă asigur că știe că toate piesele poveștii încep să se așeze la locul lor. Și eu aș fi fost supărată.

— Îmi pare rău. Totul în seara asta s-a întâmplat așa repede, că nu m-am gândit. Știi că sora ta poate să fie o idioată uneori.

— Trăsătură de familie. Ce s-a întâmplat? a întrebat, în timp ce s-a mai relaxat.

Pe când îi povesteam, s-a uitat în jos, la ghete, doar încuviințând uneori. De parcă bănuise și el o parte. Asta m-a mirat, dar am fost mai îngrijorată de lipsa lui totală de reacție când a auzit de ritual.

— Ce părere ai? Dacă Neve poate să le ajute să ducă ritualul la capăt e posibil ca ăsta să fie răspunsul la toate problemele. Ar putea să te repare pe tine, odată pentru totdeauna, și să îndrepte tot.

— Să mă repare. Sigur că da.

Am deschis gura, ca să explic ce-am vrut să spun de fapt, dar am renunțat când l-am văzut cum s-a cocoșat. Chiar eram o idioată. Trecuse prea puțin timp după pierderea oricărei piste pentru inel și suportarea unei alte transformări, ca să încerc să-l binedispun. Nu putea să-și facă speranțe la nesfârșit.

— Chiar crezi că o vrăjitoare ar fi în stare să facă ritualul? Magia lor oricum e periculoasă.

Pentru o clipă, am rămas fără cuvinte.

— Vorbim de Neve. Neve, căreia îi plac desenele cu pisici, și ciupercile, și învățatul, și care a creat o vrajă pură de lumină. Cum poți spune așa ceva?

Cabell a pufnit.

— Ai dreptate. Neve e diferită. Doar că mă tot gândesc că vrăjitoarele sunt responsabile pentru tot ce se întâmplă.

Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi ucis pe druizi.

„Inclusiv moartea lui Nash", am completat eu spațiile libere.

Mi-am mușcat buza, până am simțit gust de sânge.

— Cab, vrei să te întorci acasă? Putem să lăsăm toate astea în urmă. Pentru tine, aș face-o într-o fracțiune de secundă.

N-a răspuns. Geaca veche de piele a lui Nash a scârțâit când și-a strâns brațele peste piept și și-a încleștat pumnii în material.

— Îți amintești noaptea aia din pădurea neagră, când Nash a pus în scenă un spectacol întreg de umbre, în care a prezentat povestea bătăliei finale a regelui Arthur?

Am râs, deși n-am vrut.

— Dumnezeule, a avut cele mai groaznice efecte sonore pentru bătălie. Iar vocea lui pentru Arthur, care era pe moarte, a fost și ea oribilă.

Cabell a încuviințat.

A fost o povestire rară a bătăliei de la Camlann. Lui Nash nu-i plăcuseră niciodată finalurile, mai ales când eroii mureau. După ce Arthur a plecat să lupte pe continent, nepotul lui, Mordred, uzurpase tronul, forțându-l să se întoarcă în Marea Britanie. Arthur a fost rănit fatal în bătălie, și aproape toți cavalerii lui au fost uciși. Bedivere, singurul rămas în viață, l-a însoțit pe regele muribund în Avalon.

Mi-am frecat brațele, încercând să țin la distanță frigul. Cel puțin Copiii erau mai tăcuți acum, că se apropia ziua.

— Ce te-a făcut să te gândești la asta? l-am întrebat.

— Probabil faptul că stau pe lângă Bedivere. Mă întreb cât din poveste e adevărat și de câtă forță a avut nevoie Bedivere ca să stea aici în toți acești ani. Crezi că Nash a regretat că s-a dus să caute inelul?

— Nash n-a regretat nimic în toată viața lui.

— Asta nu e adevărat. Mereu a regretat că te-a lăsat în dimineaţa aia. Când te-a chemat Doamna Albă. În viaţa mea nu l-am văzut aşa speriat.

Semnul de deasupra inimii m-a durut, arzând cu propriul său frig, ca un fel de răspuns.

— M-am gândit mult la Nash. Nu că vreau, dar îi simt prezenţa, am recunoscut.

— Serios?

— În mare parte, prin poveştile pe care ni le-a spus. Nu-i aşa că e ciudat? E ca şi cum s-au trezit la viaţă, acum că suntem aici.

Cabell s-a gândit la vorbele mele. Apoi a văzut că tremuram, şi-a dat jos jacheta lui Nash şi mi-a pus-o pe umeri.

— Mulţumesc. Eşti sigur că n-o să ai nevoie de ea?

— Îmi place frigul. Îmi limpezeşte mintea.

Am strâns jacheta în jurul meu. Mi-ar fi plăcut să-mi fi pus haina de flanelă înainte să mă întâlnesc cu Emrys.

— Crezi că Olwen are dreptate şi era menit să venim aici? Că Nash ne-a spus toate poveştile alea cu un scop? a întrebat Cabell încet.

— Cred că, parţial, ni le-a spus ca să ne explice ce relicve căutam, dar în cea mai mare parte, ca să se distreze.

Cabell s-a uitat la inelele de argint de pe mâini.

— Poate? am adăugat. Poate toată treaba asta are şi alte părţi. Aşa cum e cazul cu toate poveştile care au avut mai multe variante, putem să alegem ce versiune vrem să credem.

— Şi ce versiune a noastră preferăm.

— Exact. Spune-mi, Cab, tu ce vrei să crezi despre tine?

Nu mi-a răspuns.

— Uneori, îţi invidiez memoria, pentru că e un loc unde nimic nu moare.

— Povestea ta încă nu s-a terminat, Cab.

— Poate. Dar orice o să se întâmple, măcar o să fiu mereu acolo.

Dansul flăcărilor era pe cât de terifiant, pe atât de hipnotizant.

În perioadele când era între două slujbe plătite, Nash ne punea să campăm sub cerul liber. Cu mult după ora la care trebuia să dorm, stăteam întinsă și mă uitam la focul de tabără cum pâlpâie. Încercam să ghidez scânteile, în timp ce se ridicau în întuneric, dispărând ca stelele, în zorii zilei. Și când flăcările deveneau până la urmă cenușă încinsă, mă culcam.

În seara asta, când am ajuns în cameră, Neve dormea deja, întinsă pe saltea. La un moment dat, am renunțat să-i urmez exemplul și m-am dat jos din pat. M-am plimbat, de parcă, așa, puteam să scap de gânduri.

Când am văzut că nu funcționa, m-am așezat pe scaunul din dreptul vetrei și m-am trezit făcând propriul meu ritual, și anume apropierea pietrelor de salamandră, ca să aprind un foc mic. M-am așezat picior peste picior, mi-am rezemat cotul de genunchi și bărbia de palmă. Flăcările s-au ridicat din pietrele reci, având o nuanță luminoasă de auriu.

Mi-am lăsat gândurile să mi se plimbe prin minte, fără să mă opresc la niciunul. Amintiri vechi, cu cripte și păduri primordiale. Cabell și cu mine în bibliotecă. Cuțitul meu, care l-a tăiat pe Septimus cu câteva clipe înainte să fie sfâșiat. Copiii, ridicându-se din ceață. Sticlele strălucitoare

din infirmeria lui Olwen. Dulăul care alerga spre Caitriona. Trandafirul alb. Oasele îngălbenite ale lui Nash...

Ultima imagine a stat mai mult cu mine. Acea imagine a unei morți liniștite și anonime, după o viață așa zgomotoasă și infamă.

Pentru prima oară de când dispăruse, nu m-am mai enervat când m-am gândit la Nash. Am simțit doar durere. Regret.

„Lasă-i pe morți să moară, Tamsy. Numai amintirea e cea care ne provoacă durere cu adevărat, și ei o eliberează când pleacă", mi-a spus el odată.

Amintirile cu Nash veniseră la pachet cu cântece, cu povești la lumina focului, lângă clinchetul de halbe, dar acum erau tăcute, și mereu aveau să fie așa. Spre deosebire de vrăjitoare și preotese, care se străduiau să-și cristalizeze amintirile, care refuzau să le fie uitate viețile, Nash ar fi fost încântat de această lipsă de povară. Mereu fusese egoist.

„Lasă-i pe morți să moară."

Și, odată cu el, orice amintire cu părinții mei.

Pleoapele mi-au devenit grele. Nu m-am împotrivit epuizării.

Aerul s-a transformat în apă neagră în jurul meu, în timp ce mintea mi s-a scufundat din ce în ce mai adânc în subconștient. Vârtejuri de bule curgeau spre lumina care se retrăgea la suprafață, până când, la final, am ajuns pe o bucată moale de pământ. Scoici argintii au apărut, în timp ce pământul de sub mine s-a dizolvat, perlat și sinistru.

Nu erau scoici. Ci oase.

Am încercat să țip, dar apa mi-a umplut gura și plămânii. M-am îndepărtat, dar erau peste tot, tremurând și clănțănind, în timp ce începeau să se dezasambleze. Bucățile lor s-au unit în forme monstruoase, care se târau înainte, prinzându-mă de picioare.

Degetele mi s-au plimbat peste gheața de sub mâl, și am tras-o, eliberând-o.

O sabie. În mâna mea. Lama lucea cu un foc albastru, focul care arsese în inima stelelor. A umplut apa, până când a devenit o barieră de lumină împotriva lumii umbrelor.

M-am trezit din vis și plămânii mă ardeau.

M-am ținut de cap și am stat cu ochii închiși strâns, încercând să opresc camera din învârtit, înainte să vomit.

În ușă s-a auzit o bătaie ușoară. Am ridicat privirea, pregătindu-mă... Nu știam dacă încă visam.

Neve a oftat ușor în somn în spatele meu. M-am uitat în jur și am analizat imaginea familiară, liniștindu-mă din ce în ce mai mult. Era reală. Asta era reală.

S-a mai auzit o bătaie în ușă, mai slabă decât prima.

M-am forțat să mă ridic, deși picioarele îmi tremurau, și m-am dus să deschid ușa.

Bedivere stătea în întuneric, cu o lanternă. Se îmbrăcase în armură, din cap până-n picioare. Era mai multă decât purta când stătea de veghe. În plus, avea și sabia la el.

— Ce s-a întâmplat? E vorba de Cabell? am șoptit, ieșind pe hol și închizând ușa în urma mea.

Cavalerul mi-a făcut semn către scări și l-am urmat, surprinsă că se mișca în liniște, în ciuda metalului care-i acoperea corpul.

— Îmi pare rău că te-am trezit. N-aș fi venit dacă n-aș fi avut mare nevoie de ajutor. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine.

— Nu-mi place cum sună „mare nevoie".

Bedivere a expirat, și, în alte circumstanțe, sunetul ar fi putut să fie un râset.

— Vreau să cred că ritualul ar putea să salveze insula.

— Cum adică? De unde știi că nu poate?

— Înalta Preoteasă Viviane a venit să mă viziteze când stăteam departe de turn şi-mi protejam regele. În perioada aia, mi-a povestit de nevoia ca ritualurile să fie făcute aşa cum erau scrise. Sunt comenzi de la Zeiţă, şi trebuie să fie respectate, altfel sunt sortite eşecului.

Mâinile mi-au amorţit de la frig. De la teamă.

— Atunci ce spui? Că e inutil să încerce?

— Nu, trebuie să încerce, dar cu pumnalul adevărat.

— Dar a fost pierdut...

M-am oprit când i-am văzut expresia vinovată.

— Ştii unde e?

Cavalerul a închis ochii.

— Spre marea mea ruşine, eu l-am luat. Nu ştiam cât de important e, decât că Înalta Preoteasă îl lua cu ea mereu, aşa că am crezut că e al ei şi atât de apreciat, încât ar trebui îngropat cu ea.

Atunci am avut o revelaţie.

— Caitriona a spus că i-au ars corpul.

— Da, o parte.

Expresia lui Bedivere a devenit chinuită.

— Le-am minţit, şi mi-am pătat propria onoare când am făcut asta. N-am suportat ideea că sufletul ei blând n-o să mai renască. I-am scos oasele din foc când ceilalţi dormeau, şi le-am îngropat în locul unde toate Înaltele Preotese renasc în Zeiţă.

„Pumnalul nu e pierdut. Ritualul o să funcţioneze."

Cuvintele mi-au aprins o flacără în piept.

— Te duci să-l iei, nu-i aşa?

Bedivere a încuviinţat.

— Trebuie s-o fac. Dacă le-aş spune preoteselor, ar încerca să se ducă chiar ele, dar e greşeala mea, pe care eu trebuie s-o îndrept. Aşa că vin la tine cu o singură rugăminte. Dacă n-o să mă întorc, spune-le celorlalţi ce s-a întâmplat cu mine. Reaminteşte-i lui Cabell de propria lui forţă.

Mintea mi-a luat-o razna. Aşa ceva nu putea să se întâmple. Era nevoie de Bedivere aici, în atâtea moduri, de dragul atâtor oameni. Talentul său în luptă, ghidarea sa, munca lui cu fratele meu. Cabell deja mergea singur pe marginea unei prăpastii, şi dacă singura persoană care putea să-l tragă înapoi nu se întorcea...

Nu şi-ar fi revenit niciodată.

Şi eu nu m-aş fi iertat.

O stare de calm şi de siguranţă m-a cuprins. Toată lumea avea un rol aici. Cele Nouă şi Neve trebuiau să facă ritualul. Emrys trebuia să-i ajute să crească ce mâncare puteau. Bedivere era un luptător experimentat, care putea să-i ţină în viaţă. Cabell avea nevoie de şansa de a învăţa să-şi controleze blestemul. Avalonienii trebuiau să protejeze turnul şi să rămână în viaţă.

Nimeni nu era destul de dispensabil cât să-şi asume riscul.

Nimeni, cu excepţia mea. Unul dintre puţinii oameni de aici cu experienţă în deschiderea şi căutarea mormintelor.

„Zeiţa v-a adus aici, la noi. Pe toţi."

Nu credeam în soartă. Părea o scuză, ca să dai vina pentru toate problemele tale pe ceva mai măreţ decât tine. Dar nu puteam să neg modul în care ceilalţi îşi găsiseră locul aici, servind unui scop nobil, de parcă fuseseră aduşi de mână.

Ăsta era scopul meu.

— O să-mi faci favoarea asta? a întrebat Bedivere.

— Nu, pentru c-o să mă duc în locul tău.

Şocul lui a fost palpabil.

— Nu pot să te las să faci asta. Eu trebuie să merg. Nu există altă opţiune.

N-am avut nicio problemă să folosesc vinovăţia ca să-l conving.

— Cum te-ai simți dacă ar avea loc un alt atac cât ești plecat, și n-ai fi aici ca să-i ajuți? Unde e onoarea în asta?

Cavalerul continua să dea din cap.

— Sigur știi un mod de a ieși din turn, fără să treci printre Copii. Și sigur crezi c-o să ajungi la mormânt în siguranță, înainte de căderea nopții. Asta înseamnă că și eu pot s-o fac.

Chiar mai repede, având în vedere că n-o să am armură sau povara bagajului emoțional. Dar tocmai asta era problema cu onoarea, te otrăvea, în dauna rațiunii.

Însă Bedivere n-a renunțat.

— Nu pot...

— Dacă se vor trezi și vor vedea că nu mai ești, vor trimite oameni să te caute. În schimb, nimeni n-o să observe absența mea.

Mâna pe care o mai avea era încordată, și ochii, închiși.

Cavalerii din Camelot respectau un cod strict. Bedivere nu ar fi pasat niciodată povara lui altcuiva, fără motiv. Acest lucru era menționat iar și iar în poveștile pe care ni le spusese Nash despre viața la curtea lui Arthur. Despre călătoriile și provocările acceptate.

— Te implor, te rog, lasă-mă să accept provocarea în numele tău. Te rog, nu-l părăsi pe Cabell. Pot să fac asta. Chiar pot.

Eram la un pas să plâng.

— N-am niciun dubiu...

Mai aveam o carte pe care s-o joc.

— Trebuie neapărat să rămâi în viață ca să-ți protejezi regele, până când lumea muritorilor o să aibă din nou nevoie de el.

Cuvintele l-au lovit ca un pumn de gheață. S-a legănat în spate.

— I-ai făcut un jurământ.

Altă lovitură.

— La fel cum ai jurat să protejezi turnul.

Alta.

— Te rog, Sir Bedivere, lasă-mă să mă duc.

În tăcere, inima mi-a bătut cu un singur gând. „N-o s-o facă. N-o s-o facă. N-o s-o facă."

Dar apoi a încuviinţat, şi un val de recunoştinţă s-a revărsat din mine.

— Nu suport ideea, dar trebuie, şi merit să fiu blestemat. Dacă îţi doreşti cu adevărat să faci asta, atunci pregăteşte-te. Se apropie zorii zilei şi n-ai nicio clipă de pierdut.

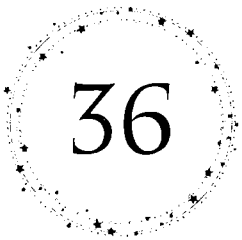

Se părea că isteţul de Emrys ratase un pasaj ascuns.

În timp ce mă îmbrăcam în liniște și-mi strângeam ce provizii îmi mai rămăseseră în geantă, Bedivere s-a dus la armurărie ca să-mi găsească o platoșă din piele împletită și un pumnal pe care a considerat că pot să-l folosesc fără să mă tai singură.

L-am evitat pe Deri, care se odihnea, ghemuit, la baza Copacului-Mamă, apoi privirile celor care stăteau de veghe pe ziduri, și m-am întâlnit cu Bedivere în bucătărie. Afară începea să se lumineze, și Copiii, să tacă, lucru pe care și Bedivere îl observase.

— Trebuie să ne grăbim. Dilwyn e elfă și îi stă în fire să se ia la întrecere cu răsăritul, ca să fie prima la muncă.

Abia intrasem, când mi-a dat o bucată de pâine și apa lui.

Eliberat de armura grea, cavalerul bătrân s-a dus surprinzător de ager la un cabinet de pe peretele din spate, ridicând lanterna în dreptul unuia dintre panouri. La lumina lumânării, semnele invizibile s-au luminat. Bedivere a vrut să le contureze, cu mănușa de metal care-i acoperea mâna pierdută, dar apoi s-a corectat și a folosit-o pe cealaltă.

— *Noaptea vine*, a spus el.

După ce a zis asta, cabinetul s-a îndepărtat de perete, zgâriind pietrele uzate. Gaura ascunsă în spatele lui era destul de mare cât să coborâm pe scară, pe rând.

M-am dus prima, coborând cu atenție. Bedivere m-a urmat, după ce s-a asigurat că dulapul a fost pus la loc.

Datorită lanternei lui, drumul subteran s-a arătat în toată gloria sa rafinată. Spre deosebire de celelalte tunele, acesta era o minune cu tavane cu boltă și coloane din piatră, iar pe ziduri erau pictate animale sălbatice și creaturi atât familiare, cât și noi.

— Ce e locul ăsta?

Câteva spirite dormeau în partea de sus a fiecărui stâlp, strălucirea lor intensificându-se și diminuându-se cu fiecare respirație.

— Ăsta a fost odată un drum al zânelor, folosit de spiritele prea timide ca să întâlnească oameni, dar care voiau să facă comerț cu cei din turn. Duce până la livada sacră.

M-am simțit victorioasă, deoarece tocmai mi se demonstrase că avusesem dreptate. Exista cel puțin un drum care pleca din turn și trecea pe sub Copiii strânși în jurul șanțului.

— Ăsta de ce nu era închis?

— E protejat de vrăji născute din magie antică, și până acum, n-au eșuat. Dar cel mai important, asta e ultima speranță pentru Avalon. Dacă turnul o să fie distrus, pe aici o s-o luăm ca să ajungem la bărci, și în lumea muritorilor.

A rupt pânzele de păianjen din față.

— Ți se face dor vreodată? l-am întrebat.

Bedivere s-a uitat în urmă, la mine.

— De lumea muritorilor.

A tăcut un timp, pașii lui fiind singurul sunet care se auzea.

— Abia mi-o amintesc, nu am cum să-i duc dorul.

— Şi regele Arthur, el cum era?

Cavalerul a pufnit.

— Un bărbat cât de poate de corect, dar şi orgolios. Mereu voia mai mult decât i se cuvenea, cu preţul a ce i se dăduse.

Am clipit, iar Bedivere a încetinit.

— A fost un rege binedispus şi abil, care merită să fie amintit şi după moarte.

Nu era chiar genul de laudă la care mă aşteptam de la cineva care fusese de acord să vegheze un bărbat timp de o mie de ani, dar poate câteva secole de izolare şi monotonie puteau să înăcrească până şi cel mai dulce lapte.

— Ai fost obligat să te uiţi la un tip care doarme o mie de ani, ai voie să-l împungi de câteva ori.

Apoi, simţind o oportunitate, am adăugat:

— Presupun că nu poţi să-mi dai nişte indicaţii pentru Camelot...

— Trebuie să tăcem acum. Nu suntem atât de adânc sub pământ încât creaturile să nu ne audă.

O dată în viaţă, am făcut ce mi s-a spus.

Am mers timp de ce mi s-a părut o mică eternitate. La capătul tunelului nu era o lumină puternică, ci o altă scară. De data asta, cavalerul a urcat primul, deschizând lanţul greu de fier care bloca uşa secretă.

— Aşteaptă aici o clipă, mi-a spus, ridicând zăvorul şi ieşind.

Îmi simţeam pulsul în cap, când teama m-a prins, în sfârşit, din urmă. După o clipă, s-a aplecat peste deschizătură şi mi-a făcut semn să-l urmez. Am urcat repede, încercând să opresc conţinutul genţii să nu zdrăngăne, şi am ieşit printr-o fisură mică, formată de câteva stânci înalte. Ceaţa atârna ca o perdea posomorâtă peste toată întinderea cu copaci putreziţi, care se aflau dincolo de intrare.

— Te mai întreb o dată: eşti sigură că vrei să faci asta?

Am înghiţit cu noduri şi am încuviinţat. Ceaţa n-a fost deranjată de mişcare. Drumul era vizibil. Pentru moment.

— Unde mă duc?

— Mândro, traversează drept livada, de unde suntem, şi o să găseşti un drum de căprioare între doi stejari. Mergi pe el, până ajungi la râu, apoi ia-o spre est, până găseşti lacul. În centru, e movila pentru înmormântări, iar intrarea e ascunsă spre nord. Am marcat mormântul cu o piatră deschisă la culoare.

Am încuviinţat. Aerul rece m-a înţepat, apăsându-mă pe piept, până a devenit greu să inspir.

— Călătoreşte rapid, ca o săgeată. Să nu te opreşti pentru nimic în lume, nici ca să te odihneşti. O să închid drumul în urma ta şi o să mă întorc peste trei ore. O să ai doar puţin mai mult timp să-ţi îndeplineşti sarcina, înainte de lăsarea întunericului.

Nu că aveam cum să văd cât timp trecuse. Trebuia să stau cu ochii pe cer şi să-mi ascult instinctul.

Mi-am strâns geanta şi plosca aproape de corp.

— Ne vedem atunci.

Am ţâşnit în fugă dintre bolovanii ascuţiţi, inspirând din ce în ce mai adânc mirosul greţos de dulce de putregai al merelor care se stricau pe jos.

Picături de gheaţă se ţineau de ramurile goale, ca nişte lanţuri uitate cu diamant. Deasupra, cerul gri părea să atârne mai jos decât de obicei, ca şi cum voia să salute ceaţa fantomatică. Aveam senzaţia sufocantă că eram încolţită. Un zumzet a umplut aerul, ca nişte cicade pe timpul verii.

„Între doi stejari" nu însemna mare lucru, când copacii aveau toţi acelaşi aspect, de moarte putredă. Toate trunchiurile din livadă erau contorsionate în nişte spirale forţate, ca şi cum încercaseră să se elibereze din pământ.

În cele din urmă, dimensiunea stejarilor a fost cea care i-a dat de gol. Erau doi giganți, întorși unul către celălalt. Ramurile de jos, mai grele, erau întinse de-a lungul pământului, susținându-le corpurile înalte, pe măsură ce ramurile de mai sus se împleteau deasupra drumului. Imaginea, ca doi iubiți prăbușiți împreună în moarte, m-a ținut pe loc mai mult decât ar fi trebuit.

După ce mi-am revenit, m-am strecurat printr-o gaură din trunchiurile lor împletite și mi-am văzut de drum.

În anii de dinainte de blestem, căprioarele bătătoriseră un drum atât de adânc în pământ, că era în continuare vizibil, dincolo de stratul ud de frunze putrezite și mucegai negru. Fără el, m-aș fi pierdut în câteva clipe. Copacii, goliți de orice urmă de viață, aveau același aspect sumbru, în timp ce dispăreau în ceață și reapăreau.

Inima îmi bătea cu putere și am tresărit când ceva, ori crenguțe, ori oase casante, a trosnit sub piciorul meu. M-am uitat în jur, să văd dacă am parte de atenție nedorită, dar a fost imposibil să văd la mai mult de câțiva metri în fața mea. Fiecare umbră care aștepta în ceață a devenit o posibilă amenințare, și scârțâitul copacilor, un semn că ceva mă urmărea de sus. Corpul îmi era electrizat cu prezență când m-am pus din nou în mișcare.

Ceața s-a înfășurat în jurul meu, trăgându-mă mai adânc în insulă, dincolo de rănile deschise, purulente, care cândva fuseseră piscine strălucitoare, pe lângă casele golite, prin câmpuri de recolte care muriseră de la rădăcină.

Zumzetul a devenit mai puternic. Râul. Trebuia să fi ajuns deja la râu...

Într-o clipă, înaintam prin mulciul mirositor, în următoarea, pământul a dispărut și cădeam în față.

Corpul a reacționat mai repede decât mintea. M-am lăsat greoaie, ca să aterizez pe spate și pe gleznă. Durerea mi-a străbătut piciorul stâng, dar, cumva, mi-am oprit blestemul, înainte să-mi scape de pe buze.

Cel puţin instinctele şi sincronizarea încă nu mă dezamăgiseră. Ajunsesem la râu.

Malul se ducea abrupt într-o albie noroioasă. În locul râului, erau plase de pescuit, oase de peşte şi frunze. Ici-colo, se mai vedeau şi alte gunoaie, prin frunzişul ofilit. Scuturi. Bucăţi de material. O păpuşă de lemn.

M-am îndepărtat de margine, ca să văd cum mi-e glezna. M-am strâmbat. Era luxată. Am mulţumit tuturor zeilor norocului că n-o rupsesem, dar asta nu avea să mă ajute deloc la capitolul viteză, la care oricum nu excelam.

N-am făcut decât câţiva paşi, când am văzut ceva cu vederea periferică. S-a târât.

Cu o teamă covârşitoare, m-am întors din nou spre albia râului.

Frunze uscate alunecau spre mine, săltând ca nişte gândaci speriaţi, de parcă ceva sub ele se mişca. Mai multe frunze s-au dat la o parte pe măsură ce înaintam. Mi-am muşcat limba ca să nu scot niciun sunet, când un cap gri, fără păr, a ieşit de sub frunze şi a scos un sunet cutremurător. Un altul s-a mişcat lângă el. Apoi un altul.

„La naiba!"

Două lucruri mi s-au conturat în minte în timp ce mă dădeam, încet, înapoi. Primul a fost sunetul pe care-l scoteau Copiii Nopţii când dormeau, un zumzet care era o versiune groaznică a torsului. Al doilea a fost că transformaseră râul într-un cuib. Se adăpostiseră înăuntru, ca să evite lumina.

Pe care eu o pierdeam cu fiecare secundă petrecută aici.

Mi-am lipit un pumn de gură, mi-am ţinut respiraţia şi am folosit cealaltă mână ca să ţin geanta aproape de corp.

Lent, atât de lent că a fost aproape chinuitor, am şchiopătat de-a lungul râului şi am trecut printr-o livadă de pomi tineri, cărora li se negase şansa să prospere. Îmi simţeam pulsul în tot corpul, iar genunchii ameninţau să

se transforme în apă. Nu-mi dădeam seama dacă eram pe punctul să vomit sau să fac pe mine de frică. Sau poate amândouă.

„Ești bine. Ești în regulă. O faci pentru Cabell." Asta mi-am tot repetat.

Ceții a părut să i se facă milă de mine, deoarece puteam să văd drumul în față. În cele din urmă, am zărit vârful rotunjit al unei movile, și mi-am simțit corpul din nou.

Spre deosebire de râu, lacul mic, care nu avea mai mult de doi kilometri în diametru, își menținuse din apă. Se îngroșase la margini cu noroi și mușchi, care-i dădeau un aspect de mlaștină.

Movila cu morminte era masivă, ocupând toată insula mică din centrul apei murdare. După o paradă nesfârșită de gri, am fost atât de șocată să văd iarbă de un verde aprins pe ea, c-am rămas fără aer. Sigur avea o magie protectoare. Cumva, în mod imposibil, aceasta rezistase.

Am mers pe marginea lacului, până când ceața a dezvăluit o barcă mică, cu vâsle, blocată pe mal. Am eliberat-o din nămol și am împins-o spre apa limpede, să văd dacă e găurită.

— Scufundatul ar trebui să fie cea mai mică problemă a ta, am bombănit, urcându-mă în ea și luând vâslele.

Atât ele, cât și gâtul lung al bărcii erau sculptate sub formă de dragoni.

M-am îndepărtat de mal și am vâslit, încercând să nu fac zgomot. Mâinile au început să-mi tremure, până când abia puteam să mai țin vâslele. Respirația îmi răsuna aspru în urechi. Am început să transpir pe piept și pe spate.

Tăcerea lacului era mai groaznică decât fusese torsul Copiilor. Poseda tot potențialul înspăimântător al necunoscutului.

Barca s-a lovit de insulă și a scârțâit groaznic când am pășit pe mal.

— Asta e partea la care te pricepi. E partea simplă, mi-am spus.

Am băgat mâna în geantă şi am căutat cristalele pe fund. În funcţie de barierele de protecţie, era posibil să am nevoie de asistenţă magică pentru a intra.

În timp ce mă îndreptam spre partea de nord, iarba devenea galbenă, apoi maro. Chiar şi aşa, movila avea o frumuseţe simplă, primară, foarte diferită de piatra rece a mormintelor de sub turn. M-am întrebat dacă Viviane ar fi preferat să fie înmormântată cu Morgan. Cel puţin aşa, n-ar mai fi fost separate în moarte, la fel cum fuseseră în viaţă.

Florile care înfloriseră odată în jurul uşii de piatră erau împrăştiate acum ca un şerveţel mototolit. Am dat la o parte frunzele fragile de pe perete, observând o amprentă noroioasă de mână.

Părul de pe corp mi s-a ridicat, ca ace pe piele. M-am aplecat şi am închis ochii, spunând o rugăciune către zeii norocului. Mi-am aprins lanterna şi am îndreptat-o spre morminte.

Nu era nicio piatră deschisă la culoare.

Pământul era spintecat şi răsturnat, din faţă până-n spate, iar oasele şi cadavrele descompuse erau expuse aerului umed.

În spate, apa a bolborosit. Mâzga de pe suprafaţa sa a făcut bule, aducând cu ea buruieni lungi şi aţoase.

Dar apoi au urmat nişte ochi, albi şi fără pleoape, ridicaţi peste apă.

O faţă.

Un corp.

M-am lipit de intrarea în mormânt, când ea s-a ridicat să plutească peste lac. O creatură aspră, din oase argintii şi piele putrezită. Nu semăna cu Copiii.

Un reînviat. Asta trebuia să fie. Un spirit agitat, care a luptat să revendice un corp prin orice mijloace posibile.

Şi-a ridicat mâinile spre mine, la fel cum făcuse şi Doamna Albă în zăpadă, în urmă cu mulţi ani. Am îngheţat. Ceaţa i s-a strâns la picioare. Bucăţi de muşchi negru îi curgeau de pe braţ, dar strălucirea metalică de la capătul său mi-a atras privirea. Avea un inel pe degetul îndreptat spre mine, cu o piatră mare, plată, gri-maronie.

Era Inelul Înlăturării.

O vrajă ciudată şi rece mi-a cuprins corpul şi mintea. Totul a dispărut în întuneric. Am ridicat mâna, întinzând-o după el.

Metalul a străpuns spaţiul dintre noi, intrându-mi în braţ. Am scos un urlet sufocat şi mi-am scăpat lanterna, ca să-mi pun mâna pe rană. Reînviatul a schelălăit, victorios, şi şi-a ridicat braţele spre cer, de parcă se ruga.

O mână avea inelul, dar cealaltă nu era deloc o mână. Era un cuţit intact, unit cu încheietura lui. Era chiar pumnalul.

Teroarea şi adrenalina au luat amploare când creatura s-a îndreptat spre mine, picioarele ei plutind deasupra pământului. De pe faţa lipsită de expresie îi curgea noroi, dezvăluind petice de os argintiu. Sângele fierbinte mi se revărsa printre degete, pe pământ, în timp ce m-am dat în spate. Dintr-odată, mi-a venit un gând, de parcă altcineva îl şoptise.

„Am o lamă. Am o armă."

A trebuit să folosesc ambele mâini ca să ridic pumnalul, iar vederea periferică mi s-a întunecat din cauza efortului. Dar nu atât de mult cât să nu văd ce se afla sub carnea sfâşiată a propriului meu antebraţ.

Osul avea o strălucire argintie în lumina slabă.

Am ţipat, iar creatura a sărit, aruncându-mi pumnalul din mână şi târându-mă în apa tulbure.

PARTEA A III-A

LAMĂ & OS

Adâncimile reci mi-au împuns corpul.

Am ţipat şi am inspirat apa rece în plămâni până când m-am înecat. Creatura m-a strâns mai tare şi m-a sugrumat, în timp ce ne scufundam. Un potop de bule albe şi de sânge negru s-a ridicat în jurul nostru. La suprafaţă, lumina gri s-a estompat, până când a dispărut cu totul în spatele corpului creaturii.

Asta s-a mai întâmplat. Trezeşte-te, Tamsin, mi-a şoptit o voce în mintea mea.

Când am atins fundul lacului, ceva ascuţit mi-a intrat în spate. Am împins creatura şi mi-am întors capul. În noroi erau oase albe, şi aveau un halou în jur.

„Asta s-a mai întâmplat."

Noroiul i s-a topit de pe faţă, dezvăluind un craniu la fel de argintiu ca osul braţului meu. Maxilarul era desfăcut, ca al unui şarpe. Dinţi zimţaţi şi rupţi au apărut în faţa mea.

„Asta s-a mai întâmplat."

Trandafirul alb. Monştrii din ceaţă. Sabia în flăcări. Visul.

Invocarea puterii şoptite în întuneric.

„Trezeşte-te."

Am pipăit fundul lacului, până când am dat de un oţel îngheţat. Prin norul de sânge ca cerneala, prin pâcla

neagră care-mi acapara vederea, am prins mânerul şi am lovit.

Lama sabiei s-a trezit la viaţă, flăcările sale albastre încălzind apa. Creatura a ţipat când am tăiat-o pe faţă. Noroi şi piele putredă i s-au rupt de pe corp, dar nu avea sânge, ca să sângereze.

Disperată după aer, m-am împins în fundul lacului şi am înotat spre suprafaţă. Pumnalul mi-a străpuns gheata, până la gleznă.

Trebuia să iau lama aia. Pentru Cabell. Pentru toată lumea.

Am luptat prin durere, prin greutatea corpului, şi am lăsat din nou sabia jos. În ultima clipă, creatura s-a dat înapoi, şi sabia arzătoare a trecut doar prin apă.

M-am aruncat înainte, încercând pentru ultima oară să iau pumnalul, dar creatura s-a dus spre fundul lacului, văitându-se furioasă. Părul plin de buruieni a plutit în urma ei, ducându-mă cu gândul la nişte şerpi de apă.

Am înotat. Lumina gri de la suprafaţă a apărut din nou, chemându-mă spre ea. Mi-am luat avânt şi am ieşit din apă, tuşind în timp ce scoteam apa murdară.

Dar după ce am ajuns acolo, corpul meu nu mai avea nimic de oferit. Sângele mi se scurgea pe braţ, lăsând fără putere şi ultimele fărâme de forţă de sub piele. Apa mi-a venit peste gură, ochi, şi am alunecat iar sub ea. Mâinile mi-erau aşa amorţite, că nu mai simţeam mânerul de oţel al sabiei. Focul i s-a diminuat.

În strânsoarea rece a morţii, o şoaptă de conştiinţă m-a implorat: „Nu renunţa."

Mlaştina densă se zvârcolea în urma mea, creând un curent de nămol. Un braţ dureros de fierbinte m-a tras în sus.

Aerul rece m-a făcut să gâfâi până m-am înecat, nereuşind să-mi scot apa din plămâni. Mi-am lăsat capul pe spate, încercând să lovesc monstrul. Din reflex, am strâns din nou mânerul sabiei, şi focul albastru a revenit,

fierbând noroiul negru de la suprafaţa apei. Nu mi-am dat seama că sângele îmi urla în urechi, până n-am auzit o voce înfundată lângă mine.

— Tamsin. Tamsin, opreşte-te!

Mi-am întors capul, şi stomacul mi s-a încordat, în timp ce petele negre mi-au dispărut de pe retină.

Era Emrys.

— Nu aici...

M-am înecat şi am tuşit.

„Nu ai ce căuta aici."

Era alb la faţă de teamă.

— Rezistă!

M-a strâns mai tare, în timp ce înota, nu spre insulă, ci spre ţărmul îndepărtat. Muşchii corpului lui munceau din greu, iar inima îi bătea cu putere. Căldura lui a fost aproape îndeajuns cât să topească gheaţa care mi se formase în jurul oaselor.

Chinga genţii mi s-a învârtit în jurul gâtului, când Emrys ne-a tras pe amândoi pe malul noroios. Braţul mi-a urlat de durere, la contactul aerului tăios cu carnea rănită. Osul argintiu avea o strălucire sinistră în lumina slabă. Era un adevăr pe care nu puteam să-l ascund.

„O să vadă", mi-am spus disperată, încercând să-l ascund. Însă era prea târziu. Înjura din cauza sângelui care curgea şiroaie din el, formând râuri în nămol. Disperat, şi-a pus o mână peste rana mea, şi cu cealaltă, mi-a dat la o parte părul ud de pe faţă.

— Tamsin? Mă auzi? Tamsin?

M-a strâns aproape de piept, frecându-mă pe spate, până când am vomitat şi restul apei.

— Ce e asta? a întrebat, când a încercat să-mi desfacă degetele de pe mânerul sabiei.

Căldura acesteia a pârâit şi a trosnit, în timp ce transforma noroiul de pe mal în lut tare.

Dar eu n-am văzut decât ce se târa în pădurea întunecată din spatele lui.

Copiii s-au urcat pe bolovani și printre copaci, rămânând în umbra pădurii. Mușchi mort și licheni cădeau în tăcere pe podeaua pădurii, în timp ce Copiii escaladau ramurile cu o eleganță înspăimântătoare. Alții stăteau pe rădăcini noduroase, care se lăsau spre pământ. Clănțăneau entuziasmați, pufnind și gâfâind.

„Nu", mi-am spus. Nu era posibil... Olwen spusese...

Olwen nu spusese decât că nu erau la fel de activi în timpul zilei. Că urau lumina. Nu că toți dormeau. Sau că nu vor încerca să ne atace.

Emrys s-a întors încet spre duhoarea de moarte. Respirația Copiilor devenise o ceață, iar ceața, respirația lor.

M-a așezat ușor pe jos, cu o privire sfâșietoare, și s-a ridicat în picioare.

Sabia a alunecat din mâna mea într-a lui Emrys, și am gemut când flăcările au scos un fum care a șuierat. Emrys a privit sabia, uimit, în timp ce stătea, singur, față-n față cu Copiii.

Unul s-a târât în fața celorlalți, iar când a mârâit, saliva a zburat peste tot. Și-a întins unul din membrele lungi și osoase prin ceață. Era lipicios de la transpirație, și cu solzi.

Și-a înclinat capul gri, fără păr, într-un unghi nenatural. Ochii îi erau mari, fără pleoape, și pielea subțire și palidă din jurul lor era încrețită. Dar dincolo de trăsăturile exagerate și adâncite, felul în care-și curbase buzele într-un zâmbet avea ceva tulburător de familiar.

Știam fața aia. Ochii ăia, cu licărirea lor de lup.

Era Septimus.

Sau ce mai rămăsese din el.

Mi-am băgat unghiile în iarba moartă și în papură. Am încercat să mă ridic. Să stau în picioare.

Emrys a legănat sabia în cercuri sălbatice, ca să-i țină pe Copii la distanță, însă fără amenințarea focului, aceștia nu erau deloc afectați, urcându-se unul peste altul, ca să ajungă primii la el, în timp ce oasele le trosneau și ei mârâiau.

Un scrâșnet a traversat lacul. Monstrul, reînviatul, s-a ridicat din apă și a plutit spre mal. Noroi, crengi și iarbă moartă au plutit spre brațele întinse ale creaturii și spre jumătatea expusă a cutiei sale toracice. O pâclă bolnăvicioasă s-a strâns în jurul picioarelor ei, și creatura și-a revenit la forma ei completă.

Presiunea mi-a luat amploare în urechi. În piept. Și mai mulți Copii au apărut în întunericul de mărăcini țepoși din jurul ei.

— Ce naiba e aia? E Înalta Preoteasă? a întrebat Emrys.

La auzul acestor cuvinte, monstrul și-a întors capul, și, când a țipat, sunetul a copleșit aerul. Eu mi-am acoperit urechile, iar Emrys a căzut într-un genunchi.

Reînviatul a strigat din nou, urcând pe dealul stâncos de pe malul opus și dispărând în pădure cu o asemenea viteză, că a luat scoarța de pe copacii negri. Copiii din jurul nostru s-au dat în spate, intrând și mai mult în întunericul pădurii. Au lătrat și mârâit, în timp ce au încercuit în galop lacul. Urmărind-o.

Sau fiind chemați lângă ea.

„Ea îi controlează. Înalta preoteasă Viviane îi controlează."

Cuvintele mi-au plutit prin minte, încercând să prindă rădăcini.

Emrys a lăsat sabia să-i cadă și s-a prăbușit la pământ.

— Nu știu ce tocmai s-a întâmplat, dar lumina e pe ducă. Poți să...?

M-a prins de umăr, iar vocea i-a dispărut sub zgomotul lent al inimii mele. Corpul mă durea la fiecare bătaie.

„O să vadă. O să știe."

Mi-am tras brațul rănit sub mine, ca să-l ascund.

Întunericul mi-a acaparat vederea, și n-am putut să mă împotrivesc. În timp ce corpul s-a lăsat pradă epuizării, o ultimă fantomă a unui gând a mai rămas, ca să mă urmărească în întuneric.

„O să știe că sunt unul dintre ei."

38

Lumina acvatică avea ceva în ea care mă împiedica să ştiu dacă eram trează sau visam. Se mişca şi se umfla când lovea zidurile de piatră acoperite cu muşchi. Ca fumul prins în sticlă.

Ar fi fost simplu, atât de simplu să alunec din nou în nimicul binecuvântat. Să nu simt cum îmi pulsează braţul şi cum capul stă să mi se despice, ca o scoică. Însă mi-am forţat privirea să se concentreze pe ceaţa de satin din jur. Mi-am trecut limba uscată şi greoaie peste noroiul dintre dinţi. O rafală de vânt a urlat, ca şi cum îşi căuta fraţii pierduţi.

Mintea mea, eterna supravieţuitoare, a analizat împrejurimile. Podeaua de noroi, pătura de lână de sub mine, bolta unui tavan jos. O umbră în uşă, care făcea un foc din nişte ramuri.

Mirosul de plante verzi, atât de străin acestui peisaj.

Memoria mi-a revenit lent, de parcă ştia că nu e binevenită. Lacrimi mi-au ars în colţurile ochilor, când m-am uitat la braţ. O alifie densă şi strălucitoare, presărată cu bucăţi de petale uscate şi ierburi, ieşea pe lângă frunzele lungi folosite la bandajarea rănii.

Emrys s-a întors de la foc, lăsând fumul să iasă pe uşa deschisă. Când a văzut că mă mişc, a venit să se aşeze lângă mine.

— Cum te simţi?

În voce i se simţea neliniştea. Un prosop rece mi-era lipit de obraz, ştergând cu blândeţe ceva. Stomacul mi s-a încordat când i-am citit îngrijorarea pe chip.

Nu e îngrijorare, ci milă, s-a auzit o voce întunecată din mintea mea.

— Altă favoare... îţi sunt datoare...

— Înaripato, nu ştii că n-am mai ţinut scorul? N-a fost niciodată vorba despre asta.

S-a aplecat asupra mea, ochii lui frumoşi analizându-mă în continuare când mi-a mutat prosopul pe frunte.

— Atunci, despre ce a fost vorba?

— Am vrut ca tu să... Cred că doar am vrut.... Să te răzgândeşti în privinţa mea. Nu datorită unui lucru pe care l-am făcut, ci pentru că, în sfârşit, m-ai văzut. M-ai cunoscut.

Inima a început să mi se înmoaie.

Emrys şi-a lipit o mână de frunte.

— Îmi pare rău. N-are sens ce spun.

M-am uitat din nou în jur, disperată să mă agăţ de orice altceva decât de trăsăturile frumoase ale feţei lui.

— Unde...?

— Unul din avanposturile de veghe, nu departe de lac, a răspuns. Focul încă arde deasupra noastră, şi am mai făcut unul la uşă. A trebuit să folosesc şi barierele mele de protecţie, şi pe ale tale, ca să înconjor locul ăsta. Sper că e în regulă. Deşi nu cred c-o să fie îndeajuns ca să-i oprească pe Copii, după lăsarea întunericului.

Un fior rece şi-a făcut loc în sângele meu.

— Ce? Nu vrei să faci un pariu? am şoptit.

Privirea lui era blândă. M-am întrebat dacă şi lui îi era la fel de frică.

— Nu pe aşa ceva.

„Du-te. Du-te înapoi la turn", am vrut să-i spun.

Dar partea mai slabă şi mai rea din mine n-a putut s-o facă. Mă uram din cauza asta. Merita să fie undeva la

adăpost. Să rămână în viaţă. Însă atracţia era mereu acolo. Teama de a mă apropia mai mult se certa cu teama de a fi singură.

— N-ar fi trebuit să vii. De ce-ai făcut-o? am întrebat, lăsându-mi ochii să se închidă.

— Nu puteam să dorm, aşa că m-am dus la izvoare. V-am văzut pe tine şi pe Bedivere intrând în bucătărie, însă doar pe Bedivere ieşind. Mi-am făcut griji că s-a întâmplat ceva, aşa că m-am dus la el şi l-am obligat să-mi spună unde ai plecat. Poate i-am şi dat una.

L-am privit şocată, şi el şi-a ridicat degetele învineţite.

— Şi eu e posibil să-mi fi luxat glezna şi să-mi fi distrus mândria în timpul ăsta. Şi cu toate că nici nu visez să-ţi ţin o morală...

— Ce bine!

— Pentru o persoană foarte isteaţă, faptul c-ai plecat singură să faci asta a fost o nesăbuinţă din partea ta. Serios. M-ai rănit, Înaripato. Credeam că facem toate căutările clandestine împreună.

Emrys a spus-o pe un ton distrat, în modul său obişnuit, dar i se citea apăsarea în jurul ochilor. Era furios, poate chiar mai mult de atât.

— Nu-mi pare rău, am reuşit să spun.

— Ştiu, om absurd ce eşti.

Emrys era la capătul puterilor.

— Vrei nişte apă?

— *Pot să...* îmi iau şi singură.

N-aveam nevoie de ajutor. N-aveam...

A scos plosca dintre lucrurile mele, stând o clipă lângă mine. Am încercat să ridic mâna, dar parcă sângele mi se transformase în oţel. După o clipă, şi-a trecut un braţ puternic sub mine şi m-a ajutat să mă ridic, aducându-mi apa la buze.

Prima oară, am scuipat-o. Voiam să-mi clătesc gustul oribil din gură, după care am băut lacomă, fiind prea obosită ca să mai fiu plină de mine. Mirosul lui verde și pielea caldă m-au învăluit.

Emrys luase ambele jachete ale noastre și le atârnase aproape de foc, ca să se usuce. Când m-a lăsat iar jos, pe pătura lui, care mirosea ca el, frigul m-a cuprins din nou.

Un sunet ciudat, pe care nu-l mai auzisem de câteva săptămâni, s-a strecurat prin ușă. M-am întors spre el și nu mi-a venit să cred ochilor când au căzut primele picături de ploaie. După câteva clipe, au căzut mai puternic, lovind frunzele moarte de pe crengile din apropiere și pereții avanpostului.

Pentru prima oară, abia puteam să-i mai aud pe Copii.

Focul din vârful turnului șuiera feroce, dar avea să reziste, atât timp cât pietrele de salamandră se atingeau. Barierele noastre magice reprezentau un alt strat de protecție împotriva Copiilor. Pentru o clipă, aproape am crezut că suntem în siguranță.

— Încearcă să te odihnești, a șoptit Emrys, apoi mi-a dat o șuviță rebelă după ureche.

A părut să-și dea seama ce făcuse o clipă prea târziu, și s-a înroșit.

Dar îmi plăcuse atingerea lui. Ce transmitea, fără vorbe. Ce ar fi putut să devină.

Părul îi era mai roșu în lumina slabă, iar umbrele îl făceau să pară mai mare, ca și cum avea 100 de ani, nu 17.

— Ai pierdut mult sânge. A trebuit să-mi folosesc antrenamentul foarte limitat de acordare a primului-ajutor ca să-ți cos tăietura de pe braț.

Pacea tăcută a momentului s-a spart într-o mie de cioburi zimțate.

„A văzut."

Vocea lui Olwen cânta odată cu ploaia.

De trei magii trebuie să te temi...

— Emrys, am şoptit, cu toată panica pentru care mai aveam energie.

Umbrele se întorceau deja după mine.

— Când o să mor, să-mi arzi neapărat corpul. Sunt unul dintre ei.

M-a strâns de mână şi şi-a apropiat faţa de a mea. Am încercat să mă concentrez asupra ei. Asupra ochilor lui, gri ca un nor de furtună, verzi ca pământul.

— Ba nu eşti.

De trei magii trebuie să te temi: de blestemele născute din furia zeilor, de otrăvurile care transformă pământul în cenuşă, şi de cel care îl lasă pe om cu inima întunecată şi cu argint în oase.

— Inimă întunecată. Argint în oase, am spus, în timp ce gândurile mi se fracturau şi limba îmi devenea leneşă.

— N-ai nimic întunecat. Nimic, a spus cu vehemenţă.

— L-am ucis pe Septimus.

Poate fapta lăsase un semn pe sufletul meu. Îmi marcase oasele.

— Copiii l-au ucis.

Pleoapele mi s-au închis din nou, şi am încercat să mă ţin de vorbele lui, să le cred.

Dar acolo, în întuneric, n-am văzut decât oasele lui Nash întorcându-se în pământ. Întinse exact în poziţia în care stăteam acum, într-un turn identic. Pierdute şi fără nume.

Fusese singur.

Imaginea cu el a dispărut, ca o stea în noapte.

— Nu pleca. Te rog, nu pleca, l-am implorat.

— Tu eşti pasărea, a şoptit Emrys. Tu eşti cea care zboară întotdeauna.

„Mincinosule." Emrys Dye era un mincinos, cuvintele lui fiind la fel de catifelate ca stomacul unui şarpe. Dac-ar fi în avantajul lui, ar pleca. Dac-ar şti ce am văzut.

Ar pleca, exact ca restul.

„Nu-i spune. O să plece, şi e prea periculos. Ea o să-l omoare..."

Dar dacă Emrys cel isteţ şi-ar fi dorit cu adevărat, ar fi găsit o cale. Ar fi găsit-o, şi eu aş fi vrut să ştiu.

Trebuia să aflu.

„Pentru că m-ai văzut."

— Are Inelul Înlăturării, am şoptit, dispărând în întunericul care pâlpâia. Înalta Preoteasă... are...

„Pentru că m-ai v..."

Când am deschis ochii din nou, l-am văzut.

Emrys stătea lângă mine, cu un braţ peste genunchi şi o expresie blândă, în timp ce mă privea. Degetele îi erau în continuare înfăşurate în jurul alor mele, şi m-a strâns uşor, ca şi cum voiau să-mi spună: „Odihneşte-te." Ca şi cum îmi promiteau: „Suntem încă aici, amândoi."

Am închis ochii.

Lumina zilei dispăruse, dar el nu.

Ploaia s-a transformat în zăpadă.

M-am trezit la timp să văd transformarea tăcută şi de vis. Perdeaua de ploaie s-a mai rărit, fiind înlocuită de fulgi albi, care pluteau prin văzduhul întunecat ca un duş de stele. Emrys s-a sprijinit de uşă, ca să îi privească, braţele lui pline de cicatrici fiind încrucişate la piept.

„Cicatrici."

Îşi dăduse jos puloverul greoi din lână şi purta doar un tricou simplu pe el. Unul care, la fel ca al meu, avusese şi zile mai bune. Muşchii braţelor şi ai spatelui erau încordaţi sub material, ca şi cum se pregătea, în cazul în care sărea ceva din copaci.

Aproape de picioarele lui, focul mic pâlpâia. Grămada de lemne uscate pe care o strânsese arsese deja ultimele ramuri. Frigul s-a strecurat în turn, ca un oaspete neinvitat, iar acum, la fel ca urletele Copiilor înfometaţi care ne înconjurau, nu vom mai scăpa de el.

Am tremurat, iar dinţii mi-au clănţănit dureros. Profitând de acea ultimă prezenţă conştientă, care părea să vrea să dispară din nou, am încercat să-mi ridic picioarele cât mai aproape de mijloc. Am simţit o greutate neaşteptată, dar liniştitoare. Jachetele noastre şi puloverul lui erau aranjate strâns în jurul corpului meu.

Emrys a întins mâna, să prindă câţiva fulgi de zăpadă, iar zâmbetul şters i-a fost alungat de un gând necunoscut.

Ceva din mine s-a înmuiat când l-am privit. Nu avea un nume, dar era nou, straniu și amețitor. Senzația s-a întins. Brațul mi-a pulsat dureros când l-am mișcat și s-a umplut cu ace când am încercat să-mi îndoi degetele, amintindu-mi senzația mâinii în mâna lui mai mare.

Ar fi trebuit să fiu oripilată doar la gândul că el trebuia să aibă din nou grijă de mine, când mereu mă luptasem din greu să-mi port singură de grijă.

Însă toate acele gânduri au devenit cenușă spulberată de vânt când Emrys s-a uitat la lemnul rămas pentru foc, apoi din nou la pădure. Analizând riscul. Prețul încercării.

Panica mi s-a zbătut în piept.

— Nu face asta, am reușit să spun.

Expresia lui Emrys și-a recăpătat acea relaxare care părea să-l poarte prin viață pe un nor aurit. Tensiunea din postură i-a dispărut când a îngenuncheat lângă mine, aranjând hainele.

— Sunt încântat că mă consideri destul de curajos cât să mă avânt afară, acum.

— „Curajos" nu e chiar cuvântul la care mă gândeam, am spus, tremurând tare din cauza frigului.

Și-a ridicat mâna la inimă.

— Ținta ei e mortală și autentică.

Avea un aspect luminos, încețoșat, ca o creatură care evadase dintr-un vis. Părul ciufulit și ochii plini de viață doar intensificau efectul. Gândurile mele au dat năvală, calde și îmbibate cu ceva ce nu voiam să examinez îndeaproape.

— Am febră?

Era singura explicație pentru care m-am lăsat în atingerea palmei lui, când a pus-o pe fruntea mea. Singura explicație pentru care a fost atât de bine să-mi dea la o parte șuvițele rebele de pe fața lipicioasă.

— Nu, e doar efectul pe care-l am asupra oamenilor. Mă rog, asupra tuturor, dar mai puțin a ta.

— Datorită lui Nash, sunt imună la farmec.

Atent să-mi evite rana, mi-a frecat partea de sus a braţelor, pe sub straturile de ţesături, încercând să mă încălzească. Zâmbetul i-a dispărut din nou, şi, ca o idioată bleagă şi patetică, imediat l-am vrut înapoi.

— Ai puţină febră, însă ierburile îşi fac treaba. Crezi că poţi să mănânci ceva? Am nişte pâine care n-a înotat cu noi.

Am dat din cap. Stomacul mi-era foarte încordat.

— Cum de nu îngheţi?

— Dac-ar fi s-o întrebi pe draga mea mamă, e pentru că m-am născut c-un foc blând în inimă. Dar eu cred că e ceva în neregulă cu mine, a spus, cu o expresie chinuită în ochi.

Căldura din mâini părea să radieze prin jachete. Tremuram aşa de tare, că maxilarul mi s-a blocat. Faţa lui Emrys s-a umplut de îngrijorare.

— E chiar aşa rău? a şoptit.

Am încuviinţat. Era ca şi cum plămânii îmi îngheţaseră şi stratul de argint de pe oase refuza să dea drumul frigului.

Emrys a închis ochii şi şi-a întors faţa spre tavanul turnului, unde nişte scări duceau spre acoperişul plat.

— Sugerez ceea ce urmează într-un mod care are ca prioritate doar bunăstarea ta, şi ştiind că în momentul ăsta sunt şanse mai mici să-mi dai una...

L-am privit, exasperată.

— Ştiu, merit privirea aia, dar... aş putea să te încălzesc?

Cuvintele au venit buluc, în timp ce se uita în sus, la tavan.

— Ca să-ţi fie ţie bine. Nu din alt motiv. Mă repet, aşa-i? Nu vreau decât să subliniez că n-o să fie ciudat decât dacă noi o să facem să fie ciudat, şi n-avem de ce să facem asta. Deloc.

Simplul gând mi-a făcut sângele să-mi încălzească faţa din nou.

„N-o să fie cu nimic diferit de ceea ce făceaţi tu şi Cabell când eraţi mici", mi-am spus. Atunci când dormeam afară, în frig, stăteam înghesuiţi unul într-altul sub pături, ca să rămânem în viaţă. Şi între mine şi Emrys nu era nimic care să transforme lucrurile în ceva mai mult.

Nu era. Şi mi se făcuse aşa frig.

Ca să nu vadă roşeaţa care mi se răspândea de la gât la urechi, şi ca să se oprească din vorbit, m-am întors pe partea care nu era rănită, cu faţa în direcţia opusă lui. Am făcut loc pentru el sub pătura improvizată. Oricum nu era corect să le ţin pe toate doar pentru mine.

Ezitarea lui mi-a făcut inima să protesteze. M-am uitat la pietrele negre din faţa mea şi mi-am ţinut respiraţia. Lumina focului s-a stins, ca soarele când trece de orizont.

A urmat un foşnet de material. Am tras aer în piept, aşa cum o faci înainte să sari în apă. Jachetele s-au ridicat şi el s-a aşezat în spatele meu, lipindu-şi corpul de al meu.

Căldura m-a învăluit ca o zi de vară, răspândindu-se lent peste toate simţurile mele şi transformându-mi corpul, din piatră, în carne din nou. S-a apropiat şi mai mult, până când capul meu era sub bărbia lui, şi m-am cutremurat când unul din braţele lui imposibil de calde m-a luat de talie.

— E bine aşa? a şoptit el.

Am încuviinţat şi am închis ochii când i-am simţit inima bătând, lipită de spatele meu. Respiraţia lui îmi mângâia părul, dându-mi fiori. Am roşit, în timp ce căldura s-a strâns din nou în partea de jos a stomacului.

— Tot îţi mai e frig?

M-a strâns şi mai tare, până mi-am pus braţul peste al lui. Fiecare gând, fiecare nerv din corpul meu s-au concentrat pe zona în care pielea mea o atingea pe a lui. Picioarele lui s-au împletit cu ale mele, de parcă acolo

le era locul. Când şi-a întins mâna peste stomacul meu, m-am întrebat dacă putea să simtă căldura dulce care mi se strângea în centru.

Am inspirat adânc. Nu mai puteam să aud nimic, peste sunetul inimilor noastre care se întreceau spre un final necunoscut. M-am simţit aproape ameţită de la felul în care şi-a ţinut respiraţia când am mângâiat o venă, din partea de sus a mâinii, peste încheietură. Niciodată nu avusesem altă putere, în afară de asta.

Ar fi fost nechibzuit să repet gestul. O nebunie curată, să-mi las degetul să se plimbe prin părul lui, să-l cartografiez ca pe o hartă spre un loc necunoscut. Mâna mi s-a oprit când pielea catifelată a devenit aspră. Cu cicatrici.

Emrys şi-a pus obrazul pe părul meu, ca să se odihnească.

— Te-am minţit mai devreme.

O şoaptă. Un secret.

Am deschis ochii.

— Nu am cicatricile de la o misiune.

Abia puteam să-l aud, la cât de tare îi bătea inima. A şoptit cuvintele, de parcă le rupea din suflet.

— Le am de la tata.

Mi-a luat o clipă să înţeleg ce-mi spusese. Ţinându-mi braţul rănit aproape de corp, m-am întors şi m-am îndepărtat de pieptul lui, ca să-i privesc faţa.

— Ce? am şoptit.

Tendoanele gâtului s-au încordat când şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii. Cicatricea de acolo m-a lăsat fără aer.

— Lucrurile în care crede... mereu a avut fixaţii ciudate, dar în ultimul an, s-a înrăutăţit. Asta a fost pedeapsa când am refuzat să fac ce voia.

Mintea mea a umplut prea repede spaţiile libere, cu ce i se întâmplase. N-am îndrăznit să pun întrebările

care-mi alergau prin minte. Nu știam ce să spun. Ce puteam să spun la așa ceva?

Nash mă avertizase acum mulți ani în privința lui Endymion Dye, dar, ca în cazul multora dintre poveștile lui, presupusesem că exagera. Bărbatul fusese mereu rigid și dur, dar niciodată, nici în cele mai groaznice gânduri despre ele, nu mi l-aș fi imaginat capabil să provoace asemenea răni crude și eterne propriului său fiu.

Rămasă fără cuvinte, m-am apropiat din nou de Emrys. L-am luat de talie și mi-am lipit fața de locul cald dintre umăr și gât. L-am mângâiat pe spate, și fiecare margine aspră a unei cicatrici mă aducea cu un pas mai aproape de lacrimi.

Emrys s-a cutremurat, strângându-mă mai tare în brațe.

— Ăsta e motivul adevărat pentru care am acceptat sarcina asta. Nu am nimic al meu. Tata controlează tot și pe toți din viața mea. Aveam nevoie de bani, ca să găsesc un mod să plec, cu mama, cât mai departe de el. Să ieșim din viața lui.

După ce dădeai la o parte luciul fermecător, de avere, pe care odată îl purtase la fel de mândru ca pe inelul său cu sigilii, rămânea acest băiat real, a cărui viață fusese o idee mai bună decât un secret crud. Unul care fusese singur în acea colivie aurită a durerii, sângelui și terorii tăcute.

I-am inspirat mirosul, iar nasul și buzele mi s-au plimbat peste piele, încercând să-i ofere alinarea pe care vorbele mele erau prea stângace ca s-o redea. A început să-mi deseneze cercuri leneșe pe spate, lăsând urme de foc în urmă.

— Am vrut să știi asta. Am vrut să-ți spun înainte, ca să înțelegi, dar mi-a fost rușine.

— Nu ai de ce să-ți fie rușine.

— Ba da. Pentru c-am fost prea laș să plec înainte ca lucrurile să ajungă așa rău. Mi-a fost frică să renunț la toate lucrurile cu care am crescut, și la tot ce trebuia să

fiu. Şi mai erau şi alte temeri, inclusiv că n-o să te mai văd niciodată, şi nu eram pregătit pentru aşa ceva.

Mâna mi s-a oprit pe gâtul lui, iar inima a început să-mi bată cu putere.

— Nu vreau să te fac să te simţi stânjenită. Ştiu ce simţi. Nu trebuie să faci sau să spui nimic, şi nu-ţi zic toate astea ca să ţi se facă milă de mine. E ultimul lucru pe care-l vreau, mai ales că ţie ţi-a fost mult mai greu. Dar dacă tot suntem în iadul ăsta îngheţat, şi totul e cu susu'n jos, şi nimic nu e sigur, pot măcar să fiu destul de curajos să-ţi spun. Pot să-ţi spun că, pentru mine, mereu ai fost ca primăvara. Ca o posibilitate. Te admir şi te respect, şi vreau să fiu aproape de tine cât de mult pot. Cât de mult o să-mi permiţi.

Şocul vorbelor lui a provocat o explozie de stele sub piele, pe cât de inevitabilă, pe atât de neaşteptată. I-am şoptit numele pe claviculă. Emrys.

— Deci, asta e. Am spus-o, a zis el, cu un râset tremurat.

Poate pentru el, şi eu puteam fi destul de curajoasă cât s-o spun.

Am încercat să scap de nodul din gât, şi, când am vorbit, vocea mea era neaşteptat de aspră. N-o mai auzisem până atunci.

— Şi eu te-am minţit.

De unde să încep? De unde să încep, când eu n-aveam niciun început? Emrys mă mângâia pe spate, în locul unde se strângea toată tensiunea. Ani întregi de ţinut în frâu.

— Sau nu te-am minţit, dar nici nu ţi-am spus adevărul. M-ai întrebat cum am ajuns în grija lui Nash, şi... a fost o neînţelegere.

Cabell era singurul care ştia povestea asta umilitoare.

— Cum adică?

— Nash juca cărţi şi a crezut că, atunci când s-a pariat pe Tamsin, era vorba de o barcă. Imaginează-ţi

oroarea și surprinderea lui când s-a dovedit a fi o fată cu care n-avea ce face. Înc-o gură de hrănit.

— Ce?! Părinții tăi pur și simplu...

— M-au dat.

Mi-am tras brațul rănit mai aproape și mai că m-am desfătat în durerea proaspătă.

— Nu le-a păsat cine era Nash sau cum o să mă trateze. Poate știau că eram... ce aveam sub piele. Poate Nash și-a dat seama și de-asta a plecat.

— Nu, în niciun caz. Nu e nimic în neregulă cu tine. Nici măcar nu știm ce înseamnă.

— Nu știm? Cabell a avut dreptate în privința motivului pentru care am vrut să-l caut pe Nash. Mereu are dreptate. Doar că n-am vrut să-l cred.

— Cum adică?

Firul pe care tot încercasem să-l țin s-a rupt, și n-au rămas decât rușine și durere, care să se reverse într-un val sufocant. Pentru prima oară în ani întregi, am început să plâng.

— Am vrut să rup blestemul lui Cabell. Dacă îl pierd pe Cabell, chiar voi fi singură, dar am căutat o dovadă că Nash n-a vrut să ne părăsească. Voiam să știu că nu se lepădase și de mine. Chiar și după ani în care am știut că n-am fost dorită, nu voiam să fie adevărat.

Brațul lui Emrys s-a încordat pe spatele meu, mâna lui împletindu-se prin părul meu, ca să-mi ridice capul. Când am deschis ochii, ultima lumină a focului a dispărut și am rămas doar noi doi, îmbrățișați în întunericul cald.

— Ești dorită, a jurat Emrys. Te doresc mai mult decât îmi doresc orice altceva.

La auzul cuvintelor, o nouă căldură s-a adunat în mine, însă eram pregătită să-și retragă cuvintele. Să strice totul cu o glumă. Dar Emrys a refuzat să dea înapoi de la cuvintele pe care le pusese între noi, iar acum ele pluteau acolo, numai promisiuni, anticipări și vulnerabilitate dureroasă.

În ultimele două săptămâni, Emrys devenise un prieten pentru mine, ba chiar și un partener, în orele lungi ale nopții. Și acum...

Ce era asta?

L-am privit cum se uita la mine. Și-a ridicat cealaltă mână, ca să-mi șteargă ușor lacrimile. Ca să-mi acopere obrazul. Fața lui era atât de serioasă, frumoasă și întunecată, și cumva, pentru o clipă, doar a mea.

Când toate astea se vor termina, el o să dispară, și totul va deveni doar o amintire. Privirea și senzația lui vor rămâne imprimate în mintea mea, până voi trăi. Mi-am întors capul, ca să-mi lipesc buzele de palma lui aspră și să-mi amintesc și asta.

Emrys a inspirat. Ochii lui ardeau de un dor care a răsunat în corpul meu.

— Trebuie să mă duc după Înalta Preoteasă, am șoptit. Trebuie să iau cumva pumnalul și inelul de la ea.

S-a aplecat, astfel încât fețele noastre erau perfect aliniate. Respiram la unison.

— Dar cred că, mai întâi, ar trebui să mă săruți.

Buzele lui au trecut ușor peste ale mele.

— Știi cât de mult îmi doresc să fac asta?

Am închis acea ultimă șoaptă de distanță, acaparându-i gura cu a mea.

Pentru o clipă, m-am simțit ca și cum m-aș fi întors la Tintagel, la locul unde marginea pământului dur întâlnea marea rece și aspră. Apa se izbea de pământul antic, încercând să-l facă să cedeze. Puterea imensă, copleșitoare, a acelei coliziuni, a acelor două jumătăți, fiecare încercând să reziste și să o consume pe cealaltă.

A fost ca sentimentul pe care l-am avut prima oară când am folosit Viziunea Unică, atunci când am avut acces la necunoscutul ascuns din cunoscut. A fost ca razele de lumină care străpung frunzișul des al unei păduri. Un vis, și trezirea din el.

Trupul său s-a transformat din tare, în moale şi supus, lipit de al meu, şi nu mai existau alte gânduri, ci doar senzaţia lui, a pielii, buzelor şi părului lui, în timp ce-l sărutam şi el mă săruta.

Mâinile se atingeau şi căutau. Buzele, lascive şi liniştitoare. Disperate şi promiţătoare.

Singuri împreună, până când somnul ne-a cuprins în cele din urmă pe amândoi.

În dimineaţa următoare, m-am trezit prima şi am întâmpinat lumina gri care se revărsa prin uşă. Tot corpul mă durea, însă mintea mi-era surprinzător de limpede. Mă simţeam odihnită şi pluteam pe un val plăcut de căldură.

Eram încă ghemuită lângă Emrys, picioarele noastre fiind împletite. A trebuit să-mi folosesc toată voinţa ca să mă îndepărtez de pieptul lui, de acel centru de căldură, şi să mă ridic.

Aerul pe care-l inspiram era rece şi tăios, iar frigul era intensificat de absenţa lui. Prin uşă, o pătură subţire de zăpadă gri începuse să intre în sanctuarul nostru, îngropând dovezile focului.

Atunci am înţeles că, probabil, zăpada acoperise şi urmele reînviatului.

Mi-am rezemat o mână pe podea şi m-am aplecat spre Emrys, aruncându-i o ultimă privire. Inima mi-era dureros de tandră când am văzut alura de puşti pe care o avea în somn. Mi-am atins buzele, aducându-mi aminte, dar şi ca să mă strâmb de cât de siropoase îmi deveniseră gândurile.

M-am întins după ploscă şi am băut, apoi am folosit puţină apă ca să mă spăl pe faţă şi pe mâini, după care am luat o bucată din pâinea oferită de Emrys aseară. Se uscase, dar eram moartă de foame.

Când mi-am făcut, în sfârșit, curaj, l-am mângâiat pe Emrys pe obraz. Era aspru de la barbă, așa diferit de seara trecută.

Obrajii mi s-au încins. Emrys a mormăit și și-a îngropat fața în pătura de sub noi. Și-a întins brațul, ca și cum mă căuta. I-am pus cealaltă jumătate de pâine în palmă și a râs.

— Bine, bine, stai că mă trezesc și eu, a spus, frecându-și fața.

S-a înroșit și și-a tras păturile peste șolduri.

S-a întors cu spatele la mine și a băut apă. În tăcerea dintre noi a început să fermenteze o versiune foarte complexată de-a mea. M-am întins după ghete, pe care Emrys probabil mi le scosese. Am fost recunoscătoare să văd că acum erau uscate aproape de tot, și rana de la gleznă m-a durut doar puțin când mi le-am pus.

— Bună, a spus Emrys încet.

— Bună și ție.

Când m-am întors spre el, și-a pus mâna pe obrazul meu și s-a aplecat în față, lipindu-și buzele de ale mele. Am stat acolo, relaxându-mă și simțind textura nouă a bărbii lui. Când s-a retras, cu un zâmbet pe fața lui stupid de chipeșă, mi-am dat seama de ce nu se ridicase încă și de ce-și ținea în continuare geaca peste șolduri. Am izbucnit în râs.

— Sunt un simplu bărbat, și ai un efect asupra mea, a exclamat el, pe jumătate mormăind, pe jumătate râzând.

— Haide, trebuie să mergem.

— Lasă-mă să mă uit mai întâi la brațul tău, și după, o să zburăm, Înaripato.

Mi-a îndepărtat cu abilitate frunzele uscate de pe braț și m-a dat din nou cu alifie, dar acum, gestul lui avea o nouă intimitate. Mă mângâia în timp ce examina linia dreaptă de copci pe care le pusese. Rana în sine nu arăta bine, dar nu mai pulsa, decât dac-o atingeam.

Foarte uşor, degetele lui s-au plimbat în sus, până la umăr, apoi peste claviculă, apoi au tras de gulerul cămăşii, ca să dezvăluie acel semn oribil al morţii de peste inimă. S-a încruntat când l-a privit, şi m-am forţat să nu mă mişc. Să nu tresar şi să nu mă retrag, în timp ce-şi plimba degetul peste forma de stea.

— Ce s-a întâmplat? a şoptit.

Nu puteam să fac asta.

Am pus braţul rănit între noi. Emrys şi-a îndreptat imediat atenţia spre el.

— Cum faci ca frunzele cu care bandajezi să rămână aşa verzi? Cum ai învăţat asta? l-am întrebat, în timp ce priveam modul în care i se curbau genele întunecate.

— O să-ţi răspund la schimbarea de subiect cu una proprie.

Mi-a aruncat un zâmbet viclean şi mi-a furat un ultim sărut.

Cu atenţie şi cu ajutorul lui, m-am ridicat de pe podeaua tare. Pentru o clipă, lumea s-a învârtit, dar m-a ţinut pe loc şi m-a îmbrăcat cu puloverul lui.

— Ai nevoie de el, am protestat.

— Ai nevoie mai multă de el, a răspuns, şi m-a ajutat să-mi pun jacheta.

Ne-am strâns bunurile pe care le mai aveam, dar ne-am oprit în prag, înainte să îndepărtăm vrăjile de protecţie. Gerul mi-a sărutat obrajii, în timp ce m-am uitat spre pădurea dezolantă.

— Cum vrei să facem? a întrebat.

Căldura mi s-a urcat din nou pe gât, revărsându-se asupra feţei.

— Am putea să nu le spunem încă celorlalţi, până nu ne dăm seama ce e? Oamenii complică lucrurile, şi eu...

M-am oprit când am văzut că zâmbetul lui se lărgeşte.

— Mă refeream la Înalta Preoteasă, dar e bine de ştiut că şi eu am un efect asupra ta, mi-a şoptit, apropiindu-se.

Acum a fost rândul meu să mormăi. L-am împins, ruşinată.

— Trebuie să vedem dacă a lăsat vreo urmă. Părea să o ia spre nord, dar cine ştie unde e acum.

Când mi-am amintit de graţia ciudată cu care creatura, reînviatul, plutise peste apă şi pământ, mi-a venit o idee nouă.

— Poate avem mai mult noroc încercând să găsim urmele Copiilor. Doar i-a chemat la ea, nu?

— Aşa părea. Crezi că ea i-a creat? Doar ştia ceva despre magia morţii, pe care o foloseau druizii.

Pentru crearea unui reînviat, nu era nevoie decât de nişte treburi neterminate şi de prezenţa magiei în corp. Spre deosebire de creaturi, putea să-şi schimbe forma şi să se refacă. Va fi greu s-o ucidem, dar nu imposibil.

— Poate.

Însă atunci mi-am amintit cuvintele lui Neve: „Tot nu văd ce motiv ar avea."

— N-a spus Merlin că mai sunt doi ca el pe insulă? Nu e posibil ca ea să fie al treilea, cel care aşteaptă?

— A mai spus şi că ea a încercat să stăpânească moartea, dar, în cele din urmă, a devenit servitoarea ei. Poate însemna că a fost depăşită de situaţie şi a provocat blestemul din greşeală.

— Sau a vrut să-l servească pe Lordul Morţii şi să-i dea lui insula.

Durerea s-a citit pe chipul lui Emrys.

— Am decis să credem un druid instabil, blocat într-un copac, care bate câmpii?

— Da. Nu. Nu ştiu.

Am strâns chinga genţii şi am făcut un pas afară din turn, iar zăpada mi-a trosnit sub ghete. Imaginea

peisajului presărat cu degradare mi-a adus aminte din nou de oasele lui Nash.

— Presupun că întrebarea mai importantă e cum a pus mâna Înalta Preoteasă, reînviatul, pe Inelul Înlăturării. Oare ea l-a ucis pe Nash?

— Din păcate, nu cred c-o să aflăm răspunsul la întrebarea asta. Şi dacă Nash i l-a adus? Sau după ce a reînviat, a fost atrasă de magia lui. E clar că avea mai multe secrete. Poftim, să nu uiţi asta. Se pare că funcţionează doar la tine, a spus Emrys, întinzându-mi sabia din lac.

Am început să gâfâi. Mânerul sabiei era incrustat cu un fildeş pe care nici măcar mocirla din lac nu putea să-l păteze. Şi felul în care lama izbucnise în flăcări...

— Ţine-o tu, i-am zis, în timp ce desfăceam vrăjile de protecţie.

Emrys ştia cum să mânuiască o lamă. Era normal s-o ţină şi s-o folosească el. Chestia aia îmi apăruse în vis, şi nu voiam s-o privesc, dacă nu trebuia. Nu voiam să mă gândesc ce însemnau toate astea.

Am luat-o în direcţii diferite în jurul turnului, adunând tăbliţe din lut pe care erau cioplite sigilii. Când ne-am întâlnit la mijloc, în spatele turnului, Emrys a luat ambele ghirlande şi le-a pus în geantă. Mi-am dorit, nu pentru prima oară, ca acestea să fi avut puterea să protejeze şi corpuri, nu doar locuri.

— Hei, Tamsin. N-am nicio problemă ca treaba asta să rămână între noi pentru moment, a spus el, luându-mă de mână.

Am încuviinţat şi, împreună, am luat-o spre nord.

Zăpada afânată a fost şi un ajutor, şi un obstacol, deoarece ne atenua paşii, dar ne şi încetinea. Insula nu

avea mai mult de câţiva kilometri în lungime şi lăţime, dar părea imensă când înaintam.

Cumva, deşi credeam că e imposibil, pădurea a devenit şi mai sinistră. Îngropaţi pe jumătate în zăpadă, copacii căzuţi nu puteau fi distinşi de creaturile care-şi făcuseră culcuş dedesubt. Ţurţurii, negri de la muşchiul umed şi putregai, atârnau de împletitura scheletică a crengilor, ca nişte colţi ghimpaţi.

Din când în când, bucăţi de zăpadă se prăbuşeau pe jos, speriindu-ne când ni se prindeau în păr sau ne alunecau pe sub haine. Degetele de la mâini şi picioare îmi erau îngheţate după numai o oră de mers, şi eram atât de concentrată la pământul din faţa mea, că aproape am ratat urmele de la marginea albiei secate a râului, care se întindea spre nord.

Urmele arătau de parcă cineva traversase câmpul aflat de cealaltă parte a apei şi dispăruse, nu în pădure, ci peste un labirint din gard viu, acoperit de zăpadă.

Urmele nu semănau cu cele ale Copiilor, care atingeau pământul cu mâinile şi picioarele. În faţa noastră era o linie subţire făcută în omăt, prea curată pentru orice fiinţă terestră. M-a dus cu gândul la modul în care reînviatul a plutit deasupra pământului, ca şi cum căldura sau forţa magiei sale marcase locul pe unde trecuse.

L-am luat pe Emrys de braţ şi i-am arătat. S-a uitat cu atenţie, urmând direcţia în care priveam. A vrut să spună ceva, dar a fost întrerupt de saliva însângerată şi fierbinte care i-a căzut pe obraz.

S-a dat imediat în spate şi s-a şters, iar eu m-am uitat în sus.

Copiii se ţineau de cele mai înalte ramuri ale copacilor bătrâni, aflaţi la umbră şi acoperiţi cu un strat gros de zăpadă. O perdea de nea a plutit în jurul nostru, când unul s-a mişcat, după care s-a aşezat mai bine, rezemându-se de trunchi. I-a alunecat însă piciorul şi a lovit creatura care stătea pe ramura de dedesubt.

Un fior de adrenalină m-a străbătut când a doua creatură a mârâit şi a atacat-o pe prima. L-am strâns mai tare de mână pe Emrys. Amândoi am încremenit, neîndrăznind nici să respirăm.

Vântul a biciuit copacii, şi, după ce s-a oprit, a fost înlocuit de un tors puternic. Peste tot în jur, s-au mişcat movilele de zăpadă.

Emrys a făcut un pas în spate, fiind atent să pună piciorul exact pe unde venise. L-am imitat, încercând să fac cât mai puţin zgomot. Când s-a uitat din nou la mine, întrebarea de pe faţa lui era clară. „Când?"

Am dat din cap. „Nu încă."

M-am uitat la râu, încercând să trec în revistă toate posibilităţile. Frunzele şi gunoiul fuseseră acoperite de zăpadă, dar n-aveam niciun dubiu că, sub ele, dormeau Copiii. Cu atenţie, am ieşit dintre copaci, pe malul râului. M-am aplecat în faţă, uitându-mă de-a lungul albiei secate, şi am văzut şansa noastră. Cam la un kilometru în faţă, se afla un pod îngust de piatră, care făcea legătura dintre pădurea de lângă noi şi câmpul şi gardul viu rotund, aflat dincolo de el.

Privirile ni s-au intersectat din nou.

— Eşti pregătit? i-am şoptit.

A încuviinţat.

Copiii din copaci se scuipau între ei, trezindu-i pe cei din jur cu muşcăturile lor, până când au devenit un nod zvârcolit de piele gri şi gheare. Copiii care cădeau jos se urcau imediat la loc, ca să se alăture gâlcevii, şi au ţipat cu o bucurie nemărginită când bătaia s-a răspândit şi a devenit feroce.

Membre rupte şi sânge au căzut pe întinderea albă de zăpadă. Pulsul a început să-mi bată un cântec groaznic în vene. Emrys şi cu mine am stat aplecaţi şi îmbrăţişaţi pe marginea malului, în timp ce treceam pe lângă încăierarea din ce în ce mai mare dintre Copii. N-am îndrăznit să-i

privesc sau să respir măcar până ce n-am atins pietrele acoperite de gheaţă ale podului.

Apoi am fugit, mai repede ca înainte, cu genunchii la piept, până când picioarele şi gleznele îmi pulsau de la pietrele nevăzute pe care păşeam. Am urmat paşii proaspeţi, spre peretele din gard viu. În clipa în care am putut, ne-am ascuns în spatele lui, stând cu spatele la frunzele maronii şi la crengile împletite. Încercam să aud orice semn că ne simţiseră mirosul şi veniseră după noi, însă n-am auzit nimic.

Am expirat greoi, iar plămânii mă ardeau. Emrys şi-a pus mâna pe piept şi a râs. Strânsese sabia aşa de tare, că degetele i se albiseră.

La fel de albe ca osul imens, decolorat de soare, de care tocmai se rezemase.

Când mi-a văzut expresia, s-a uitat în spate şi s-a îndepărtat în grabă.

— Ce în numele iadului e asta?

— Nu ştiu, dar cel puţin e mort.

Însă cum acest lucru avea alt înţeles pe un asemenea tărâm, am adăugat:

— E mort, mort.

Peste tot în jurul nostru erau oase, fiecare arcuindu-se peste gard ca să se întâlnească la o articulaţie noduroasă, aproape ca...

Şira spinării şi coastele unui schelet imens.

— Ce zici să...? a întrebat Emrys, arătând cu sabia spre urme.

Gardul viu se transforma într-o cabană labirintică, dar nu aveam mult de mers până în centru, ca să vedem ce era ascuns acolo.

Avusesem dreptate. O creatură imensă se ghemuise şi murise acolo, corpul său dând viaţă gardului viu. În spatele nostru, erau oasele delicate ale aripilor, susţinute de vegetaţia noduroasă. Craniul, aproape la fel de mare

precum coliba de piatră de lângă el, avea rânduri întregi de dinţi zimţaţi.

„Un dragon", mi-am spus. Mari nu glumise.

Emrys şi cu mine ne-am aplecat după ultimul colţ. Acolo era o colibă cu un acoperiş plin cu zăpadă, şi părea scoasă dintr-un basm.

Paşii duceau la o uşă ferm închisă. Cum singura fereastră era acoperită, n-aveam cum să ştim cine se afla înăuntru, asta dacă exista cineva.

M-am uitat la Emrys şi am ridicat din umeri. Mi-a răspuns la fel, dar mi-a întins sabia, cu o privire plină de subînţeles.

Am ezitat, arătându-i c-ar trebui să ne apropiem de colibă din lateral, însă el a arătat spre sabie şi şi-a scos toporul din geantă.

În clipa în care am luat mânerul în mână, flăcări albastre s-au trezit la viaţă de-a lungul lamei. Emrys s-a uitat uimit, dând din cap.

Înainte să ne pierdem curajul, ne-am îndreptat spre uşă. Emrys s-a pregătit s-o doboare, şi eu m-am aşezat în cea mai bună poziţie de luptă, dar n-am avut ocazia să atacăm. Uşa s-a deschis şi, dintr-odată, m-am trezit cu un cuţit la gât.

De fapt, nu era un cuţit, ci o baghetă.

Neve şi cu mine am ţipat amândouă şi am lăsat armele să cadă. Flăcările sabiei s-au stins în zăpadă şi bagheta s-a rostogolit la picioarele lui Emrys, în timp ce ne-am luat în braţe.

— Ce faci aici? am întrebat-o, şocată.

Caitriona stătea cu sabia în mână în spatele ei, iar Olwen invocase o magie misterioasă între degete, şi stătea ceva mai în spate. Amândouă s-au relaxat când ne-au văzut, dar nu prea mult.

Neve a făcut un pas în spate, în timp ce mă ţinea de braţe şi mă privea şocată.

— Am venit după tine. După amândoi.

— De ce? Ce s-a întâmplat? am întrebat, panicată.

Olwen şi-a ridicat o mână la faţă, fie pentru că era şocată, fie amuzată.

— O să vă fac nişte ceai, da?

— Ce s-a întâmplat e că aţi părăsit protecţia turnului, prostuţo. Intraţi amândoi. Acum, a spus Caitriona, pe un ton mai iritat decât de obicei.

Mi-a luat puţin să înţeleg.

— Aţi venit după noi.

— Da. Ce altceva credeai c-o să facem, când nu te-ai întors înainte de lăsarea nopţii?

„Nimic." Cuvântul mi-a atârnat în minte. N-am putut decât s-o privesc, dând din cap. Viaţa mea nu merita

ca ale lor să fie puse în pericol. Nici Emrys, şi nici ele n-ar fi trebuit să vină. Am încercat să le spun, dar mi s-a pus un nod în piept, în gât, şi, dintr-odată, nevoia să plâng a devenit prea copleşitoare.

Emrys s-a aplecat să ia sabia, apoi şi-a pus mâna pe umărul meu, ghidându-mă înăuntru, ca să închidă uşa şi să pună zăvorul.

Interiorul colibei era surprinzător de plăcut, cu un pat într-un colţ, o masă în faţa vetrei, şi două scaune tapiţate, lângă o bibliotecă plină cu cărţi.

— Ce e locul ăsta? a întrebat Emrys, prăbuşindu-se pe unul din scaune.

— Casa asta aparţine îngrijitorului livezilor, a spus Caitriona, punându-şi sabia în teacă. Apoi s-a corectat: A aparţinut.

— Asta da evitat elefantul din cameră. Afară e un dragon adevărat?

— A fost Caron, ultima din specia ei. Era o prietenă dragă a îngrijitorului livezilor, în urmă cu mulţi ani.

Neve m-a aşezat pe celălalt scaun, punându-şi mâinile pe umerii mei ca să mă împingă nu prea delicat pe el. M-am strâmbat la ea, şi mi-a răspuns cu aceeaşi monedă.

„N-ar trebui să fiţi aici. N-ar fi trebuit să părăsiţi turnul", m-am gândit disperată. Scopul misiunii mele fusese tocmai să-i protejez pe toţi, şi acum, erau în şi mai mare pericol, şi asta numai din cauza mea. Era ultimul lucru pe care mi-l dorisem.

Expresia lui Neve a devenit serioasă, ca şi cum putea să citească gândurile care-mi treceau prin minte.

— Chiar credeai că n-o să venim?

— N-ar fi trebuit să vă riscaţi vieţile, am spus, uitându-mă în jos.

— Din fericire, nu tu decizi asta. Îmi pare rău să te informez, dar, în ciuda tuturor eforturilor tale, oamenilor le pasă de tine, inclusiv mie.

Întorcându-se spre Olwen, care-şi folosea magia ca să încălzească un ibric cu apă, Neve a spus:

— Termin eu, Olwen. Cred că mai bine îi controlezi pe ei doi.

— Începe cu Tamsin, şi nu mă judeca prea aspru, Olwen. Am făcut tot ce am putut.

Mi-am dat jos geaca şi mi-am întors braţul, ca să-l vadă vindecătoarea. Olwen s-a spălat pe mâini şi a venit spre mine, aplecându-se ca să analizeze copcile şi alifia. A mirosit-o.

— Echinaceea şi coada şoricelului?

— Şi puţin ulei de oregano, a confirmat Emrys.

— Mai trebuie să lucrezi la copci, i-a zis Olwen, după ce mi-a verificat braţul şi glezna, şi m-a mângâiat pe mână. O s-o curăţ cum trebuie şi o să te dau cu ceva care ar trebui să ajute la vindecare. Cum ai ajuns să ai o rană aşa adâncă? A fost unul dintre Copii?

— Nu chiar.

În spatele ei, Caitriona s-a oprit ca s-o lase pe Neve să treacă cu o cană fierbinte de ceva ce mirosea divin. La suprafaţă, avea mere uscate şi ierburi.

— Bedivere ne-a spus de pumnal, dar tocmai când am ajuns la lac, a început furtuna, şi v-am pierdut urmele. L-aţi găsit?

Mi-era greu să-i citesc expresia, din cauza bandajului de pe faţă, dar speranţa din glasul ei a fost îndeajuns cât să mă facă să mă încordez. Nu mă gândisem la partea asta, că va trebui să le spun ce devenise îndrăgita lor Înaltă Preoteasă, şi cum îi blestemase pe toţi.

Când am luat prima gură de tonic, am simţit ce experimentase Neve în acea primă noapte. M-a străbătut o strălucire caldă şi aurie, care a alinat imediat durerea din corp şi din stomac. Efectul ăsta vindecător sigur se trăgea de la faimoasele mere din Avalon, care te vindecau şi te hrăneau în acelaşi timp. Ele mi-au oferit acea fărâmă de curaj care-mi lipsea.

— L-am găsit.

Olwen, care-mi bandaja glezna, a ridicat privirea, surprinsă. Uşurarea ei a fost la fel de groaznică precum speranţa Caitrionei.

— Dar n-o să vă placă unde e.

După ce am terminat povestea, Olwen era în lacrimi, şi Caitriona se aşezase pe unul din scaunele de la masă, ţinându-şi capul în mâini. Simţeam cum îi alerga mintea, procesând ce tocmai le spusesem şi analizând dacă putea să aibă încredere în ea.

— Cum poate fi adevărat? a întrebat Olwen, ştergându-şi umezeala de pe obraji. Un reânviat, din atât de puţine oase... Cine ar fi putut s-o blesteme într-un asemenea hal?

— Doar ea însăşi, a sosit răspunsul întunecat al Caitrionei.

— Nu, nu e posibil, a spus Olwen.

— Atunci cine altcineva? Înalta Preoteasă a fost singura din Avalon care ştim cu siguranţă că a invocat magia morţii. Am negat această posibilitate ani la rând, dar acum, c-am aflat asta...

— Oare e posibil să fi fost o greşeală? Poate a înţeles greşit una dintre vrăjile druizilor.

— Sau nu mai era servitoarea Zeiţei, şi a acceptat magia mai puternică a morţii, a zis Caitriona.

— Nu. În niciun caz. Sunt multe lucruri pe care le-aş crede, dar ăsta nu se numără printre ele.

— Olwen, a zis Caitriona, ştii cum povestea cât de mult îşi dorea ca Morgan să reînvie, ca să mai petreacă o zi cu ea. Poate a folosit magia ca s-o trezească din morţi, şi asta a dus la distrugerea noastră.

— Nu. N-ar fi stricat echilibrul într-un asemenea hal, a spus cealaltă preoteasă.

— Înalta Preoteasă v-a spus cum se formează reînviaţii? am întrebat.

Olwen şi-a dat buclele peste umăr.

— Ne-a zis foarte puţin, deşi am mai găsit bucăţi din amintiri.

— Pentru formarea unui reînviat, nu e nevoie decât de prezenţa unei magii puternice în corp şi de dorinţa de a merge mai departe. Uneori, reînviaţii nici măcar n-au intenţii rele. Sunt doar determinaţi să ducă o sarcină până la capăt şi nu lasă pe nimeni să le stea în cale.

Emrys a încuviinţat.

— Dacă ce s-a întâmplat n-a fost intenţionat, atunci dorinţa ei de a merge mai departe a fost poate doar dorinţa de a proteja Avalonul.

— Sau chiar era servitoarea Lordului Morţii, şi ştia că, dacă va deveni un reînviat, va fi aproape imposibil de oprit.

Olwen şi-a ridicat mâinile la faţă, încercând să proceseze gândul. În spatele ei, Neve şi-a lăsat capul pe spate, exasperată.

— Judecata ta e insuportabilă, mi-a spus Caitriona.

— Uite ce e, nici mie nu-mi place ideea, dar chiar părea să-i controleze pe Copii la lac. Cred că trebuie să acceptăm posibilitatea c-a permis transformarea, ca să-şi continue munca în secret, sau să fie aproape invincibilă.

— Mamă Binecuvântată, a exclamat Olwen, ridicându-şi mâna la piept.

— Dar dacă Inelul Înlăturării a fost de vină? a spus Emrys dintr-odată. Toată ziua m-am întrebat cum de a ajuns în posesia lui. Dacă Mari avea dreptate, şi inelul poate să te corupă? Ar fi putut s-o influenţeze să facă toate astea?

Olwen a dat din cap.

— Singurul inel pe care-l purta era cel cu piatra lunii, dar l-o fi ţinut ascuns pe ăsta? N-o să neg c-avea secretele ei, şi că-i plăcea să le strângă pe ale celorlalţi.

— Sau poate inelul n-a jucat niciun rol în toată treaba asta, şi reînviatul a dat peste el undeva în pădure.

Teoriile mele erau în continuare prea şubrede ca să le exprim, şi oricum, nu contau. Ştiam unde erau pumnalul şi inelul. Acum trebuia doar să găsim o cale să-i dăm de urmă reînviatului şi să i le luăm.

Însă rănile mele demonstrau că asta era mai uşor de spus decât de făcut.

— Un reînviat e un parazit. Se hrăneşte cu magie ca să-şi păstreze forma fizică. Există vreun loc, la nord de unde suntem, care încă mai e protejat de magie veche şi puternică? Există magia înaltă, nu? Când, prin intermediul unui ritual, îi ceri celei mai puternice zeiţe să facă o vrajă în numele tău?

Olwen şi Caitriona au făcut un schimb de priviri.

— Da. De ce? a întrebat preoteasa cu părul argintiu.

— Pentru că ăsta e genul de magie pe care o să-l vrea, şi cel mai probabil, acolo şi merge.

— Deci ca să distrugi un reînviat, trebuie mai întâi să tai legătura cu acea magie? a clarificat Neve, oroarea şi fascinaţia citindu-i-se pe faţă.

— Exact. Trebuie să îndepărtezi vraja veche. Locul e departe de aici? le-am întrebat pe cele două preotese.

Caitriona s-a ridicat de pe scaun.

— Asta nu te priveşte, pentru c-o să te întorci la turn cu ceilalţi.

— Ce? Nu!

Caitriona a început să-şi pună la loc diverse bucăţi de armură, refuzând să se uite la noi. Neve s-a aşezat pe braţul scaunului şi a oftat, aruncându-mi o privire îngrijorată.

— Nu pleci nicăieri fără noi, i-a spus Olwen.

— Cine o să mă oprească? a întrebat Caitriona, cu o mândrie binemeritată.

— Nimeni, fraieră minunată ce eşti! a zis Olwen. Şi eu ştiu unde e locul, şi o să-i aduc cu mine.

Coada împletită a Caitrionei a fluturat când s-a întors spre Olwen, cu privirea scăpărând. Însă Olwen nici măcar n-a tresărit.

— Nu sunt așa delicată, Cait. A fost și Înalta mea Preoteasă, precum și a ta. N-ar trebui să înfrunți toată treaba asta singură, i-a spus Olwen, pe un ton blând.

— A fost greșeala mea. Ar fi trebuit să...

— Să-l împiedici pe Sir Bedivere să facă ceva ce a ținut secret până ieri? Cum? Spune-ne cum puteai să faci asta, și o să te lăsăm să te duci singură, a spus Neve.

Caitriona a strâns o mânușă.

— Toți de aici înțelegem care sunt riscurile. Și împreună, putem să găsim un mod să-l oprim pe reînviat și să luăm pumnalul și inelul, am spus.

— Încă mai vrei Inelul Înlăturării? a întrebat Olwen, surprinsă. În ciuda a tot ce știi despre el?

— Dacă ritualul de reînnoire n-o să meargă, e posibil să fie ultima speranță a fratelui meu.

— Atunci veniți, dacă chiar vreți. Însă doar după ce Olwen își termină munca și se recuperează cu apă.

— N-am nevoie, îți promit. Nu mă simt slăbită și nici măcar obosită, și n-am de gând să umplu o cadă cu zăpadă și să aștept să se topească.

— Ba o s-o faci, a zis Caitriona, spunând ordinul pe un ton blând. Nu vreau ca tu, sau altcineva, să se rănească.

S-a întors la armura ei și a scâncit când și-a mișcat umărul rănit. Și-a ridicat brațul la gură, având dureri evidente, și a încercat să-și folosească dinții ca să strângă mănușa.

— Lasă-mă să te ajut, i-a spus Neve.

Brusc, Caitriona a arătat ca o vulpe încolțită.

— Nu, serios, pot să...

A tăcut când Neve a început să lege fâșiile de piele, de parcă făcuse asta de o mie de ori.

Neve era prea concentrată la ce făcea ca să observe felul în care preoteasa înghețase pe loc, sau cum duritatea de pe față îi dispăruse. Pentru o clipă, nici nu părea să mai respire, de parcă Neve era o pană care s-ar fi îndepărtat la cel mai mic curent de aer.

Olwen a pipăit copcile din braț, atrăgându-mi imediat atenția spre locul unde îngenunchease în fața mea.

— Au!

— Vai, mii de scuze pentru neatenție, a zis ea, cu o privire plină de subînțeles.

Am ridicat din sprâncene, și ea a făcut la fel.

Emrys s-a aplecat peste umărul meu, privind, în timp ce Olwen mă dădea cu ulei pe rană, cel mai probabil de oregano, dacă era să mă iau după mirosul puternic, și apoi cu o alifie ca de ceară, pe care a încălzit-o între degete, înainte să mi-o maseze în piele.

— Rana asta e adâncă, a spus, cu un tremur ușor în glas. Cred c-a fost groaznic de dureros când ea... când reînviatul te-a tăiat. Viviane n-ar fi făcut niciodată așa ceva, dac-ar fi fost ea însăși. Îmi pare foarte rău.

— Știu, și n-ai de ce să-ți ceri scuze.

Am văzut privirea lui Emrys, care mi-a aruncat un zâmbet liniștitor. În clipa aia, am știut că nu mai pot să ascund cealaltă informație importantă pe care o aflasem la movilă.

— Mai trebuie să știți ceva despre mine.

Ceilalți m-au ascultat cu diferite grade de oripilare. O dată sau de două ori, Olwen a părut să fie pe punctul de a spune sau a întreba ceva, dar a reușit să se abțină. Până n-a mai putut.

— Osul tău era argint? Nu ți s-a părut?

— Era lucios ca o monedă lustruită. Doar putrezit în centru, cred.

Emrys și-a pus mâna pe umărul meu, dar Neve l-a întrerupt, înainte să apuce să spună ceva.

— Asta nu înseamnă ce crezi tu că înseamnă, aşa că nu-ţi mai plânge de milă.

Eram indignată.

— Da, asta faci, şi e de înţeles, dar nu te amăgi că gândurile tale cele mai groaznice sunt mereu adevărate. Şi eu, care credeam că găsirea unei săbii arzătoare mistice te-ar fi înveselit.

Am oftat.

— Mai trebuie să vă spun ceva şi despre asta.

Olwen a încuviinţat, când i-am povestit despre vise. A absorbit informaţia cu atenţia pe care mă aşteptam deja din partea ei să mi-o dea. Caitriona a rămas în spate, cu o expresie ciudată pe chip, imposibil de descifrat.

— De ce n-ai spus nimic despre asta mai devreme? a întrebat Emrys, preocupat.

— Nu ştiu. Nu ştiam ce înseamnă sau dacă înseamnă ceva. Crezi că are legătură cu argintul? am întrebat-o pe Olwen.

— Cred că există o explicaţie mult mai simplă. Zeiţa foloseşte ceaţa ca să ne vorbească în diverse moduri. Cântec, vise, chiar viziuni. Poate că, în toată înţelepciunea ei, are nevoie s-o asculţi, şi-ţi vorbeşte în singurul mod în care ştie c-o s-o auzi.

— Trimiţându-mi viziuni cu unicorni? am întrebat, îndurerată. Mai trebuie să lucreze la abilităţile ei de comunicare.

— Poate aşa a ales să ţi se arate ţie, a zis Olwen.

— Trebuie să recunosc că o parte din mine se temea că eu transformam visele în realitate.

Olwen s-a uitat spre uşă, unde Emrys rezemase sabia pe care o găsisem în lac.

— Fascinant gând! Uneori, foarte rar, e posibil ca din ceaţă să ia naştere obiecte, dar cred că sabia exista cu mult înainte ca tu să fi trăit în Avalon.

— O recunoşti? a întrebat Neve.

— Mă duce cu gândul la o poveste spusă odată de Mari, dar nu mi-o amintesc foarte bine acum.

— Trebuie s-o întrebi când te întorci la turn. O să fie încântată să vadă o asemenea comoară, a spus Caitriona.

— Am o bănuială despre argint, dacă vrei s-o auzi, a zis Olwen, în timp ce a scos un bandaj din geantă.

Mâna lui Emrys era în continuare pe umărul meu, caldă și liniștitoare. A trebuit să-mi pun mâna sub picior, ca să n-o așez peste a lui.

— Te ascult.

— Ei bine, cred că osul se transformă în argint când dai de foarte multă magie a morții. Ești sigură că n-ai întâlnit niciodată un blestem, sau o vrajă? Sau poate un obiect pe care l-ai atins?

În minte mi-a apărut fantoma femeii de pe câmpul înzăpezit. Focul înghețat al atingerii ei, când a încercat să mă târască spre moarte cu ea. Semnul de deasupra inimii m-a ars, odată cu amintirea momentului.

Neve m-a mângâiat pe umăr, ghicindu-mi gândurile. După expresia lui Emrys, și el își dăduse seama.

Am inspirat adânc și am încuviințat.

— Probabil așa e.

Olwen a legat bandajul.

— E bine?

— Da, mulțumesc. Dar acum vine partea grea: chiar sunteți amândouă dispuse să faceți orice e nevoie ca să-l distrugem pe reînviat, știind că o parte din Înalta voastră Preoteasă e în el?

— Nu avem de ales, decât să-i distrugem magia neagră. Trebuie să obținem pumnalul pentru ritualul de purificare, a spus Caitriona.

Olwen a încuviințat.

— Dacă ritualul poate să vindece tărâmul și să-i transforme pe Copii înapoi, e posibil să iasă ceva bun din durerea asta.

— Ar trebui să fie simplu să distrugem magia cu care se hrăneşte reînviatul, nu-i aşa?

Privirea pe care au schimbat-o Caitriona şi Olwen a fost lungă şi oripilată.

— Nu-i aşa? am repetat.

— Nu putem doar să prindem şi să mutăm reînviatul, înainte să-l omorâm? a întrebat Caitriona, cu o nuanţă de rugăminte în ton.

— Ăsta e modul tău de a ne spune că nu poţi să îndepărtezi magia ataşată de noua ei sursă? am întrebat.

— Atât Cait, cât şi eu avem abilitatea de a face asta. Doar o preoteasă din Avalon poate să treacă de magia de protecţie care o apără.

— Atunci care e problema? a întrebat Emrys.

— Locaţia respectivă e mormântul regelui Arthur, a spus Olwen.

Cuvintele au părut să absoarbă tot aerul din colibă.

Caitriona a început să se plimbe din nou, ţinându-şi braţul rănit lipit de piept, ca să-şi stabilizeze umărul. Era căzută pe gânduri şi încerca cu disperare să găsească o soluţie pentru problema prezentată de Olwen.

— Cele Nouă sunt obligate să-l protejeze pe regele care doarme. Am moştenit datoria asta de la surorile noastre din trecut. Dac-o să îndepărtăm magia protectoare din jurul mormântului, Arthur o să moară odată pentru totdeauna.

L-am auzit pe Emrys blestemând încet.

Eu eram acum singura dispusă să pună întrebarea evidentă.

— Chiar contează?

— Cum adică? a întrebat Olwen.

— Chiar contează dacă o să moară în sfârşit? Motivul pentru care l-aţi ţinut în viaţă a fost ca să vină în ajutorul lumii muritorilor când aceştia vor avea cea mai mare nevoie de el, şi tipul nici nu s-a sinchisit să se trezească şi să-i ajute pe cei din Avalon. Poate nu vrem ajutorul lui.

Caitriona era cu spatele la noi, iar corpul îi era încordat din cauza războiului care se ducea în ea.

— Nu înţelegi. N-ai cum.

Olwen ne-a rugat din priviri.

— E una dintre puținele îndatoriri pe care am putut să le îndeplinim de când insula a fost cuprinsă de întuneric. Am depus un jurământ.

Caitriona avea dreptate, însă numai parțial. Chiar dacă nu înțelegeam motivul pentru care trebuia să-l ținem pe Arthur în viață, în ciuda problemelor cu care ne confruntam, mi-am dat seama că regele însemna ceva pentru ele, la fel cum semnificase altceva pentru Nash și pentru toți cei care-și doreau ca legendele să fie adevărate. Rolul pe care Cele Nouă îl aveau în protejarea lui era unul dintre puținele lucruri pure, care nu fuseseră corupte de degradarea care se răspândise în această pustietate.

— Bine, atunci o să încercăm să-l atragem pe reînviat departe de mormânt, am spus, uitându-mă la Emrys și la Neve, ca să mă asigur că eram toți trei de acord. Dar dacă nu putem, va trebui să îndepărtăm magia cu care se hrănește, chiar dacă asta înseamnă să-l lăsăm pe Arthur să moară. Puteți fi de acord cu asta?

— Cait?

Olwen a privit-o, așteptând.

Când Caitriona s-a întors cu fața spre noi, era albă ca zăpada de afară.

— Se duce lumina, i-am reamintit.

— Atunci am face bine să ne grăbim spre nord și să ducem planul la capăt, a zis preoteasa.

— Ești sigură?

— Trecutul nu poate să însemne mai mult decât viitorul. Și niciun bărbat nu poate fi pus mai presus de întreaga insulă.

Olwen era vizibil relaxată când s-a ridicat de pe podea.

— Mă duc să strâng lucrurile.

Caitriona a încuviințat, luându-și sabia de pe masă. N-a mai spus nimic, dar știam cât o va costa să distrugă ceva ce jurase să protejeze și să servească.

Şi dacă ea putea să scape din strânsoarea crezurilor sale, poate exista speranţă şi pentru mine.

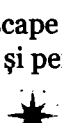

Mersul spre nord a fost o luptă prin zăpada îngheţată şi a durat cam o oră. Cu cât urcam mai mult, cu atât erau mai puţini copaci morţi în spatele cărora să ne ascundem, până când progresul lent a ajuns să ne fie judecat doar de bolovani abrupţi.

Ghetele îmi erau ude leoarcă, şi faţa, precum şi degetele de la mâini şi picioare, îngheţate, când am ajuns pe ce părea să fie creasta dealului. Caitriona a încetinit şi s-a lăsat pe burtă, ca să se târască restul drumului. Am făcut şi noi la fel, formând un şir de-a lungul marginii stâncoase.

Cealaltă parte a dealului avea o pantă de câţiva metri, după care urma o zonă de teren plat. Atunci am observat că ne aflam în cel mai nordic punct al insulei şi că nu exista nimic dincolo de el. Aici, marginea acestui tărâm se termina abrupt, cu o pantă ce dădea într-un gol negru înceţoşat.

Între acel întuneric şi noi se afla o structură gri frumoasă, din piatră, care semăna cu o catedrală deschisă.

— Glumeşti? Toate Înaltele Preotese sunt îngropate în aceeaşi bucată de pământ, şi tipul ăsta primeşte un templu întreg?

Neve mi-a dat un cot, semn să tac din gură.

— Vedeţi ceva? a şoptit Olwen.

Emrys şi-a scos un binoclu din geantă.

— Pietrele, a şuierat Caitriona.

Mi-am mutat privirea spre partea de vest a mormântului, unde pietre întunecate şi ascuţite ieşeau din pământ şi formau o barieră naturală pe stâncă. Între ele se afla o colibă umilă, acoperişul său din paie îndoindu-se

peste singura sa cameră. Probabil acolo stătuse Bedivere înainte să se mute în turn.

Dar nu asta văzuse Caitriona.

Erau întinşi pe jos, strânşi la umbrele pietrelor şi ale copacilor. Din pricina culorii, Copiii erau imposibil de distins de pietre şi iarba moartă, până când nu s-au ridicat, la auzul unei chemări ascuţite. Am recunoscut-o imediat.

Era a reînviatului.

Copiii şi-au întors feţele către mormânt, în aşteptare. Lătrau, şi urlau, şi salivau. Tremurau şi şuierau, când s-au târât în ce mai rămăsese din lumina zilei.

Asta reprezenta singura dovadă de care aveam nevoie pentru a ne da seama că erau controlaţi de reînviat. Instinctul i-ar fi ţinut la umbră. Doar stăpânul lor putea să-i convingă să facă lucrul pe care-l urau cel mai mult.

— Atât planul A, cât şi planul B tocmai au devenit mult mai complicate, a şoptit Emrys.

Mi-a dat binoclul. Am numărat în jur de doisprezece Copii, toţi pătaţi cu noroi şi frunze. M-am uitat la terenul accidentat şi la cercul de iarbă verde din jurul mormântului, care marca foarte clar marginea barierei protectoare. Unul câte unul, s-au îndreptat spre acea linie vie, plimbându-se de-a lungul ei, până când, în cele din urmă, a apărut ea.

Reînviatul a ieşit, nu dintre pietre, ci din mormânt, corpul fiindu-i format din nămol şi frunze moarte. Gâfâitul lui Olwen a fost înghiţit de urletele nerăbdătoare ale Copiilor, când au văzut ce târa stăpâna lor de gleznă.

— Ăla e....? a întrebat Emrys.

Neve şi-a acoperit gura cu mâinile, ca să-şi înăbuşe oroarea.

Nu puteam face nimic, decât să ne uităm cum a aruncat corpul lui Arthur Pendragon Copiilor, de parcă era o halcă de carne pe jumătate putrezită.

Înainte să apucăm să ne mişcăm sau să vorbim prin oroarea sufocantă, Copiii devoraseră totul, cu excepţia oaselor, împrăştiind rămăşiţele lui Arthur Pendragon prin zăpadă, în fâşii însângerate de carne.

Ermys m-a prins de mână şi a încercat să-mi atragă atenţia către ceva, dar nu voi şti niciodată ce. Timpul s-a scurs ca şi cum era într-un fuior, din ce în ce mai repede, până când firul s-a rupt şi s-a dezlănţuit într-o rostogolire frenetică.

— Se pare că alegem planul B, am reuşit să spun.

Nu mai avea niciun rost să încercăm să ademenim reînviatul departe de mormânt. Trebuia să îndepărtăm magia protectoare.

Caitriona s-a ridicat, cu un strigăt de furie pură, încercând să-şi scoată sabia cu mâna rănită. Cântecul aspru care s-a revărsat din ea a transformat vârtejurile de ceaţă de jos în râuri de foc. A coborât dealul în fugă, cu sabia pregătită, lăsându-ne pe noi, şi planul nostru, în urmă.

Am avut la dispoziţie o fracţiune de secundă, pentru a hotărî ce facem.

— Sfântă mamă! a mormăit Olwen, care s-a ridicat din zăpadă şi a luat-o în dreapta, ca să facă un cerc larg în jurul mormântului.

Neve s-a întors spre Emrys și spre mine, și ne-a spus, pe un ton panicat:

— Vă rog să aveți grijă. Nu știu dacă pot să invoc lumina mai mult de o dată.

— O să fim atenți. Baftă, i-a spus Emrys.

Am încuviințat și am simțit cum un pumn invizibil mi s-a strâns în jurul gâtului când Neve, imaginea eleganței și a puterii, s-a ridicat și a urmat-o pe Olwen. Avea degetele încleștate pe bagheta lungă, gata s-o protejeze pe preoteasă în orice mod putea. Dar niciuna nu avea să reușească, dacă nu distrăgeam atenția reînviatului și a Copiilor de la ele.

Emrys m-a mai strâns o dată de mână, după care a luat sabia, ca s-o urmeze pe Caitriona în josul dealului. Eu am strâns în mână mânerul rece al toporului lui Emrys.

Acum! mi-am spus, ridicându-mă de pe jos. *Acum!*

Teroarea m-a făcut să mă simt ciudat de ușoară când alergam, aproape alunecând pe panta înghețată a dealului. Scena se desfășura ca un tablou înspăimântător al unui stăpân din trecut. Intensitatea focului, sângele, părul argintiu al Caitrionei, jacheta lui Emrys când a ridicat sabia. Fiecare culoare era mai intensă, pe fundalul simplu al zăpezii.

Reînviatul stătea la marginea magiei protectoare, iar pe față, care era o carcasă lipsită de emoții, formată din pământ și piele, i se citea admirația pentru Copii; avea licăriri în ochi. Aceștia au format un baraj între el și noi, având un singur instinct: de a-și proteja mama.

Creaturile din față s-au aruncat în flăcările magice ale Caitrionei, țipând când au fost reduse la grămezi mocnite de cenușă.

Înalta Preoteasă a mârâit, și ceilalți Copii s-au dezlănțuit în toată setea lor de sânge, folosind corpurile arse ca să sară peste flăcări. Au sărit spre locul unde Caitriona stătea singură. Aceasta și-a dat piciorul în spate, mutându-se într-o poziție de apărare, și a încercat să ridice sabia,

deşi pe faţă i se citea agonia. Armura îi strălucea în furtuna de foc pe care o dezlănţuise.

Emrys s-a dus în dreapta ei, şi eu m-am aşezat lângă el, în timp ce adrenalina şi teroarea îmi pulsau în sânge. Creaturile au galopat în mâini şi picioare şi ne-au încercuit, membrele lor lungi împletindu-se, şi colţii clănţănind cu entuziasm.

— Stai aproape! a strigat Emrys, lipindu-şi spatele de al meu.

Orice a mai spus s-a pierdut în corul de lătrături şi ţipete de Copii, când ne-au atacat, cu colţii la înaintare.

Mi-a venit să vomit când le-am simţit respiraţia putredă, dar n-am dat înapoi. Am învârtit toporul cu sălbăticie, lovind orice încerca să mă zgârie sau să mă apuce. Pieptul mă ardea şi au trecut câteva clipe până să recunosc că ţipam, şi sunetul venise dintr-un loc adânc şi primar din interior.

În timp ce a făcut cale liberă înainte, tăind prin capete moi, picioare şi gheare, Caitriona a strigat către noi:

— După mine!

Am încercat s-o urmăm, dar Copiii s-au băgat între noi şi au atacat-o din spate. Ghearele le-au pătruns în spatele platoşei sale de metal.

— Cait!

Preoteasa a făcut doi paşi în faţă, apoi s-a aruncat. În timp ce s-a rostogolit peste marginea barierei protectoare, cu un urlet de durere, Copiii care se ţineau după ea au fost aruncaţi în spate de un impuls puternic de lumină şi magie.

Au schelălăit şi s-au oprit, după care s-au prăbuşit pe jos.

— Tamsin, schimbă! a strigat Emrys, şi m-am întors.

În acea fracţiune de secundă, aruncase deja sabia spre mine, şi n-am avut de ales, a trebuit să-i arunc toporul. L-a prins de mâner şi l-a legănat în aer, însă sabia

greoaie a căzut pe jos, şi a trebuit să-l îndepărtez pe unul dintre Copii cu mâinile goale, de pe ea.

A ripostat şi m-a tăiat pe braţul deja rănit. Durerea m-a copleşit când creatura m-a muşcat de ceafă. M-am înecat în durere şi teroare, căzând în genunchi.

— Tamsin! a strigat Emrys.

Am apucat mânerul sabiei. Focul s-a aprins de-a lungul lamei, cu un zgomot furios. M-am întors cu un urlet şi am decapitat creatura, care abia atunci mi-a dat drumul.

Sânge fierbinte a început să-mi curgă pe faţă, în timp ce Emrys se lupta să vină la mine, însă privirea îmi era aţintită în faţă, unde Caitriona o înfrunta pe Înalta Preoteasă.

Reînviatul s-a aruncat în faţă, pumnalul având ca ţintă gâtul Caitrionei. Preoteasa l-a oprit cu sabia, după care s-a învârtit şi a tăiat creatura pe piept. Mişcarea i-a rupt rana, inundându-i partea din faţă a armurii cu sânge. Din reînviat au curs bucăţi de iarbă, lemn şi noroi, însă s-a ridicat din nou, după ce s-a recompus.

— Cait! am strigat, când am reuşit în sfârşit să ajungem la marginea magiei protectoare.

Trebuia s-o facă pe Înalta Preoteasă să treacă bariera, altfel n-aveam cum s-o ajutăm.

Caitriona a făcut ochii mari, şi pe faţă îi curgea transpiraţia. S-a întors şi s-a uitat dincolo de noi, însă ţipetele s-au pierdut în haosul de urlete monstruoase. I-am urmărit privirea, spre locul unde mai mulţi Copii apăruseră, în vârful dealului.

A ridicat mâna stângă, pe când cealaltă îi atârna moale pe lângă corp, încercând să ţină sabia. Buzele i-au format cuvintele unui cântec pe care nu puteam să-l aud. Pe deal a apărut o ceaţă, deasă şi învolburată, însă înainte să se aprindă, reînviatul a lovit din nou, prinzând-o de gât şi aruncând-o la pământ.

Caitriona şi-a înfăşurat picioarele în jurul reînviatului şi s-a întors, aruncând creatura spre marginea barierei,

capul şi braţele trecându-i peste. M-am îndreptat spre ea cu sabia, dar creatura a fost prea rapidă, şi lama arzătoare a şuierat când a tăiat doar una din mâinile reînviatului.

Am ţinut piciorul pe ea, ca s-o ţin pe loc. Frustrarea m-a cuprins când am realizat că era mâna cu inelul, nu cea cu pumnalul.

Scrâşnetul reînviatului a fost ca un cuţit înfipt în creier. Am urlat odată cu ea. Toţi am făcut-o, şi până şi Copiii au dat înapoi. Reînviatul s-a ridicat, în toată înălţimea sa înspăimântătoare, şi s-a întors spre mine cu ochi arzători.

O voce ca miezul nopţii mi-a străbătut mintea, acoperind bocetul ascuţit.

Te cunosc.

Am scâncit, căzând în genunchi. Sabia mi-a căzut din mână.

Te-am văzut născându-te în visele mele.

— Opreşte-te, am reuşit să spun. Opreşte-te!

Mi-am strâns capul în mâini, încercând să scot cuvintele afară.

El nu ştie ce eşti...

Aerul dintre noi s-a luminat, a clipocit, apoi a dispărut, în nimic.

Am auzit vocea lui Olwen, de parcă traversase mai multe lumi.

— Acum, Neve!

— Stai, ce înseamnă asta? am dat să zic.

Valul de lumină arzătoare fusese deja dezlănţuit.

Copiii au simţit că magia dispăruse şi s-au năpustit asupra Caitrionei, care încerca să se ridice de jos. Însă magia lui Neve i-a dat în spate, incinerându-i.

Reînviatul stătea în faţa noastră, cu spatele la puterea care pulsa, lăsând-o să-i ardă marginile. O urmă de umanitate i-a apărut pe faţă.

— *Caitriona!*

Vocea care s-a auzit din ea era dulce ca prima zi de primăvară, şi dureros de tandră.

— *Cait a mea.*

Reînviatul s-a întins spre ea cu pumnalul, iar corpul i-a trosnit când a fost pătruns de lumină.

Preoteasa tânără s-a împleticit înainte, şi lacrimi îi curgeau pe obraji când şi-a întins mâna.

— De ce? De ce-ai făcut asta?

În ultimul său moment, reînviatul a şoptit:

— Puterea... N-am putut să opresc... ce începuse deja...

Corpul i s-a dezintegrat, devenind doar oase şi pământ. Pe măsură ce lumina lui Neve a dispărut şi aerul s-a răcit, pumnalul a căzut pe jos, strălucind cu putere şi căldură.

Caitriona a urlat în tăcerea subită, plânsetul blocându-i-se în gât când s-a prăbuşit pe jos.

Îmi simţeam corpul gol în clipa în care am îngenuncheat lent lângă ea. Deşi am ezitat, mi-am înfăşurat braţul după umărul ei.

În loc să se retragă, Caitriona s-a ghemuit în mine, plângându-mi în braţe. Gâtul mă durea foarte tare, dar nu ştiam ce aş spune dacă aş vorbi.

Neve şi Olwen au fugit spre noi şi şi-au înfăşurat braţele în jurul micii noastre grămezi. Eram vii, întregi şi tremuram. M-am ţinut strâns de ele, lăsând aerul rece să-mi răcorească transpiraţia de pe piele şi sângele din vene. În interior însă simţeam o căldură precum a soarelui, care a devenit din ce în ce mai intensă, până când am crezut c-o să explodez din cauza ei.

M-am uitat peste umăr, căutând privirea lui Emrys.

În aer nu erau decât cenuşă şi ceaţă.

M-am retras din îmbrăţişare şi teama m-a lovit în piept ca o ţepuşă.

— Emrys? Emrys?

N-am primit niciun răspuns.

Am alergat spre deal, căutând rămăşiţele Copiilor care nu deveniseră cenuşă.

„Emrys!"

Dacă se întâmplase ceva cât nu fusesem atentă...

Le-am auzit şi pe celelalte strigându-l, vocile lor răsunând prin tăcere şi devenind din ce în ce mai ascuţite şi mai speriate.

Neve a venit lângă mine, dând din cap.

— Nu înţeleg, vraja n-avea cum să-l rănească. E posibil ca unul dintre Copii să-l fi luat?

Gândul a căzut ca o lovitură puternică în stomac. M-am aplecat, încercând să nu vomit.

— Stai un pic, uite! a zis Neve, care m-a tras de braţ.

În spatele ei, se vedea faţa fără culoare a lui Olwen. Inima mi s-a ridicat în gât când ea şi Caitriona au venit spre noi.

O dâră de paşi ducea peste deal, departe de mormânt şi de noi. Ştiam că se îndreaptă spre portalul care ducea înapoi în lumea noastră.

„Ştiam că aşa se va întâmpla."

Inelul Înlăturării dispăruse, şi Emrys odată cu el.

Soarele pe care-l simţisem în mine, cel care arsese aşa puternic, s-a scufundat înapoi în orizontul întunecat.

44

Lumina deja dispărea când am început să ne întoarcem spre turn. Caitriona sugerase inițial să petrecem noaptea într-unul din turnurile de veghe, dar asta a fost înainte să dăm peste un Copil urcat în copac.

Erau întinși acolo unde căzuseră de pe crengi. Corpurile le erau întregi, dar nu se mișcau, de parcă fusese scoasă din ei scânteia vieții.

Poate chiar asta se și întâmplase.

Tovarășele mele s-au oprit, așezându-se în spatele unui buștean gol, dar eu mi-am văzut de drum.

— Tamsin, așteaptă...

Neve a încercat să mă prindă de mână, dar m-am eliberat.

Nu mi-era teamă. Nu eram curioasă.

Nu simțeam absolut nimic.

Mă mișcam de parcă eram pe fundul lacului, fiecare pas înainte necesitând mai multă forță decât cel anterior. Fiecare bucată de pământ era o luptă să stau în picioare.

Caitriona improvizase o teacă pentru sabie, ca să pot s-o car pe spate, în loc s-o duc ca pe o torță. Împreună, Neve și preotesele reușiseră că creeze destulă lumină cât să ne ghideze drumul.

M-am dus spre cel mai apropiat monstru și l-am fixat cu privirea. Jefuit de viață și de instinctul terifiant care-l împinsese de la spate, creatura era aproape jalnică.

Limba îi ieşea din gură şi picioarele îi atârnau când l-am întors pe spate cu piciorul.

Globii săi oculari goi se uitau la mine. Cărăbuşii necrofagi îi mâncaseră deja ochii.

Olwen s-a aplecat lângă creatură şi s-a încruntat când a atins pielea gri şi zbârcită de pe pieptul acesteia.

S-a uitat la Caitriona şi a dat din cap.

— Deci Înalta Preoteasă, adică reînviatul, le-a dat viaţă, iar blestemul, sau puterea care-i alimenta, s-a destrămat odată cu ea, a spus Caitriona.

Preoteasa arăta epuizată. Bandajele de pe faţa ei erau murdare de transpiraţie şi mizerie.

Neve a inspirat adânc când a atins una dintre creaturi cu un singur deget.

— Ce te nelinişteşte? a întrebat-o Olwen.

— Blestemele pot să dăinuie mai mult decât cel care le-a aruncat, dar nu cred că e cazul şi acum. Totul arată de parcă am tăiat capul de restul corpului.

— Mai există vreo şansă ca ritualul să-i transforme la loc? a întrebat Caitriona.

— Cred că scenariul cel mai bun la care putem spera e ca ritualul să elibereze orice fărâmă de suflet ar mai fi blocată în corpurile astea.

Buza de sus mi-a tremurat când am văzut devastarea de pe feţele lor. Dacă fuseseră destul de naive încât să creadă că ritualul o să refacă totul aşa cum era, atunci meritau durerea pe care o simţeau.

— N-au avut nicio şansă, doar că n-aţi putut să acceptaţi adevărul, am spus pe un ton acid, în timp ce continuam să înaintez prin pădurea distrusă, păşind peste corpuri, în zăpada bătătorită. Aerul se simţea tăios şi îngheţat în piept.

Cu privirea fixată asupra cadavrelor, aproape am intrat în Neve, care venise în faţa mea. Pe faţă i se citea îngrijorarea. Am vrut s-o ocolesc, dar s-a mişcat odată cu mine, imitându-mă.

— Dă-te la o parte, i-am spus pe un ton rece.

Nu m-a ascultat.

— *Dă-te*, am repetat.

Neve a făcut un pas înainte și, până s-apuc să mă retrag, m-a prins de umeri. Am încercat să mă mut, dar era surprinzător de puternică, ținându-mă pe loc. Forțându-mă să stau. Să simt totul.

Niciodată nu m-am simțit mai expusă decât în acel moment, dezbrăcată de minciuni și de rolul atent construit de-a lungul întregii vieți. Adevărul umilitor putea fi văzut de toată lumea. În spatele acelor straturi cinice și reci nu era o esență puternică, ci teamă. Era fetița pe care până și eu încercasem s-o las în urmă.

M-am lăsat în brațele lui Neve, îngropându-mi fața în umărul ei.

— Îmi pare rău. Te rog, nu ne întoarce spatele, a spus ea cu blândețe, luându-mă în brațe.

Fiecare parte din mine îmi lăsa impresia c-o să explodeze. Pentru o clipă, am simțit miros de pin și mi-am dat seama că încă-i mai purtam puloverul. L-am tras de pe mine și l-am aruncat peste o creatură. Preferam să simt frigul decât atingerea acelui pulover.

— Sunt o proastă. Am permis să se întâmple din nou.

„Singură."

Părăsită pentru ceva mai important. Și chiar era mai important faptul că voia să-și salveze mama și să plece de lângă tatăl lui. Toate astea valorau mai mult decât încrederea care se înfiripase între noi.

Asta dacă spunea măcar adevărul. Istețul Emrys Dye, care mereu se grăbește să se ascundă și să mintă, mi-a șoptit vocea aia familiară.

Gândul a fost îndeajuns ca să mă simt expusă. Îi spusesem adevărul meu. Îi spusesem lucruri pe care nici măcar Cabell nu le știa.

— El e singurul căruia ar trebui să-i fie rușine. Ne-a păcălit pe toate, a spus Caitriona, a cărei furie era evidentă.

Olwen m-a mângâiat pe braţ, plimbându-şi degetele peste tăietura pe care o rebandajase în grabă.

— Nu trebuie să-l scoţi din inima ta, dar nu lăsa dragostea din tine să devină de piatră din cauza lui. Nu merita.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi trebuit să vorbesc ceva mai devreme, dar n-am vrut să-l rănesc. Recunosc sabia pe care o porţi, şi îi ştiu povestea. Mari mi-a spus-o în urmă cu mulţi ani.

Zâmbetul ei era presărat cu tristeţe.

— Care e?

— Cred că sabia se numeşte Dyrnwyn, sau Mâner-Alb. A fost făcută în Avalon şi purtată odată de un rege, Rhydderch Hael. Se spunea că lama izbucnea în flăcări când sabia era mânuită de cineva demn şi nobil.

Am fixat-o cu privirea.

— Eşti sigură? a întrebat Caitriona.

— Mersi pentru votul de încredere, am spus eu sec.

Însă mi-a venit să râd când a înţeles implicaţia întrebării.

— Nu, n-am vrut să sune aşa. Bineînţeles că eşti demnă.

— Chiar nu sunt, şi nu m-am supărat. Să testăm teoria?

Le-am întins sabia, dar toate trei s-au dat înapoi.

— Serios?

— Nu vreau să fiu judecată de o bucată de metal, a spus Neve, ridicându-şi mâinile.

— Eu sunt mulţumită cu propria mea valoare, a zis Olwen.

Caitriona a privit-o mai mult decât celelalte, dar, în cele din urmă, tot şi-a retras privirea.

— Tamsin, eşti sigură că nu vrei să mergem după el? Datorită zăpezii, o să putem să-l găsim uşor.

Neve m-a luat de mână, aşteptând să iau o decizie.

Puteam să merg după Emrys. Probabil puteam chiar să iau Inelul Înlăturării înapoi, înainte să i-l dea lui Madrigal. Era posibil ca portalul să mai fie deschis.

Dar trebuia să mă gândesc la ritual. Mai erau Cabell, şi Neve, şi Bedivere, precum şi preotesele cu care mă împrietenisem, deşi încercasem să le ţin la distanţă. Erau supravieţuitorii din turn, care încă mai luptau împotriva sorţii. Mai era şi Avalon, locul frumuseţii şi al vieţii, care putea să devină din nou aşa.

— Nu, a plecat deja, am spus.

— Cum are de gând să se întoarcă în lumea voastră, dacă nu suntem acolo să-i deschidem calea? a întrebat Olwen.

Neve şi cu mine ne-am uitat una la cealaltă.

— Legat de asta...

Olwen a făcut ochii mari de mirare când a auzit povestea cu Cotoroanţa Ceţii, ofranda şi instrucţiunile ei, şi anume că portalul putea fi folosit o singură dată când intram în Avalon, şi o singură dată pentru întoarcerea în lumea muritorilor.

— Cred c-o să reuşim să deschidem drumul original către lumea muritorilor, chiar dacă ritualul n-o să aibă succes, a zis Olwen.

— O să aibă succes, i-am zis.

„Trebuia."

— Sunteţi supărate pe noi că v-am ascuns asta? a întrebat Neve, uitându-se la Caitriona.

Părul ei argintiu a strălucit când zăpada a căzut din copaci.

— Nu, pentru că şi acum, cu drumul spre casă deschis, aţi ales să rămâneţi cu noi.

Neve a zâmbit.

Caitriona a tuşit şi s-a întors cu spatele la noi.

— Hai să ne vedem de drum. Nu vreau ca ceilalţi să-şi facă mai multe griji decât şi-au făcut deja.

Am ridicat capul şi am început să merg, permiţând haosului din piept să se liniştească şi unei noi stări de calm să mă acapareze. Neve mi-a zâmbit, şi nimic din privirea ei caldă nu era milos sau prudent. Încremenirea tăcută a insulei mi-a oferit claritate. Am înţeles că durerea de care mă temusem atâta timp era exact lucrul care-mi spunea că supravieţuisem pierderii.

Am ţinut pasul una cu cealaltă, în timp ce umbrele din jurul nostru s-au mărit, întâmpinând noaptea lungă.

Ne-am oprit o dată ca să ne odihnim, şi Olwen ne-a verificat bandajele, uitându-se după semne de infecţie, dar nu a durat mai mult de câteva momente.

Acum, că pumnalul ajunsese din nou în posesia lor, erau nerăbdătoare să facă ritualul de curăţare, iar eu deveneam din ce în ce mai nerăbdătoare să mă întorc la Cabell. După cele întâmplate cu Bedivere, nu puteam să-mi imaginez cum se simţea.

În sfârşit, am zărit turnul, pietrele sale cele mai înalte fiind luminate de focurile care încă ardeau în şanţ. Caitriona s-a relaxat când l-a văzut şi a grăbit pasul.

Dar când am trecut prin ultima porţiune de pădure, am încetinit.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Neve.

— Unde sunt? am întrebat, uitându-mă în jur.

Înainte să plecăm, Copiii formaseră un cerc în jurul perimetrului turnului, unul pe care ar fi trebuit să-l traversăm deja.

— Probabil că reînviatul i-a chemat înapoi, a spus Neve, când am prins-o pe Caitriona din urmă.

Aceasta stătea la linia copacilor şi se uita la turnul aflat în apropiere, pietrele sale antice strălucind de la flăcări. Râuri lungi şi roşii curgeau pe cel mai apropiat zid, semănând cu mătasea în lumina flăcărilor. Ceaţa încă plutea peste drumul care ducea spre şanţ. Spre surprinderea mea, podul mobil fusese deja lăsat jos.

Copacul-Mamă părea mai întunecat de la distanța asta. Ramurile de sus erau acoperite cu alb, mascând puținul verde care mai rămăsese.

Pașii lui Olwen au scrâșnit în zăpadă, în spatele meu, dar când a ajuns lângă mine, a înghețat pe loc. A început să gâfâie, respirația albă amestecându-se cu ceața. Pentru prima oară, mi-am dat seama că nu simțeam doar fumul de la foc. Mai era o nuanță, poate de haine arse.

Și ceva mai rău.

— Se pare c-au început celebrările fără noi. Sunt curioasă de ce au folosit stindarde roșii, a spus Neve, încercând să deslușească ce vedea în depărtare.

Atunci am înțeles.

Caitriona a scos un răcnet puternic, apoi a coborât dealul în grabă, până a ajuns la podul lăsat. Olwen era în spatele ei, împiedicându-se prin zăpadă și de pietrele care le ieșeau în cale.

Eu n-am putut să mă mișc. Întunericul m-a învăluit, apăsându-mă pe umeri cu mâinile sale înghețate, oprindu-mă în loc.

— Alea nu sunt stindarde, Neve. E sânge.

45

Tăcerea morţilor avea propria sa putere, grozavă şi teribilă. Precum un geam întunecat de sticlă, înghiţea totul şi nimic; nici măcar lumina nu mai ieşea la suprafaţă.

Curtea devenise un câmp de luptă, arena unei ultime confruntări disperate. Un loc unde doar muştele şi vântul mai îndrăzneau să intre.

Partea de jos a Copacului-Mamă era arsă, iar frunzele rămase, bătătorite în zăpada însângerată. Deri era o grămadă de ramuri, dar încă se mai ţinea de trunchiul masiv. Corpurile spiritelor îl încercuiau, ca un halou al morţii.

Fiecare parte din mine s-a încordat, disperată să fugă în direcţia opusă. M-am forţat să stau acolo, la periferia măcelului. M-am forţat să mă uit.

Să văd tot.

Betrys căzuse fix înainte de poartă, fiind în prima linie de apărare dintre monştri şi oamenii nevinovaţi dinăuntru. Ţinea sabia strâns, chiar dacă murise. Arianwen se afla lângă ea, corpul fiindu-i întins peste al lui Lowri. Seren şi Rhona erau întinse pe treptele albe ale turnului, cu mâinile îndreptate una spre cealaltă în timpul măcelului din jur. Râuri de sânge curseseră peste pietre şi se uscaseră, în şuvoaie de culoarea ruginii.

Duhoarea de moarte, de descompunere era singurul lucru care părea real. Olwen se mişca printre cadavre, se împiedica, ţipa şi plângea, pe măsură ce le verifica pulsul.

Caitriona a fugit spre turn, urcând printre rămăşiţele a tot ce cunoscuse şi iubise vreodată. Porţile odată măreţe ale sălii mari erau sparte şi scoase din balamale. Şi când urletele ei îndurerate au ajuns până în curte, am ştiut că nimeni dinăuntru nu supravieţuise.

Neve a spus ceva în spatele meu, pe un ton distrus, dar am fost egoistă. Nu puteam să mă gândesc decât la un singur lucru. La un singur nume.

„Cabell."

Fratele meu... el... Nu era posibil.

Nimic din tot ce se întâmplase nu era posibil. Nu era real.

Am început să alerg, verificând cadavrele, întorcându-le ca să dezvălui agonia morţii lor, feţele distruse şi devorate. Mi-am dat seama că ţipam când a devenit imposibil să respir. Îi strigam numele şi mă rugam la toţi zeii care existau.

Nu puteam să scăpăm de morţi. Ecourile terorii pe care au simţit-o în ultimele lor momente pluteau în jurul nostru, în ceaţă. Animalele zăceau măcelărite în grajd. Bărbaţii şi femeile atârnau pe pereţi, corpurile lor fiind zdrobite şi pielea, sfâşiată. Aled şi Dilwyn se aflau în grădina lui Olwen. Angharad şi mulţi alţii zăceau pe câmpul din curte, unde câteva seminţe germinaseră din pământ, pentru un botez al sângelui.

Unde era Cabell? *Unde*?

Am fugit în temniţă, la izvoare, la drumul de sub armurărie, până când am văzut că uşa de la bucătărie fusese ruptă. O amintire a vocii lui Bedivere a străpuns panica arzătoare din mintea mea. „Ultima speranţă din Avalon."

M-am căţărat pe cadavrele Copiilor şi ale avalonienilor ca să ajung înăuntru. Dulapul fusese îndepărtat de la perete, fiind blocat de cadavrul unui bărbat. L-am rupt de tot şi am coborât pe scara îmbibată în sânge.

După tot ce văzusem, ce se afla pe drumul zânelor m-a făcut să vomit.

Rezultatul măcelului ajungea mai sus de ghetele mele, negru și dens în întuneric. Am scos lanterna din geantă, însă mâinile îmi tremurau așa tare, că aproape am scăpat-o în timp ce analizam cadavrele din jur. Ce mai rămăsese din ele.

Oricine îndrăznise să coboare aici fusese prins în capcană. Ușa care dădea spre livadă era închisă. Încuiată. Fără nicio speranță să evadeze, fuseseră sfâșiați.

Lumina lanternei s-a plimbat peste masacru, și mi-am ținut respirația, ca să nu inspir duhoarea copleșitoare a morții. Bucăți din armura lui Bedivere erau împrăștiate printre corpuri. Frigul m-a învăluit, în timp ce lumina a trecut peste o bucată de piele uzată.

Am întins mâna spre podeaua îmbibată în sânge, degetele mele intrând în piscina întunecată și sinistră. Bucata de piele era de mărimea palmei, dar se vedea că fusese gulerul unei jachete. Am întors-o și am văzut cusătura atentă a unui copil, odată galbenă, acum stacojie, și literele LAR. Sub ea, ca un sigiliu de blestem ascuns, era tatuat un petic de piele palidă.

M-am aplecat și am vomitat tot ce aveam în stomac. Gâfâiam și vomitam, până când nu mi-am mai simțit mâinile și am scăpat materialul și lanterna. Întunericul m-a înghițit și n-am știut încotro s-o iau, pe unde era ieșirea. O durere cum nu mai simțisem niciodată m-a rupt în două, și n-am putut decât să mă țin de peretele din spate, ca să nu mă înec în ce mai rămăsese din morți.

Din Cabell.

Am plâns, și sunetul s-a răsfrânt pe pereții de piatră. Tot corpul îmi tremura. Tot ce am făcut, pentru *asta*. Faptul că persoana pe care o iubisem cel mai mult în lume suferise așa ceva, durerea și teama acestui întuneric, momentul în care conștientizase că n-o să scape, clipa în care fusese redus la o simplă amintire și la asta... *asta*...

Nu găseam ieşirea şi n-aveam unde să mă duc. Aşa c-am rămas acolo, în timp ce lacrimile se revărsau din mine, sperând şi rugându-mă să mor de durere. În cele din urmă, Neve a venit şi m-a condus afară.

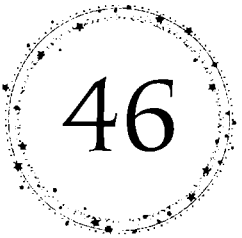

46

Am stat singură pe peretele-cortină, uitându-mă spre pădurea întunecată. Timpul se juca lent cu mintea mea, şi aici, într-un loc în care era noapte aproape tot timpul, părea să conteze şi mai puţin. O parte din mine spera că, dacă voi sta acolo şi voi lăsa vântul rece să facă ce vrea din mine, şi eu voi deveni de piatră. Astfel, nu va trebui să desfac gândurile încâlcite din mintea mea, sau să alin durerea din piept.

Ochii mi-au curs de la frig, dar lacrimile refuzau să apară. Puţul din mine secase într-un mod aproape înfricoşător. Când s-a umplut din nou, devenise o otravă familiară. Una a cărei povară o meritam din plin.

Tu ai făcut asta.

Tu l-ai adus aici, pentru c-aveai impresia că ştii mai bine.

Totul a fost pentru nimic.

Ai primit ce ai meritat.

Şi el a murit urându-te.

Fratele meu cel sensibil, genial, talentat şi fermecător. Cel mai bun, nu doar din familia Lark, ci din lumea întreagă. Avalonul nu-i adusese decât durere şi moarte. N-ar fi trebuit să-i spun să vină cu mine.

N-ar fi trebuit să merg în căutarea lui Nash.

Durerea pierderii m-a lovit din nou, lăsându-mă fără aer. Cabell fusese aşa aproape de sfârşitul coşmarului său. La un pas să scape de întunericul care încercase să-i înăbuşe orice urmă de speranţă. Care încercase să-l devoreze.

Nu puteam să închid ochii fără să-mi imaginez cât de repede şi crunt venise moartea după ei toţi, la doar câteva ore de la salvarea insulei.

O furie revoltătoare m-a străbătut, aducându-mi din nou gust de fiere în gură. Nu existau nicio Zeiţă şi niciun alt zeu. Nu exista soartă. Nu existaseră decât nesiguranţele crude ale vieţii.

Ceaţa insulei şerpuia printre copaci, întinzându-şi degetele lungi şi curioase spre turn. Magia ultimei surori, dintre Cele Nouă, se estompase, iar focurile din şanţ nu mai ardeau. M-am uitat în el, privind oasele, lemnul ars, săbiile şi scuturile care căzuseră înăuntru şi fuseseră distorsionate de căldură.

Ce trebuia să fac acum? Nu mai rămăsese nimic din fratele meu de îngropat. Drumul către barcă, către lumea oamenilor, era liber acum, şi nu mă oprea nimic nici pe mine, nici pe altcineva să plece, dar ce mă aştepta acolo? O viaţă măruntă, presărată cu amintiri dureroase despre cum fusesem lăsată în urmă, şi cu senzaţia că fusesem inutilă. Un loc de muncă pe care l-am moştenit, o ghildă care nu m-a vrut niciodată, niciun prieten pe care să mă bazez, niciun loc unde să mă duc, decât o casă care trebuia să fie a amândurora, plină de lucruri de care fratele meu nu va mai avea nevoie vreodată.

La final, ce mai rămânea?

Un plânset înfundat a umplut amurgul, şi o lumină uşoară s-a ridicat de dedesubt. Cu muşchii rigizi, m-am îndepărtat de perete şi m-am uitat în jos, spre curte.

Olwen întindea trupurile unul lângă altul, aranjându-le cu blândeţe, chiar şi pe cele mai desfigurate. A încercat să le cureţe feţele, braţele şi picioarele, dar când

a ajuns la Betrys, a început să tremure. Şi-a lipit faţa de şorţul însângerat, ca să nu i se audă plânsetele.

Asta.

Cuvântul a cântat prin mine, ca şi cum cineva mi l-ar fi şoptit în ureche.

Asta. Asta mai rămăsese.

Ele.

Am înaintat pe perete şi m-am oprit ca să iau cadavrul unui bărbat căzut peste arcul său rupt. L-am coborât pe scări, chinuindu-mă sub greutatea lui, şi l-am întins lângă ceilalţi. Olwen şi-a ridicat privirea, dar deja mă întorsesem spre scări, unde aşteptau mai mulţi morţi.

Am lucrat în tăcere, şi mi-am dat seama că mişcarea şi concentrarea mi-au liniştit gândurile. La un moment dat, Neve ni s-a alăturat, spălându-i şi pregătindu-i pe morţi, în timp ce Olwen şi cu mine îi aduceam. Neve, care fusese odată captivată de moarte, pierduse orice lumină din ochi, după ce realitatea sumbră o lovise cu putere.

Apoi a venit Caitriona, aducând corpul delicat al lui Mari din turn. A aşezat-o lângă surorile ei, faţa ei fiind rigidă, din cauza emoţiei cu greu suprimate.

Pe Flea a adus-o ultima, dar s-a oprit când a ajuns aproape de noi. A strâns-o mai tare în braţe, şi faţa i s-a încordat sub bandaje.

— Cait! a spus Olwen cu blândeţe, ridicând braţele.

— Nu, a zis cealaltă preoteasă, ţinând-o strâns pe Flea.

— S-a dus deja, draga mea. Nu se mai poate face nimic.

— Nu.

Caitriona a închis ochii, rugându-se.

Neve s-a ridicat şi s-a dus lângă Caitriona. Şi-a pus mâna pe spatele ei şi a ghidat-o uşor înainte. Mi-am şters transpiraţia şi mizeria de pe faţă cu mâneca jachetei.

Cu greu am putut să mă uit când au întins-o pe fetiţă alături de ceilalţi.

Flea părea aproape liniştită, şi cumva, asta doar înrăutăţea situaţia, deoarece ştiam că ultimele ei momente nu fuseseră deloc aşa.

M-am aplecat lângă ea şi am mângâiat-o pe mână. Am studiat-o, aşa cum făcusem şi cu ceilalţi. Nu voiam să uit nicio parte din ea. Silueta ei mică. Venele albastre subţiri de pe pleoape. Şuviţele de un blond-deschis, prinse sub căciulă.

I-am luat mâna stângă şi am curăţat-o cu o cârpă nouă. Olwen i-a luat mâna dreaptă şi i-a pus în ea nişte ierburi şi flori uscate, cum făcuse şi cu ceilalţi. Caitriona a rămas în spate, şi lacrimile îi curgeau pe faţă. Neve a stat aproape de ea şi mi-a aruncat o privire neajutorată, când a luat-o de braţ.

Am pus uşor mâna Fleei pe stomac, dar când mi-am retras mâna, am simţit ceva în centura pantalonilor. Nedumerită, am ridicat materialul pătat de sânge.

— Ce este? a întrebat Neve, aplecându-se peste umărul meu.

Preotesele au venit şi ele lângă mine, şi am ridicat piatra plată, de mărimea palmei, în cel mai apropiat firicel de ceaţă strălucitoare.

Doar că nu era o piatră, ci un os. Şi însemnele...

Olwen s-a ridicat şi s-a dus în atelier, doar ca să reapară peste câteva clipe cu un coş în care se afla vasul Înaltei Preotese Viviane. A întors sculptura pe dos şi am băgat bucata de os în gaura de acolo, potrivind-o până s-a potrivit perfect.

— Unde l-a găsit? a şuierat Caitriona.

— Sau de la cine l-a furat? am spus.

— În fiecare noapte o verificam de bunuri lipsă. Probabil a dat peste el cât eram plecate, a spus Olwen.

— Poate fi reparat vasul? Dacă cineva l-a spart intenţionat, vreau să ştiu ce amintiri încerca să ascundă.

Olwen a dat din cap.

— Nu există nicio persoană vie care să poată să-l repare şi să-l reunească prin magie.

Un gând mi s-a strecurat în minte, tăcut şi plin de anticipare.

— Nu în lumea asta. Dar dacă ar exista cineva în lumea muritorilor?

Tăietorul-de-Oase făcea de o veşnicie chei din oase şi putea să procure orice, chiar şi venin de bazilisc. Şi, dacă nu putea repara vasul, poate ştia pe cineva care se pricepea s-o facă.

Am pus bucata de os în coş şi am acoperit-o cu un material. Aveam s-o luăm cu noi în călătoria noastră.

Caitriona a mângâiat obrazul rece al Fleei.

— Ce să facem? Îi îngropăm? a întrebat Neve.

Caitriona a dat din cap.

— Nu putem. Trebuie să-i ardem, cum am făcut şi cu ceilalţi.

— Dar blestemul...

— Nu ştim dacă blestemul a fost rupt. E mai bine ca sufletele lor să fie eliberate pentru totdeauna în mâinile morţii, decât să riscăm să se transforme tocmai în creaturile care i-au omorât.

— Tamsin şi cu mine putem să facem asta, le-a spus Neve.

— Nu. Onorarea morţilor e una dintre cele mai sacre datorii ale unei preotese din Avalon. Trebuie să fie ultimul nostru act.

— Dar eşti în continuare preoteasa Avalonului, i-am spus.

— Sunt preoteasa nimicului, şi asta o să rămân.

Am pus corpurile pe câmpul din curte, unde ar fi crescut recoltele, dac-ar fi fost timp. Caitriona a făcut incantaţia pentru foc, iar cuvintele îi ieşeau aspre din gât. Însă când Olwen a luat-o de mână şi a început să fredoneze un cântec, Caitriona s-a retras.

Scântei au apărut printre corpuri, alimentate de resturile pe care le găsisem şi devenind flăcări mici.

— N-o să mă rog unei Zeiţe care a permis aşa ceva, a zis Caitriona.

Olwen a părut că voia să se întindă după ea, dar, în cele din urmă, doar şi-a plecat capul şi a cântat rugăciunea singură.

— *Ţie, Mamă, ţi-i trimitem pe dragii inimilor noastre...*

Cântecul ei a dispărut sub zgomotul focului, care s-a răspândit şi a urcat din ce în ce mai sus, peste bucăţile de mobilă, peste fân, peste cadavre, cuprinzându-le, doar pentru o clipă, în lumină pură.

Am stat toate patru împreună, privind cum fumul a devenit argintiu pe fundalul întunericului şi s-a amestecat cu ceaţa. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Caitriona făcând un pas în faţă, ca şi cum voia să se urce pe rug.

— Dacă era scris să murim... Dacă era scris să murim, ar fi trebuit s-o facem împreună. Durerea asta... nu suport gândul că n-o să le mai văd niciodată.

Aerul a licărit cu căldură. Peste marea de flăcări şi fum, stătea o creatură albă, privindu-ne. Cornul său a sclipit când şi-a plecat capul. Uimită, mi-am şters cenuşa şi mizeria din ochi, şi m-am uitat din nou, dar nu mai rămăsese decât focul.

Olwen a luat-o pe Caitriona de braţ. Nu sunt sigură dacă voia să-i ofere alinare sau s-o ţină pe loc. Neve m-a privit, purtându-şi inima zdrobită în văzul tuturor.

„Ele."

Nu am reușit să-l salvez pe Cabell, sau pe restul. Dar puteam să le ajut pe ele. Puteam să am grijă de ele.

— Alegeți-mă pe mine.

Cuvintele au fost primare, născute dintr-o parte pe care încercasem atât de mult s-o ignor. Din copilul dat. Din fata lăsată în urmă, iar și iar.

— Alegeți-mă pe mine, am repetat, cuvintele ieșind disperate, când celelalte s-au întors spre mine. Alegeți-mă pe mine, pentru că eu vă aleg pe voi.

— Tamsin, a șoptit Neve.

— Știu că nu pot să fiu cine au fost ei pentru voi. Și că niciodată n-am fost o persoană bună. Dar mă străduiesc, și știu că orice o să urmeze, pot să-i fac față, pot să-i supraviețuiesc, dacă noi patru rămânem împreună. Așa că vă rog, alegeți-mă pe mine...

Am făcut un pas în spate, lipindu-mi mâinile de față, însă cineva a fost acolo ca să le dea la o parte. Caitriona. Mâinile ei erau aspre când le-a strâns pe ale mele.

— Te-am ales în momentul în care am aflat că ai plecat după pumnal. Faptul că ți-ai riscat viața pentru noi toți a fost un act de curaj și de speranță. Toată viața mea, cât o să mai trăiesc, o să fiu prietena ta. Ce jurăm aici, nimeni să nu poată distruge.

Olwen și Neve s-au așezat de o parte și de cealaltă, și brațele lui Olwen erau moi și calde când ne-a cuprins cu ele. Neve și-a pus mâinile peste ale noastre. În clipa aceea, ceva din mine s-a liniștit, și apăsarea pe care o simțeam în piept a dispărut. Plămânii, inima, tot corpul păreau cuprinse de o emoție măreață, ca și cum tocmai sigilasem promisiunea cu magie.

— Dacă suntem împreună, o să trecem peste toate. Dar trebuie să hotărâm ce să facem, a spus Olwen.

— Vreţi să vă întoarceţi cu noi în lumea muritorilor? a întrebat Neve. Puteţi să deschideţi drumul, şi o să-l traversăm împreună.

Am fost surprinsă când Caitriona a spus un simplu:

— Da. Cred că acum nu există altă opţiune.

— Şi ritualul? am întrebat.

— Ce e cu el? a spus Olwen.

Ştiu că mi s-a citit şocul pe faţă, pentru c-am văzut confuzia de pe chipurile lor.

— După tot ce s-a întâmplat aici, n-ar trebui să încercăm?

— Cele Nouă nu mai există. Nu vor mai exista niciodată, a spus Caitriona.

Am strâns-o de mâini, ca să nu se retragă.

— E foarte simplu. Nu sunt sigură că instrucţiunile transmit ceea ce crezi tu. Nu scrie nicăieri că trebuie să fie un anumit număr de preotese care să conducă ceremonia.

— *Alătură-ţi mâinile celor ale Surorilor tale, şi fii completă din nou, cu inima şi puterea,* a recitat Neve, care a căzut apoi pe gânduri. Voi două ştiţi probabil mai bine decât noi, dar înţeleg ce spune Tamsin. Poate e vorba doar ca oricine ar face ritualul să aibă acelaşi scop.

— *Completă din nou, cu inima şi puterea,* am recitat. Mie-mi sună a înfloriturі poetice.

Caitriona încă dădea din cap, cu o expresie chinuită.

— Cel puţin ar reface tărâmul şi ar curăţa ceaţa, a spus Olwen.

— Zeiţa ne-a părăsit deja. A părăsit Avalonul, a spus Caitriona.

— Eu nu cred că e aşa. Altfel de ce-ar fi ajuns Neve aici? Sau Tamsin? Există un motiv pentru care au venit la noi, şi trebuie să cred că ăsta e.

Caitriona nu şi-a ascuns durerea care i se citea pe faţă, dar am simţit că începea să se deschidă ideii.

— Te rog... Nu e posibil să fi murit cu toţii degeaba, a implorat-o Olwen.

În cele din urmă, în lumina strălucitoare a rugului, Caitriona s-a întors către turn şi ne-a condus în sala cea mare, pentru o procesiune în tăcere.

În timp ce Olwen şi Caitriona pregăteau altarul din sala cea mare, purificându-l cu tămâie şi uleiuri, Neve şi cu mine ne-am dus sus, ca să ne schimbăm în haine curate şi să ne strângem bunurile. Cerul începea să se lumineze, şi nu puteam să mă gândesc decât că avea aceeaşi culoare ca fumul care încă ieşea de pe rug. Mirosul de cadavre arse mi-a întors stomacul pe dos, dar nu mai aveam nimic de scos.

Neve a închis uşa în urma noastră pentru ultima oară şi m-a privit îndreptându-mă spre camera în care stătuseră Cabell şi Emrys.

M-am oprit, simţind cuvintele care se strângeau în mine. Povestea care voia să fie, în sfârşit, spusă.

— Ai avut dreptate. Chiar am un semn al morţii.

— Tamsin...

— Nash şi Cabell mă lăsaseră în urmă în tabăra noastră. Se duseseră să caute pumnalul lui Arthur în cripta altei vrăjitoare, şi nu aveau pentru ce să mă folosească.

Am înghiţit nodul care mi-a apărut în gât.

— Şi apoi, am auzit-o... am auzit o voce purtată de vânt. Am crezut că mă cheamă. Era o Doamnă Albă.

O femeie care fusese ucisă de iubitul ei şi pusă să protejeze comoara acestuia, până când ucidea pe altcineva care să-i ia locul.

— Eram doar un copil tont, şi eram atât de furioasă şi rănită că mă lăsaseră în urmă. Chiar dacă ştiam că nu e aşa, chiar dacă Nash ne spusese atâtea poveşti cu fantome, nu puteam să mă gândesc decât că „Mă vrea". Ştiu c-o să sune absurd, dar o parte din mine chiar s-a întrebat dacă e mama mea şi a venit în sfârşit după mine. Am stat doar noi două pe câmpul deschis, acoperit de zăpadă, şi chiar şi când s-a întins să-mi atingă pielea din dreptul inimii, ca s-o îngheţe, m-am întrebat dacă expresia de pe chipul ei era iubire.

Neve m-a luat în braţe din spate, lipindu-şi faţa de umărul meu. În loc să mă retrag, m-am afundat în îmbrăţişare.

Când mi-a dat drumul, a aşteptat să mă uit în spate, după care a spus:

— O să mă duc la bibliotecă puţin. Să mai arunc o ultimă privire.

Am încuviinţat.

— Ne vedem acolo într-un minut.

Am aşteptat până când paşii ei au dispărut pe scări, după care am deschis uşa.

Camera vecină era identică cu a noastră. Muşcătura rece a aerului se intensificase din cauză că nu stătea nimeni acolo. În afară de geanta lui Cabell, care se afla la capătul patului, nu erau alte semne că dormise cineva acolo.

Am simţit cum m-a umplut un nou val de amărăciune. Emrys n-avea de unde să ştie c-o să găsim inelul, dar faptul că nu lăsase nimic în urmă m-a pus pe gânduri.

„Nu-mi pasă", mi-am spus, ridicând geanta lui Cabell şi strângând-o la piept. „Nu-mi pasă."

Am băgat mâna în buzunarul jachetei şi am scos o bucată de lemn. Am strâns-o cu putere, în timp ce m-au năpădit emoţiile, până mi-a intrat în piele.

Şi, după aceea, am inspirat adânc, am pus pasărea cioplită pe pernă şi am plecat.

Am găsit-o pe Neve în partea din spate a bibliotecii, admirând tapițeriile care acopereau ferestrele. Pe una, un bărbat învăluit în ramuri și-a ridicat sabia, ca să-l înfrunte pe cavalerul din cealaltă.

Neve a întors capul spre mine când m-am apropiat.

Am atins silueta din care ieșeau frunze de stejar.

— Ai auzit povestea asta? Regele Măceș și Regele Stejar?

— Nu, dar pot să ghicesc: reprezintă schimbarea anotimpurilor?

— În esență, da. Sunt personificarea iernii și a verii, sau a jumătății întunecate a Roții Anului, și a luminii. Se duelează iar și iar, puterea lor schimbându-se pe măsură ce se schimbă anotimpurile. Unele versiuni spun că Regele Măceș e Lordul Morții și că se duelează pentru o femeie pe care o iubesc amândoi – însăși Zeița.

Era ciudat să văd povestea reprezentată aici, dar având în vedere mărimea bibliotecii și diversitatea manuscriselor, m-am gândit că avalonienii strânseseră povești din întreaga lume.

— Coborâm? a întrebat Neve, care se chinuia să-și ridice borseta.

Cu toate că magia îi extindea capacitatea, nu o făcea și mai ușoară.

— Da, am spus, și, împinsă de un impuls puternic, am atins-o pe braț. Mulțumesc c-ai fost prietena mea, chiar și când nu meritam asta.

— Nu mi-ai ușurat deloc treaba, dar, pe de altă parte, nimic din ce e bun în viață nu se obține ușor.

Am auzit pași venind dinspre scară. M-am întors, așteptându-mă să le văd pe Olwen sau pe Caitriona, dar n-a apărut nimeni.

Nedumerită, m-am apropiat de scări, dar nu era nimeni acolo. Neve şi cu mine ne-am uitat una la cealaltă, continuând să coborâm şi analizând holul întunecat de la etajul de mai jos. Se auzea mişcare acolo.

— Treci aici, pungaşule, am spus eu, aplecându-mă.

Un pui de pisică gri, care tremura şi avea blana plină de sânge, a ieşit din umbră şi mi-a sărit în braţe. Şi-a băgat ghearele în partea din faţă a jachetei, încercând să mi se înfăşoare pe după gât.

— E pisica lui Mari, i-am spus lui Neve.

Şi-a plimbat coada peste faţa mea şi m-a dus cu gândul la acasă.

Neve s-a întins să mângâie pisica.

— Unde te-ai ascuns, micule Griflet?

„Şi ce-ai văzut?" m-am întrebat.

— Ţi-ar plăcea să locuieşti într-o bibliotecă? Cu mulţi alţi prieteni simpatici şi puşi pe şotii?

În timpul ăsta, Neve şi cu mine coboram spre sala cea mare.

Olwen ne-a întâmpinat pe scări.

— Tocmai veneam după voi.

Mi-am dat părul la o parte, ca să vadă pisoiul. Expresia lui Olwen a devenit un tablou de emoţii, niciuna destul de puternică să reziste mai mult de o clipă.

— Mamă binecuvântată!

A scos cu atenţie ghearele puiului din jachetă şi l-a ghemuit în braţele ei. Griflet a început să toarcă fericit.

— Eşti pregătită? a întrebat Neve.

— Da. Ritualul trebuie făcut în zorii zilei, aşa că n-avem timp de pierdut.

Sala cea mare încă duhnea a sânge, şi pe podea se mai vedeau petele întunecate, chiar şi după ce încercaserăm să le curăţăm. Statuia Zeiţei se ridica deasupra

altarului, corpul ei alb de piatră fiind pătat cu sânge. Lumânarea încă ardea în centrul pieptul ei.

Caitriona stătea cu spatele la noi, uitându-se la obiectele pe care le avea în faţă: pumnalul, bagheta, pocalul, un bol cu ce părea să fie pământ şi o carafă cu apă de izvor strălucitoare. Când a auzit mieunatul lui Griflet, s-a întors uimită.

— Cum?

— Tamsin şi Neve l-au găsit la etaj.

Preoteasa i-a lipit faţa de obraz, apoi l-a pus în coş, cu vasul lui Viviane. Griflet s-a ghemuit în pătura moale care-l acoperea.

Neve şi cu mine ne-am pus genţile lângă el şi am acceptat coroanele subţiri din plante şi ramuri împletite, pe care ni le-a pus Olwen pe cap.

— Dar eu nu am magie, am spus.

— Ai încredere în mine.

Asta a fost tot ce a spus Olwen.

Caitriona ne-a făcut semn să ne adunăm în jurul altarului. Când am rămas cu un pas mai în spate, Olwen m-a tras uşor între ea şi Caitriona. Am îngheţat. Pulsul îmi zvâcnea în vene când m-am uitat la capătul negru şi lucios al altarului. Fulgii aurii şi argintii de pe piatra lustruită arătau ca nişte stele pe cerul nopţii.

Lama pumnalului a strălucit. Pocalul era din argint. Avea o formă simplă, dar era presărat cu safire strălucitoare şi smaralde. Însă bagheta a fost cea care mi-a atras atenţia. Era mai lungă decât braţul meu, şi chiar mai lungă decât bagheta lui Neve. Arăta ca o ramură dreaptă, cu un capăt argintiu.

În timp ce Olwen avea roba de ceremonie, Caitriona n-o purta. S-a aplecat să ridice cartea imensă pe care o pusese aproape de picioarele ei.

Am inspirat, emoţionată, în timp ce răsfoia paginile, dezvăluind frânturi de culoare şi iluminări spectaculoase.

Neve s-a foit și a tușit. Am văzut-o cu coada ochiului când și-a pus bagheta jos, aproape de genţile noastre, eliberându-și mâinile ca să lase magia să vină natural.

— *Slavă Mamei tuturor, inima lumii...*

Vocea Caitrionei a tremurat, dar și-a revenit și a început să cânte. Cuvintele erau grele și pline de furie.

— *Pământul corpului tău.*

— *Pământul corpului tău,* a repetat Olwen, care și-a lins buzele crăpate când Caitriona a adăugat o mână de pământ în pocal.

— *Apa sângelui tău.*

Olwen a repetat și ea din nou, punând apă în pocal.

— *Respiraţia fiicei tale.*

Olwen s-a aplecat și a respirat în pocal.

O ceaţă înecăcioasă s-a revărsat pe trepte, ca și cum fusese chemată de cântec. S-a răspândit în sală ca rădăcinile în pământ, îndreptându-se spre noi.

Caitriona a folosit lumânarea statuii ca să mai aprindă una.

— *Focul sufletului tău.*

— *Focul sufletului tău,* a repetat Olwen.

Apoi, au spus împreună:

— *Îţi invocăm puterea.*

Caitriona a închis după aceea cartea și a ridicat pumnalul, cântând în timp ce s-a tăiat în palmă și a scurs sânge în pocal.

— *Permite ca tot ceea ce moare să-ţi cunoască lumina și să se nască din nou.*

Olwen a luat apoi pumnalul, s-a tăiat în palmă și a adăugat sângele în pocal.

Ceaţa s-a strâns la picioarele noastre.

— *Permite ca tot ceea ce moare să-ţi cunoască lumina și să se nască din nou.*

Neve a fost următoarea care a repetat cuvintele:

— Permite ca tot ceea ce moare să-ţi cunoască lumina şi să se nască din nou.

Apoi a fost rândul meu. Le-am simţit privirile aţintite asupra mea, când am ridicat vârful lamei la palmă. Braţul mă durea, şi, în faţa pleoapelor închise, a apărut imaginea Înaltei Preotese, până când m-am forţat să-i deschid. Am inspirat adânc din nou şi am tăiat. Lama era destul de ascuţită, căci pielea m-a înţepat doar o clipă.

— Permite ca tot ceea ce moare să-ţi cunoască lumina şi să se nască din nou.

Mi-am pus şi eu sângele în pocal. Atingerea umedă a ceţii mi s-a urcat pe picioare, apoi pe şolduri. Am simţit un gâdilat în centrul pieptului, care s-a împrăştiat, licărind ca artificiile pe care ni le cumpăra Nash la începutul Anului Nou.

— Apără-ţi inima de întuneric, aşa cum ne-ai apărat şi pe noi. Te chemăm, Mamă, să renaşti.

Când a terminat, Caitriona a luat bagheta şi a închis ochii. În clipa în care a ridicat instrumentul, ceaţa a urmat-o, ca o pânză de păianjen prinsă de vârful de argint, strălucind în lumina lumânării de la statuie. A ţinut-o acolo, tăcută şi nemişcată.

Până a început să-i tremure braţul.

Până când Olwen a închis ochii, distrusă.

Nu ştiam ce trebuie să se întâmple, dar era dureros de evident că nimic nu se întâmplase. Ritualul nu funcţionase.

Caitriona a pus bagheta pe altar, şi părea c-ar fi vrut s-o facă bucăţi.

— V-am spus. Zeiţa n-o să ne împrumute puterea ei. Inima ei nu mai e cu Avalon, asta dacă a avut vreodată o inimă.

S-a îndepărtat de noi, îndreptându-se spre genţile pe care le strânseserăm pentru călătorie. A stat acolo, cu o expresie de aşteptare care masca doar parţial iminenta

izbucnire în plâns. Am luat-o spre ea, cu sângele din palmă curgându-mi pe altar şi pe podea.

— Stai!

Vocea lui Neve m-a oprit. Se uita la pocal, hipnotizată de ce vedea înăuntru.

Lichidul închis la culoare se învârtea mereu. Fire de ceaţă roz au apărut în centru, crescând în timp ce se înălţau în aer, şerpuind printre noi. Caitriona s-a apropiat uşor de altar. Era nesigură, chiar şi când lichidul s-a ridicat din pocal şi a ieşit cu furie ca să păteze ceaţa.

— Ce se întâmplă? am strigat.

Ceaţa a devenit un uragan de presiune şi vânt, învârtindu-se din ce în ce mai repede, până când ne trăgea de păr şi de haine. M-am întins, instinctiv, după mâna lui Neve. Ea a luat-o pe-a lui Olwen, şi Olwen pe a Caitrionei, iar, în cele din urmă, Caitriona s-a întins după mâna mea liberă, şi am format un cerc în jurul altarului.

Pământul se cutremura, mişcând candelabrele şi mesele. M-am ţinut strâns de celelalte, împotrivindu-mă curentului violent din jur. Coloane de ceaţă întunecată s-au ridicat peste noi, împrăştiindu-se prin sală, rupând stindarde de pe ziduri şi răsturnând scaune.

Vântul din afara turnului a purtat cu el o voce, disperată să intre. Am închis ochii şi am încercat să mă concentrez pe ea, să-mi dau seama ce spune.

Era un cântec. Vocea era blândă, şi joasă, precum cântecul de leagăn al unei mame. A crescut ca putere şi frumuseţe, în contrast cu furtuna din jurul nostru. Era vocea luminii calde a soarelui, a apei proaspete dintr-o piscină curată, a picăturilor de rouă de pe petale şi a suflului copacilor. Era în afara mea, şi în mine, îndemnându-mă să cânt.

„Cântă."

Celelalte au vociferat cântecul-fantomă. La început, s-au chinuit cu cuvintele necunoscute şi să surprindă

perfecţiunea răvăşitoare a melodiei. Era îmbătătoare, irezistibilă, chiar dacă puteam să mă împotrivesc. Cuvinte străine, cuvinte fără traducere, doar un sentiment care-mi lăsa gust de miere pe limbă.

Vântul şi ceaţa s-au intensificat odată cu cântecul nostru, şi lumea s-a cutremurat. Niciodată în viaţa mea n-am simţit o asemenea putere. Era magie. Magie adevărată şi pură. Mi-a străbătut corpul, ca fulgerul, electrizându-mi toate simţurile, până am devenit una cu ea.

Aşa era să fii ţinut în palma unui zeu. Să-i invoci magia şi s-o dezlănţui în lume, ca să renaşti odată cu ea.

Ritualul funcţiona. Am ţipat cântecul, disperată să se ridice deasupra vântului puternic şi a presiunii care se strângea în jurul nostru. Pe obraji îmi curgeau lacrimi, şi am fost copleşită de amploarea tuturor sentimentelor mele. Bucurie, durere, eliberare.

M-am forţat să deschid ochii, ca să observ totul şi să trăiască în memoria mea până când o să mor. Panglicile strălucitoare de alb au străpuns ceaţa sălbatică de întuneric ce se întindea. O forţă ne-a ridicat de călcâie, până când îmi ţineam echilibrul pe degetele de la picioare, după care mă ridicasem cu totul de pe pământ.

În aerul încins au apărut feţe strălucitoare şi irizate. Cu cât le priveam mai mult şi mă luptam cu nevoia de a-mi proteja privirea de ceaţa care ne biciuia, cu atât trăsăturile lor deveneau mai clare. Erau Lowri. Arianwen. Rhona. Seren. Mari. Betrys.

Flea.

Am simţit că inima o să-mi explodeze. Le-am strâns de mâini pe Neve şi Caitriona, încercând să le conving să se uite. Gâtul mă durea.

Însă privirile fantomatice erau aţintite asupra mea. Buzele li se mişcau, dar nu ieşea niciun sunet, în afară de cântecul care-mi umpluse urechile şi de vântul care ameninţa să ne ia cu el. Cântau cu noi. Îşi uneau puterea cu a noastră.

Pe cât de repede a venit euforia, pe atât de repede s-a şi dus. Feţele lor nu erau pline de iubire, ci de teroare. Toate ţipau. Urlau acelaşi cuvânt.

M-am forţat să mă opresc din cântat, trăgându-le tare pe Caitriona şi Neve, dar a fost prea târziu.

Cu un tunet asurzitor, insula a erupt sub noi.

48

Aerul s-a umplut cu o lumină stranie.

Argintii și alunecoase, razele sale au străpuns pătura de praf și ceață, lăsându-se pe mine ca niște degete răcoroase. M-am uitat în jos, la pământul și sângele uscat de pe jachetă. Nu înțelegeam. Țiuitul din urechi era dureros de ascuțit când am încercat să mă ridic, doar ca să-mi dau seama că nu puteam.

Brațul mi-era prins sub o grămadă de pietre zdrobite. Am gemut și am reușit să-l scot de sub ele, dislocând o bucată mare. Marmura albă s-a rostogolit, oprindu-se lângă mine.

Mi-am întors capul și am văzut o figură de un alb șters uitându-se la mine. Expresia sa liniștită contrasta cu sângele care curgea din ea. O lumânare mică ardea pe pământ, în apropiere, și flacăra sa pâlpâia, până când, în cele din urmă, briza blândă a stins-o.

Pe când ceața și praful erau plimbate de vânt, mi-am dat seama de unde venea lumina.

De la lună.

Era plină și minunată, încoronată de stele care străluceau ca niște bijuterii în catifeaua neagră a cerului nopții. M-am uitat la ea, simțindu-mi mintea la fel de rănită ca și corpul, până mi-am amintit.

Ritualul.

Eram în sala mare, dar deasupra nu aveam nici tavan, nici ramuri de copac. Era doar cerul. Copacul-Mamă şi etajele superioare ale turnului dispăruseră, ca şi cum fuseseră luate de o mână măreaţă şi teribilă.

Oroarea m-a cuprins, când am simţit gust de fiere şi sânge. Am ignorat junghiul de durere din spate şi gât când am încercat să mă întorc şi să le caut pe Neve, Olwen şi Caitriona.

— Alo?

Aerul sufocant mi-a acoperit gura şi gâtul, şi mi-a fost aproape imposibil să vorbesc.

— E cineva aici?

Lumea s-a învârtit cu mine în momentul în care m-am ridicat în mâini şi genunchi, lângă statuia spartă a Zeiţei.

Pereţii sălii mari erau ca o gură cu dinţi sparţi, clănţănind când bucăţi de piatră se rostogoleau pe munţii de rămăşiţe. O parte dintr-o masă lungă era încă în picioare, în timp ce jumătatea cealaltă a ei se prăbuşise sub bolta imensă de piatră, care se rupsese din tavan. M-am târât peste pietre şi resturi, chinuindu-mă să respir, încercând să le strig pe celelalte fete.

Căzuseră ca nişte petale, fix acolo unde stătuseră. O bucată de tavan se prăbuşise peste altar, dar fusese oprită de piatră. Datorită ei, prietenele mele n-au fost strivite de dărâmături.

Încă dezorientată, m-am aplecat şi m-am împleticit în faţă, căutând-o mai întâi pe Olwen. Am întors-o pe spate şi mi-am lipit urechea de pieptul ei, ca să-i caut bătăile inimii. A mormăit, mişcându-se greoi. Pielea şi părul albastru îi erau acoperite cu un strat gros de praf şi cenuşă.

— Tam... sin? a şoptit ea.

— Eşti bine. Nu te mişca. Mă duc să văd ce e cu Neve şi Cait, da?

Neve era leşinată, dar Caitriona începea deja să se mişte. Un nor de praf i-a explodat din păr când a dat din cap. A clipit rapid, încercând să se concentreze asupra mea. Şi-a ridicat mâna la buza spartă şi a dat să spună ceva, dar o altă voce a ajuns la noi mai întâi.

— ... spus că n-o să fie rănită!

M-am întors spre locul de unde venise, aproape de locul unde fusese intrarea în sală. Inima mi s-a zbătut între coastele deja lovite.

Nu se putea.

Apoi o altă voce a răsunat.

— Am spus că n-o să moară, şi n-a murit.

Siluetele lor au apărut în ceaţă, chipurile fiind acoperite. M-am ridicat din nou, deşi picioarele îmi tremuram, şi m-am străduit să înaintez prin labirintul de pietre zdrobite. Pete negre îmi pluteau în faţa ochilor, provocate de viteza mişcărilor, dar chiar şi aşa, am continuat să înaintez, disperată să demonstrez că nu era un vis. Că nu eram moartă. Ceaţa s-a retras, şi am urlat. Confuzia se lupta cu o bucurie pură şi arzătoare când l-am văzut pe Cabell stând în faţa mea.

„E viu."

Purta nişte haine pe care nu le ştiam, şi, cu excepţia bandajului de pe antebraţ, arăta curat şi întreg. Îşi prinsese părul la spate. A făcut ochii mari când m-a văzut.

— Cum e posibil?

M-am îndreptat spre el.

Dar Cabell s-a dat în spate, cu o expresie tăioasă. M-am oprit în faţa lui, şi euforia pe care am simţit-o s-a transformat în nelinişte.

Apoi şi-a făcut apariţia şi a doua siluetă, care m-a analizat cu o expresie impasibilă. Îşi răsese barba şi ambele mâini îi erau vizibile când şi-a încrucişat braţele la piept, ceea ce m-a şocat.

Dar, cumva, era Bedivere.

Amândoi trăiau.

M-am întors spre fratele meu, simțind c-o să mi se facă rău.

— Ce se întâmplă?

Cabell doar s-a uitat la Bedivere, așteptând.

Nu reușeam să înțeleg ce se întâmpla.

— Tu... Erai mort. Ritualul te-a adus înapoi?

Un mușchi a tresărit în maxilarul lui Cabell, și el și-a întors privirea.

— Uită-te la mine! am urlat. Credeam că ești mort. De ce te-ai prefăcut? Asta dacă nu...

Stomacul mi s-a întors pe dos cu atâta violență, că aproape am văzut.

— Ai avut vreo legătură cu atacul?

Cuvintele n-au fost mai mult decât o șoaptă care-l implora. Știam că m-a auzit, după felul în care a tresărit.

— Cum e posibil să trăiești? Cum?

Bedivere părea de-a dreptul plictisit de șocul meu. Vântul i-a fluturat haina, șuierând când s-a așezat între noi.

— Sir Bedivere...

— Nu sunt Bedivere, m-a întrerupt bărbatul, vocea lui răsunând precum cel mai brutal vânt de iarnă. El a avut onoarea să fie primul ucis de mine. Am preluat corpul regelui, așa cum se cuvine...

— Ești... ești Arthur?

Zâmbetul lui era numai dinți.

— Nu chiar. Aveam nevoie de o formă, și i-am purtat pielea cu succes.

Răspunsul a răsunat în mine și mi-a lăsat gust de fum în gură.

Am făcut un pas în spate.

El a înaintat un pas, și m-am urât pentru c-am bătut iar în retragere. Emana frig, care transforma aerul din

jurul meu în ace înghețate. Coroana cu ghimpi, aceeași pe care o văzusem pe statuia de sub turn, s-a materializat din ceață și umbre, ca să se odihnească pe capul lui. Ca și cum fusese mereu acolo, secretă și nevăzută.

— Spune-mi numele, a zis el, pe un ton neted și rece ca o lamă.

Vocea lui Merlin a răsunat în mine.

Sunt unul din trei... unul care moare, dar e posibil să trăiască... unul care trăiește, dar își dorește să moară... și unul lăsat în urmă, așteptând...

Regele Arthur. Merlin. Și...

Unul lăsat în urmă, așteptând...

— Lordul Morții, a răspuns Cabell.

A zâmbit larg.

— Și cum de-am ajuns să fiu aici, când căile dintre lumi au fost închise?

Răspunsul mi s-a conturat în minte.

— Druizii.

— Nu. Vrei să jucăm un joc, copilă? O să-ți spun câte o bucată de poveste, pentru fiecare întrebare la care răspunzi corect, și o să-ți neg restul, dac-o să mai faci o greșeală. Vrei să încerci din nou?

Inima mi se lovea dureros de coaste.

— Preotesele. Morgan și celelalte te-au adus în Avalon.

— Exact, a spus, pe un ton de superioritate. În lumea muritorilor, le dădusem druizilor informații despre cum să invoce magia din Annwn, puterea măreață a morții. Am crezut că femeile erau în sfârșit pregătite să renunțe la Zeița lor patetică pentru a obține aceleași cunoștințe. Credeam că voiau să mă servească.

— N-ar vrea niciodată așa ceva, am spus.

Lordul Morții și-a înclinat capul, amuzat.

— Așa e. Mi-au oferit o înțelegere: dacă blocam accesul druizilor la magia din Annwn, aveau să-mi dea

singurul lucru pe care mi-l doream cu adevărat. Ceva ce nimeni altcineva nu putea să-mi ofere.

Deci aşa reuşiseră Morgan şi celelalte să-i omoare pe druizi. Nu invocaseră chiar ele magia morţii, ci-l puseseră pe Lordul Morţii să-i elimine pe druizi.

— Te-ai întors împotriva propriilor tăi discipoli loiali?

Asta trecea de mofturile capricioase ale zeilor.

— Ce puteai să-ţi doreşti aşa mult?

— Eu pun întrebările.

Lordul Morţii m-a fixat cu privirea, în care nu se vedea nicio licărire de viaţă.

— Când a venit timpul să-şi ţină promisiunea, şerpii trădători au încercat să mă distrugă. Spune-mi, copilă, ce se întâmplă când arzi corpul temporar al unui zeu şi-i despici esenţa? Moare?

— Nu. Ai fost aici în tot timpul ăsta. N-ai părăsit niciodată insula.

O sămânţă fatală, aşteptând să înflorească.

— A durat secole întregi să-mi reasamblez sufletul împrăştiat. Secole de slăbiciune dezgustătoare, fiind nevoit să exist doar ca o fantomă, privind din umbra pădurii.

Cuvintele Lordului Morţii erau presărate cu o furie abia suprimată când şi-a atins coroana.

— În timp, mi-am recăpătat puterea, şi magia s-a întors la mine. Am refăcut insula după bunul meu plac şi mi-am creat Copiii, ca să-i vâneze pe cei care mă trădaseră. Îţi imaginezi cât de dezamăgit am fost când am aflat că trădătorii fie muriseră, fie fugiseră în altă lume.

Pulsul mi s-a răsculat în vene. M-am uitat la Cabell şi am încercat să respir, dar n-am putut. Expresia lui impasibilă era insuportabilă.

— Tamsin, chiar am fost aduşi aici cu un scop. Ritualul ar fi funcţionat doar dacă era făcut cu ajutorul unei vrăjitoare. Surori unite în scop. Înalta Preoteasă Viviane

ştia asta, dar nu credea că ritualul va fi făcut vreodată, a spus Cabell cu pasiune, ca şi cum mă implora să-l cred.

Cu toate că ceva din mine a ezitat, tot am întrebat:

— De ce nu?

— Cele Nouă s-au înşelat. Toate s-au înşelat, a spus Cabell. N-a existat niciodată o vrajă protectoare care să interzică intrarea vrăjitoarelor în Avalon.

— Ce tot spui? Nu are sens...

— Vrăjitoarele au interzis intrarea în Avalon din lumea noastră, nu invers. N-au vrut ca Lordul Morţii să vină după ele. A trebuit să facă asta insulei. Nu putea să cheme Vânătoarea Sălbatică în Avalon şi să treacă prin lumi aşa. Aici există protecţii împotriva ei. A prevăzut că o vrăjitoare o să vină într-o zi, şi a ştiut că ritualul era singurul mod prin care să ocolească magia vrăjitoarelor. Şi acum le poate pedepsi cu adevărat.

— Sărmană copilă, mi-a spus Lordul Morţii, cu falsă compasiune. În ciuda isteţimii tale, încă nu înţelegi. Nu-ţi dai seama în ce fel m-ai ajutat.

— N-am făcut-o. Eu...

Dar ştiam în ce fel. *Ştiam.*

— Da, a spus Lordul Morţii, care era un tablou al dispreţului arogant. Pumnalul. Înalta Preoteasă mi-a bănuit planul, aşa c-a ascuns pumnalul într-un loc unde nu puteam să intru. Astfel, niciun ritual nu putea fi făcut vreodată.

Pumnalul devenise o extensie a ei, chiar şi în moarte, deoarece ştia că trebuia să-l ţină aproape ca să-l protejeze. Asta a fost voinţa, dorinţa manifestată de reînviat.

— Nu puteam să trec dincolo de vraja de protecţie a mormântului, şi nu puteam nici s-o trimit pe una dintre Cele Nouă, fără să trezesc suspiciuni. Eram blocat, până când tânărul Cabell mi-a dat ideea excelentă să te trimit pe tine. Am fost încântat să-i răsplătesc favoarea cu una proprie, şi anume să-l asigur c-o să supravieţuieşti

ritualului și o să primești aceeași șansă: să i te alături sub aripa mea.

M-am întors din nou spre fratele meu. Simțeam că sunt iar în lac. Parcă mă înecam în apa înghețată. Întunericul s-a strâns în jurul meu, furând ultima urmă de lumină.

— Cabell, uită-te la mine. Uită-te la mine!

N-a făcut-o.

— Când toți oamenii ăia au murit, tu doar te-ai uitat și n-ai făcut nimic? Te rog... Nu știu ce ți-a spus, dar...

— Mi-a arătat ce sunt. După toți anii ăștia, știu cine sunt. Poate să te ajute să-ți descoperi propriul drum, Tamsin. Nu trebuie decât să vii cu noi.

M-am uitat la mâna lui întinsă și m-a durut sufletul. Pentru toți cei care muriseră. Pentru rolul pe care mă forțase să-l joc în toată treaba asta.

— Nu.

Expresia lui Cabell s-a întunecat de durere când și-a retras mâna. Ochii lui negri m-au sfredelit până la oase.

— Ani întregi, mi-am spus că e ceva în neregulă cu mine. Că eram o problemă care trebuie rezolvată. Știi cum mă simțeam când tu și Nash mă tratați așa? Ca un monstru. Mereu mă aduceați înapoi fără să-mi pot atinge limita, pentru că vă era prea frică să mă lăsați să-mi controlez puterea cu adevărat. M-ați făcut să mă simt de parcă și eu trebuia să mă tem de mine.

— Nu e adevărat, am protestat.

— N-a fost un blestem. În tot timpul ăsta, a fost un dar, pe care trebuie să mi-l folosesc. Stăpânul meu m-a ajutat să înțeleg. Poate să te ajute și pe tine. Te rog. Vino cu noi.

Am analizat fața regelui antic, ochii lui, dar nu mai aveau nimic uman. Lordul Morții îi furase trăsătura asta lui Arthur.

— Ce-ai făcut cu el? am întrebat.

Respingerea l-a împins pe Cabell să treacă de la durere la furie.

— Nu i-am făcut nimic fratelui tău, doar i-am arătat cum e cu adevărat.

Un pumnal, însoţit de un urlet furios, a trecut pe lângă capul meu. Nu spre Cabell, ci spre bărbatul care susţinuse că era Bedivere.

Lordul Morţii s-a ferit spre stânga, iar cuţitul a lovit peretele marcat din spatele lui. S-a uitat la Caitriona, care abia era ţinută pe loc de Neve şi Olwen.

— Cum ai putut? De ce i-ai lăsat să moară? Oricum urma să facem ritualul, aşa că de ce? De ce?

— Când tânăra Fayne, sau Flea, cum îi spuneaţi...

I-a pronunţat numele cu atâta dezgust, că toată fiinţa mi-a fost cuprinsă de furie.

— Când a descoperit fragmentul pe care-l furasem din vas, riscam ca alţii să-mi descopere planul înainte de momentul potrivit.

— Nu aveau de ce să moară. Nu trebuia să-i iei, a spus Caitriona, îndurerată şi furioasă în acelaşi timp.

— Copilă, ce-am făcut n-a fost o insultă personală. Insula asta n-a fost decât o cale prin care să iau ce mi-au promis Lady Morgan şi celelalte surori. Nu toţi pot să mi se alăture în lumea muritorilor, nu când sunt mai valoroşi pentru mine morţi. Dar pe tine te-am ales să mi te alături. Preferata mea. Cavalerul meu perfect, ferm, cu o inimă atât de feroce şi loială.

Cabell a tresărit la auzul cuvintelor, fixându-l pe bărbat cu o privire plină de nevoie.

— Spune-mi, Caitriona, inima ta poate să mai bată pentru mine? Sau trebuie să-ţi iau şi ţie sufletul?

Şi-a trecut mâna peste buzunarul hainei, unde ţinea ascunsă o sferă mică. O strălucire argintie a radiat din ea, ca răspuns. Olwen a scâncit când a înţeles că acum Lordul Morţii purta cu el toate sufletelor celor dragi.

Caitriona a urlat şi s-a năpustit asupra Lordului Morţii, doar că ţipătul i-a fost înăbuşit când bărbatul a ridicat o mână. Neve mi-a aruncat o privire îngrozită, nefiind sigură ce să facă. Eu i-am răspuns dând din cap. Nu ştiam de ce e capabil.

— Păcat. Era un loc pentru tine ca ajutor, şi nu-mi place să văd că investiţia mea în tine s-a terminat.

— O să te omor, a jurat Caitriona.

— Sunt convins c-o să încerci, a spus, plecându-se în batjocură.

Un sunet familiar, precum alergatul şobolanilor, a umplut aerul. Copiii, treziţi la viaţă din nou, se căţăraseră pe peretele din spatele lui. Stăteau acolo, privindu-ne. Aşteptând.

— Rămas-bun, fecioare din Avalon! Aţi ales, şi eu am aşteptat o veşnicie ca să mă răzbun pe cele care m-au închis.

Lordul Morţii a rânjit, iar haina lungă a fluturat în spatele lui. Când s-a întors, fratele meu l-a urmat. Devenise câinele lui loial. Inima mi s-a sfărâmat în bucăţi. Sigur era o vrajă. Puteam să-l scap şi de ea.

— Te rog, nu face asta. Nu-l lăsa să te întoarcă împotriva noastră. Împotriva mea.

În urmă cu mulţi ani, gardianul nostru, un povestitor, intrase într-o furtună şi dispăruse, devenind el însuşi o poveste. Rămăseserăm doar noi doi. Singuri pe lume. Nu ne aveam decât unul pe celălalt. Legătura trecutului nostru comun a avut de suferit când Cabell m-a privit peste umăr. Tot ce am văzut, şi am făcut, şi am trăit împreună se întindea între noi. Nu trebuia decât să nu-i dea drumul. Nu trebuia decât să facă un pas spre mine, şi eram pregătită să lupt cu tot ce aveam ca să-l îndepărtez de monstrul de lângă el.

„Nu face asta.

Nu face asta.

Nu face asta."

— Cabell, te iubesc. Te rog.

Acum însă, nu s-a mai întors. Vântul i-a purtat cuvintele către mine.

— Vezi să nu mori.

Şi legătura s-a rupt.

Nu l-am văzut îndepărtându-se. Picioarele mi s-au tăiat şi am căzut. Stăteam ghemuită şi tremuram. Neve m-a apucat de umeri, în timp ce Caitriona a trecut pe lângă noi, încercând să-i ajungă din urmă, înainte să dispară în întunericul etern al nopţii.

Copiii au sărit, eliberând drumul cu colţii şi cu feţele lor putrezite. Deşi umărul rănit îi făcea probleme, Caitriona a mânuit o sabie îndoită şi a spintecat capul unuia cu un urlet feroce. Ceilalţi au fugit după stăpânul lor, escaladând pereţii distruşi ai turnului.

A mai trecut o clipă până mi-am dat seama că schelălăitul lor făcuse loc unui bocet diferit, care nu-şi avea locul în Avalon. Sirenele de urgenţă.

Am alergat şi m-am căţărat pe o secţiune prăbuşită a peretelui din curte. Mi-am rupt unghiile şi m-am zgâriat pe mâini şi genunchi, dar n-am simţit nimic. Eram doar vag conştientă de prezenţa celorlalte, care urcaseră în spatele meu.

Împreună, am privit curba unui deal abrupt, acoperit cu copaci morţi şi ceaţă. Copiii s-au ridicat de pe fundul pădurii şi s-au adunat, renăscuţi, într-o haită în urma lui Arthur, Lordul Morţii, şi a lui Cabell, în timp ce se îndreptau spre oraşul distant, înecat în noroi negru. Un râu de apă a ţâşnit din pământul de sub noi, devenind stacojiu după ce s-a amestecat cu pământ şi sânge.

— Mamă Sfântă, a şoptit Olwen.

De parcă i-ar fi răspuns, norii s-au îndepărtat, iar lumina lunii s-a revărsat peste lumea de sub ea. Livezile distruse, turnurile de veghe şi casele în care stătuseră odată oamenii din Avalon erau presărate prin jur, precum ţăruşii în iarbă. Structurile avaloniene zdrobiseră sau

îngropaseră parțial străzile și clădirile moderne care le stătuseră în cale.

Din cauza distrugerii, mi-a luat ceva să mă dumiresc unde eram. Mai fusesem aici de nenumărate ori, cu Nash și cu Cabell.

Eram pe Glastonbury Tor, unde de mult timp se zvonise că fusese Avalonul în lumea noastră, înainte să se separe de tărâmul său. Dealul și turnul singuratic vegheaseră zona secole întregi, ca o santinelă binevoitoare, veghind pajiștile din jur și orașul din apropiere, Glastonbury.

Acum, era punctul perfect din care să vezi devastarea completă ce avea loc dedesubt.

Strălucirea focului emana din ce mai rămăsese din oraș, fumul revărsându-se înspre cer, ca să acopere stelele. Ambulanțe și mașini de poliție, cu luminile lor albastre, se strânseseră de-a lungul unui drum spre nord. Din cauza inundației, nu puteau ajunge mai aproape de oraș. Zgomotul lamelelor de elicopter părea să se audă din toate direcțiile.

— Trebuie să plecăm. Neve, poți să deschizi o Venă? Nu contează unde. Trebuie să ne luăm lucrurile și să plecăm în momentul ăsta.

— Ce s-a întâmplat? Ce reprezintă locul ăsta? a întrebat Caitriona.

Neve arăta ca și cum avea să i se facă rău din cauza șocului, când și-a lipit bagheta de piept. O tăietură de pe obraz îi sângera, iar acum se amestecase cu lacrimile ei.

— Ritualul nu a restaurat insula prin purificarea ei. A readus Avalonul în lumea umană.

Le-am adus în singurul loc în care puteam să le aduc. Acasă.

Nu mă gândisem cum o să fie să mă întorc în apartament. Nu mă gândisem nici măcar cât timp trecuse de când fusesem ultima oară aici, până n-am văzut decorațiunile de Crăciun care ne ornau vesele strada liniștită și până n-am simțit apropierea zăpezii.

Nu avusesem decât un moment să ne luăm lucrurile, inclusiv pe Griflet, care a dormit în timpul ciocnirii lumilor, deoarece apoi luminile de căutare au umplut curtea arsă a turnului. N-am avut timp să gândim.

Acum însă dispuneam de prea mult timp.

Primele fragmente din lumea noastră pe care le văzuseră Olwen și Caitriona fuseseră absolut oribile. Mașinile, arhitectura, oamenii care se înghesuiau și se holbau la noi. Totul era prea mult, prea zgomotos, prea luminos până și pentru mine, după lumea gri din Avalon.

— Ești sigură? a șoptit Neve, când încercam să deschid geamul de la bucătăria mică.

Ierburile din ghiveci m-au salutat, veștejite. Asta a fost însă o primire mult mai călduroasă decât expresia șocată a uneia dintre vecine, care ne-a spionat de pe trotuarul din apropiere. Murdară și pătată de sânge, i-am făcut cu mâna și i-am aruncat cel mai inocent zâmbet pe care-l aveam.

— Mi-am pierdut cheia! i-am spus, când lacătul de la geam a cedat, în sfârşit.

M-am ridicat şi m-am strecurat prin deschizătura mică, suindu-mă peste tejghea şi chiuveta din bucătărie. Odată ajunsă înăuntru, am îngheţat. Mirosul familiar de lămâie şi ierburi uscate mi-a adus lacrimi în ochi. Electrocasnicele din bucătărie şi mobila îmi păreau străine. Erau prea ascuţite. Prea perfecte. Un strat subţire de praf acoperea masa şi blaturile, dar altfel, spaţiul era curat şi ordonat. Nu aveam de spălat noroiul de pe pietre, sau cearşafuri de curăţat. Nu erau poveşti la care să tragi cu urechea, sau secrete ascunse în umbre. Nu erau nici monştri.

M-am uitat şi m-am tot uitat, încercând să accept culorile ireal de aprinse ale cărţilor de pe raft. Modelul în zigzag al covorului. Cu toate că era plin de lucruri pe care le alesesem chiar eu, spaţiul părea aproape gol.

Niciodată nu fusese un cămin, ci doar visul unuia.

Când m-am dat jos de pe tejghea, am dărâmat câteva scrisori şi plante în ghiveci, dar nu m-am sinchisit să le ridic. În schimb, m-am uitat la locul care fusese casa noastră. Locul pe care-l creaserăm pentru noi, într-o lume care făcuse tot posibilul să scape de noi.

O durere ascuţită mi-a străpuns pieptul. De fapt, nu e corect. Ăsta era locul pe care eu îl dorisem pentru noi, în oraşul în care îl ţinusem şi pe Cabell, din propriile mele motive egoiste. Îl convinsesem că trebuia să rămânem în Boston, aşa cum îl convinsesem că trebuia să găsim un mod de a-i rupe blestemul, în loc să-l ajut să înveţe să trăiască aşa cu el.

„M-aţi făcut să mă simt de parcă şi eu trebuia să mă tem de mine."

Am deschis uşa din faţă şi abia am observat când au intrat celelalte şi s-au uitat în jur. Caitriona şi Olwen s-au aşezat pe cele două scaune de la masa din bucătărie. Erau două, pentru că doar de atât avuseserăm nevoie.

Amândouă priveau în gol, ca şi cum aşteptau instrucţiuni. Le-am servit cu apă, dar nimeni nu s-a atins de ea.

Neve s-a aşezat pe canapea, şi mi-a făcut şi mie loc. Ne-am rezemat una de cealaltă, în timp ce ne uitam la Griflet, care explora spaţiul.

Televizorul unui vecin s-a auzit prin peretele subţire care ne conecta locuinţele.

... am primit informaţii din Glastonbury, unde autorităţile susţin că, peste noapte, un eveniment seismic masiv a scos la suprafaţă ruinele necunoscute ale unei aşezări şi o pădure. Avem imagini în direct acum...

— Pe toţi dinţii zeilor! Vor putea să vadă tot ce e în turn? Cărţile? Izvoarele?

— Tot ce posedă încă magie o să le fie ascuns celor care nu au Viziunea Unică. Vor vedea doar ce e făcut de mână, a spus Olwen.

Apoi a strâns în poală coşul care conţinea vasul lui Viviane, mişcând întruna picioarele, de la adrenalina nefolosită. Vasul dinăuntru se spărsese odată cu explozia de magie din timpul ritualului, şi totuşi îl adusese.

— Îmi pare atât de rău.

Ceva s-a descătuşat în ea atunci, şi cuvintele i s-au revărsat odată cu lacrimile.

— Dacă n-aş fi insistat să faceţi ritualul, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Îmi pare aşa rău. Aşa rău...

— Nu, nimic din toate astea nu e vina ta. Eu sunt cea care s-a dus după pumnal.

— Eu am luptat pentru ritual, a zis Olwen, devastată. Niciodată nu mi-am pus întrebări în privinţa identităţii lui Bedivere, şi nici n-am observat că încă mai avea mâna pe care susţinea c-o pierduse. Ce fel de vindecătoare sunt?

— De ce ne-am fi pus întrebări în privinţa asta? Numai Înalta Preoteasă îi văzuse vreodată pe Arthur, când

era viu, şi pe adevăratul Bedivere, iar Lordul Morţii s-a asigurat că aceasta era moartă înainte să vină la turn.

Caitriona s-a ridicat şi a început să se plimbe, privindu-ne pe rând.

— Ascultaţi-mă, n-o să jucăm jocul ăsta. N-o să suportăm povara învinovăţirii, pentru ceva ce a făcut monstrul ăla. Doar o să îndreptăm ce a stricat.

— Ce vrei să spui?

— Noi l-am dezlănţuit pe Lordul Morţii în lumea asta. O să oprim orice a plănuit pentru vrăjitoare, pentru toţi cei de pe tărâmul ăsta. Şi o să-l aducem pe Cabell înapoi.

Am închis ochii, afectată.

— Nu ştiu dacă putem.

Fratele pe care-l cunoşteam n-ar fi stat doar să se uite, cât ultimii supravieţuitori din Avalon era măcelăriţi.

— E posibil să fie sub influenţa Lordului Morţii, a spus Neve, ştergându-se la ochi. Aşa cum sunt şi Copiii.

Voiam să cred varianta asta, dar expresia de pe faţa lui... „M-ai făcut să mă simt ca un monstru."

— Corpul regelui Arthur din mormânt era probabil al adevăratului Bedivere.

— Cred că ai dreptate. Şi probabil că povestea întreagă e imprimată în bucata lipsă a acelui vas, cea găsită de Flea.

Caitriona şi-a trecut o mână prin părul ciufulit.

— Dar nu avem cum să fim martorii unui ecou, nu când vasul e în bucăţi.

Tăietorului-de-Oase îi plăceau provocările, deşi nu ştiu ce părere ar fi avut despre obiectul ăsta.

— O să începem prin găsirea persoanei care cred că poate să-l repare, şi apoi, o să avertizăm Consiliul Surorilor.

— Sunt sigură că știu deja. Erupția de magie a fost destul de evidentă, dar până și vrăjitoarele au acces la știri prin cablu.

— Suntem toate de acord? am întrebat.

M-a încercat un sentiment straniu, de emoție, când m-am gândit c-o să înfruntăm situația asta împreună.

— Și până atunci? a întrebat Caitriona, întorcându-se la locul ei de la masă.

Olwen s-a aplecat, rezemându-și capul de brațele încrucișate.

— Ne odihnim, am spus.

În tăcerea epuizată care a urmat, vocea clară a prezentatorului de știri și-a făcut din nou drum prin perete.

Acum mergem pe Downing Street, pentru o declarație în direct despre evenimentele din Glastonbury din această dimineață...

Neve și-a scos CD player-ul din borsetă. Mi-a întins una din căști, pe cealaltă și-a băgat-o în ureche, și a dat tare volumul muzicii visătoare, până când vocea prezentatorului a dispărut și nu mai existau decât unde delicate, cosmice, de sunet. Roua perlată despre care cânta femeia.

Preț de o clipă, până și memoria m-a eliberat și a luat o pauză.

După ce mi-am încărcat telefonul mobil, am căutat bani în dormitor, după care m-am îndreptat spre alcovul unde erau birourile noastre. Am încetinit pe măsură ce mă apropiam și am făcut ochii mari, uitându-mă la sertarele în care Cabell își organizase cristalele. Datorită Viziunii Unice, am descoperit ce nu văzusem înainte, și anume că

mai multe pulsau cu energie absorbită, precum flacăra prinsă în piatră.

După aceea, n-am mai vrut să mă uit nici la cristale, nici la soluția de îndepărtat petele de pe covor, pusă peste sângele meu uscat. Ultima dovadă a încăierării cu fratele meu, căreia abia îi supraviețuisem.

Când am căutat în propriile mele sertare, am găsit destule bancnote de un dolar cât să comand o pizza. În timp ce așteptam să mi se deschidă telefonul mobil, am auzit-o pe Caitriona de cealaltă parte a peretelui, înjurând robinetul dușului.

Neve și Olwen deja se spălaseră și se schimbaseră în haine de-ale mele și de-ale lui Cabell. În timp ce vorbeau încet pe canapea, m-am dus în bucătărie, ca să strâng mizeria pe care o făcusem.

Am scos mătura și făraşul și am strâns ghivecele, pământul, restul ofilit al lui Florence, și ce părea a fi un șir de furnici moarte. Scrisori de aproape trei luni se strânseseră lângă ușă, dar teancul din ultima mea noapte aici căzuse și el când am intrat, odată cu geanta și cărțile de tarot.

Griflet se juca cu șireturile ghetelor, iar eu strângeam totul în brațe. Am dat să mă ridic, dar am văzut o carte pe care o ratasem. Era ascunsă parțial sub frigider. Am rămas fără aer când am întors-o.

Cartea Lunii.

Senzația aceea, în care stomacul mi-era dat este cap și mă simțeam amețită, s-a întors. Mi-am trecut un deget peste imagine. Erau luna, turnuri, dealuri albastre. Lupul și dulăul.

Când am atins cartea, o altă imagine mi-a apărut în minte, pulsând în întuneric. O altă lună, mai subțire, a fost înghițită de întunericul din ce în ce mai mare al unei nopți fără stele. Sub ea, o haită de câini se plimba pe un câmp înceţoşat, urlând la silueta întunecată care aștepta în față.

Rostește-mi numele.

Răspunsul a fost şoapta vocii nefamiliare a unei femei, un cântec care a dispărut în tăcere.

„Lordul Morţii."

— Tamsin?

Am tresărit când mi-am auzit numele, întorcându-mă din visarea îngrozitoare.

— Tamsin? a repetat Neve, din pragul uşii. Cred că e cineva la uşă...

S-a mai auzit o bătaie.

— Trebuie să fie mâncarea. Ce repede s-au mişcat!

M-am ridicat şi mi-am şters mâinile pe blugii deja murdari. Oare Neve a putut să-mi audă bătăile inimii când am trecut pe lângă ea?

Am scos banii din buzunar şi am deschis uşa.

— Îmi pare rău pentru...

Bancnotele mi-au zburat din mână, întinzându-se pe podea.

Bărbatul care aştepta la uşă purta un costum şifonat şi se juca agitat cu borul pălăriei din mâini. N-am putut să-mi iau ochii de la faţa lui.

— Ce... ce faci... am şoptit, incapabilă să-mi revin.

Arăta mai tânăr decât mi-l aminteam. Ridurile de pe frunte îi dispăruseră, la fel ca multe dintre cicatrici. Pielea avea o strălucire sănătoasă, în loc să fie roşie de la prea mult soare sau să aibă paloarea cuiva care se închisese într-o cameră întunecată, cu o sticlă de rom. Şi ochii lui, de un albastru argintiu, sclipeau cu umor şi emoţie.

Neve şi Olwen s-au aşezat protectoare în spatele meu, analizându-l pe străin.

Doar că nu era un străin. Era Nash. Viu.

Nash.

— Tamsy, ce-ai mai crescut! a spus el, pe un ton emoţionat.

Dacă şocul meu ar fi fost mai puţin palpabil şi dac-aş fi putut să mă mişc, chiar şi un centimetru, i-aş fi trântit uşa în nas.

— Ce cauţi aici? Eşti mort.

— Apropo de asta, pot să intru? Trebuie să vorbesc cu tine. E important.

— Acum şapte ani a fost momentul să vorbeşti cu mine. Înainte să ne abandonezi.

A închis ochii şi a tras aer în piept.

— Încercam să găsesc Inelul Înlăturării.

— Ştiu, ca să rupi blestemul lui Cabell.

Când a deschis ochii din nou, licărirea din ei dispăruse, şi erau mai serioşi decât îi văzusem vreodată.

— Nu, Tamsin. Ca să rup blestemul tău.

MULȚUMIRI

După ce această poveste mi s-a conturat în minte de-a lungul anilor, permițându-mi să o condimentez cu o istorie ciudată de familie, folclor întunecat și mici idei stranii, care răsăreau ca ciupercile, sunt atât de recunoscătoare că a fost tipărită, în sfârșit, pe hârtie și a ieșit în lume.

În primul rând, vreau să le mulțumesc cititorilor care m-au însoțit de-a lungul anilor în această călătorie a publicării, aventurându-se dintr-o lume nouă, într-alta. Dacă asta e prima carte scrisă de mine pe care ai citit-o, salut! N-am cuvinte să-ți spun cât de mult apreciez și faptul că ai ales-o, când există atâtea opțiuni remarcabile.

Simt că se cuvine să încep mulțumindu-i lui Melanie Nolan, care a pariat pe mine și pe povestea asta, și m-a primit înapoi în rândul Random House Children's Books. A fost o revenire incredibilă pentru mine, și nu-mi vine să cred ce noroc am să fiu pe lista cărților Knopf pentru tinerii cititori.

Katherine Harrison, ghidarea ta ca editor a transformat cu totul această carte. Sugestiile tale m-au uimit cu profunzimea și atenția lor, și am știut de la bun început că personajele mele și cu mine eram pe cele mai bune mâini posibile. Îi sunt datoare și Giannei Lakenauth, pentru sprijinul ei neprețuit când a venit vorba de publicare, precum și pentru timpul și energia investite citind diferite schițe și oferind sfaturi importante și potrivite. Un mare mulțumesc editorilor mei din Marea Britanie,

Rachel Boden şi Harriet Wilson, care au oferit nişte note fabuloase şi au ajutat la aducerea acestei cărţi în lume.

Sunt atâţia oameni incredibili la RHCB cărora vreau să le mulţumesc. Vreau să mulţumesc tuturor pentru pasiunea şi devotamentul investite în *Blestemul oaselor*! Mulţumiri şi lui Kristin Cashore. Aş vrea să le mulţumesc de asemenea Barbarei Marcus, lui Judith Haut, John Adamo, Dominique Cimina, Adrienne Waintraub, Elizabeth Ward, Kelly McGauley, Becky Green, Joe English şi Emily Bruce, pentru entuziasmul lor şi îndrumarea incomparabilă. Sunt cu adevărat echipa de vis pe care poate s-o aibă un autor!

De asemenea, aş vrea să-i mulţumesc lui Jasmine Walls, pentru felul în care s-a scufundat în lumea asta şi în personaje, oferind note despre autenticitate.

Sunt aşa norocoasă să am prietene precum Anna Jarzab, Valia Lind, Susan Dennard şi Isabel Ibañez, care au fost destul de drăguţe nu numai să citească povestea în diverse etape ale sale, ci şi să mă susţină şi să mă pună pe picioare când eram deprimată şi nesigură în privinţa ei. Marissa Grossman, părerile tale m-au ajutat să aduc povestea înapoi la ce trebuia să fie, înainte s-o iau pe drumul greşit. Mulţumesc! Multe mulţumiri lui Leigh Bardugo, Jennifer Lynn Barnes, J. Elle, Stephanie Garber şi Elizabeth Lim, pentru c-aţi citit cartea şi aţi avut cuvinte aşa frumoase la adresa ei. Sunteţi toate nişte regine!

Trebuie neapărat să-i mulţumesc minunatei mele agente, Merrilee Heifetz, pentru că mi-a fost un sprijin constant de-a lungul anilor şi a fost mereu vocea raţiunii. Rebecca Eskildsen, chiar nu ştiu cum reuşeşti. Mulţumesc că mereu te ocupi de toate şi mă ajuţi pe mine, un copil al haosului, să nu-mi pierd direcţia. Alessandra Birch, mulţumesc că te-ai dat peste cap pentru mine, chiar şi când o parte din planuri au fost deraiate din cauza mea. Cecilia de la Campa, n-am cuvinte, eşti o vedetă.

Îi mulţumesc incomparabilei mele agente de film, Dana Spector, de la CAA, pentru că munceşte din greu să găsească cele mai bune case la Hollywood pentru cărţile mele. E o bucurie să lucrez cu tine!

Şi nu în ultimul rând, aş vrea să mulţumesc familiei şi prietenilor mei, pentru toată dragostea şi sprijinul pe care continuă să mi le ofere, mai ales când treceam prin numeroase suişuri şi coborâşuri, cu numeroasele operaţii la ochi şi cu fiecare recuperare. Cel mai frumos moment al anului a fost naşterea adorabilului meu nepot, cunoscut şi ca celălalt MD, Micul Dan. Bun-venit în lume! Te iubim mai mult decât îţi putem spune.

Am spus în glumă c-ar trebui să dedic urmarea ochiului meu drept, care nu m-a lăsat baltă în 2022, dar chiar nu e o glumă. Aşa că îţi mulţumesc şi ţie, ochi drept, pentru că mi-ai permis să continui să lucrez la cartea asta şi la continuarea ei, lucru care m-a ţinut pe linia de plutire. Însă cartea asta e dedicată surorii mele, Stephanie, care e cu adevărat amuzantă, curajoasă şi foarte darnică. A fost o bucurie să scriu o carte aşa concentrată pe relaţiile de prietenie dintre femei şi să pot să mă gândesc la modul în care propria noastră relaţie s-a dezvoltat de-a lungul anilor. Mulţumesc că mereu te dai peste cap să ai grijă de mine. Pentru mult mai multe aventuri între surori în viitorul nostru!

Personaje

BLESTEMUL OASELOR

RECUPERATORI

Emrys Dye – Cel mai tânăr descendent al dinastiei Dye, ai cărui strămoşi au înfiinţat ghilda din America de Nord. Incredibil de bogat, enervant de fermecător şi un Înzestrat cu Degete Verzi, e rivalul principal al lui Tamsin, în cadrul ghildei. Îi place să o provoace şi să flirteze cu ea.

Endymion Dye – Tatăl arogant şi rece al lui Emrys, care-şi conduce familia şi ghilda cu mână de fier.

Cabell Lark – Fratele lui Tamsin, blestemat să se transforme într-un dulău monstruos. Este Extrăgător, un tip foarte rar de Înzestrat, şi are abilitatea de a rupe sau a devia majoritatea vrăjilor doar cu puterea minţii.

Nashbury Lark – Gardianul lui Tamsin şi Cabell. O figură cunoscută printre Recuperatori şi vrăjitoare, care şi-a construit o reputaţie datorită abordării lui viclene şi poveştilor elaborate. A dispărut din Tintagel în urmă cu şapte ani. Toată lumea crede că a murit.

Tamsin Lark – Aruncată în lumea Recuperatorilor când era mică, nu are nicio abilitate magică, ci doar memorie fotografică şi se pricepe la afaceri. Nu vrea să aibă de-a face cu cei din ghildă, după ce aceştia le-au întors spatele ei şi lui Cabell când erau copii.

Hector Leer – Prietenul lui Septimus şi Endymion.

Phineas Primm – Un Recuperator bătrân, cu cicatrici, pe care Septimus Yarrow îl pune s-o urmărească pe Tamsin.

Woodrow – Un Recuperator găsit blocat în gheaţă, în cripta vrăjitoarei Edda.

Septimus Yarrow – Un Recuperator infam, cunoscut pentru aducerea bâtei lui Heracle. Nu se ştie de ce, dar e în acelaşi grup cu Endymion Dye.

VRĂJITOARE

Ardith – O vrăjitoare mediocră, otrăvită lent de către sora ei, care tânjea după colecţia de venin a acesteia. Nemurirea ei se află în biblioteca ghildei.

Callwen – Una dintre primele vrăjitoare. Nemurirea ei se numără printre cele mai vechi şi a fost recuperată de Endymion Dye.

Edda – O vrăjitoare bătrână. Cripta ei îngheţată e deschisă de familia Lark, ca să recupereze pumnalul lui Arthur.

Grinda – O vrăjitoare bătrână, care îi angajează pe Tamsin şi Cabell să recupereze un medalion.

Hesperia – O vrăjitoare care a primit rangul de mamă, a avut multe aventuri periculoase şi mai mulţi iubiţi. Nemurirea ei e populară printre membrii ghildei.

Madrigal – O vrăjitoare bătrână misterioasă, cunoscută pentru petrecerile ei fatale. Îi angajează pe Emrys şi Tamsin să găsească Inelul Înlăturării.

Morgan – Lidera preoteselor care s-au revoltat împotriva druizilor şi au fost exilate apoi din cauza asta. Sora vitregă a regelui Arthur şi iubita lui Viviane.

Myfanwy – O vrăjitoare puţin cunoscută, cu rangul de fecioară, a cărei Nemurire desluşeşte misterul prezenţei familiei Lark în Tintagel.

Neve Goode – O vrăjitoare veselă, afectuoasă şi autodidactă, care caută Inelul Înlăturării şi-şi uneşte forţele cu Tamsin şi restul.

CELE NOUĂ DIN AVALON

Arianwen – Membră a pazei, responsabilă pentru aranjarea elementelor necesare ritualurilor. Nu suportă să spele rufele.

Betrys – O persoană tăcută şi directă, cu capul pe umeri. E o luptătoare pricepută şi se asigură că surorile ei se îngrijesc.

Caitriona – Aleasă de surorile ei să fie noua Înaltă Preoteasă, Caitriona e lidera Avalonului, atât la nivel spiritual, cât şi când vine vorba de apărarea insulei.

Flea (Fayne) – E cea mai tânără dintre Cele Nouă şi încă nu şi-a descoperit puterile magice. Îi place să fure şi are o problemă de atitudine.

Lowri – Un fierar priceput, atât de arme, cât şi de obiecte mai mici, precum bijuterii. E cea mai mare dintre Cele Nouă şi îi place să stea singură în atelierul ei. Şi ea face parte din paza Avalonului.

Mari – O elfă timidă, care administrează turnul şi ştie foarte multe despre legendele şi istoria Avalonului.

Olwen – Vindecătoarea pe jumătate naiadă din Avalon, care crede că Tamsin şi ceilalţi au un rol mult mai important în salvarea Avalonului.

Rhona – Face parte din pază şi conduce cântecele ritualice. Îi înveseleşte pe ceilalţi creând poveşti şi rime.

Seren – Nedespărţită de Rhona, face parte din pază şi e pricepută la tras cu arcul.

Viviane – Înalta Preoteasă şi ultima preoteasă din perioada regelui Arthur, care a trăit secole întregi, aşteptând să fie alese noile membre ale Celor Nouă. O figură maternă şi

profesoară pentru preotese, a fost ucisă când s-a lăsat întunericul peste Avalon.

AVALONIENII

Aled – Unchiul lui Mari și îngrijitorul grajdurilor. Unul dintre puținii elfi care au supraviețuit în Avalon.

Angharad – Un gnom dur, care lucrează în fierărie cu Lowri.

Bedivere – Ultimul Cavaler în viață al Mesei Rotunde, a înapoiat sabia Excalibur Doamnei Lacului și acum protejează corpul lui Arthur.

Deri – Ultima hamadriadă, care îngrijește Copacul-Mamă, de care e conectat.

Dilwyn – Mătușa lui Mari. O elfă care se ocupă de bucătărie și gătește pentru supraviețuitori.

Regele Arthur – Fostul rege al Marii Britanii, și poate și viitorul. Corpul lui se află în Avalon, protejat și susținut de magie, până când va fi nevoie de el din nou. Flea spune că s-a cam zbârcit.

Merlin – Odată druid și mentor al tânărului rege Arthur, s-a atașat Copacului-Mamă ca să supraviețuiască duelului cu Morgan. Acum mormăie profeții care nu par să aibă sens pentru cei care-l ascultă.

CEILALȚI

Tăietorul-de-Oase – O figură enigmatică, ce procură chei din oase pentru deschiderea Venelor, precum și alte ciudățenii, cum ar fi venin de bazilisc.

Dragule – Spiritul care o servește pe vrăjitoarea Madrigal și se poartă ca majordomul și gorila ei.

Franklin – Clientul de tarot al lui Tamsin, care suferă din dragoste şi ar trebui să meargă la terapie.

Griflet – Un pui de pisică primit de Mari.

Cotoroanţa Ceţii (sau Gwrach-y-Rhibyn) – O zeitate primordială, care ocupă spaţii liminale şi are abilitatea de a trece graniţele dintre lumi.

Ignatius – Mâna Gloriei pe care Tamsin o poartă cu ea pentru a accesa Viziunea Unică. De asemenea, poate să descuie orice uşă închisă.

Bibliotecarul – Un robot care în trecut a apărat cripta vrăjitoarei, devenită acum sediul ghildei. Se ocupă de bibliotecă şi-i protejează numeroasele comori. E pasionat de lucruri mici şi pufoase şi de dat cu aspiratorul.

Linden Goode – Mătuşa adoptivă a lui Neve, având darul să găsească lucruri pierdute. Încearcă să-şi protejeze nepoata, aşa că nu-i dezvăluie adevărata ei descendenţă.

Pumpkin – Un motan jucăuş, isteţ şi dulce, care locuieşte în bibliotecă.

VARIETĂŢI CUNOSCUTE DE ÎNZESTRAŢI

Amestecător – creează tonice cu abilităţi puternice

Convingător – poate să liniştească şi să controleze animalele

Extrăgător – rupe blesteme şi alte farmece

Găsitor – localizează lucruri cu acurateţe

Vorbitor cu Cei Trecuţi – poate comunica lesne cu morţii

Cei cu Degete Verzi – comunică uşor cu plantele şi influenţează creşterea lor

Vindecător – specializat în arta vindecării

Vizitator al Minţii – poate să intre în pielea creaturilor sau a altor oameni şi să vadă prin ochii lor, fără ca aceştia să ştie

Profet – are viziuni cu viitorul

DESPRE AUTOARE

Alexandra Bracken este autoarea bestsellerelor *Lore* și *Minți primejdioase*, care au ajuns pe locul #1 în topul *New York Times*. Născută și crescută în Arizona, ea s-a mutat în est ca să studieze istoria și engleza la Colegiul William & Mary, din Virginia. După ce a lucrat mai mulți ani în domeniul editorial, acum e scriitoare cu normă întreagă. Cărțile ei sunt disponibile în întreaga lume, fiind traduse în peste 20 de limbi, și au fost adaptate pentru marele ecran.

BOOKZONE

DE ACEEAȘI AUTOARE

ALEXANDRA BRACKEN

a studiat Limba Engleză și Istoria la Universitatea din Virginia și a atras pentru prima dată atenția publicului cu trilogia ***Minți Primejdioase***, bestseller #1 *New York Times*, *USA Today* și ecranizată în 2018 de *20th Century Fox*. ***Blestemul Oaselor*** nu este prima serie a lui Bracken care ne introduce în mitologia europeană. ***Lore*** explorează legendele Greciei Antice dintr-o perspectivă modernă. În prezent, cărțile ei au fost traduse în peste 20 limbi.

BESTSELLER #1 *NEW YORK TIMES*

DE TREI MAGII TREBUIE SĂ TE TEMI...
DE BLESTEMELE NĂSCUTE DIN FURIA ZEILOR,
DE OTRĂVURILE CARE TRANSFORMĂ PĂMÂNTUL ÎN CENUȘĂ
ȘI DE CEL CARE ÎL LASĂ PE OM CU INIMA ÎNTUNECATĂ ȘI
CU ARGINT ÎN OASE.

Tamsin Lark nu și-a imaginat niciodată că va pătrunde în cripte pecetluite de secole sau că se va răfui cu cele mai puternice vrăjitoare din împrejurimile Bostonului pentru bogățiile lor. Dar atunci când tatăl ei adoptiv se face nevăzut, Tamsin și fratele ei mai mic, Cabell, sunt nevoiți să devină Recuperatori de artefacte magice pentru a supraviețui.

Zece ani mai târziu, ghilda vânătorilor de comori este cutremurată de vestea că un puternic inel care aparținuse cavalerului Lancelot se afla în posesia tutorelui lui Tamsin, atunci când acesta a dispărut. Și artefactul este singurul care ar putea ridica blestemul lui Cabell, înainte ca acesta să îi distrugă pe amândoi. Dar Tamsin este departe de a fi singura care își dorește inelul.

Întreaga societate magică râvnește la acest inel. Totuși, între vânători de artefacte lacomi și vrăjitoare motivate să ucidă, Tamsin găsește un aliat neașteptat în persoana lui Emrys, moștenitorul răsfățat al primei familii de Recuperatori. Emrys este ultima persoană cu care Tamsin ar alege să își petreacă timpul, dar circumstanțele o aruncă într-o lume plină de secrete mortale, trădări și magie neagră, care amenință să îi distrugă ultima speranță de a-și vindeca fratele. Și fata are nevoie de tot ajutorul pe care îl poate primi.

BOOKZONE

ISBN 978-630-305-128-4